

Giới thiệu Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó

Dịch giả: Tiểu Băng

Ngày ba tháng ba, kỷ nguyên Tiên Võ.

Thanh Vân Đạo tông nhờ sự nỗ lực to lớn, không màng gian khổ của chưong môn, cuối cùng cũng thành công nghênh đón Diệp Bình trở thành đệ tử thứ tám.

Diệp Bình khiến mọi người trong tông môn đều dốc hết sức để lưu lại người, ai cũng muốn được Diệp Bình tôn trọng, thế nên có "tuyệt kĩ" gì cũng đều tung ra.

Thậm chí còn phải phóng đại bản thân là tuyệt thế thiên tài kiếm đạo, tuyệt thế thiên tài tu hành, tuyệt thế thiên tài luyện đan, tuyệt thế thiên tài luyện khí, tuyệt thế thiên tài xem bói, tuyệt thế thiên tài trận pháp, tuyệt thế thiên tài giám bảo, tuyệt thế chi tử số mệnh.....

Hơn nữa vì duy trì hình tượng thiên tài, càng loạn dạy một trận.

Tùy tiện một vết kiếm khiến Diệp Bình lĩnh ngộ ra tuyệt thế kiếm ý.

Tùy tiện xuất ra cái nồi lớn rồi Diệp Bình luyện ra cực phẩm đan dược.

Tùy tiện ném ra một đồng tiền để Diệp Bình tính ra tuyệt thế thiên cơ.

Vốn chỉ hi vọng Diệp Bình phát hiện chân tướng trễ một chút, ở tông môn lâu hơn.

Nhưng lại khiến mọi người không nghĩ tới chính là.

Tiểu sư đệ mới tới này... rõ ràng thật học xong.

--

Quyển sách này lại có tên là "Tu tiên thật sự khó nha", "Tiểu sư đệ thường thường không có gì lạ", "Làm thế nào để tiểu sư đệ tin tưởng chúng ta là lý luận phải?", "Chỉ cần các ngươi dám nói ta liền dám làm", "Hóa ra trên thế giới này thực sự có thiên tài", "Tiểu sư đệ tư chất bình bình".

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mặc dù là lừa gạt, cũng muốn hấn ở lại tông môn đủ một năm

Dịch: Tiểu Băng

***

Sáng sớm.

Trời còn chưa sáng.

Ở Thanh Châu.

Thanh Vân Đạo tông.

Chỉ là một tông môn nhỏ.

Chẳng hề có phẩm cấp gì, thuộc loại tông môn lúc nào cũng có thể biến mất.

Nhưng ngày hôm nay, ở trong chính điện.

Thanh Vân Đạo tông có khoảng bảy đệ tử, lúc này, cả bảy người đều vô cùng căng thẳng và kích động.

Bởi vì ba hôm trước, chưong môn truyền về một lá thư, báo rằng Thanh Vân Đạo tông bọn họ sẽ tiếp đón người đệ tử thứ tám.

Đúng vậy, chính là nghênh đón một tiểu sư đệ mới.

Có lẽ đối với những tông môn khác, có thêm một đệ tử mới là một chuyện cực bình thường.

Nhưng đối với Thanh Vân Đạo tông, có thêm một đệ tử mới quả thực là chuyện khó như lên trời.

Giống như giới phàm tục khi chọn lựa đầu quân vào các thế lực, ý nghĩ đầu tiên của đa số tu sĩ khi bái nhập vào một tông môn chính là hy vọng tìm được một tông môn thật tốt để làm chỗ dựa cho mình.

Chưa nói tới chuyện sẽ có thêm đủ loại tài nguyên tu luyện, cho dù không có tài nguyên, thì tông môn càng mạnh, độ an toàn sẽ càng cao.

Đệ tử của những môn phái nhỏ khi đi ra ngoài mà bị người ta ăn hiếp thì chỉ biết nghiến răng chịu đựng.

Nhưng đệ tử của những tông môn tốt mà đi ra ngoài bị người ta ăn hiếp sẽ có tông môn ra mặt cho.

Cũng chính vì vậy, rất nhiều tu sĩ mới đều chọn đến những tông môn mạnh một chút.

Mà xưa nay những tông môn lớn đó cũng không hề coi thường những tu sĩ mới, trái lại có khi còn chăm lo cho một chút trước khi nhận vào.

Chẳng có ai ngu cả, cũng chẳng có tông môn nào cuồng vọng tới mức không cần có đệ tử mới gia nhập vào mình.

Cũng chính vì vậy, mà tông môn mạnh càng mạnh hơn, tông môn yếu lại càng thêm yếu.

Loại môn phái như Thanh Vân Đạo tông thì nhiều năm rồi chẳng thu thêm được một đệ tử mới nào cả.

Hôm nay nghe nói lại có một đệ tử mới tới, làm sao toàn thể tông môn không kích động cho được!

Làm sao mà không vui vẻ cho được!

Thanh Vân Đạo tông, ngay giữa chính điện.

Có bảy người ngồi trong chính điện.

Năm nam hai nữ, nam trái nữ phải.

Vào lúc này, cả bảy người đều có vẻ hơi căng thẳng và kích động.

Người nam đầu tiên bên trái lên tiếng trước, phá vỡ sự yên lặng trong đại điện.

"Chư vị sư đệ muội, hiện giờ sư phụ đang ở bên ngoài, mà lại mang tới cho Thanh Vân Đạo tông chúng ta một đệ tử mới, đây là một việc vui rất lớn."

"Nhưng cân nhắc đến những vấn đề xảy ra mấy lần trước, trong thư sư phụ đã không ngừng dặn rằng, chúng ta không thể nhiệt tình quá, không được khiến cho tiểu sư đệ này cảm thấy chúng ta là phế vật, cũng không được để cho hắn cảm thấy rằng tông môn chúng ta thiếu người."

"Cho nên chúng ta nhất định phải trấn định, hơn nữa còn phải bày ra dáng vẻ cao nhân, hết sức bình tĩnh, chỉ cần vị tiểu sư đệ này chịu ở lại tông môn chúng ta đủ một năm là chúng ta có thể nộp hồ sơ xin xét duyệt làm tông môn cấp ba rồi."

Nam tử này tuổi tác không lớn, chỉ chừng hai bảy hai tám, mày kiếm mắt sáng, tuy chỉ mặc một bộ áo bào đơn giản, nhưng chỉ cần nhìn tướng mạo của y cũng đã tạo cho người ta một cảm giác không thể tả được thành lời, giống như một kiếm khách tuyệt thế vậy.

Y tên là Tô Trường Ngự.

Là Đại sư huynh của Thanh Vân Đạo tông.

Y vừa nói xong.

Đám người còn lại đều khẽ gật đầu.

"Bọn ta hiểu rồi."

Đáp lại rất rành rọt, trả lời vô cùng nghiêm túc.

Nói xong, mọi người lại chìm vào im lặng.

Một lát sau.

Mới có một người lên tiếng, phá vỡ sự yên lặng kia.

"Đại sư huynh, bình tĩnh thì dễ làm được, nhưng huynh bảo lừa gạt là phải làm sao? E là với trình độ tu vi này của chúng ta sẽ bị lừa ra dễ lắm!"

Người nói chuyện là một nam tử, tuổi chừng hai bốn hai lăm, tướng mạo thanh tú, hấn đang cau mày.

Đây là Nhị sư huynh Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần có vẻ hơi buồn rầu.

Bảo hấn bình tĩnh thì hấn có thể làm được, cùng lắm thì không nói gì thôi, nhưng nếu bảo hấn gạt người, thì hấn thật sự không biết làm.

Hấn vừa nói xong, các sư đệ muội còn lại cũng hiện vẻ sầu não.

Bọn họ đều còn trẻ, mặc dù đã ra đời, nhưng tính tình vẫn khá là lương thiện trung thực, hơi lâu chút thì còn làm được, chứ bảo gạt người thì đều cảm thấy lúng túng.

Mọi người đều trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Đại sư huynh Tô Trường Ngự chậm rãi mở miệng.

"Thật ra hình như các sư đệ nghĩ lầm rồi, nói là lừa gạt, nhưng kỳ thật không hấn là lừa gạt, mà chỉ là làm ra vẻ cao nhân thôi. Sư phụ đã nói rõ trong thư, rằng tiểu sư đệ mới tới này của chúng ta là một trang giấy trắng tính thuần, chẳng biết gì về tu hành hết."

"Chúng ta chỉ cần hơi khoe khoang một chút về lĩnh vực mà mình am hiểu là được rồi, thí dụ như nói sư huynh ta giỏi về kiếm đạo, nên sẽ bảo hấn lĩnh ngộ thứ kiếm đạo mà cơ bản là không thể nào lĩnh ngộ được, Lạc Trần sư đệ, người giỏi luyện đan, sẽ dạy hấn một chút thuật luyện đan mà căn bản là không thể nào luyện được ra."

"Tuy rằng sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, nhưng kéo dài một năm hấn là không có vấn đề gì, đợi một năm sau, Thanh Vân Đạo tông chúng ta sẽ có đủ tư cách trình hồ sơ, một khi chúng ta Đạo tông tấn cấp lên tam phẩm, đến lúc đó ngày tốt lành sẽ tới."

Đại sư huynh Tô Trường Ngự nói, lúc nhắc tới tấn cấp tam phẩm, gương mặt y không nén nổi nụ cười.

"Sư huynh, huynh nói vậy bọn ta hiểu rồi. Dù sao cũng chỉ lừa người ta một năm, nếu sau một năm hấn phát hiện ra mà không chấp nhận được, thì để cho hấn rồi đi thôi."

"Còn nếu hấn chấp nhận, đến lúc đó Thanh Vân Đạo tông chúng ta cũng đã lên đời, tấn cấp lên tam phẩm hấn cũng được hưởng phúc lây, dù thế nào thì chúng ta cũng không làm hấn bị thiệt thòi gì cả."

Hứa Lạc Trần nói, nét mặt có hơi ăn chắc.

Đây là đang tự an ủi mình, dù sao nói cho cùng thì vẫn là lừa gạt người ta thôi.

Chẳng khác gì bắt cây tìm đường, ai bảo Thanh Vân Đạo tông nghèo như vậy, vì tương lai của tông môn, đành phải làm vậy thôi.

"Chư vị sư huynh sư tỷ cũng đừng có lo, nói không chừng vị tiểu sư đệ này là một kỳ tài hiếm có thì sao? Chúng ta dạy cái gì hấn cũng biết, nếu thật được như vậy, chúng ta lại càng không có mắc nợ gì hấn mà đúng không?"

Sư muội nhỏ nhất mở miệng.

Nàng lên tiếng an ủi mọi người, để mọi người không có cảm giác mình gây nên tội lỗi.

Song câu an ủi của nàng lại khiến mọi người đều phải bật cười.

Thiên tài chưa từng có hử?

Nói thật, người gia nhập vào Thanh Vân Đạo tông mà còn có thiên tài sao?

Nếu quả thật là thiên tài, làm gì tới phiên Thanh Vân Đạo tông cơ chứ!

Chưa nói tới cả thế giới tiên hiệp, chỉ tính trong phạm vi Thanh Châu, đã có không ít đại tông môn. Những đại tông môn này chẳng những năm nào cũng tổ chức đại hội Thăng Tiên để tuyển chọn đệ tử, hơn nữa còn phải ra rất nhiều đệ tử để đi tìm những người có tiền duyên.

Nói cách khác, dù tốt hay kém thì cũng sẽ lôi tới tông môn để kiểm tra một lần, dù sao kiểm tra thử cũng đâu có tốn tiền, cũng chẳng phải bỏ ra tài nguyên gì, tốt thì ta lấy không thì thôi, có mất mát gì đâu!

Cho nên tỉ lệ môn phái nhỏ mà tìm được thiên tài hầu như là số 0.

Dù có là phượng hoàng lôi ra từ trong ổ gà thì đã sao?

Sẽ có tiên tông biết được tin ngay tức khắc, dùng đủ mọi cách moi đi, trước dùng tài nguyên đập, sau dùng thế lực chèn ép, thậm chí còn có thể cho một số nữ đệ tử xinh đẹp ra trận dụ về.

Đủ mọi chiêu như vậy, ai còn ở lại nổi đâu!

Cho nên, khả năng Thanh Vân Đạo tông tuyển được một thiên tài chính là bằng 0.

Trừ phi có kỳ tích xảy ra.

"Được rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trưa mai tiểu sư đệ của chúng ta sẽ tới, sư huynh dặn lần cuối này."

"Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh! Mỗi giây mỗi phút đều phải tỏ ra đáng vẻ thờ ơ, mọi người càng làm như vậy, hắc sẽ càng tin tưởng hơn, ngoài ra cho dù hắc có làm ra bất cứ một hành động nào, chúng ta đều phải tỏ vẻ coi thường, dù hắc có chút thiên phú thật sự đi chăng nữa thì cũng phải chê bai, dè thấp xuống."

"Hơn nữa, chúng ta cũng không nên chủ động đi tìm vị tiểu sư đệ này, phải để cho tiểu sư đệ chủ động tới tìm chúng ta, rồi sau đó chúng ta phải làm như thể nào đã biết cả chưa?"

Tô Trường Ngự nhấn mạnh, lặp lại lần nữa.

"Bọn ta đã biết."

Mọi người không một lời thắc mắc nào, đều khẽ gật đầu.

Sau đó, bảy người dần rời khỏi đại điện.

--

truyện mới, mong quý độc giả ủng hộ!

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại hiện đang được dịch tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ta là Diệp Bình, Bình trong bình thường không có gì lạ

Dịch: Tiểu Băng

***

Dãy Thanh Vân.

Núi cao dốc đứng, đá tảng hình dạng kỳ quái, mây mù tràn ngập khắp nơi, có chút cảm giác như tiên cảnh.

Gần dưới chân núi, có hai bóng người phá vỡ cảnh tượng yên tĩnh nơi đây.

Hai bóng người một trước một sau.

Người đi trước chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ đạo bào màu xanh, bước chân nhẹ nhàng, đi trong núi mà không dính một hạt bụi nào.

Người đi sau tuổi chớm qua hai mươi, bộ dáng thanh tú, mặc một bộ áo tơ trắng, bước đi thong dong như thư sinh đi chơi trong tiết thanh minh, khuyết điểm duy nhất chính là trên đôi giày vải dính đầy bùn đất, hoàn toàn không hợp với dáng vẻ của hắc.

Chắc vì mấy hôm trước trời mưa, đất trong núi hơi bị ướt, dẫm lên hơi dính dính, mềm mềm.

Diệp Bình đi vào trong núi.

Trong đầu hiện lên nhiều hình ảnh.

Diệp Bình cảm thấy mình rất không may.

Ba năm trước, hần vốn là một người dân đi làm bình thường ở địa cầu, chính là dạng ngồi ăn rồi chờ chết.

Không ngờ một sự cố ngoài ý muốn đã khiến hần đến thế giới giống như cổ đại này.

Nhưng cái thế giới này không thuộc bất kỳ thời đại nào trong Đường Tống Nguyên Minh Thanh.

Mà được gọi là Tiên Võ kỷ nguyên.

Bản thân hần thì ở trong một nước nhỏ tên là Tấn quốc.

Thật ra dù có là triều đại nào của Đường Tống Nguyên Minh Thanh, thì với lợi thế của một người xuyên việt, ít nhất hần cũng sẽ không thê thảm lắm, chưa kể nghĩ tới xã hội phong kiến còn có thể ba vợ bốn nàng hầu, nháy mắt trong lòng hần cũng chẳng còn khó chịu gì lắm.

Có thể nói trong tất cả các ngành nghề, nghề đọc sách là cao nhất, dù ở trong bất kỳ thời đại nào, thì làm kẻ sĩ đọc sách nhất định là phương pháp giải quyết ngắn gọn nổi trội nhất, nên để có được một cuộc sống thoải mái, Diệp Bình liền gia nhập ngay vào đại quân đọc sách.

Có lẽ nếu đổi thành người khác xuyên việt, có lẽ sẽ không muốn đọc sách, nhưng Diệp Bình thì khác, hần rất thích đọc sách, bởi vì Tấn quốc có quy tắc bất kỳ học sinh nào cũng được hưởng mười năm giáo dục bắt buộc, nói cách khác chính là được ăn miễn phí là ta vui liền.

Không cần bỏ tiền cũng được đọc sách khảo thí công danh, làm sao Diệp Bình không vui cho được.

Nên ba năm xuyên việt nay, hần vô cùng nghiêm túc dùng cả ba năm đọc sách thánh hiền, Thất Thư Cửu Kinh đọc lâu lâu, danh ngôn Thánh Nhân cũng thuộc nằm lòng, hơn nữa nhờ là một sinh viên khoa văn, thỉnh thoảng hần còn có thể làm ra những câu văn thơ tuyệt cú.

Cái gì mà cuộc đời như nước chảy, tính ra một giấc mộng Phù Sinh; hay là nam nhi sao không mang Ngô Câu, thu lấy quan ải năm mươi châu, không ngừng chiến đấu nơi chiến trường ba nghìn dặm, một kiếm làm trăm vạn sự đâu.

Đương nhiên những câu thơ tuyệt cú này đều đã được chỉnh sửa đi một chút, dù sao cái thế giới này không giống địa cầu cho lắm, nên để hợp với tình hình nhất định phải sửa đi.

Khoan chưa nói tới người, chỉ nhờ vào... những câu thơ tuyệt này, Diệp Bình đã có được chút tiếng tăm ở trong Tấn quốc.

Nhưng ngay khi Diệp Bình tin tưởng tính đâu ra đó chuẩn bị đi thi khoa cử, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Lúc hần vào kinh thành đi thi, hần nhìn thấy một người chân đạp tiên kiếm bay xẹt qua bầu trời, đáng vẻ vô cùng tiêu điều.

Chỉ trong tích tắc, Diệp Bình bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra nơi này vốn là thế giới tu tiên!

Sau khi biết được điều này, hần liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Học hành gian khổ ba năm.

Người có biết ba năm này ta phải trải qua như thế nào không?

Vốn tưởng đây là thế giới của người đọc sách, ai nấy đều đọc sách.

Không ngờ lại là thế giới Tu tiên.

Đi đọc sách trong thế giới Tu tiên?

Vậy chẳng phải đầu óc có vấn đề hay sao?

Dù Diệp Bình chẳng hề có hùng tâm tráng chí gì, thì cũng biết hệ thống Tu tiên hoàn toàn khác với hệ thống đọc sách.

Dù người có quan báii vương hầu, thì trong mắt người Tu tiên người cũng chỉ là một cây cỏ đại mà thôi!

Dù người có là vua của một nước, gặp phải người Tu tiên cũng phải cung kính mười phần!

Cho nên sau khi biết được đây là một thế giới Tu tiên, Diệp Bình dứt khoát vứt bỏ văn theo tiên, đi truy tìm con đường tiên đạo hư vô mờ mịt.

Vốn tưởng rằng con đường này sẽ dài đằng đẵng.

Lại không ngờ rằng, cơ bản là người tu tiên ở cái thế giới này lại chẳng phải hàng hiếm có gì, mà ngược lại còn có rất nhiều.

Chỉ chưa đầy một tháng, Diệp Bình đã tham gia bốn năm cuộc đại hội Thăng Tiên.

Ở thế giới Tu tiên này, số tông môn quá nhiều, hơn nữa những tông môn này còn vô cùng chịu khó, mỗi năm đều tổ chức đại hội Thăng Tiên để thu nhận môn đồ khắp nơi, chỉ cần có chút linh căn là có thể bái nhập tông môn.

Và sau khi tham gia hơn năm mươi cuộc đại hội Thăng Tiên, bị tất cả các tông môn lớn của Thanh Châu kéo tên vào sổ đen, Diệp Bình mới biết mình không có linh căn.

Hắn chẳng hề có thể chất hiếm có gì, mà ngược lại còn là loại thể chất kém cỏi nhất kém cỏi nhất.

Chính là loại thể chất còn được gọi là củi mục.

Sau khi biết mình thuộc loại thể chất kém cỏi nhất, Diệp Bình chẳng hề thương tâm khổ sở chút nào, ngược lại còn vô cùng vui vẻ.

Đây chẳng phải bắt đầu của những câu chuyện kinh điển hay sao!?

Bắt đầu càng phế có nghĩa tương lai thành tựu càng cao đó?

Cho nên Diệp Bình chẳng hề may mắn chút, trái lại còn tiếp tục tham gia các cuộc Thăng Tiên đại hội, hắn tin tưởng chỉ cần mình bái nhập vào tông môn, cho mình một cơ hội, là hắn sẽ có thể một bước lên trời.

Nhưng mà trong mắt tất cả các đại tông môn, không có linh căn có nghĩa là phế vật, chẳng có một tông môn nào muốn nhận một tu sĩ không linh căn vào.

Song nhờ Diệp Bình không ngừng nỗ lực.

Cuối cùng, hắn cũng gặp được quý nhân của mình.

Cũng chính là nam tử trung niên ở trước mặt.

Thái Hoa đạo nhân.

Chương môn nhân Thanh Vân Đạo tông đời thứ mười tám.

Ông ấy đã nhìn thấy hắn ở trong đám người, đồng ý nhận hắn vào làm đồ đệ, truyền thụ tiên pháp.

Yêu cầu duy nhất chính là cần phải thực tập, trong thời gian thực tập sẽ không có một đồng tiền lương hay tài nguyên tu luyện nào.

Nói trắng ra chính là làm không công.

Yêu cầu này đối với Diệp Bình thì chả là gì cả, dù sao hắn cũng không quan tâm lắm tới thứ vật ngoài thân kia.

Điểm chính là được tu tiên.

Chỉ cần có thể tu tiên, sau này còn sợ gì không kiếm được tiền!

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Bình không khỏi trở nên hồi hộp.

Trong khe núi, mây mù hùng vĩ, giống như Tiên cảnh, gió nhẹ thổi qua, càng khiến tâm thần thêm nhẹ nhàng sáng khoái, khiến Diệp Bình vừa hơi căng thẳng vừa thấy hơi mong đợi, quan trọng nhất là còn có chút kính sợ.

Hình tượng Tiên Nhân trong lòng Diệp Bình là vô cùng to lớn.

Thử nghĩ mà xem, nếu như tu tiên giống câu: “ngự kiếm phi hành, ở giữa trời xanh, ngao du Cửu Châu, áo trắng tung bay”, chẳng phải đẹp lắm hay sao!

Hay là câu: “Tiên Nhân phủ đầu ta, kết tóc nhận trường sinh”.

Chỉ có một chữ.

Tuyệt!

Trong lúc Diệp Bình còn đang nghĩ ngợi lung tung.

Trong lòng chương môn nhân Thanh Vân Đạo tông đời thứ mười tám Thái Hoa đạo nhân cũng đang cười đến nở hoa.

Lần này vốn ông xuống núi là để xử lý chút việc vặt.

Không ngờ lại thu được một đệ tử mang về.

Điểm tuyệt nhất là người đệ tử này đồng ý không cần tài nguyên tu luyện.

Này thật đúng là song hỷ lâm môn a.

Đầu năm nay áp lực cạnh tranh của các tông môn trong Thanh Châu lớn quá, tranh giành đệ tử ở khắp nơi, khiến giá cả tăng lên ào ào.

Chỉ cần là người có chút thiên phú là đều bị các đại tông môn cướp đi, phần lớn những đệ tử không có thiên phú nhưng xem ra có chút tư chất cũng bị tranh mua không còn, nên những người còn dư lại đều là vớ va vớ vẩn.

Táo nứt thì là táo nứt đi, nhưng vì tất cả đại tông môn đều tăng giá lên để tranh giành dẫn đến năm nào tài nguyên tu luyện cũng bị tăng lên so với năm trước.

Đương nhiên đây cũng là bởi vì rất nhiều người biết rằng người không có linh căn mà vào tiên môn thì thật ra chỉ là đi làm việc vất vả mà thôi, nếu muốn học cái gì á, còn chẳng bằng tìm đại một võ quán nào đó mà luyện tập cường thân kiện thể, ít nhất tương lai còn có chút đường ra.

Đâu phải cứ tu tiên là có thể trở nên mạnh mẽ.

Nếu ai cảm được công pháp cũng có thể thành Tiên, thì mọi người đều thành người trên người cả rồi.

Cũng chính vì vậy, mà khiến những tông môn ở dưới tầng dưới chót nhất cả năm trời chẳng thu được một đệ tử nào, hướng chỉ là đệ tử không cần tiền!

Nên Thái Hoa đạo nhân rất là vui vẻ.

Điều duy nhất khiến Thái Hoa đạo nhân hơi lo lắng chính là, đám đệ tử kia của mình có tạo ra được hình tượng cao nhân hay không.

Nếu không lỡ đệ tử mới này mà vừa vào không bao lâu đã chạy mất.

Vậy thì sẽ hơi phiền toái.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân không hề thấy áy náy chút nào, bởi vì giới tu tiên chẳng ai muốn nhận Diệp Bình, ông chịu nhận Diệp Bình đã chính là người tình ta nguyện, đâu có gì đâu. Tuy tông môn của ông quả thật là nghèo xơ nghèo xác, nhưng mà tông môn tốt người ta cũng không có thêm Diệp Bình mà.

Không thể gọi là áy náy, nhưng mà phần tài nguyên tu luyện lẽ ra phải cho hán Thái Hoa đạo nhân sẽ ghi nhớ để đó, đợi sau này tông môn phát triển sẽ đền bù lại cho hán cũng không muộn.

Trong lúc Thái Hoa đạo nhân còn đang từ từ suy nghĩ.

Hai người đã đi tới cửa Thanh Vân Đạo tông rồi.

--

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại hiện đang được dịch tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vị Đại sư huynh này nhất định là cao nhân

Dịch: Tiểu Băng

***

Cửa sơn môn Thanh Vân Đạo tông.

Nước sơn son bên ngoài mấy tòa điện cũ kỹ cao vút đã bị tróc ra đáng kể.

Bên ngoài chính điện có một cái lư hương, chỉ có một cây nhang lẻ loi đang cháy, giây phút nào cũng lộ rõ sự nghèo nàn cũ kỹ.

Ngày hôm nay, Tô Trường Ngự thức dậy rất sớm.

Là Đại sư huynh Thanh Vân Đạo tông.

Nghênh đón Chương môn đương nhiên là chuyện hán phải làm.

Đương nhiên nghênh đón Chương môn trở về là chuyện nhỏ, chuyện chính là làm sao lừa gạt tiểu sư đệ mới tới của hắn kia.

Hắn đã sắp xếp cho đám sư đệ muội xong, để bọn họ đi làm chuyện của mình, giai đoạn đầu tốt nhất là không nên tiếp xúc nhiều với tiểu sư đệ.

Phải duy trì cảm giác thần bí trước đã rồi hẵng tính.

Tất nhiên quan trọng nhất chính là ấn tượng đầu tiên.

Tô Trường Ngự biết rất rõ ấn tượng đầu tiên quan trọng tới mức nào.

Chính vì vậy, Tô Trường Ngự lấy chiến bào ra mặc, chính là chiếc đạo bào Thanh Châu cảm tú hồi xưa cuộc thi kiếm của Thanh Châu phát cho top 500 người mạnh mẽ nhất.

Khoác đạo bào vào khiến khí chất cả con người tăng lên không ít, nhất là còn phối với thanh kiếm Tam Xích Thanh Phong càng làm hắn chẳng khác gì một tuyệt thế Kiếm Tiên.

Tô Trường Ngự nhìn mình trong gương đồng, có chút cảm khái.

Mình trông đẹp trai như vậy, bề ngoài xuất sắc như vậy, mà sao vẫn chỉ là một người bình thường?

Hắn không nhìn được thờ dài, dù sao chỉ nhờ cái bề ngoài này cũng đã đủ khiến nhiều người tưởng lầm hắn là cao thủ.

Nhưng giấy không thể gói được lửa, lừa gạt một chút bề ngoài thì không sao, nhưng chỉ cần phải dùng tới bản lĩnh thật sự thì sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần, nên Tô Trường Ngự không thích xuống núi cho lắm, ở Thanh Vân Đạo tông im lặng làm Đại sư huynh cũng vui lắm rồi.

Ngay lúc này.

Tô Trường Ngự để gương xuống, bấm đốt ngón tay tính thời gian, đã trưa rồi, chắc Chương môn cũng sắp về tới.

Nghĩ vậy, hắn đi ra cửa phòng.

Đi ra cửa sơn môn, Tô Trường Ngự đứng im trên sườn núi nhỏ, ánh mắt trở nên hết sức bình tĩnh, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ cao thâm khó đoán.

Hắn đứng chấp tay sau lưng, Tam Xích Thanh Phong kiếm lơ lửng trước mặt, tư thế đã bày xong, chỉ còn chờ tiểu sư đệ chưa hề gặp mặt mắc câu.

Chưa tới một nén nhang sau.

Hai bóng người từ từ xuất hiện trong tầm mắt.

Trong lòng Tô Trường Ngự hơi căng thẳng, nhưng hắn bình tĩnh lại rất nhanh, phát huy tới đa khí chất của mình ra ngoài.

Trên đỉnh Thanh Vân Đạo tông.

Diệp Bình đi bộ lên núi đã hơi bị thờ hông hộc.

Leo núi là một việc tốn thể lực, đối với một người phạm chưa từng luyện võ cũng chẳng tu tiên, leo đường núi quanh co khúc khuỷu còn mệt hơn cả đi thuyền gách.

Nếu không phải Diệp Bình đang đầy ý chí tu tiên thì hắn đã từ bỏ.

Trán Diệp Bình mướt mồ hôi, đi lại trong núi chẳng dễ chịu chút nào, ngược lại Thái Hoa đạo nhân lại vẫn cứ vô cùng nhẹ nhàng như cũ, cả người chả dính một hạt bụi, phong phạm tiên gia lộ ra rõ mồn một, khiến Diệp Bình vô cùng hâm mộ.

Hắn còn đang hâm mộ đầy mình.

Thì một bóng người nhanh chóng thu hút ánh mắt của hắn.

Cách đó không xa, một chỗ trên sườn núi.

Một nam tử chừng hai bảy hai tám tuổi chấp tay sau lưng đứng đó.

Nam tử này tướng mạo anh tuấn, đầu đội ngọc quan, mặc một bộ trường bào đẹp đẽ, trước mặt có một thanh kiếm Tam Xích Thanh Phong lơ lửng, ánh mắt thâm sâu như ẩn chứa trời sao.

"Kiếm Tiên?"

Trong đầu Diệp Bình vô thức xuất hiện hai từ này.

Người đứng ở kia đã thỏa mãn mọi tưởng tượng của Diệp Bình về một Kiếm Tiên.

Anh tuấn tiêu sái, mày kiếm mắt sáng, phong thần tuấn lãng, như một Kiếm Tiên vô thượng.

Nhất là đôi mắt kia, coi thường mọi thứ, giống như trong mắt người đó, tất cả trời đất, mọi vật đều quá lấm chỉ như vậy mà thôi.

Diệp Bình đứng sững người ra.

Nói thật, trước khi gia nhập tông môn này, Diệp Bình đã nghĩ Thanh Vân Đạo tông hẳn là một tông môn rất kém, nếu không một tu sĩ chẳng có linh căn như hắn làm sao cũng có thể trúng tuyển được?

Nhưng khi Diệp Bình nhìn thấy nam tử trẻ tuổi kia.

Y chợt có cảm giác có lẽ mình đã nghĩ sai.

Có lẽ bề ngoài tông môn này biểu hiện ra vẻ chỉ là một tông môn nhỏ bé chẳng ra sao, nhưng trên thực tế lại là một loại tông môn ẩn thế gì đó, mỗi người trong môn phái đều là đại lão, vớ đại một ai cũng có thể mang hắn bay lên.

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Bình không khỏi kích động hẳn.

Diệp Bình không nhịn nổi, bật thốt.

"Ba trăm vạn Kiếm Tiên trên trời, gặp ta đều phải phục tùng."

Lời của hắn là bật thốt từ trong đáy lòng, chỉ những lời như vậy mới xứng với nam tử trước mặt này.

Cũng chỉ có những lời như vậy mới có thể mô tả được cái khí chất Kiếm Tiên tuyệt thế kia.

Diệp Bình vô cùng kích động.

Tô Trường Ngự cũng không khỏi sững sờ.

Hắn nghe thấy câu nói của Diệp Bình.

Câu thơ kia làm hắn hơi sững sờ.

Ba trăm vạn Kiếm Tiên trên trời, gặp ta đều phải phục tùng.

Những lời này hơi thú vị nha.

Rất tốt, rất trâu bò, câu thơ này sau này chính là của ta.

Tô Trường Ngự vui vẻ trong lòng, không ngờ chỉ đi ra nghênh đón Chương môn mà lại trắng trợn có được một câu thơ khen như vậy.

Tốt, rất tốt, vô cùng tốt, tiểu sư đệ này nói rất tốt.

Nhưng hắn bình tĩnh lại rất nhanh, gương mặt vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh lạnh nhạt, hắn chuyển mắt qua nhìn Thái Hoa đạo nhân, cung kính nói.

"Đồ nhi bái kiến Chương môn, cung nghênh Chương môn trở về."

Âm thanh vang lên, dịu êm như ngọc.

"Ừ." Thái Hoa đạo nhân khẽ gật đầu, cảnh vừa rồi ông đều nhìn thấy cả. Mỗi một cử chỉ hành vi, kể cả sự biến đổi trên sắc mặt của Diệp Bình ông đều nhìn rất chăm chú, nên đương nhiên biết Diệp Bình đã bị hù dọa rồi.

Song dù vui sướng trong lòng, Thái Hoa đạo nhân vẫn tận lực giữ mình bình thản.

Dù sao diễn kịch là phải diễn cho trót, không phải sao?

"Trường Ngự, người ở đây làm gì?"

Thái Hoa đạo nhân chậm rãi lên tiếng, hỏi Tô Trường Ngự.

Người kia cầm lấy kiếm, nhanh chóng đáp.

"Bẩm báo sư tôn, đồ nhi ở đây tìm hiểu thiên địa kiếm đạo, cũng thuận tiện tới đón tiếp sư tôn trở về."

Tô Trường Ngự trả lời, không chút e dè, mở miệng chính là tìm hiểu thiên địa kiếm đạo, khiến Thái Hoa đạo nhân hơi sững sờ.

Tuy mình đã ngằm đưa thư về báo bọn chúng ra về là cao nhân tuyệt thế, nhưng cũng đâu cần phải giả bộ như vậy hả?

Ra đón thì cứ bảo ra đón, còn có thể kéo thiên địa kiếm đạo vào luôn à?

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt Diệp Bình càng chấn động hơn, Thái Hoa đạo nhân thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Diệp Bình thấy tin là được rồi, khoác lác ba xạo thêm một chút cũng không sao cả, quan trọng là giữ được người ở lại, có giờ trò gì nữa cũng không sao.

"Đã như vậy, thì người cứ ở lại đây tiếp tục tìm hiểu đại đạo đi, Diệp Bình, người này chính là Đại sư huynh của người, Tô Trường Ngự, người tới bái kiến một chút."

Thái Hoa đạo nhân nói.

Diệp Bình lập tức giặt mình tỉnh ra, đi tới trước vài bước, khom người cúi đầu chào Tô Trường Ngự.

"Sư đệ Diệp Bình bái kiến Đại sư huynh."

Diệp Bình lên tiếng, hành lễ, dáng vẻ vô cùng cung kính.

"Sư đệ khách khí, được sư tôn chọn trúng cho thấy người cũng có một ít thiên phú, sư huynh không có vật gì dư, thôi tặng người một chút cơ duyên Tạo Hóa, người cảm ngộ cho tốt nhé."

Tô Trường Ngự vừa nói, vừa khẽ phát tay, một luồng gió mát liền thổi tới.

Diệp Bình lập tức cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái, cả người như được tắm hoa.

Thái Hoa đạo nhân đứng bên cạnh thêm kinh ngạc.

Là nghèo mà, đánh ra một luồng gió mát làm quà gặp mặt mà cũng có thể nói thành là Tạo Hóa cơ duyên, thật không ngờ được Đại đệ tử của mình lại thông minh như vậy!

Thật tiếc cho thiên phú thông minh như vậy.

"Đa tạ Đại sư huynh."

Diệp Bình đâu biết đây là trò gì, hẳn là người xuyên việt, nên pháp thuật tiên gia này đối với hắn chẳng khác gì thần tích.

Có phải là cơ duyên Tạo Hóa hay không cũng kệ, dù sao Đại sư huynh này cũng nhất định là một cao nhân!

- - -

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại hiện đang được dịch tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bái sư

Dịch: Tiểu Băng

***

Diệp Bình đã xác định.

Hắn là hắn đã gặp được một tông môn ẩn thế, nhìn tổng thể thì không có gì lạ, nhưng trên thực tế người nào cũng là cao nhân tuyệt thế.

Loại người này đã đứng trên đỉnh của thế giới, chán chường thế tục, thật sự là không còn niềm vui thú gì, nên mới giả làm người bình thường để tìm chút niềm vui.

Nhưng đây chỉ là phỏng đoán trong lòng, rốt cuộc có đúng hay không còn cần phải từ từ kiểm định.

Có điều Đại sư huynh này nhất định là một cao nhân.

Như vậy còn không phải cao nhân thì ai mới là cao nhân?

Cảm nhận được sự kích động không sao giấu diếm được của Diệp Bình, Tô Trường Ngự cũng hiểu hẳn đã lừa gạt thành công.

"Được rồi, Diệp Bình, theo ta vào tông môn, đừng quấy rối sư huynh người tình tu."

Thái Hoa đạo nhân lên tiếng.

Diệp Bình gật đầu liên hồi, sau đó lại cung kính chào Tô Trường Ngự.

Rồi đi theo Thái Hoa đạo nhân đi về phía cửa sơn môn.

Sau khi Diệp Bình đi rồi.

Tô Trường Ngự mới thở hắt ra.

Sự căng thẳng cũng hết, bình tĩnh trở lại.

Sau đó hắn lẩm bẩm

"Ba trăm vạn Kiếm Tiên trên trời, gặp ta cũng đều phải phục tùng, hắc hắc, đủ trâu bò."

Tô Trường Ngự cười, khí chất đạo cốt tiên phong lập tức hoàn toàn mất sạch.

Thanh Vân Đạo tông.

Diệp Bình theo sau Thái Hoa đạo nhân đi tới.

Sơn môn cũ kỹ, kết hợp với cây nhang lẻ loi cắm giữa lư hương, lộ rõ hai chữ 'cực nghèo'.

Thái Hoa đạo nhân tự nhìn thấy xong, không khỏi khỏi lộ ra lúng túng.

Nhưng sau khi Diệp Bình nhìn thấy hoàn cảnh của Thanh Vân Đạo tông, hẳn chẳng những không hề ghét bỏ chút nào, mà ngược lại còn lộ vẻ vui mừng.

Điều này làm Thái Hoa đạo nhân hơi bối rối.

Ngay cả chỗ ở như này mà người cũng thấy vui à?

Chưa từng tu tiên hả?

Trong lòng Thái Hoa đạo nhân hơi khó hiểu, ông thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhìn Diệp Bình quay đầu bỏ đi, không ngờ Diệp Bình lại còn lộ rõ vẻ vui mừng, đầu năm nay mà còn người tu tiên thuần phác như vậy sao!

Người này rất có tiền đồ nha.

Thái Hoa đạo nhân trầm nghĩ trong lòng.

Nguyên nhân Diệp Bình lộ vẻ vui mừng như vậy rất đơn giản.

Đây đúng là tác phong của một tông môn ẩn thế mà.

Là một người xuyên việt, Diệp Bình đã xem không biết bao nhiêu là tiểu thuyết mạng, trong đó miêu tả những tông môn ẩn thế đều dùng hai chữ.

Bất thường!

Đúng vậy, chính là bất thường.

Tông môn người ta vàng son lộng lẫy, thiếu điều ước gì khắc được hết độ trâu bò của mình lên cửa sơn môn, thế nhưng những tông môn ẩn thế cường đại thật sự lại chỉ thích tự hạ thấp mình xuống.

Hạ càng thấp càng tốt, càng mộc mạc càng tốt, tạo cho người ta có một ảo giác rằng đây là một tông môn gân gà.

Nhưng trên thực tế đây là một loại kiểm tra, là sự kiểm tra tông môn ẩn thế dành cho những đệ tử mới.

Giống như trong những chuyện thần thoại xưa, đây chính là kiểu những tiên nhân kia thích dùng để lừa người phạm nhất, Quan Âm Bồ Tát lấy áo cà sa rách để đổi vinh hoa phú quý với Đường Huyền Trang, loại chuyện xưa này chỗ nào cũng có.

Nghĩ vậy, Diệp Bình làm sao mà không hiểu được!

Cho nên hẳn càng thêm khẳng định đây chính là tông môn ẩn thế.

"Diệp Bình, ngươi đi theo ta."

Thái Hoa đạo nhân mở miệng.

Diệp Bình gật đầu liền.

Đi theo Thái Hoa đạo nhân tới chánh điện ở chính giữa.

Dù Thanh Vân Đạo tông nhìn hết sức cũ nát, nhưng Diệp Bình vẫn nhạy cảm phát hiện nó có chút không giống bình thường, chính là rất sạch sẽ gọn gàng.

Không sai, chính là sạch sẽ.

Nếu đây là một tông môn xuống dốc chán đời, làm sao còn dọn dẹp sạch sẽ như vậy được!

Dù trước khi tới, Chương môn từng nhắc kỹ rằng Thanh Vân Đạo tông không phải là tông môn nhập lưu, nhưng cũng chính điều này làm Diệp Bình cảm thấy ngay Thanh Vân Đạo tông tuyệt đối không phải đơn giản như mặt ngoài của nó.

Quả nhiên, cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Dù bọn họ cố hết sức che giấu, nhưng vẫn không thoát được ánh mắt của hắn.

Diệp Bình không nhận được tự khen sự nhạy cảm cơ trí của mình.

Ngay lúc hai người tới chánh điện.

Thái Hoa đạo nhân lên tiếng.

"Diệp Bình, hôm nay ngươi đã tới Đạo tông, bản đạo phải nói trước vài lời, ngươi không cần phải trả lời vội, nghe bản đạo nói trước đã."

Thái Hoa đạo nhân không tự xưng là sư, mà dùng hai chữ bản đạo để gọi mình, lộ vẻ nghiêm túc.

Diệp Bình lập tức cũng trở nên nghiêm túc hẳn, nhìn Thái Hoa đạo nhân.

"Cái gọi là tu Tiên khó, chính là khó với lên trời, con đường tu hành thoát nhìn là một con đường tương lai tươi sáng, nhưng trên thực tế lại đầy đầy chông gai, nguy hiểm không sao biết trước, khi đã bắt đầu tu hành, nghĩ một cái là hết mấy chục năm, nên nếu ngươi thực sự muốn bước lên con đường này, nhất định phải giữ lòng tin của mình cho thật vững."

"Dù không đi lên thật cao theo đuổi thật xa, thì cũng không thể vì mãi mà chưa thấy thành quả lại đi bỏ dở nửa chừng, không có nghị lực, khó thành đại sự, ngươi phải hiểu điều này cho thật rõ."

Thái Hoa đạo nhân nói vô cùng nghiêm túc, mang theo một ý vị tang thương khó tả.

Sở dĩ ông nói điều này là để chuẩn bị trước cho thật kỹ, dù sao tư chất của Diệp Bình chẳng ra sao, lỡ tu luyện được năm ba tháng mà ngay cả linh khí cũng không cảm ứng nổi, chán nản đòi bỏ đi thì biết làm sao!

Nên nhất định phải hù dọa trước cái đã.

"Đệ tử đã rõ, con đường tu tiên vốn đã định trước là một con đường cô độc, Tiên Nhân bề quan một lần là thế giới đã đổi thay, nếu đệ tử đã lựa chọn con đường này, nhất định sẽ tinh thần định tâm, nhất định sẽ không nghĩ ngợi lung tung, bước vào lạc lối."

Diệp Bình hết sức hiểu những lời này.

Coi nhiều tiểu thuyết như vậy, dù chưa ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy chớ.

Nếu tu tiên dễ dàng, thì người người đều đi tu tiên hết rồi.

"Rất tốt."

Thái Hoa đạo nhân thoả mãn gật đầu, tuy khả năng tư chất của Diệp Bình không cao, nhưng tư tưởng này rất không tồi nha.

Không giống mấy đệ tử mới hồi trước, chưa tu được mấy tháng đã bức mình sao hôm nay mình không phải là Luyện Khí viên mãn, ngày mai là Trúc Cơ viên mãn, ngày một liên ngưng tụ Kim Đan, ngày kia liền trở thành Nguyên Anh lão tổ.

Quả thực là si tâm vọng tưởng.

"Nếu ngươi đã có khả năng chịu được cô quạnh, vậy bản đạo không còn gì để nói nữa. Nhưng mà Diệp Bình, bản đạo phải nhấn mạnh một lần cuối, lúc tập tu tiên, tông môn sẽ không cấp cho ngươi bất kỳ một tài nguyên nào hết, chỉ khi nào ngươi chuyển thành chính thức mới cấp tài nguyên tu luyện cho ngươi, ngươi có chấp nhận được chuyện này không?"

Thái Hoa đạo nhân hỏi, giọng càng thêm nghiêm túc.

Trong ánh mắt có chút lo lắng.

Nhưng chút lo lắng này rất khó nhìn thấy, Diệp Bình cũng không để ý đến điều này.

"Xin Chưởng môn yên tâm, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, tông môn cho ta tu tiên đã là đại ân trách, đệ tử sao dám yêu cầu tài vật, có câu đừng nghĩ tông môn mang lại lợi ích gì cho mình mà phải nghĩ mình có thể mang lại lợi ích gì cho tông môn."

Giọng Diệp Bình đầy nhiệt huyết.

Đối với một người xuyên việt, có người dạy mình tu tiên đã là một ân đức lớn, còn đòi hỏi người ta này nọ thì quá nông cạn đi.

"Tốt!"

Thái Hoa đạo nhân nghe hẳn nói vậy, cả người bùng bùng vui vẻ.

Những lời này của Diệp Bình quả thực đã nói đúng suy nghĩ trong lòng của ông.

Đừng nghĩ tông môn mang lại lợi ích gì cho mình mà phải nghĩ mình có thể mang lại lợi ích gì cho tông môn.

Tốt, tốt.

Lời này ai nói vậy nhỉ? Quả thực là người đồng đạo a, có rảnh rồi phải cùng uống chung trà.

Trong lòng Thái Hoa đạo nhân vui sướng.

Xem như ông đã nhặt được một vật quý đem về.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân bình tĩnh lại rất nhanh, nói với Diệp Bình.

"Đã như vậy, vậy bản đạo sẽ nhận đồ đệ ngươi. Nhưng trước mắt chỉ là đệ tử ký danh, chờ ngươi chuyển thành chính thức rồi sẽ long trọng cử hành lễ bá sư."

"Đa tạ sư tôn, đệ tử nhất định không cô phụ ưu ái của sư tôn."

Nghe mình được thu vào tông môn, Diệp Bình liền xúc động hành lễ.

"Đã như vậy, vì sư sẽ dẫn ngươi tới chỗ ở, mấy ngày tới ngươi hãy làm quen hoàn cảnh của tông môn trước, chờ thêm hai ngày nữa, vì sư sẽ bảo Đại sư huynh tới dạy ngươi tu tiên, nhớ kỹ, dục tốc bất đạt, con đường tu hành là phải chậm mà chắc, không được nóng vội, biết không?"

Thái Hoa đạo nhân nói về nghiêm túc.

"Vâng! Đồ nhi hiểu rõ."

Diệp Bình trình trọng gập đầu.

Đầy hy vọng với tương lai.

- - -

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại hiện đang được dịch tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đêm khuya ở Thanh Vân Đạo tông

Dịch: Tiểu Băng

***

Đêm khuya.

Thanh Vân Đạo tông.

Trong phòng ăn.

Thái Hoa đạo nhân ngồi ở chủ vị, bảy đệ tử ngồi thành hai hàng bên dưới theo thứ tự.

Hiện giờ đã là canh ba.

Cả Thanh Vân Đạo tông vô cùng yên tĩnh.

Ngoài tiếng côn trùng kêu vang thì không còn âm thanh nào khác.

Một ngọn nến cháy, chiếu sáng bàn dài.

Thái Hoa đạo nhân đầy nghiêm túc nhìn đám đệ tử, là người phá vỡ yên tĩnh trước tiên.

"Xem ra Trường Ngự đã nói cho các người biết mọi chuyện."

"Hiện giờ ở Thanh Châu, tất cả các đại tông môn đều đang cạnh tranh nhau vô cùng khốc liệt, còn có lời đồn rằng qua mấy năm nữa, hàng ngũ tông môn Thanh Châu sẽ dẹp sạch tất cả các tông môn bất nhập lưu, nên trong hai năm tới, chúng ta nhất định phải giúp Thanh Vân Đạo tông tấn cấp thành tông môn Tam phẩm."

"Điểm quan trọng nhất của việc này chính là nằm ở chỗ tiểu sư đệ mới của các người. Muốn tấn cấp Tam phẩm, trong môn phái nhất định phải có tám đệ tử, hôm nay cuối cùng cũng đã có một đệ tử mới đến, các người nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho hắn phát hiện ra tình hình thật sự của tông môn, nếu không lỡ giống như mấy người lúc trước, trở mặt vô tình chưa nói, còn nói xấu luôn cả Thanh Vân Đạo tông chúng ta, đúng là nuôi phải đám ăn cháo đá bát."

Thái Hoa đạo nhân nói với giọng trịnh trọng.

"Chúng con đã biết."

Mọi người nghiêm túc khẽ đáp.

Một người trong bọn lên tiếng.

"Sư phụ, Thanh Vân Đạo tông chúng ta muốn tấn cấp lên Tam phẩm ít nhất cũng phải mất nửa năm một năm, tuy nói Đại sư huynh đã hù dọa tiểu sư đệ kia, nhưng vấn đề là giấy không thể nào gói được lửa, chỉ cần tiểu sư đệ bắt đầu tu luyện thì sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra tình hình của tông môn."

Thái Hoa đạo nhân lắc đầu không đồng tình.

"Vi sư đã nghĩ tới chuyện này lâu rồi."

"Lão Tam, người nói không sai, giấy không gói được lửa, nhưng chúng ta có thể kéo dài thời gian!"

"Trường Ngự đã hù tiểu sư đệ kia thành công, vi sư cũng nhìn ra được, tiểu sư đệ này rất sùng kính chuyện tu tiên, trong khoảng thời gian ngắn nhất định hắn sẽ không bỏ đi, về phần tu hành, có thể kéo dài mà! Nhất định phải kéo dài thời gian cho ta! Kéo dài tới khi không kéo được nữa sẽ dạy hắn tu tiên."

"Ngày mai, Trường Ngự người sẽ dạy kiếm thuật cho hắn, làm sao không hợp thời thường thì làm, đầu tiên là hù dọa hắn, thứ hai là kéo dài thời gian, nếu tới một ngày hắn cảm thấy luyện kiếm buồn tẻ, thì Lạc Trần đi dạy hắn thuật luyện đan."

"Không tính vi sư, bảy người các người luân phiên nhau dạy hắn. Mỗi người dạy hai tháng, một năm sẽ qua nhanh thôi, đến lúc đó dù hắn phát hiện ra tình hình của tông môn thì cũng không gây ảnh hưởng gì được nữa, hiểu không?"

Thái Hoa đạo nhân đầy vẻ nắm chắc, đám đệ tử thì nhau gật đầu.

Chỉ có nữ đệ tử ngồi thứ hai bên phải là vẫn không nhận được lên tiếng.

Nữ tử này tướng mạo ngọt ngào, nhìn còn nhỏ tuổi hơn Diệp Bình một chút, hiện là tiểu sư muội trong tông môn, nhưng bây giờ đã thành tiểu sư tỷ của

Diệp Bình.

"Sự phụ, cách này nghe thì cũng được, nhưng mà tiểu sư đệ này cũng không phải người ngu dốt, sớm muộn gì cũng sẽ hỏi han những vấn đề có liên quan tới tu hành, nếu lỡ hỏi trúng ngay đệ tử, đệ tử phải trả lời làm sao?"

Tiểu sư muội này tên là Trần Linh Nhu.

"Rất đơn giản." Thái Hoa đạo nhân gần như chẳng cần suy nghĩ, trả lời luôn: "Dạy hấn một chút phương pháp tu hành cơ bản, nhưng phải nói khoác lên một chút, khiến công pháp trở nên thần kỳ hơn một chút, ví dụ cùng là nói tới Luyện Khí tầng một, nhưng tu sĩ tu luyện Thanh Vân Luyện Khí quyết sẽ hơi mạnh hơn người cùng cảnh giới khác."

"Có điều cũng phải nhắc hấn rằng, Thanh Vân Luyện Khí quyết của chúng ta chú trọng tu thân và luyện căn cơ cho trầm ổn, nếu không sau này hấn cảm thấy mình mạnh lên thật, đi đánh nhau với tu sĩ khác thì không hay."

Thái Hoa đạo nhân cũng chỉ là ý tốt, nhấn mạnh nói rõ công pháp chỉ là thuật luyện thân, để Diệp Bình đừng có cảm thấy mình quá mạnh rồi đi tranh giành, hiếu chiến.

"Đã rõ."

Trần Linh Nhu khẽ gật đầu, ý bảo đã hiểu rõ.

"Tốt, trong khoảng thời gian tới, các người nhất định không được trao đổi với tiểu sư đệ quá nhiều, phải hết sức giữ cho mình thần bí, hấn không tìm các người, các người cũng đừng tìm hấn, tương lai của tông môn phải dựa vào các người."

Nói xong lời cuối cùng, giọng Thái Hoa đạo nhân trở nên chắc chắn, kiên định, nhưng ông không nói to, sợ làm Diệp Bình nghe thấy.

"Chúng ta đã rõ!"

Mọi người lại nhỏ tiếng trả lời, mặt ai cũng đầy vẻ kiên định.

"Tốt, tan họp."

Một khắc sau, Thái Hoa đạo nhân rời khỏi, các đệ tử cũng lần lượt rời đi.

Lúc này.

Trong Thanh Vân Đạo tông.

Trên bầu trời, các vì sao vô cùng sáng.

Diệp Bình nằm trên giường, nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, trong lòng đầy chờ mong.

Ba năm trước, hấn xuyên việt đi tới thế giới này.

Lúc đầu vô cùng mờ mịt và cô độc, cũng may bản thân hấn là người phái Nhạc Thiên nên thích ứng thế giới này rất nhanh.

Không ngờ hôm nay mới biết đây là một thế giới tu tiên.

Diệp Bình rất tò mò và hứng thú với tu tiên, có lẽ là bởi vì từ nhỏ đã thích coi Thần Ma Chí, nên hấn rất tò mò và chờ mong với tu tiên.

Hấn không hy vọng gì quá xa vời, thành tiên thành tổ gì đó, nắm quyền khuynh thiên hạ, say nằm gối mỹ nhân gì đó.

Diệp Bình suy nghĩ hết sức đơn thuần, hấn muốn nhờ vào tu tiên, sống lâu mấy trăm năm, tìm ý trung nhân, kết hôn sinh con, sống một cuộc đời vui vẻ là được.

Nhưng hấn cũng biết, con đường tu hành dài đằng đẵng vô cùng, nguy hiểm trong đó khó mà tưởng tượng nổi.

Cho nên sau này làm việc nhất định phải cẩn thận, lúc nào cũng phải cẩn thận, nhất là phải kiên trì không ngừng, không thể vì chút khó khăn mà nhụt chí.

Là người của hai thế giới, Diệp Bình thành thực hơn hấn, dù không đầy nhiệt huyết, nhưng cũng hiểu biết, nghị lực hơn người thường rất nhiều.

"Không biết rốt cuộc thiên phú tu đạo của mình là thế nào nhỉ."

Diệp Bình nằm trên giường, đầy tò mò nghĩ.

Tuy trước đó người kiểm tra hấn đều bảo hấn không có linh căn, nhưng Diệp Bình luôn cảm thấy hình như mình không kém đến như vậy.

Chỉ cần đừng kém quá là hấn đều chịu được.

Mãi đến khuya, Diệp Bình mới chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Diệp Bình dậy khá sớm.

Hắn không hề tham ngủ, hắn còn chăm chỉ, cố gắng hơn cả hồi còn đọc sách, dù sao tu tiên là khái niệm hoàn toàn khác với đọc sách.

Cốc cốc cốc.

Hắn vừa tỉnh dậy, liền nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa.

"Ai đó?"

Diệp Bình vô thức mở miệng, đứng dậy ngay, còn chưa kịp mở cửa phòng đã nghe thấy một giọng nói quen quen.

"Tiểu sư đệ, nhận lệnh của sư phụ, sư huynh đến đây truyền kiếm đạo cho ngươi, sau một nén nhang, ta chờ ngươi ở sau núi."

Là tiếng của Tô Trường Ngự.

Diệp Bình nghe xong, trả lời ngay.

"Vâng, đa tạ sư huynh."

Hắn trả lời xong, Tô Trường Ngự liền rời khỏi.

Diệp Bình cũng đi rửa mặt.

Chỉnh trang lại áo bào trên người, cố gắng tạo ra ấn tượng tốt.

Chỉnh trang xong, Diệp Bình mở cửa phòng, đi ra sau núi, trong lòng đầy xúc động.

Trong xúc động, có một chút căng thẳng.

Cái chính hắn lo là vấn đề về tư chất.

Nếu tư chất mình kém quá, bị Đại sư huynh ghét bỏ, vậy chẳng phải là sẽ hơi lúng túng hay sao?

Nhưng hắn tự an ủi mình rất nhanh, cảm thấy thứ những tông môn ẩn thế thích nhất chính là dạy dỗ củi mục, nếu đi dạy cho thiên tài thì còn đáng giá chỗ nào nữa!

Thiên tài còn cần phải có người dạy sao?

Cảm giác thành tựu dạy cho một thiên tài thành giỏi có bằng cảm giác thành tựu dạy cho một củi mục thành giỏi không?

Nghĩ vậy, sự căng thẳng hồi hộp trong lòng Diệp Bình ổn định.

Trong lúc hắn còn đang nghĩ ngợi lung tung.

Hắn đã đi tới sau núi.

--

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại hiện đang được dịch tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Kiếm đạo là gì?

Dịch: Tiểu Băng

***

Sau núi Thanh Vân Đạo tông.

Tô Trường Ngự đã bày xong tư thế.

Hắn đứng thẳng tắp trên một tảng đá lớn, mặc bộ trường bào hôm qua, lộ ra dáng vẻ tiên phong đạo cốt, tay phải cầm kiếm, để sau lưng, mỗi khi có gió thổi tới, tóc mai thật dài bay bay, tư thế kiếm tiên vô cùng hoàn mỹ.

Hắn đang trầm tư.

Không phải là nghĩ về kiếm đạo, mà là nghĩ xem tiếp theo phải lừa tiểu sư đệ như thế nào. =))

Tô Trường Ngự biết dù đứng là lừa dối, nhưng nhất định không được lừa tầm bậy.

Phải có căn cứ đáng hoàng, và phải khoác lác tô vẽ thêm trên nền cơ sở đó.

Nói cách khác chính là, nói khoác cũng phải ăn khớp bài bản, chứ không thể thêu dệt vô cơ.

Có hơi khó, nhưng Tô Trường Ngự cảm thấy mình có thể làm được.

Hắn còn đang suy nghĩ.

Thì một giọng nói đột ngột vang lên, đánh thức Tô Trường Ngự.

"Sư đệ Diệp Bình, bái kiến Đại sư huynh."

Nghe thấy tiếng Diệp Bình, Tô Trường Ngự từ trong trầm tư tỉnh lại.

Nét mặt hắn hết sức bình tĩnh, không chút gợn sóng.

"Ừ, ăn sáng chưa?"

Tô Trường Ngự bình tĩnh hỏi, không hề nhìn Diệp Bình, không phải hắn coi thường người ta, mà là để làm nổi sự cao ngạo.

"Hồi đại sư huynh, vẫn chưa."

Nghe vậy, Diệp Bình mới nhớ ra hình như chính hắn cũng chưa ăn sáng.

"Không ăn thì tốt, tu sĩ chúng ta, xan hà Luyện Khí, bớt ăn ngũ cốc một chút tốt cho cơ thể."

Tô Trường Ngự nói.

Diệp Bình khẽ gật đầu, cái này hắn hiểu, trong hoa màu đều là chất độc đối với tu hành, ăn rồi sẽ lưu lại chất bẩn trong cơ thể, gây cản trở tu hành.

Tiếng Tô Trường Ngự lại vang lên.

"Tiểu sư đệ, sư phụ đề ta tới truyền thụ cho ngươi kiếm đạo, nhưng kiếm đạo của sư huynh không phải ai ta cũng truyền. Nếu ngươi không có thiên phú về kiếm đạo, dù có truyền cho ngươi, ngươi cũng khó mà lĩnh ngộ được. Nên sư huynh hỏi ngươi một câu, nếu ngươi trả lời được, sư huynh sẽ truyền kiếm đạo cho ngươi, thế nào?"

Tô Trường Ngự tỏ vẻ cao thâm khó lường.

Hắn không định truyền kiếm đạo cho Diệp Bình ngay mà còn hỏi trước, để khiến bầu không khí trở nên trịnh trọng lên rồi mới nói.

Nếu tùy tiện truyền thụ cho Diệp Bình kiếm đạo, chẳng phải khiến mình trông rẻ rúng hay sao?

Nhưng làm màu thì làm màu, Tô Trường Ngự vẫn luôn quan sát Diệp Bình, nếu thấy Diệp Bình có vẻ không hài lòng, hắn sẽ nói chữa ngay, rằng 'nhưng ta thấy sư đệ hình như cũng có chút thiên phú kiếm đạo, nên thôi bỏ qua câu hỏi này đi'.

Chủ yếu là nhìn thái độ Diệp Bình ổn không rồi mới tính.

Trái lại Diệp Bình.

Nghe sư huynh nói vậy, chẳng những không có chút khó chịu nào, mà còn nghiêm túc gật đầu.

"Sư đệ hiểu. Kiếm đạo nhất mạch nhìn đơn giản nhưng lại ẩn chứa Đại Đạo, mời sư huynh cứ hỏi, nếu đệ quả thật không có thiên phú, sẽ không dám làm phiền sư huynh."

Trong lòng Diệp Bình hơi kích động.

Cốt truyện thế này hẳn từng thấy rồi nè.

Thường lúc cao nhân tuyệt thế truyền lại bí pháp nào đó đều sẽ không truyền liền, mà sẽ hỏi một câu hỏi.

Những câu hỏi loại này nhìn thì rất đơn giản, nhưng ẩn chứa ý cảnh bên trong.

Nghĩ vậy, Diệp Bình lại không nhìn được lộ ra chút căng thẳng.

Lỡ mình không trả lời được thì phải làm sao?

Tô Trường Ngự nghe Diệp Bình đáp vậy, không khỏi hơi kinh hãi.

Ồ, thượng đạo vậy cơ à?

Ngay cả Đại Đạo mà cũng lòi ra được luôn?

Tiểu tử này được nha, có tương lai nha, tốt, rất tốt, vô cùng tốt.

Ngươi đã trọng đạo như vậy, vậy thì đừng trách sư huynh.

Tô Trường Ngự vui vẻ trong lòng, ngoài mặt vẫn bày vẻ cao ngạo, thu mắt về nhìn chăm chăm vào sông vào núi, từ từ hỏi.

"Sư đệ, theo ngươi biết, kiếm đạo là gì?"

Diệp Bình im lặng.

Hắn đoán không sai mà!

Quả nhiên là loại câu hỏi nhìn thì rất đơn giản, nhưng ẩn chứa ý cảnh vô thượng mà!

Diệp Bình hít sâu một hơi.

Hắn suy nghĩ.

Kiếm đạo là gì?

Nếu là người bình thường, e sẽ trả lời người giết địch là kiếm đạo, hay người như quân tử là kiếm đạo gì đó.

Nhưng rõ ràng câu hỏi này không phải hỏi nông cạn như vậy.

Phải đưa ý cảnh của mình vào trong.

Kiếm đạo là gì?

Diệp Bình trầm tư hồi lâu, chừng một canh giờ, khiến Tô Trường Ngự đứng trên tảng đá thấy hơi khó chịu.

Đại ca à, đúng cả một canh giờ, ngươi không thể trả lời đại một câu được hả?

Ta đứng mỏi chân quá, tay cũng mỏi như rồi, có thể trả lời nhanh lên được không?

Xin ngươi đó!

Tô Trường Ngự hơi hối hận sao mình lại ra về trâu bò làm chi.

Diệp Bình chưa trả lời, hẳn không dám đổi tư thế, chỉ có thể đưa lưng về phía Diệp Bình, tay phải còn phải luôn cầm kiếm đặt sau lưng. Dù hẳn là tu sĩ, nhưng cũng không chịu nổi bị phạt đứng một canh giờ đâu.

Cuối cùng, sau nửa canh giờ nữa, Diệp Bình cũng trả lời.

Nhưng hẳn nói khá nhỏ.

Kiểu trả lời thừa thôi.

Hắn không dám trả lời tầm bậy, đành phải vắt hết óc, lòi ra vài câu trả lời đã từng đọc được trong tiểu thuyết để đáp.

"Đại sư huynh, tâm là kiếm đạo?"

Diệp Bình nói xong, có hơi sợ hãi.

Dù sao đây là lần đầu tiên tu tiên, cũng là lần đầu tiên luyện kiếm, đối phương lại là cao nhân kiếm đạo tuyệt thế, nếu trả lời làm người ta không hài lòng, chẳng phải tự nhiên bỏ lỡ cơ hội vô ích hay sao?

Nhưng Tô Trường Ngự nghe xong, lại sững ra.

Hắc!

Câu trả lời này hơi thú vị ha.

Còn tốt hơn hẳn trả lời năm đó.

Có tiền đồ nha.

Dù trả lời không tệ, nhưng Tô Trường Ngự lại xoay người lại, lặng lẽ đổi tư thế, sau đó lắc đầu, vẻ mặt vẫn cao ngạo như cũ.

"Sai."

Đúng vậy, chính là sai.

Cơ bản là hắn chẳng cần biết Diệp Bình trả lời cái gì, vì dù Diệp Bình trả lời thế nào, câu trả lời của hắn cũng là sai.

Chỉ nếu mà bảo đúng, chẳng phải có vẻ qua loa à?

"Vậy, thiên địa là kiếm đạo?"

Diệp Bình vẫn trả lời kiểu thử như cũ.

"Cũng sai."

Tô Trường Ngự tiếp tục phủ định.

"Nhật nguyệt là kiếm đạo?"

"Vẫn sai."

"Vạn vật là kiếm đạo?"

Diệp Bình tiếp tục thử.

Hắn thật không biết phải trả lời vấn đề này thế nào.

"Ài."

Tô Trường Ngự lắc đầu, nhìn Diệp Bình vẻ bất đắc dĩ.

"Quả nhiên, thiên phú kiếm đạo của ngươi không tốt lắm, sư huynh đổi câu hỏi khác vậy."

Tô Trường Ngự nói.

Khiến Diệp Bình cảm thấy hơi bị đã kích.

Dù hắn đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng không ngờ tư chất của mình ngu dốt thật. Nhưng Đại sư huynh đã bằng lòng cho mình một cơ hội nữa, nên Diệp Bình cũng không thấy nản chí.

"Diệp Bình, sư huynh hỏi ngươi, ngươi cảm thấy cực hạn của kiếm đạo là tới cỡ nào?"

Tô Trường Ngự nghiêm túc hỏi.

Cực hạn của kiếm đạo tới đâu á?

Diệp Bình khẽ nhún mày.

Cơ bản là hắn chưa hề nhìn thấy người ta thi triển kiếm thuật bao giờ.

Câu hỏi này đã chạm vào điểm mù trong kiến thức của hần.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận một hồi, dù chưa hề nhìn người khác luyện kiếm, nhưng mình cũng đã coi nhiều tiểu thuyết rồi mà.

Nghĩ vậy, Diệp Bình lại bắt đầu suy nghĩ.

Lần này không mất bao lâu, hần đã nghĩ câu trả lời.

"Sur huynh, sur đệ cho rằng, cực hạn của kiếm đạo, hần là một cọng cỏ chém roi hết mặt trời mặt trăng và ngôi sao."

Tiếng Diệp Bình không lớn, chủ yếu là vì chưa được tự tin.

Nhưng câu trả lời này.

Làm Tô Trường Ngự sửng người.

May thay hần vẫn giữ vẻ cao ngạo lạnh lùng, nên không nhìn ra hần có biến hóa rất lớn.

Thực tế trong lòng Tô Trường Ngự đã cuộn cuộn sôi trào.

- - -

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại hiện đang được dịch tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Một cọng cỏ chém hết mặt trời mặt trăng và ngôi sao

Dịch: Tiểu Băng

***

Tô Trường Ngự sửng sốt.

Hần bước vào kiếm đạo hai mươi năm, tám tuổi bắt đầu luyện kiếm, nhìn thấy cường giả kiếm đạo mạnh nhất cũng quá lắm là một kiếm bổ vỡ một tảng đá lớn mà thôi.

Một cọng cỏ chém hết mặt trời mặt trăng và ngôi sao?

Này trâu bò tới cỡ nào chứ?

Dùng một cọng cỏ, chém cả mặt trời mặt trăng và ngôi sao trên bầu trời, hình ảnh như thế hần nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Trâu bò.

Thật sự là quá sức trâu bò.

Rất tốt, vô cùng tốt, cực kì tốt.

Những lời này cực kì không tồi, coi như thành đồ của Tô mỗ đi.

Thâm tho ra một hơi dài, về mặt Tô Trường Ngự không chút biến đổi, hần khôi phục trấn định, lại nhìn Diệp Bình.

Tiểu sư đệ này rõ ràng là người đồng đạo với mình nha.

Đều là tay thiện nghệ về mặt giả trâu bò.

Đây không phải là tin tốt.

Nếu Thanh Vân Đạo tông chỉ cho phép một người được giả trâu bò, thì người đó nhất định phải là mình.

Không cho phép bất kỳ ai cướp mất vị trí Đại sư huynh trâu bò của mình, dù đó có là ai.

"Sur đệ, con đường tu hành, coi trọng vững vàng, nguoi hơi viễn vông."

Tô Trường Ngự mở miệng, trong lời nói hơi có ý trách cứ.

Diệp Bình lập tức cúi đầu, có chút sợ hãi.

"Đây chỉ là lời nói vô ý, mong sư huynh chớ trách, sau này sư đệ nhất định sẽ không nói lung tung nữa."

Diệp Bình hơi sợ. Hắn còn tưởng mình nói như vậy sẽ được khen, không dè lại bị sư huynh khiển trách nhẹ.

Trong nháy mắt, Diệp Bình chợt hiểu ra.

Trong mắt Tô Trường Ngự, mình chỉ là một đệ tử mới rất bình thường, một đệ tử phạm tục, làm sao có thể hiểu biết được nhiều như vậy, còn một cọng cỏ chém hết mặt trời mặt trăng và ngôi sao! Một đệ tử mới không thể nào nói ra loại lời như vậy được.

Nên quả thật mình đã nói hơi lung tung rồi.

Nhưng Tô Trường Ngự lại lắc đầu.

"Không cần phải vậy. Nguoi có hùng tâm tráng chí, sư huynh có thể hiểu, chỉ là hy vọng nguoi có thể làm từng bước, lập cơ sở nền tảng cho thật vững, sau này nếu nguoi lại có thêm chút cảm ngộ thì cứ nói với sư huynh, nhưng đối với bên ngoài thì không nên nói lung tung, để khỏi chuốc lấy phiền phức, hiểu không?"

Tô Trường Ngự mở miệng.

Giả bộ trâu bò tốt như vậy sao có thể nói ra ngoài được? Nếu nguoi nói rồi, sau này ta hành tẩu thiên hạ làm sao trâu bò được?

Có thể nói, nhưng chỉ có thể nói cho một mình ta nghe thôi.

Tô Trường Ngự nghĩ.

"Được rồi. Sư huynh đã biết được thiên phú của nguoi, giờ ta sẽ dạy nguoi kiếm đạo thật sự."

Tô Trường Ngự không làm mất thời gian nữa.

Hắn nhảy xuống khỏi tảng đá, cực nhẹ nhàng.

Diệp Bình nghe hắn nói thế, trong lòng càng thêm kích động.

Kiểm đạo thật sự?

Kiểm đạo tuyệt thế phải không?

Diệp Bình kích động.

Hắn rất vui vẻ, và đầy chờ mong.

Tô Trường Ngự không nói thêm câu nào, cầm Tam Xích Thanh Phong kiếm vẽ một đường, sau đó nhìn chăm chú vào mặt đất, nhắm mắt lại, trầm mặc hồi lâu.

Sau chừng một nén nhang, hắn đột nhiên ra tay, trường kiếm kéo vẽ một đường dưới đất.

Chỉ trong tích tắc, mảnh đá vắng khắp nơi, một vết kiếm thẳng tắp xuất hiện.

Phù!

Tô Trường Ngự thở ra một hơi.

Sau đó nhìn Diệp Bình chậm rãi nói.

"Diệp Bình, ta đã khắc tuyệt thế kiếm ý xuống đất, nguoi đừng coi thường vết kiếm này, đây là dấu kiếm khắc họa chiêu kiếm mạnh nhất của ta."

"Bây giờ nguoi quan sát nó cho thật kỹ, xem xem trong vết kiếm này có bao nhiêu chiêu kiếm. Bảy ngày tới, ngoài làm việc vặt hằng ngày, nguoi nhất định phải tới đây quan sát vết kiếm này, chẳng những cần phải lĩnh ngộ kiếm chiêu, quan trọng hơn là phải lĩnh ngộ kiếm thế trong đó, cuối cùng lĩnh ngộ kiếm ý. Sau bảy ngày nữa sư huynh sẽ tới kiểm tra nguoi, xem xem nguoi rốt cuộc có thiên phú luyện kiếm hay không."

Tô Trường Ngự hờ hững mở miệng.

Nói xong, hắn quay người rời đi, tiêu sái như gió, để lại Diệp Bình với vẻ mặt rung động.

Tô Trường Ngự đi.

Sau khi rời khỏi sau núi.

Mặt hắn không giấu nổi nét cười.

Hắn rất vui vẻ, chẳng những hù dọa tiểu sư đệ thành công, còn chôm được một câu rất trâu bò.

Trong lòng Tô Trường Ngự vui mừng vô biên.

Về phần kiếm chiêu?

Tuỳ ý quẹt một cái, nếu từ cái đó mà có thể nhìn ra kiếm chiêu, vậy thì có quý rồi.

Còn kiếm thế? Kiếm ý á?

Thứ đồ chơi này càng không có khả năng!

Đây căn bản liền là chuyện không thể nào.

Kiếm ý là gì?

Ý trong kiếm đạo.

Kiểm pháp có mấy, mà kiếm ý vô cùng, cường giả kiếm đạo thật sự, đều có thể hình thành kiếm ý thuộc về mình, nắm chắc càng nhiều kiếm ý, thực lực kiếm đạo sẽ càng mạnh. Nói cách khác, kiếm ý giống như một dạng tăng thêm, giá trị bên trong kiếm chiêu, người bình thường không thể nào có được.

Vì vậy Diệp Bình tuyệt đối không có khả năng lĩnh ngộ ra kiếm ý.

Tô Trường Ngự đơn thuần chỉ muốn làm khó Diệp Bình.

Dù có là tông môn kiếm đạo đứng đầu Thanh Châu thì cũng không có khả năng đệ tử mới vừa tới là cho đi lĩnh ngộ kiếm ý.

Cách này quả thực có hơi lố, nhưng làm vậy cũng là bất đắc dĩ.

Nếu thật sự bảo hắn truyền thụ kiếm chiêu cho Diệp Bình, nói thật với mấy chiêu mèo quào kia của hắn, ngay chính hắn còn thấy xấu hổ, còn dạy người cái gì!

Dạy hư người ta thì đúng hơn.

Vì vậy thay vì dạy tầm bậy, chẳng bằng cho Diệp Bình chút thời gian tự mò mẫm, ít nhất là cũng không dạy sai đúng không nào?

Nghĩ vậy, cảm giác tội lỗi trong lòng Tô Trường Ngự biến mất không ít.

Cũng đúng lúc này.

Có một người đậm sẫm tới, là Nhị sư đệ Hứa Lạc Trần.

Tô Trường Ngự lập tức thu lại nét cười trên mặt, gọi Hứa Lạc Trần.

"Nhị sư đệ."

Tô Trường Ngự kêu.

Người kia nghe thấy tiếng gọi, liền ngẩng lên nhìn Tô Trường Ngự.

"Đại sư huynh, chuyện gì?"

Hứa Lạc Trần hơi thấy lạ, sao Đại sư huynh lại gọi mình.

"Nhị sư đệ, sư huynh hỏi ngươi, ngươi biết cực hạn của kiếm đạo mạnh tới cỡ nào không?"

Tô Trường Ngự mở miệng, hỏi Hứa Lạc Trần.

Người kia hơi sững ra, gãi gáy, khá ngơ ngác.

Cực hạn của kiếm đạo mạnh tới mức nào thì liên quan gì tới ta?

Ta không luyện kiếm, ta luyện đan mà.

Nhưng dù sao cũng là Đại sư huynh đã hỏi, Hứa Lạc Trần cũng không thể không trả lời, đành phải lắc đầu đáp: "Không biết."

Nghe vậy, Tô Trường Ngự liền nhàn nhạt nói tiếp.

"Vậy hôm nay sư huynh sẽ nói cho người biết."

"Kiếm đạo thật sự, bước vào cực hạn..."

"Là một cơn gió chém rơi mặt trời mặt trăng và ngôi sao."

Tô Trường Ngự nói với vẻ mặt lạnh nhạt, lời lẽ đầy cao ngạo và lạnh lùng.

Khiến Hứa Lạc Trần không khỏi sùng sốt.

Dù y không hiểu kiếm đạo.

Nhưng lời này thật sự làm cho người ta rung động.

Nhất là phối hợp với bề ngoài của Tô Trường Ngự, càng làm cho người ta cảm thấy kính sợ trong vô thức.

Thậm chí trong đầu Hứa Lạc Trần còn xuất hiện một hình ảnh.

Chính là, Tô Trường Ngự nhẹ nhàng cầm lên một cây cỏ dại, rồi sau đó chém rụng cả bầu trời lẫn các vì sao.

Hít!

Nghĩ đến hình ảnh đó, Hứa Lạc Trần càng thêm rung động.

Đây cũng quá trâu bò rồi nha!

Hứa Lạc Trần ngẩn cả người.

Không sao tự thoát khỏi được cảnh mình tưởng tượng ra.

Tô Trường Ngự nhìn thấy vẻ mặt ấy của Nhị sư đệ, trong lòng càng thêm mừng thầm.

Thoải mái! Thoải mái a! Sáng khoái a!

Song nhờ đã rèn luyện hằng ngày qua thời gian dài, hấn vẫn luôn giữ vững vẻ bề ngoài cao ngạo.

Tô Trường Ngự không nói lời nào, cứ thế bỏ đi, để lại Hứa Lạc Trần mặt mày như đang mộng.

Hắn là qua một lúc rất lâu.

Hứa Lạc Trần mới hồi phục tinh thần, nhưng Tô Trường Ngự đã không còn ở đó nữa.

"Khả năng giả trâu bò của Đại sư huynh càng ngày càng mạnh nha. Nếu không phải mình biết rõ huynh ấy chỉ là củi mục trong kiếm đạo, thì thiếu chút nữa là tin rồi."

"Nhưng mà những lời này đúng là quá trâu bò thiệt. Một cơn gió chém hết mặt trời, mặt trăng, ngôi sao cơ!"

Hứa Lạc Trần lẩm bẩm, trong mắt vẫn còn rung động, vì câu nói kia thật sự khá là khí phách.

Về phần Diệp Bình.

Nói thật, hấn không hề nghi ngờ lời nói của Tô Trường Ngự một chút nào.

Hắn chỉ hơi lo mình chưa từng luyện kiếm bao giờ, rất có thể nhìn bấy ngày mà vẫn không nhìn ra cái gì cả.

Nhưng mà dù vậy, Diệp Bình vẫn thành thành thật thật nhìn vết kiếm trên mặt đất.

Không thử, làm sao có thể biết mình rốt cuộc có thiên phú hay không?

Cho nên, Diệp Bình nhìn vết kiếm trên mặt đất, nhìn chùng một canh giờ.

Quả nhiên, một canh giờ sau, hắn chẳng nhìn ra được cái gì.

Thậm chí sau khi nhìn, còn cảm thấy pháp phòng không yên.

Nhưng ngay lúc này.

Có một làn gió mát thổi qua.

Diệp Bình cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hẳn.

Một khắc sau, hắn lại nhìn vết kiếm.

Trong chốc lát, hắn chợt có thể ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hắn? Một tên củi mục kiếm đạo

Dịch: Tiểu Băng

***

Thanh Vân Đạo tông.

Sau núi.

Diệp Bình im lặng ngồi dưới đất, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vết kiếm Tô Trường Ngự lưu lại.

Một canh giờ trước.

Hắn còn không có đầu mối.

Nhưng một lúc lâu sau.

Sau khi một cơn gió mát thổi qua, Diệp Bình bất ngờ cảm thấy có gì đó hơi bất thường.

Vết kiếm sắc bén, mang cảm giác khur khur có chấp, một vết kiếm như do tuyệt thế kiếm khách lưu lại, ẩn chứa kiếm ý mà người thường khó nhìn ra được.

Càng nhìn vết kiếm, Diệp Bình càng cảm thấy kinh hãi.

Đến cuối cùng, trong đầu Diệp Bình đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người này tay cầm trường kiếm, đang diễn lại kiếm chiêu.

Không sai, chính là kiếm chiêu.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Âm thanh như tiếng sấm, như tiếng chuông lớn vang lên bên tai.

Bóng người trong đầu càng thêm rõ ràng.

Bóng người thi triển kiếm chiêu, mỗi một chiêu đều mang tới cảm giác như thể hồ quán đỉnh, khiến Diệp Bình có cảm giác như chính mình đang luyện kiếm.

Kiếm chiêu mạnh mẽ như cuồng phong.

Bộ kiếm chiêu này tổng cộng có mười hai đường, mỗi ba chiêu là một sự khác biệt, giống như có bốn loại kiếm pháp, nhưng hợp thành một bộ.

Mười hai đường kiếm không ngừng múa may trong đầu.

Mà còn không phải múa một lần, chúng không ngừng múa.

Một lần! Năm lần! Mười lần! Năm mươi lần! Một trăm lần!

Kiểm chiêu múa càng lúc càng nhanh, lúc trước mười hai nhịp thở mới múa xong một lần, sau đó là sáu nhịp, rồi ba nhịp, sau chừng một canh giờ, chỉ sau một nhịp thở đã múa xong một lần.

Mỗi một lần múa là tương đương một lần Diệp Bình đích thân luyện kiếm, loại cảm ngộ này còn đáng sợ hơn cả thể hồ quán đỉnh.

Số kiếm chiêu trong đầu càng ngày càng nhiều, mười hai cái... Mười lăm cái... Hai mươi cái...

Cảm nhận được trong đầu mình không ngừng diễn sinh kiếm pháp, toàn thân Diệp Bình không khỏi rung động.

"Đại sư huynh, quả nhiên là cao thủ tuyệt thế kiếm đạo."

Từ đồn ngộ tỉnh lại, trong lòng Diệp Bình vô cùng kích động.

Chỉ quan sát vết kiếm có ba canh giờ, mà mình đã luyện tập được một loại kiếm pháp.

Điều này làm cho Diệp Bình càng cảm thấy Tô Trường Ngự là cao nhân tuyệt thế.

Rồi hấn bình tĩnh lại rất nhanh.

Hấn trấn định lại rồi.

"Diệp Bình, nhất định không được kích động, đây mới chỉ là bắt đầu, không chừng sau này còn có thể lĩnh ngộ thêm kiếm pháp nữa."

Diệp Bình trầm nghĩ.

Hấn tự nhắc nhở mình nhất định không được kích động quá, phải tỉnh táo, bây giờ mới chỉ là vừa bắt đầu mà thôi.

Tự nhắc nhở mình như vậy, Diệp Bình càng bình tĩnh hơn.

Học cũng càng lúc càng giỏi hơn.

Nói thật, trước khi lĩnh ngộ được kiếm chiêu, Diệp Bình cũng đã nghi ngờ, nghi ngờ Tô Trường Ngự đang lừa mình, nhưng bây giờ Diệp Bình tin, hấn đã hoàn toàn tin sư huynh này của mình nhất định là cao nhân tuyệt thế.

Cho nên hấn càng thêm chăm chú, càng thêm cố gắng hơn.

Cùng lúc đó.

Một chỗ khác trong Thanh Vân Đạo tông.

Tô Trường Ngự tay cầm trường kiếm, đang ở một chỗ trống luyện kiếm.

Chiêu kiếm của hấn nhìn thì mạnh mẽ, nhưng cứ luôn thiếu hụt sự bộc phát, một bộ kiếm pháp này, dù là người không hiểu gì kiếm thuật, cũng cảm giác được có chút khuyết điểm nhỏ.

Sau một nén nhang.

Tô Trường Ngự thu kiếm.

Trán hấn đầy mồ hôi, nhưng để duy trì hình tượng, Tô Trường Ngự không ngồi xuống đất nghỉ ngơi, mà đi sang bên để khô phục khí lực.

"Đại sư huynh, muội thấy bộ kiếm pháp này huynh đã luyện mười năm, mà sao vẫn chưa luyện thành vậy?"

Trong khoảng đất trống, tiểu sư muội Trần Linh Nhu mở miệng, ánh mắt nhìn Tô Trường Ngự đầy hiếu kỳ.

"Tiểu sư muội, người nông cạn rồi."

Tô Trường Ngự khẽ lau mồ hôi trên trán, mới từ từ mở miệng, vẻ cao thâm khó đoán.

"Sao lại là nông cạn?"

Trần Linh Nhu không hiểu.

"Tiểu sư muội, bộ kiếm pháp này của sư huynh không phải là kiếm pháp bình thường, mà là đứng trong mười bộ kiếm pháp hàng đầu của Thanh Châu, tên là Tứ Lôi Kiếm Pháp."

"Bộ kiếm pháp này, tổng cộng có bốn chiêu, là Xuân Lôi kiếm, Hạ Lôi kiếm, Thu Lôi kiếm, Đông Lôi kiếm."

"Chính là kiếm pháp chí cương chí dương, nếu nắm vững được bốn chiêu kiếm pháp này, sẽ dẫn được lôi của bốn mùa, rất có hiệu quả khi nhắm vào tà ma ngoại đạo, lúc trước Tứ Quý đạo nhân chính là nhờ vào bộ kiếm pháp này mà lừng lẫy Thanh Châu, lập nên Tứ Lôi kiếm tông, biết không?"

Tô Trường Ngự nghiêm túc nói, lúc nhắc tới bộ kiếm pháp kia, giọng đầy hứng khởi, chỉ tiếc không thể đưa bộ kiếm pháp kia đến tận trời.

"Tứ Lôi Kiếm Pháp?"

Trần Linh Nhu không hiểu nhiều về kiếm pháp, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ.

"Vậy Đại sư huynh, bây giờ huynh luyện được bao nhiêu chiêu rồi?"

Trần Linh Nhu hỏi.

"Sư huynh đã luyện Xuân Lôi kiếm đến lô hỏa thuần thanh rồi."

Tô Trường Ngự vẻ mặt ngạo nghễ.

"Xuân Lôi kiếm hả?"

Tiếc thay, Tiểu sư muội không cho Tô Trường Ngự một cơ hội nào để tỏ ra trâu bò.

"Tiểu sư muội, muội không phải kiếm tu muội không biết, bộ Tứ Lôi Kiếm Pháp này chính là tác phẩm đầy tâm can của Tứ Quý đạo nhân đó."

"Tứ Quý đạo nhân từng nói, muốn luyện bộ kiếm pháp kia tới viên mãn, tu sĩ kiếm đạo bình thường có khi cả năm trăm năm cũng chưa chắc thành được, dù có là thiên tài kiếm đạo, thì ít nhất cũng phải mất trăm năm, nói không phải khoe, sư huynh chính là loại thiên tài kiếm đạo này."

"Kiếm tu chúng ta, luyện một kiếm trăm năm ở chỗ nào cũng có, đừng thấy sư huynh vẫn cứ dừng ở Xuân Lôi kiếm mà làm, tiến độ này đã thuộc hàng nhân tài kiệt xuất của Thanh Châu rồi."

Tô Trường Ngự vô cùng nghiêm túc tự khoe khoang mình.

"Chiêu thức của kiếm pháp chia làm bốn cảnh giới nhỏ, sơ khuy môn kính, lô hỏa thuần thanh, đại thành viên mãn, đẳng phong tạo cực."

"Sư huynh chỉ mới tốn có mười năm đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, ta tự tin rằng không tới mười năm nữa ta sẽ bước vào đại thành viên mãn, trong trăm năm nhất định có thể bước vào cảnh giới đẳng phong tạo cực, đến lúc đó muội sẽ biết sư huynh của muội mạnh tới cỡ nào."

Tô Trường Ngự hết sức tự tin, trong mắt đầy sự kỳ vọng vào tương lai.

"Không hiểu nhiều." Tiểu sư muội lắc đầu, nàng không hiểu loại chuyện này, quá trình quá rườm rà.

"Đại sư huynh, nghe nói huynh để cho tiểu sư đệ một vết kiếm, chừng bao lâu hấn mới có thể lĩnh ngộ kiếm chiêu với kiếm ý?"

Trần Linh Nhu hiểu kỳ hỏi.

Tô Trường Ngự im lặng.

Bao lâu có thể lĩnh ngộ?

Bao lâu cũng không thể.

Bởi vì vết kiếm hấn lưu lại cơ bản là không có kiếm ý, lấy cái gì lĩnh ngộ?

Nhưng câu này Tô Trường Ngự chỉ có thể nói thầm trong lòng mà thôi, nếu để người khác biết, chẳng phải sẽ phát hiện ra hấn là phế vật kiếm đạo sao?

Vì vậy, Tô Trường Ngự từ từ đáp.

"Vết kiếm sư huynh để lại cho hấn ẩn chứa tứ môn kiếm pháp, nếu trong vòng một năm hấn lĩnh ngộ được kiếm pháp của sư huynh, vậy đã xem như rất tốt, còn kiếm ý? Thì khó đó."

Tô Trường Ngự nói.

Nếu Diệp Bình quả thật là thiên tài, vậy cũng có thể cưỡng ép lĩnh ngộ ra Tứ Quý kiếm pháp, còn kiếm ý ư?

Tĩnh dùm đi, đừng có nằm mộng.

"Thế nếu lĩnh ngộ được trong vòng một ngày thì sao?"

Trần Linh Nhu hiểu kỳ hỏi.

Lĩnh ngộ trong một ngày?

Tô Trường Ngự liếc Trần Linh Nhu, lắc đầu: "Đây là chuyện gần như không có khả năng, nếu có thể thực sự lĩnh ngộ được trong vòng một ngày, vậy đó chính là thiên tài kiếm đạo tuyệt thế."

Giọng hần rất chắc chắn.

"Vậy nếu không chỉ lĩnh ngộ kiếm pháp, mà còn lĩnh ngộ được kiếm ý thì sao?"

Trần Linh Nhu tiếp tục hỏi.

Tô Trường Ngự cảm thấy không thể giải thích được.

Muội buồn chán quá rồi phải không? Đi hỏi loại câu hỏi động não như thế này?

Nhưng nghĩ đến Trần Linh Nhu là sư muội, Tô Trường Ngự vẫn kiên nhẫn đáp lại.

"Vén vện chỉ một vết kiếm mà có thể lĩnh ngộ được kiếm pháp của sư huynh, thì xem như thiên tài kiếm đạo, nếu lĩnh ngộ ra được kiếm ý? Vậy có thể gọi là thiên tài kiếm đạo đệ nhất Thanh Châu."

Tô Trường Ngự đáp.

"Vậy nếu từ một vết kiếm đó lĩnh ngộ ra được mấy trăm kiếm ý thì sao?"

Trần Linh Nhu cảm thấy kinh ngạc, không phải nàng hỏi lung tung đâu, chỉ là nghe cảm thấy lợi hại quá, nên mới tò mò hỏi tới thôi.

"Mấy trăm loại? Đệ nhất nhân trong vòng năm trăm năm nay của Thanh Châu. Mười Tứ Quý đạo nhân cũng phải cam bái hạ phong."

Tô Trường Ngự vẫn cực kỳ kiên nhẫn trả lời.

"Mấy nghìn loại thì sao?"

Trần Linh Nhu tiếp tục hỏi.

"Đệ nhất Tấn Quốc, hơn nữa còn là người hàng đầu trước nay chưa từng có."

Tô Trường Ngự hồi đáp.

"Mấy vạn loại thì sao?"

Trần Linh Nhu tiếp tục hỏi nữa.

Tô Trường Ngự: "..."

Có chịu hết hay không hả?

"Sư muội, sư huynh nói cho muội nghe này."

"Người ta đồn rằng, kiếm đạo nhất mạch, kiếm pháp tiếp theo, trọng điểm chính là kiếm ý, có kiếm ý càng nhiều, thì dù bất kỳ là kiếm pháp gì cũng có thể hóa mực nát thành thần kỳ, dù chỉ cần đâm đại ra một kiếm thì cũng đều hết sức đáng sợ."

"Kiếm đạo nhất mạch ta, kiếm ý có ba cảnh giới lớn. Cái thứ nhất chính là kiếm ý vô cùng, kiếm ý vô cùng, nghĩa là không thể nào dùng số lượng để miêu tả nổi, nếu đến cảnh giới này, một kiếm của tu sĩ Luyện Khí cũng có thể giết kẻ địch cao hơn mình mấy cảnh giới."

"Cảnh giới thứ hai cách chúng ta hết sức xa xôi. Sư huynh không nói nhưng muội nhất định không nên xem thường cảnh giới thứ nhất này. Tứ Quý đạo nhân muội cũng nghe tới chứ?"

"Cường giả kiếm đạo đứng đầu Thanh Châu chúng ta, nay đã hơn trăm tuổi, vậy mà ngay cả cảnh giới thứ nhất cũng còn chưa đạt tới. Trong Đại Quốc cũng có một vị cường giả, vào sinh nhật ba ngàn tuổi của mình mới tho được nửa bước vào cảnh giới thứ nhất mà thôi, vậy mà được gọi là Thái Hư Kiếm Tôn, được Đại Quốc coi là thượng khách."

"Cho nên, một cường giả kiếm đạo thật sự, trọng điểm lĩnh ngộ không phải là kiếm pháp, mà là kiếm ý, càng nhiều càng tốt."

Tô Trường Ngự nói thao thao bất tuyệt.

Trần Linh Nhu càng nghe càng mờ mịt, chủ yếu là vì cấu tạo hệ thống của kiếm đạo phức tạp quá.

Nhưng mà... nghe cảm thấy rất là lợi hại.

"Nói ngắn lại, lĩnh ngộ kiếm ý, càng nhiều thì càng tốt, mấy vạn đạo cũng được, cả chục vạn đạo cũng được, thậm chí trăm vạn kiếm ý cũng được, nhưng mục tiêu vĩnh viễn là vô cùng kiếm ý, kiếm ý vô cùng, kiếm đạo vô địch."

Tô Trường Ngự vỗ vỗ đầu Trần Linh Nhu.

"Hiểu rồi. Vậy tiểu sư đệ chúng ta thế nào?"

Trần Linh Nhu tiếp tục hỏi, vẻ tò mò.

Trong cả Thanh Vân Đạo tông, Diệp Bình là người Trần Linh Nhu cảm thấy hứng thú nhất, dù sao bao lâu nay nàng vẫn luôn là người nhỏ nhất, bây giờ vất vả lắm mới có một sư đệ nhỏ hơn nàng, đương nhiên nàng rất hiếu kỳ và chờ mong.

"Hắn?"

Tô Trường Ngự nhìn ra chân trời, vẻ cao ngạo khó tả.

Sau đó mới từ từ mở miệng.

"Chắc là một củi mục kiếm đạo mà thôi."

Ánh mắt Tô Trường Ngự bình tĩnh.

Ngay lúc ấy.

Ở sau núi.

Diệp Bình vừa vận lĩnh ngộ ra Tứ Lôi Kiếm Pháp...

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lĩnh ngộ kiếm pháp ra sao?

Dịch: Tiểu Băng

***

Sau núi Thanh Vân.

Diệp Bình dồn toàn bộ sự chú ý vào kiếm pháp hắn vừa lĩnh ngộ được.

Qua hơn một canh giờ lĩnh ngộ.

Bộ kiếm pháp hắn đồn ngộ ra có tổng cộng bốn kiếm chiêu khác hẳn nhau, nhưng lại có thể tạo thành một bộ kiếm pháp.

Bộ kiếm pháp đầu tiên, như tiếng sấm mùa xuân - Xuân Lôi, vang từng tiếng một, mưa phùn liên miên.

Bộ kiếm pháp thứ hai, như tiếng sấm mùa hè - Hạ Lôi, ầm ầm chấn động, hung mãnh đáng sợ.

Bộ kiếm pháp thứ ba, như tiếng sấm mùa thu - Thu Lôi, im hơi lặng tiếng, quỷ dị vô cùng.

Bộ kiếm pháp thứ tư, như tiếng sấm mùa đông - Đông Lôi, vang động rầm trời, vạn vật tàn lụi.

Bốn chiêu kiếm pháp này, kiếm thế như sấm, mang theo đầy đủ nét đặc sắc cần có, khiến Diệp Bình vô cùng sợ hãi thán phục.

Lúc đầu Diệp Bình đồn ngộ ra được mười hai chiêu.

Nhưng theo thời gian dần dần trôi qua, số lượng kiếm chiêu hần ngộ ra càng ngày càng nhiều.

Đến lúc này, hần đã ngộ ra được một trăm bốn mươi bốn chiêu kiếm pháp.

Thế này thì làm sao Diệp Bình không tin Tô Trường Ngự là tuyệt thế Kiếm Tiên cho được!

"Chỉ một vết kiếm nhỏ nhỏ mà ẩn dấu kiếm chiêu cường đại như thế, Đại sư huynh thật là một nam nhân mạnh mẽ."

"Không biết như này có được tính là hợp cách không nữa."

Trong lòng Diệp Bình rung động, thứ nhất là sợ hãi thán phục Tô Trường Ngự cường đại, thứ hai là rất tò mò, mình mất thời gian một ngày mới lĩnh ngộ ra được một bộ kiếm pháp không biết có được tính là hợp cách hay không.

Nhưng hần không biết rằng.

Bộ "Tứ Lôi Kiếm Pháp" này chia ra bốn cảnh giới khác nhau chính là vì dựa trên số lượng kiếm chiêu lĩnh ngộ được.

Lĩnh ngộ bảy mươi hai chiêu, là sơ khuy môn kính.

Lĩnh ngộ một trăm bốn mươi bốn chiêu, là lô hòa thuận thanh.

Lĩnh ngộ bốn trăm ba mươi hai chiêu, là đại thành viên mãn.

Lĩnh ngộ một nghìn bốn trăm sáu mươi chiêu, là đẳng phong tạo cực. Đến lúc này có thể đồn ngộ kiếm thế, từ đó đồn ngộ kiếm ý.

Tô Trường Ngự mất mấy chục năm tới bây giờ cũng chỉ mới nắm giữ được mười tám chiêu, cũng chính là Xuân Lôi kiếm sơ khuy môn kính.

Nhưng mà Diệp Bình không giống vậy.

Chỉ trong vòng có nửa ngày ngắn ngủn, hần đã lĩnh ngộ được toàn bộ Tứ Lôi Kiếm Pháp, bước thẳng vào cảnh giới lô hòa thuận thanh.

Vấn đề bây giờ không phải là có hợp cách hay không.

Đi ra ngoài tự xưng là Đệ Nhất Thiên Kiêu của cả nước cũng không có gì quá đáng.

Nhưng Diệp Bình hoàn toàn không biết. Hần nghỉ ngơi một lúc, sau đó tiếp tục quan sát vết kiếm trên mặt đất.

Số lượng kiếm chiêu hần lĩnh ngộ được cũng càng lúc càng nhiều.

Mãi đến khuya.

Diệp Bình lại đồn ngộ ra thêm một trăm kiếm chiêu, lúc này hần cảm thấy mệt mỏi.

Đến canh ba, dù Diệp Bình có lòng muốn tiếp tục đồn ngộ, nhưng hần mệt quá rồi, nên đành đứng dậy về nghỉ ngơi.

Đêm ấy.

Diệp Bình gặp một con ác mộng.

Hần mộng thấy mình bởi vì tư chất quá kém, bị Thanh Vân Đạo tông trục xuất khỏi tông môn.

Cũng may, cuối cùng hần bừng tỉnh.

Tỉnh dậy rồi, hần thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Cảnh trong mơ giống thật quá đi thôi.

Khiến hần vô cùng phiền muộn.

Nói thật, xuyên việt đã đủ đau buồn lắm rồi, ba năm sau mới biết được đây là thế giới tiên hiệp càng đau buồn lắm lắm rồi, hôm nay thật vất vả bái nhập tiên môn, hơn nữa còn là một tông môn ẩn thế, khiến Diệp Bình nhìn thấy được hy vọng.

Nếu vì tư chất mình quá thấp mà bị đuổi khỏi tông môn, thì đây thật sự là một kết quả mà Diệp Bình dù có như thế nào cũng không thể chấp nhận nổi.

"Không đúng, không đúng, tông môn ẩn thế thích nhất không phải là đệ tử tư chất kém sao? Nếu tư chất tốt, còn cần dạy dỗ làm gì? Chẳng phải có tay là đủ rồi à? Chém đại ra một kiếm cũng có thể lĩnh ngộ ra kiếm pháp tuyệt thế, thì còn cần người dạy để làm gì!"

Song hấn nhanh chóng cảm thấy mình đã nghĩ sai.

Hắn cho rằng tông môn ẩn thế không hề bận tâm tới vật chất, thứ họ coi trọng chính là chăm chỉ và nghị lực, nên hắn nhất định phải cố gắng cố gắng cố gắng hơn.

Một câu thôi.

Tu sĩ chỉ có hai mùa.

Cố gắng chính là mùa thịnh vượng.

Không cố gắng chính là mùa ế hàng.

Nghĩ vậy, Diệp Bình như bị hăng máu gào, rửa mặt một cái rồi chạy thẳng ra sau núi.

Chắc vì gặp phải ác mộng, nên ngay cả bữa sáng hắn cũng không ăn, cứ thế chạy ra sau núi, bắt đầu lĩnh ngộ vết kiếm.

Mãi đến trưa.

Một bóng người xuất hiện ở sau núi.

Là Tô Trường Ngự.

Hắn bung chén đĩa đi tới, nhìn Diệp Bình phía xa, trong mắt có chút áy náy.

Từ hôm qua tới giờ, Diệp Bình chưa hề uống nước, ngay cả cơm cũng không ăn, một mực lĩnh ngộ kiếm đạo của mình.

Điều này làm cho Tô Trường Ngự thấy hơi lúng túng.

Nói thật, hắn chỉ là muốn giờ trò đùa nín Diệp Bình ở lại tông môn, chứ đâu có ngờ Diệp Bình là một thanh niên sức trâu.

Thật đúng là dính chặt vào vết kiếm kia.

Người nói không ăn cơm một bữa, cũng không sao, nhưng mà một ngày mà không ăn, vậy thì nhất định là không được.

Chớ để tới lúc đó chỉ còn cái xác, mạng thì không còn, vậy thì khó xử biết bao nhiêu.

Nên Tô Trường Ngự mới mang đồ ăn tới.

"Diệp Bình!"

Tô Trường Ngự đi tới sau lưng Diệp Bình, khẽ gọi.

Diệp Bình từ trong đốn ngộ tỉnh lại.

"Sư đệ bái kiến sư huynh."

Thấy Tô Trường Ngự, Diệp Bình lập tức cung kính.

"Tuy ngươi vô cùng hiếu học, nhưng cũng phải ăn mới được. Ta nghe nói từ hôm qua tới giờ ngươi chưa ăn gì, như vậy không được, ăn cơm trước đi."

Tô Trường Ngự mở miệng, đặt mớ chén đĩa xuống đất, hai món ăn một chén cơm, thức ăn cũng không có gì đặc biệt.

"Sư huynh dạy rất phải."

Diệp Bình khẽ gật đầu, nhìn đồ ăn dưới đất, im lặng.

Thấy Diệp Bình trầm mặc, Tô Trường Ngự thoáng thấy xấu hổ, nhưng nhanh chóng giấu đi.

"Diệp Bình, tu sĩ chúng ta, không thể ăn đồ ăn mặn. Lúc trước sư huynh đã nói, ngũ cốc hoa màu không tốt với cơ thể chúng ta, ăn mặn nhiều tanh nhiều cũng không tốt, nên Thanh Vân Đạo tông chúng ta chỉ luôn ăn thanh đạm, ngươi đừng suy nghĩ nhiều."

Tô Trường Ngự lên tiếng giải thích, sợ Diệp Bình phát hiện ra manh mối gì.

Nói vậy chỉ là giả thôi, tình hình thật sự là vì họ nghèo, vô cùng nghèo.

Thật ra cũng không đến nỗi không mua nổi thịt, nhưng mà không thể mua thường xuyên, thì thoảng mới mua một chút mà thôi.

"Hồi sư huynh, ta không suy nghĩ gì cả, chỉ thấy hơi cảm động mà thôi."

Diệp Bình mở miệng, thật sự là hắn không nghĩ gì cả, hắn rất cảm động mà.

Nghe vậy, trong lòng Tô Trường Ngự có một cảm giác không tên. Hắn nhìn tiểu sư đệ thanh tú trước mặt, cảm giác tội lỗi trong lòng không hiểu sao lại tăng thêm.

Nhưng hắn đành chịu. Vì sự phát triển của tông môn, đành phải để Diệp Bình thiệt thòi một chút. Chỉ cần đợi tới lúc Thanh Vân Đạo tông tấn cấp thành tông môn Tam phẩm, sẽ cho Diệp Bình nhiều hơn một chút để đền bù.

Tô Trường Ngự nghĩ vậy.

"Ăn trước đi."

Tô Trường Ngự không nói nhiều, để Diệp Bình ăn trước.

Diệp Bình khẽ gật đầu.

Bưng bát đưa lên bắt đầu ăn.

Trước khi ăn, hắn quả thực không hề cảm thấy đói bụng, nhưng lúc và vào miệng miếng đầu tiên, cảm giác đói trong bụng lập tức ủa tới, làm hắn không nhịn được ăn nhanh hơn.

Một chén cơm hai đĩa thức ăn bị Diệp Bình tiêu diệt sạch sẽ.

Đến cuối cùng, ngay cả dầu ăn cũng đổ vào trong chén, quét sạch mấy miếng cơm cuối cùng.

Kết thúc bằng một chén canh nóng không biết tên, Diệp Bình lập tức cảm thấy tinh lực sung túc.

"Đa tạ sư huynh."

Ăn uống no đủ, Diệp Bình để bát xuống, không quên cảm ơn Tô Trường Ngự.

Hắn nhìn Diệp Bình ăn như hổ đói, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Nhưng cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể thuận miệng hỏi.

"Diệp Bình, người lĩnh ngộ được gì từ vết kiếm chưa?"

Không phải cố ý hỏi tới, chủ yếu là vì hỏi để bớt lúng túng, thuận miệng thì hỏi vậy thôi.

Nhưng câu trả lời của Diệp Bình làm Tô Trường Ngự sững sờ.

"Quả thật có lĩnh ngộ ra. Nhưng mà tư chất sư đệ ngu dốt, không lĩnh ngộ được tinh hoa, chỉ lĩnh ngộ được chút xiu kiếm chiêu mà thôi."

Diệp Bình khẽ gật đầu, giọng hơi xấu hổ.

Tô Trường Ngự:???

Người hù ta hả?

Vết kiếm đó mà cũng có thể lĩnh ngộ ra kiếm chiêu?

Làm như ta chưa luyện kiếm bao giờ à?

Tô Trường Ngự hoàn toàn không tin.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Triển lộ kiếm pháp, Tô Trường Ngự kinh sợ

Dịch: Tiểu Băng

***

Tô Trường Ngự có chút bối rối.

Hắn chém đại một vết kiếm mà thôi, mà người lĩnh ngộ ra được thật à?

Người hù ta chắc?

Tương ta chưa luyện kiếm bao giờ phải không?

Tô Trường Ngự không biết nên nói gì.

Không phải là hắn không tin Diệp Bình, mà là hắn không tin mình.

Chỉ chém đại ra một cái.

Mà đốn ngộ được kiếm chiêu?

Nếu như vậy cũng có thể lĩnh ngộ kiếm chiêu, sao còn cần bí tịch công pháp làm gì?

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, Tô Trường Ngự vẫn giữ vững hình tượng.

"Vậy người lĩnh ngộ được bao nhiêu kiếm chiêu?"

Tô Trường Ngự bình tĩnh hỏi.

"Hồi đại sư huynh, tính cả vừa rồi, tổng cộng đốn ngộ được bốn trăm kiếm chiêu."

Diệp Bình nghiêm túc đáp.

Tô Trường Ngự cười.

Cứ thế mà cười, không giữ hình tượng gì nữa.

Nếu nói lúc trước, hắn còn có chút tin tưởng Diệp Bình, cảm thấy không chừng Diệp Bình có lẽ thật có một ít thiên phú kiếm đạo, có thể nhìn ra một hai chiêu.

Nhưng sau khi nghe thấy hắn đốn ngộ ra bốn trăm kiếm chiêu, Tô Trường Ngự hoàn toàn không tin nữa.

Một chút xíu cũng không tin.

Hắn là luyện Tứ Lôi Kiếm Pháp, vết kiếm hắn chém ra cũng chỉ có thể lĩnh ngộ ra Tứ Lôi Kiếm Pháp.

Diệp Bình có thể lĩnh ngộ ra Tứ Lôi Kiếm Pháp không phải hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng nói đốn ngộ bốn trăm chiêu, hắn thực sự không tin.

Tứ Lôi Kiếm Pháp.

Cường giả kiếm đạo đứng đầu Thanh Châu, Tứ Quý đạo nhân nhìn sắc sét bốn mùa sáng tạo ra tổng cộng có một nghìn bốn trăm sáu mươi kiếm chiêu.

Tô Trường Ngự hắn tu luyện mười năm, cũng mới chỉ lĩnh ngộ được mười tám kiếm chiêu.

Diệp Bình chỉ có một ngày mà lĩnh ngộ ra bốn trăm kiếm chiêu?

Coi mình là ai hả?

Là Đại sư huynh sao?

Hay là tuyệt thế thiên tài kiếm đạo?

Tô Trường Ngự không tin, hoàn toàn không tin.

Nhưng rất nhanh, Tô Trường Ngự nhướng mày, cảm thấy chuyện này không thể nào đơn giản như vậy, chẳng lẽ tiểu sư đệ này muốn tranh giành ngai vàng đệ nhất giả vờ trâu bò Thanh Vân Đạo tông của mình sao?

Diệp Bình cũng có chút luống cuống.

Tô Trường Ngự vẫn luôn nhìn hấn không nói lời nào, trong ánh mắt mang ý cười lạnh.

Đây là ý gì?

"Chẳng lẽ là mình đồn ngộ quá ít, Đại sư huynh cảm thấy mình là củi mục?"

"Một ngày bốn trăm kiếm chiêu, hấn là không ít mà?"

"A, ta hiểu rồi. Đại sư huynh nắm ít nhất mấy chục ngàn loại kiếm pháp, một vết kiếm huynh ấy tạo ra, trên lý luận chỉ cần có chút tư chất, thì một ngày cũng có thể suy diễn tới viên mãn."

"Ài, ta đúng là củi bấp quá rồi."

Trong lòng Diệp Bình vô cùng buồn bực.

"Đại sư huynh, có phải đệ rất kém cỏi không?"

Tiếng Diệp Bình lại vang lên.

Khiến Tô Trường Ngự này giờ không ngừng chửi thề trong lòng tỉnh lại.

Cái gì?

Một ngày đã đồn ngộ Từ Lôi Kiếm Pháp đến gần vô hạn đại thành viên mãn, mà ngươi nói kém với ta?

Ta đây mười năm còn chưa hoàn toàn sơ khuy môn kính có phải là không nên sống nữa hay không?

Tốt, tiểu sư đệ, là ngươi giờ trò trước nhá.

Vậy đừng trách sư huynh bóc mẽ nhà ngươi.

Tô Trường Ngự hơi buồn bực, cảm thấy Diệp Bình sao mà hơi quá.

Suy nghĩ một chút, Tô Trường Ngự đã không còn gì để nói, ném một thanh kiếm ra.

"Tiểu sư đệ, ngươi diễn luyện kiếm chiêu ngươi đồn ngộ ra một lần cho sư huynh ta xem rốt cuộc ngươi có thiên phú kiếm đạo hay không"

Hấn cũng không tin.

Diệp Bình thực sự đồn ngộ bốn trăm kiếm chiêu.

Nếu Diệp Bình thực sự đồn ngộ bốn trăm kiếm chiêu.

Hấn sẽ nuốt thanh kiếm này ngay tại chỗ, nuốt cả vỏ luôn! =))

Tiếp nhận bảo kiếm.

Diệp Bình hơi ngượng.

Dù sao cũng có chút lúng túng nha.

Nếu không biết Tô Trường Ngự là tuyệt thế Kiếm Tiên, có lẽ hấn còn dám, nhưng trước mặt một cao nhân tuyệt thế như Tô Trường Ngự còn bảo mình thi triển kiếm chiêu?

Đây chả phải múa đao trước mặt Quan Công hay sao?

Nhưng sau khi nghĩ một chút, Diệp Bình cảm thấy không có gì, sớm muộn cũng phải thử mà, dù sao cũng không có khả năng đồng lứa với hấn đều đồn ngộ được chứ?

Nghĩ vậy, Diệp Bình hít sâu một hơi.

Tô Trường Ngự cũng lặng lẽ lùi ra hai mươi bước, sợ đao kiếm không có mắt.

"Mong sư huynh chỉ giáo."

Diệp Bình hít sâu một hơi, sau đó rút kiếm.

BOANG...!

Kiểm khí ra khỏi vỏ.

Sau một khắc, khí thể trên người Diệp Bình đột nhiên biến đổi.

Hắn tập trung tinh thần, trong đầu chỉ có bốn trăm kiếm chiêu thi nhau xuất hiện.

Cách đó không xa, Tô Trường Ngự cũng thấy hơi kinh ngạc, dù sao khí thể kia của Diệp Bình hoàn toàn chứng tỏ nó có nội dung.

Nhưng hắn vẫn chưa tin Diệp Bình đồn ngộ được bốn trăm kiếm chiêu.

BOANG....

Kiểm chiêu xuất hiện.

Diệp Bình đâm ra một kiếm, sau đó bắt đầu diễn kiếm pháp ở trong đầu.

"Tứ Lôi Kiếm Pháp?"

Tô Trường Ngự tròn to mắt, kinh ngạc nhìn Diệp Bình.

Chỉ vừa mới ra chiêu, Tô Trường Ngự nhìn ra ngay đây là Tứ Lôi Kiếm Pháp.

Hắn tu luyện kiếm pháp này mười năm làm sao không nhận ra được!

Mà cách đó không xa.

Sau khi Diệp Bình thi triển ra chiêu thứ nhất, cả người đã hoàn toàn tiến vào trạng thái.

Hắn múa kiếm cực nhanh, mà còn nước chảy mây trôi, nhanh hơn Tô Trường Ngự cả chục lần.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Bình đã thi triển đến chiêu thứ ba mươi sáu.

Khiến Tô Trường Ngự cực kì kinh ngạc.

Bởi vì hắn tu luyện mười năm cũng chỉ lĩnh ngộ được đến chiêu thứ mười tám, cũng chính là Xuân Lôi kiếm sơ khuy môn kính.

Nhưng chỉ trong nháy mắt Diệp Bình đã thi triển đến chiêu thứ ba mươi sáu, đây là điều không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng sau đó đã xuất hiện chuyện còn khó tin hơn.

Cách đó không xa.

Diệp Bình múa kiếm chiêu càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh mẽ dữ dội, làm người ta hoa mắt.

Đến khi Diệp Bình thi triển đến chiêu thứ một trăm lẻ tám.

Một tiếng sấm vang lên.

Rầm.

Tô Trường Ngự kinh hãi.

Cả người hắn choáng váng.

Hắn sững người, rung động đến mức hít thở không thông.

Sấm sét!

Sấm sét!

Sấm sét!

Đây là sấm sét a.

Khi mỗi một bộ trong Tứ Lôi Kiếm Pháp kết thúc đều có thể sinh ra sấm sét.

Nếu có linh khí, có thể dẫn sấm sét giết địch, dù không có pháp lực, cũng có thể tạo ra tiếng sấm, tăng cường kiếm uy.

Nhưng muốn sấm sét thật sự xuất hiện, ít nhất phải đến cảnh giới đại thành viên mãn.

Giấc mơ cả đời của Tô Trường Ngự chính là luyện Tứ Lôi Kiếm Pháp đến đại thành viên mãn.

Thật không ngờ tiểu sư đệ của hắn, chỉ mất có một ngày, lại luyện được Xuân Lôi kiếm đến đại thành viên mãn.

Điều đó không có khả năng!

Điều đó không có khả năng!

Điều đó không có khả năng a a a!

Tô Trường Ngự bên ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã là dòi sông lấp biển từ khi nào, xoáy lên sóng to vạn trượng.

Nhưng chỉ sau năm nhịp thở, chính là chùng một phút.

Lại có một tiếng sấm vang lên.

Tô Trường Ngự kinh ngạc lần nữa.

Đây là dấu hiệu chứng tỏ Hạ Lôi kiếm pháp đại thành viên mãn.

Sau năm nhịp thở nữa.

Lại có một tiếng sấm.

Đây là dấu hiệu chứng tỏ Thu Lôi kiếm phương pháp đại thành viên mãn.

Lúc này.

Kiểm pháp của Diệp Bình nhanh hơn.

Hắn múa kiếm dữ dội như cuồng phong, đây là bộ cuối cùng của Tứ Lôi Kiếm Pháp.

Đông Lôi kiếm thuật.

Cũng là sát chiêu mạnh nhất.

Đông giá buông xuống, vạn vật tàn lụi.

Ban đầu, Diệp Bình đón ngộ được bốn trăm kiếm chiêu.

Nhưng bây giờ, trong đầu hắn lại xuất hiện vết kiếm của Tô Trường Ngự.

Bất ngờ là trong đầu hắn lập tức hiện ra thêm ba mươi hai kiếm chiêu.

Tổng cộng bốn trăm ba mươi hai kiếm chiêu.

Diệp Bình nhắm mắt lại.

Giờ khắc này, hắn với kiếm nhập vào làm một.

Kiểm thể hung mãnh.

Kiểm pháp nhanh đến không tưởng tượng nổi.

Đâm ra ba mươi hai kiếm chiêu cuối cùng.

Ầm.

Một tiếng sấm lập tức vang lên.

Đỉnh tai nhức óc.

Cách đó mười thước, một tảng đá to cao mấy mét bị vỡ toang thành nhiều mảnh.

Đôi mắt Tô Trường Ngự thần thờ.

Hắn đã hoàn toàn sợ đến ngây người.

Bởi vì Diệp Bình chẳng những luyện Tứ Lôi Kiếm Pháp đến đại thành viên mãn, mà còn đồn ngộ được Tứ Lôi kiếm.

Đây... Quả thực là quái thai a.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Người nói dối phải nuốt một ngàn cây kim

Dịch: Tiểu Băng

***

Tô Trường Ngự hoàn toàn ngơ ngác.

Hắn mờ mịt.

Thật sự mờ mịt.

Ngay từ đầu, hắn đã cho là Diệp Bình đang nói phét.

Nhưng kiếm chiêu Diệp Bình thể hiện lúc này đã hoàn toàn đập tan hoang tam quan của Tô Trường Ngự.

Trên đời này thật sự có thiên tài kiếm đạo tuyệt thế ư?

Hít!

Hít!

Hít!

Tô Trường Ngự hít sâu ba hơi.

Hắn cảm thấy mình đang nằm mơ.

Nhéo đuôi một cái.

Đau.

Đau như kim châm.

Có nghĩa hắn không có mơ.

Sư phụ thật sự đã đưa về một tiểu sư đệ thiên tài kiếm đạo tuyệt thế.

Cái này quá không hợp lẽ thường.

Thanh Vân Đạo Tông, một tông môn đẳng cấp thấp, ngay cả ổ gà cũng không bằng, mà ra xuất ra được một con rồng?

Cơ thể Tô Trường Ngự lúc này hoàn toàn tê dại.

Có cảm giác như bị điện giật.

Điểm chính là, chuyện như thế này cơ bản không thể nào xảy ra được.

Thế nhưng nó lại cứ nhất quyết xảy ra.

Chỉ trong một đêm, giác ngộ Tứ Lôi Kiếm Pháp.

Chỉ trong một đêm, giác ngộ Tứ Lôi Kiếm Pháp tới đại thành viên mãn.

Chỉ trong một đêm, còn nắm được một phần kiếm thể.

Đây chả phải quái thai bất thường thì là cái gì?

Thiên tài kiếm đạo tuyệt thế còn không làm được nữa là!

Là người trong kiếm đạo nhất mạch, Tô Trường Ngự hiểu rất rõ Tứ Lôi kiếm pháp kinh khủng tới mức nào.

Tứ Quý đạo nhân dốc hết tâm huyết sáng tạo ra nó, tổng cộng một ngàn bốn trăm sáu mươi chiêu mới đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, dẫn được thiên lôi bốn mùa để giết kẻ địch.

Tô Trường Ngự hần, khổ khổ sờ sờ, càn cù chăm chỉ, nỗ lực hiểu học, khổ tu hơn mười năm cũng chỉ mới luyện được cảnh giới sơ khuy môn kính của Xuân Lôi kiếm thuật mà thôi.

Vậy mà tiểu sư đệ trước mặt này, lại chỉ trong một đêm, luyện được cả Tứ Lôi kiếm pháp tới đại thành viên mãn.

Ta thật có lỗi vì đã sinh ra làm người.

Trong lòng Tô Trường Ngự ngoài khiếp sợ, còn lại đều là chua xót, hần chua xót, chua xót.

Vì sao ta đẹp trai như thế mà thiên phú kiếm đạo lại tầm tầm thường thường.

Vì sao tên kia quá lăm chỉ là hơi thanh tú, mà lại có thiên phú kiếm đạo kinh khủng như vậy.

Vì sao, vì sao, vì sao???

Chẳng lẽ mình sinh ra ở sai thế giới?

Trong lòng Tô Trường Ngự cuộn cuộn điên đảo từ lâu.

Thiên phú của Diệp Bình, có thể nói là vang dội cổ kim, ít nhất đối với Tô Trường Ngự, chỉ trong một đêm mà luyện được Tứ Lôi kiếm pháp đến đại thành viên mãn thì đừng nói là trên toàn Tần quốc, mà cả trong mười nước đều có thể tự xưng đệ nhất.

Loại thiên phú tuyệt thế như vậy, hần làm sao không chấn động, hần làm sao không chua xót.

Cách đó không xa.

Theo quá trình diễn luyện hết Tứ Lôi kiếm pháp, bản thân Diệp Bình cũng không ngờ lại lĩnh ngộ được thêm ba mươi hai kiếm chiêu.

Nhưng không thể không nói, bộ kiếm pháp này mạnh thật.

Mình không có pháp lực, vền vền chỉ nhờ vào kiếm chiêu, mà cũng chém vỡ được một tảng đá to. Đây chả phải chỉ cần bước vào tu hành thật sự, là mình sẽ bay lên sao?

Nhưng Diệp Bình không biểu lộ vẻ vui mừng, mà quay qua nhìn Tô Trường Ngự.

"Đại sư huynh, ngài cảm thấy thế nào?"

Diệp Bình không kiêu ngạo không tự ti hỏi.

Xa xa, Tô Trường Ngự vẫn còn đang ở trong trạng thái mơ màng, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

"Đại sư huynh?"

Diệp Bình gọi lần nữa.

Tô Trường Ngự tỉnh táo lại.

"Khụ khụ."

Tô Trường Ngự khẽ ho, để giảm bớt bối rối.

Hần nhìn Diệp Bình, thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ, dù trong lòng không thể kìm nổi sự khiếp sợ.

"Đại sư huynh, ngài cảm thấy sư đệ có thiên phú không?"

Diệp Bình tiếp tục hỏi.

Có thiên phú không ư?

Người thế này đâu chỉ là có thiên phú.

Đệ nhất nhân của mười nước cũng còn là vũ nhục người đó.

Nhưng Tô Trường Ngự không dám nói.

Lỡ nói, tiểu sư đệ chạy mất thì làm sao?

Hồi trước là lo Diệp Bình đi, tông môn không thể tấn chức tam phẩm được.

Nhưng bây giờ thì khác.

Một thiên tài kiếm đạo tuyệt thế nếu chạy mất, cả tông môn từ trên xuống dưới sẽ khó ở chết mất.

Đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp đó.

Nhất định không thể để Diệp Bình chạy mất.

Nghĩ vậy, Tô Trường Ngự hít sâu một hơi, cố gắng kiên trì mở miệng.

"Bình thường."

Nói một câu như vậy, Tô Trường Ngự cảm thấy mặt mình cũng phải đỏ lên.

Như này mà gọi là bình thường?

Nếu như này mà là bình thường, thì người luyện kiếm trong cả thập quốc đều có thể đi chết được rồi, đều đi tìm chết được rồi.

Nhưng đành chịu, hắn chỉ có thể cố gắng kiên trì nói như vậy thôi.

Dù sao cũng không thể nói rằng, tiểu sư đệ, thiên phú kiếm đạo của người quả thực là tuyệt thế, người đừng ở lại tông môn nữa, mau chạy tới tông môn lớn đi.

Thế chà phải hành vi bại não hử?

"Đại sư huynh, ngài cứ nói thẳng đi, sư đệ biết thiên phú của mình. Ngài không cần an ủi sư đệ, nhưng sư huynh ngài yên tâm, tuy sư đệ tư chất rất kém, nhưng sư đệ nhất định sẽ cố gắng đi luyện kiếm nhiều hơn, chuyện này thỉnh sư huynh yên tâm."

Có được câu trả lời, Diệp Bình lập tức hiểu ngay 'bình thường' là có ý gì.

Ý của hai chữ 'bình thường' chính là rất kém cỏi, nhưng lại xấu hổ nói thẳng, để khỏi đắc tội người ta.

Diệp Bình biết thiên phú kiếm đạo của mình không tốt, nhưng hắn đã có chuẩn bị nên không thấy khó chịu, song vẫn muốn nói thật lời trong lòng mình ra.

Câu nói của Diệp Bình khiến Tô Trường Ngự càng thêm khó ở, trong lòng hắn trở nên hổ thẹn.

"Sư đệ, người tiếp tục giác ngộ vết kiếm đi, không cần phải cố sức quá, sư huynh sẽ không bỏ người đâu. Mấy ngày sau sư huynh sẽ lại đến."

Bây giờ Tô Trường Ngự không muốn làm gì hết, hắn chỉ muốn mau đi tìm chương môn.

Chuyện này quá lớn.

Một mình hắn không thể suy xét được, nhất định cần phải tìm chương môn một chuyện.

"Vâng, sư huynh đi thông thả."

Diệp Bình thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không trực xuất hắn khỏi tông môn, bảo hắn làm gì cũng được.

Không phải Diệp Bình muốn giờ trò vô lại với Thanh Vân Đạo Tông.

Mà là nửa năm qua, hắn đã tham gia hơn năm mươi lần thăng tiên đại hội, dù là đại tông môn hay tiểu tông môn thì sau khi kiểm tra thiên phú tu hành của hắn xong cũng đều từ chối hắn.

Nói lời khó nghe thì là, chưa nói tư chất của hắn không tốt, dù hắn có tư chất nghịch thiên thì đã sao?

Không có tông môn thu nhận, chỉ có một mình không thể nào mơ mộng giấc ngộ đại đạo được!

Cơ hội là dành cho những người có chuẩn bị. Diệp Bình đã bắt được cơ hội này thì sẽ không có khả năng buông tay, huống chi trong tông môn này, ai cũng là cao thủ tuyệt thế, hắn càng không thể nào rời đi được.

Sau nửa nén hương.

Thanh Vân đại điện.

Tiếng Tô Trường Ngự vang lên gấp gáp.

"Chường môn!"

"Chường môn!"

"Chường môn, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn."

Giọng Tô Trường Ngự vô cùng cấp bách.

Trong đại điện.

Thái Hoa đạo nhân đang suy nghĩ kế hoạch tấn cấp Thanh Vân Đạo Tông lên tông môn tam phẩm.

Nghe thấy tiếng Tô Trường Ngự, ông bừng tỉnh khỏi mạch suy nghĩ.

"Trường Ngự, xảy ra chuyện gì, sao hoang mang rối loạn dữ vậy? Ngươi là đại sư huynh của tông môn, lúc nào cũng phải duy trì tư thái chứ, nhất là giờ tiểu sư đệ tới, phải chú trọng hình tượng hiểu không."

Thái Hoa đạo nhân đứng dậy, lên giọng dạy dỗ.

"Chường môn, thật xảy ra chuyện lớn."

Tô Trường Ngự đi vào đại điện, đóng cửa lại, hít thở gấp gáp nhìn Thái Hoa đạo nhân.

"Chuyện lớn gì? Tiểu sư đệ kia phát hiện ra bí mật của tông môn?"

Thái Hoa đạo nhân cũng hơi lo lắng, không nhịn được hỏi ngay.

"Không phải, không phải."

Tô Trường Ngự hít thở khó khăn. Hắn chạy gấp tới đây, chả buồn để ý tới hình tượng gì, nên nhịp thở hơi hồng hộc.

"Không phải thì ngươi sợ cái gì? Vội vội vàng vàng, không giống người tu tiên tí nào."

Vừa nghe không phải việc mình lo lắng, Thái Hoa đạo nhân tức thì yên lòng.

"Chường môn, thiên phú tiểu sư đệ này của chúng ta.... hình như... hơi cổ quái."

Tô Trường Ngự cũng không biết phải hình dung như thế nào, đành phải dùng hai chữ cổ quái để thay thế.

"Cổ quái? Kém lắm hả?" Thái Hoa đạo nhân khẽ nhủ mảy, nhưng chuyện này nằm trong dự liệu. Nếu không phải vậy, làm sao tham gia hơn năm mươi buổi thăng tiên đại hội đều rút chứ!

"Trường Ngự à, vì sư nói ngươi này, vẫn còn hơi thiếu chút đó. Điều kiện đạo tông chúng ta như thế nào đâu phải ngươi không biết, muốn có một thiên tài tới đây thật hả, nơi này của ngươi chống đỡ được không?"

Thái Hoa đạo nhân đứng dậy, giọng bình tĩnh.

"Không phải, chường môn, thiên phú của tiểu sư đệ không phải kém, mà là tốt tới nghịch thiên!"

Tô Trường Ngự thấy Thái Hoa đạo nhân hiểu lầm ý mình, vội vàng giải thích.

"Kém đến nghịch thiên? Kém tới mức nào?"

Chắc vì Tô Trường Ngự nói nhanh quá, nên Thái Hoa đạo nhân nghe nhầm.

"Không phải kém đến nghịch thiên, mà là tốt đến nghịch thiên!"

Tô Trường Ngự vội nói, hoàn toàn không còn phong thái đạo cốt tiên phong mà nôn nóng tới mức đầu đầy mồ hôi.

Hử?

Tốt đến nghịch thiên?

Ngươi hù ta hả?

Thái Hoa đạo nhân ngây người.

"Trường Ngự, nói dối là phải nuốt một ngàn cây kim nha."

Thái Hoa đạo nhân nhìn Tô Trường Ngự, ông không tin đâu.

Trong mắt ông, Diệp Bình chính là một tu sĩ cực kì bình thường.

Nếu mà tốt đến nghịch thiên, làm sao tham gia hơn năm mươi cuộc thăng tiên đại hội mà đều rớt?

Chuyện này cơ bản không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thanh Vân Đạo Tông ta ra rông!

Dịch: Tiểu Băng

***

Thanh Vân đại điện.

"Chường môn, ta thật không lừa ngươi. Tiểu sư đệ này của chúng ta quả thật có thiên phú kiếm đạo nghịch thiên."

Tô Trường Ngự như kiến bò trên chảo nóng giải thích với Thái Hoa đạo nhân.

"Thiên phú kiếm đạo nghịch thiên? Nghịch thiên là sao?"

Thái Hoa đạo nhân vẫn không tin.

Một đệ tử mình tìm đại ở ngoài về mà là thiên tài thật?

Xác suất này còn thấp hơn trời rơi xuống vàng.

"Chường môn, ngài biết kiếm pháp ta luyện là Tứ Lôi kiếm pháp đúng không?"

Tô Trường Ngự hỏi.

"Biết chứ. Kiếm phổ đó ta mua mà, tốn hơn hai trăm lượng vàng đó. Vốn còn tưởng ngươi luyện kiếm rất giỏi, sẽ phát dương quang đại cho tông môn, ai dè..."

Thái Hoa đạo nhân nói tới đây thì không nói nữa, sợ đã kích sự tự tin của Tô Trường Ngự.

Tô Trường Ngự hơi khó chịu, nhưng không quan tâm, nói tiếp.

"Chường môn, người hẳn là biết hôm qua ta chém đại một vết kiếm bảo tiểu sư đệ đi giác ngộ. Người biết tiểu sư đệ giác ngộ đến cảnh giới nào không?"

Tô Trường Ngự hạ giọng, ra vẻ thần bí.

"Cái đó mà cũng giác ngộ được?" Thái Hoa đạo nhân hơi sững sốt. Tô Trường Ngự chém đại ra một kiếm mà cũng giác ngộ ra được. Vậy thật đúng là thiên tài nha.

"Sơ khuy môn kính?"

Thái Hoa đạo nhân lớn mắt suy đoán.

"Chường môn, đoán mạnh chút."

Tô Trường Ngự lắc đầu.

"Lô hóa thuần thanh?"

Thái Hoa đạo nhân mở to mắt, cảm thấy không tin nổi.

“Mạnh thêm tí nữa.”

Tô Trường Ngự tiếp tục nói.

"Thôi đi, Trường Ngự, ngươi muốn nuốt châm phải không?"

Thái Hoa đạo nhân không thèm trả lời nữa.

Đại thành viên mãi?

Điều đó không có khả năng!

Ông cũng may mắn học một chút Tứ Lôi kiếm pháp, chẳng mò ra được cái gì, đừng nói đến đại thành viên mãi, luyện được sơ khuy môn kính của Tứ Lôi kiếm pháp ông thấy đã là thiên tài.

Huống chi là đại thành viên mãi, còn chi có một ngày?

Đây mà là thiên tài cái gì, là Kiếm Tiên chuyển thế thì có.

"Chường môn, nói có lẽ ngài không tin đâu. Chính ta cũng còn nghĩ mình có đang nằm mơ không. Tiểu sư đệ này của chúng ta chỉ có một đêm đã lĩnh ngộ Tứ Lôi kiếm pháp đến đại thành viên mãi, hơn nữa còn ngưng tụ được một phần kiếm thế nữa!"

Tô Trường Ngự nói xong, cũng không biết nên nói cái gì nữa.

Lĩnh ngộ toàn bộ Tứ Lôi kiếm pháp đến đại thành viên mãi?

Còn ngưng tụ được một phần kiếm thế?

Thái Hoa đạo nhân ngẩn người.

Ông không sao tưởng tượng được người có thể chỉ trong một đêm giác ngộ Tứ Lôi kiếm pháp tới đại thành viên mãi là người gì.

Thái Hoa đạo nhân không nói lời nào.

Một lát sau, ông bật cười.

"Ha ha ha ha, ra rỗng, ra rỗng, Thanh Vân Đạo Tông chúng ta cuối cùng cũng ra rỗng."

Thái Hoa đạo nhân kích động siết chặt nắm đấm, vô cùng hưng phấn.

Tô Trường Ngự đứng cạnh đó sững sờ.

Này là ý gì?

"Chường môn, ngài đây là ý gì?"

Tô Trường Ngự không hiểu kịp.

"Ý gì là ý gì? Thanh Vân Đạo Tông chúng ta ra rỗng, ngươi không hài lòng à? Bày vẽ mặt khở sở đó là sao?"

Thái Hoa đạo nhân cười rạng rỡ, có thể nói là mặt mày hồng hào.

"Không phải, chường môn, tiểu sư đệ là thiên tài, nhưng vấn đề là, tông môn nhỏ chúng ta giữ hấn lại chẳng phải sẽ làm lỡ người ta sao? Lương tâm ta không chịu được."

Tô Trường Ngự nói lời thật lòng mình.

Hồi trước không biết là thiên tài thì không tính, bây giờ đã biết là thiên tài, lương tâm hẳn có hơi không chịu nổi.

Hắn vừa nói xong, Thái Hoa đạo nhân liền đáp.

"Trường Ngự, ngươi suy nghĩ nhiều, tiểu sư đệ này của ngươi đã tham gia hơn năm mươi cuộc thăng tiên đại hội, không có một tông môn nào muốn hắn, trong khi vì sư ta trong biển người mịt mờ lại nhìn trúng chọn hắn, đối với hắn chính là ơn lớn, đối với Thanh Vân Đạo Tông chúng ta cũng là một chuyện tốt, có vấn đề gì đâu?"

Thái Hoa đạo nhân nói rất thật lòng.

Tô Trường Ngự nghĩ nghĩ, không nhịn được mở miệng: "Lúc đó chẳng phải chúng ta không biết người ta là thiên tài hay sao, nhưng bây giờ biết, đâu có giống nữa."

Tô Trường Ngự nói vậy.

"Sao không giống?" Thái Hoa đạo nhân vẻ mặt nghiêm túc: "Ý của ngươi là, bây giờ nói cho tiểu sư đệ của ngươi rằng 'ngươi là thiên tài, mau tới tông môn khác đi' hả? Trường Ngự, vì sư hỏi ngươi, hắn đi tông môn khác làm sao chứng minh mình là thiên tài?"

"Thi triển Tứ Lôi kiếm pháp ra? Coi như thi triển thành công, trong Thanh Châu có tông môn nào xứng với hắn không?"

"Dù là Tứ Lôi kiếm tông, hắn vào Tứ Lôi kiếm tông sẽ gặp phiền phức gì ngươi biết không? Thiên phú tốt như vậy, để thiên tài Tứ Lôi kiếm tông nhìn thấy, có đồ kị không?"

"Còn nữa, giới tu sĩ chúng ta coi trọng duyên phận, nhiều tông môn đều không nhận hắn như vậy, Thanh Vân Đạo Tông chúng ta lại chọn, đây là duyên phận."

"Ngươi cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy tông môn chúng ta chẳng có một cái gì, sẽ làm lỡ người ta tu hành? Chẳng lẽ ngươi nghĩ hắn tới tông môn khác thì muốn cái gì sẽ có cái đó hay sao?"

"Hơn nữa giữa các đại tông môn cũng trong sáng ngoài tối đấu đá với nhau, để ngăn cản tông môn ngươi phát triển, sẽ âm thầm ám sát nhân tài của ngươi. Loại chuyện này đâu phải là không có, Trường Ngự, chớ có thánh mẫu."

Thái Hoa đạo nhân không hề là chương môn, sống hơn sáu mươi năm, lời lẽ rất rõ ràng, có lý.

Khiến Tô Trường Ngự bừng tỉnh đại ngộ.

Nghĩ kỹ thì thấy không sai.

Thiên tài thì sao?

Lai lịch của ngươi không rõ, người ta dám nhận ngươi sao?

Dù cho là có, chẳng lẽ tông môn người ta lại thiếu một thiên tài nhà ngươi à?

Còn một điều nữa, những đại tông môn kia trời sinh chính là đại tông môn hả? Cũng là từ tông môn nhỏ bước từng bước một bò lên, là nhờ có hết thiên tài này đến thiên tài khác nỗ lực tạo ra.

Không phải tự nhiên mà có được.

Thế nên, Tô Trường Ngự cảm thấy mình quả thật có hơi thánh mẫu.

"Trường Ngự, chỉ cần chúng ta làm được những chuyện này, thì cũng coi như không thẹn với lương tâm."

"Thật lòng thật dạ dạy hắn tu tiên, dùng tất cả tài nguyên tông môn có cho hắn, Thanh Vân Đạo Tông chúng ta có thể để tay lên ngực mà không thẹn."

"Đương nhiên phải nhớ một điều, phải tiếp tục xây dựng khí phái của cao nhân, nhất định phải giữ hắn ở lại tông môn, vì sư không tham đâu, chỉ cần tông môn tấn chức nhị phẩm là sẽ nói sự thật cho hắn biết ngay, tới lúc đó hắn đi hay ở là do chính hắn. Sao, có được không?"

Thái Hoa đạo nhân tiếp tục nói.

Tô Trường Ngự liền gật đầu.

"Chương môn nói có lý."

"Ngươi hiểu được thì tốt. Trường Ngự, hai ngày nữa ngươi xuống núi với ta. Tiểu sư đệ của ngươi đã là thiên tài, vậy thì vì sư cũng nên đi mua hai bộ kiếm phổ cho hắn học. Dù có phải tặng gia bại sản, cũng không thể bạc đãi hắn."

"Người đi về nghỉ ngơi đi, nhớ kỹ, đừng nói cho ai biết nữa, càng nhiều người biết chuyện sẽ càng dễ lộ. Còn để ổn định, Trương Ngự, người hãy tưởng tượng mình là cao nhân tuyệt thế thật sự, nhất định không được để lộ tẩy."

Thái Hoa đạo nhân dặn.

Tô Trương Ngự rời khỏi đại điện.

Đội Tô Trương Ngự đi, Thái Hoa đạo nhân lại không nhìn được cười rộ lên, nhưng ông che miệng, không dám cười quá lớn tiếng.

Còn hồ thẹn ư?

Nói thật nhe, chuyện này có cái gì mà hồ thẹn?

Giống như trong giới phẩm trần, bỏ mười đồng tiền mua được một món đồ cổ giá trị liên thành, có mấy người lại tự nguyện bán nó đi?

Chưa kể, có thiên lý mã, nhưng Bá Nhạc thì chẳng dễ thấy đâu.

Hơn năm mươi cuộc thăng tiên đại hội, mấy trăm cái tiên môn không ai lựa chọn Diệp Bình, còn không cho phép Thanh Vân Đạo Tông của ông nhật bảo hay sao?

Nhưng mà cũng phải thôi, người chưa từng trải qua cực khổ đều thích khuyên người khác làm điều thiện lương.

Trương Ngự sau này sẽ còn phải tôi luyện nhiều nhiều.

Trong đại điện thường vang lên tiếng cười, khiến đám đệ tử đều chả hiểu ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nguy cơ của Thanh Vân Đạo Tông tới

Dịch: Tiểu Băng

***

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Một âm thanh vang lên.

Đánh thức tất cả người của Thanh Vân Đạo Tông.

"Không tốt, không tốt! Sư phụ, có chuyện lớn!"

Thanh âm vang lên.

Thái Hoa đạo nhân mới chỉ ngủ được hai canh giờ nhảy xuống khỏi giường, theo thói quen đóng gói hành lý với tốc độ cực nhanh, sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Ngay sau đó.

Cửa phòng bị mở ra.

Tam sư huynh của tông môn cầm một tờ giấy tuyên thành, vẻ mặt khó coi.

"Chương môn, khoan chạy đã, không phải chủ nợ tới đâu, là việc khác."

Đầu Vương Trác Vũ đầy mồ hôi, vội vàng mở miệng căn Thái Hoa đạo nhân.

Đây là đệ tử thứ ba của Thái Hoa đạo nhân, cũng là tam sư huynh của Diệp Bình, Vương Trác Vũ.

Chuyên về bùa chú, trận pháp.

"Không phải chủ nợ tới? Trác Vũ à, không phải vì sư nói người, sao người cứ hễ gặp chuyện gì cũng nháo nhào lên thế hả? Học hỏi đại sư huynh của người đi, nhìn người ta, nhìn lại mình xem!"

Vừa nghe không phải chủ nợ tới cửa, Thái Hoa đạo nhân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, giọng trách móc không vui.

Đầu Thái Hoa đạo nhân hơi choáng váng. Từ khi biết Diệp Bình là thiên tài, ông đã cười suốt cả ngày hôm qua tới tận giờ miao mới ngủ, bây giờ là giờ Thìn, cũng chính là mới ngủ được có hai canh giờ, nên ông có hơi khó chịu.

Nghe xảy ra chuyện lớn, điều đầu tiên ông nghĩ tới chính là chủ nợ tới cửa.

Mấy năm nay, vì phát triển Thanh Vân Đạo Tông, ông đã vay mượn bên ngoài rất nhiều, nên thường thường sẽ có chủ nợ tìm tới cửa tông môn giục trả nợ, khiến Thái Hoa đạo nhân lo lắng sợ hãi.

"Chường môn, tuy không phải chủ nợ tới cửa, nhưng cũng không khác là bao đâu. Người nhìn cái này này, đây là thông báo mới nhất của quân sự tông môn toàn Thanh Châu."

Vương Trác Vũ cũng bắt đầu đi, y đâu có muốn như vậy đâu, nhưng xảy ra việc lớn thật mà.

"Thông báo cái gì? Bất phá bỏ dời đi nơi khác hả?"

Thái Hoa đạo nhân rất kích động, ông nhận lấy tờ giấy Tuyên Thành, đọc nhanh như gió.

Nét mặt ông nhanh chóng trở nên hơi khó coi.

Không, là càng lúc càng khó coi hơn.

"Sao có thể như thế!"

"Sao có thể như thế!"

"Thật là... sao có thể như thế!"

Thái Hoa đạo nhân nói liên tục ba lần câu 'Sao có thể như thế', mặt đỏ lên, tâm tình tốt đẹp ngày hôm qua trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Chữ viết trên trang giấy không nhiều, chỉ chừng mấy trăm chữ.

Nội dung cũng vô cùng đơn giản, đại khái ý tứ chính là...

Bởi vì ở Thanh Châu đầy đủ linh khí, đất đai màu mỡ, con người đông đúc, dẫn đến xuất hiện quá nhiều tông môn mới.

Để phòng ngừa có tông môn thật giả lẫn lộn, hãm hại lừa gạt, nên sẽ tiến hành kiểm tra nghiêm túc tất cả những tông môn đăng cấp thấp ở Thanh Châu.

Cách thức kiểm tra rất đơn giản.

Trong vòng hai tháng kể từ ngày ra thông báo, mỗi người lập tông môn phải nộp mười viên linh thạch hạ phẩm để chứng tỏ tông môn mình trong sạch.

Những người nào quá thời gian quy định mà không nộp linh thạch, sẽ bị xóa tư cách khai tông, giải tán tông môn.

Nếu có người không nghe lời, sẽ sử dụng vũ lực trấn áp.

Quyết định này đã được ba đại tông môn của Thanh Châu và triều đình Tấn quốc đồng ý.

"Vô duyên vô cớ trưng thu linh thạch, đúng là trong mắt không có vương pháp, ức hiếp nhỏ yếu, ta phải tới kinh đô cáo ngự."

Thái Hoa đạo nhân siết chặt nắm đấm.

Rất là khí thế.

Cái thông báo này chính là họa vô đơn chí đối với những tông môn vốn không giàu có.

Mười viên linh thạch.

Có lẽ đối với tông môn khác thì chẳng là cái gì.

Nhưng đối với Thanh Vân Đạo Tông, mười viên linh thạch hạ phẩm thật sự là một tài sản rất lớn.

Trong thế tục.

Một đồng tiền có thể đổi một cái bánh nướng.

Một trăm đồng bằng một lượng bạc.

Một trăm lượng bạc bằng một lượng vàng.

Một viên linh thạch hạ phẩm là mười lượng vàng.

Mười viên linh thạch hạ phẩm tương đương một trăm lượng vàng.

Có thể nói, Thanh Vân Đạo Tông đã mấy năm chưa hề nhìn thấy linh thạch là trông như thế nào.

Thu nhập cả một năm của Thanh Vân Đạo Tông đại khái chừng mười lượng vàng.

Coi như trong quy củ.

Nhưng mười viên linh thạch hạ phẩm là khái niệm gì?

Thanh Vân Đạo Tông từ trên xuống dưới không ăn không uống, không xài một đồng tiền cũng phải mất mười năm mới để dành được mười viên linh thạch hạ phẩm.

Cho nên cái tin này còn khiến người ta khó chịu hơn cả chủ nợ tới cửa.

Ít ra chủ nợ tới cửa, cũng sẽ không đòi hỏi mười viên linh thạch!

Hơn nữa dù có định đòi mười viên linh thạch.

Coi như là trả nợ xong luôn.

Nhưng mượn tiền mà trả, muốn mượn nữa có khó không? Không, sau này vẫn còn được mượn.

Nhưng mà tự nhiên khi không phải đưa cho người ta mười viên linh thạch hạ phẩm, có ai chịu nổi không?

Thứ làm người ta giận nhất là mình lại không thể không đưa.

Vì nếu mình không đưa, người ta sẽ lập tức phái người trấn áp.

Ở Thanh Châu cái gì thiếu chứ tông môn đẳng cấp thấp thì không thiếu.

Đau đầu.

Đau đầu.

Thật sự là đau đầu a.

Thái Hoa đạo nhân rất khó chịu. Hôm qua ông đã tính hết, định gom chút tiền mua kiếm phổ mới cho Diệp Bình, không ngờ bây giờ lại như thế này, điều này làm ông vô cùng khó chịu.

Khó chịu muốn chết.

"Sự phụ, bây giờ làm sao?"

Vương Trác Vũ đứng đó, không biết phải nói gì.

Làm gì bây giờ?

Có thể làm gì bây giờ?

Khi gió.

Chẳng lẽ lên kinh cáo trạng thật?

Người có biết quan lại bao che nhau không?

Trong lòng Thái Hoa đạo nhân rồi rắm.

Muốn khóc mà không khóc được.

Cả nửa ngày sau, Thái Hoa đạo nhân hít sâu một hơi, mở miệng: "Gọi mọi người tới chính điện tập hợp, ta muốn tổ chức đại hội tông môn."

Thái Hoa đạo nhân có vẻ không còn sức lực.

Lần này quả thật là phiền phức.

Thông báo này là hàng thật.

Ba đại tông môn Thanh Châu đồng ý, có nghĩa cả triều đình Tấn quốc cũng đồng ý, chuyện này đương nhiên không phải giỡn chơi.

"Dạ, chương môn, người cũng đừng lo lắng quá, chắc là sẽ có cách thôi, chúng ta tin tưởng ngài."

Nét mặt Vương Trác Vũ rất thật lòng.

"Cút mau đi!"

Thái Hoa đạo nhân không vui quát.

Tin là cái gì hả?

Còn chả phải ném hết lên đầu mình sao? Để một mình mình ôm chứ gì?

"Dạ dạ."

Vương Trác Vũ đi.

Đi rất lưu loát, tuy y cũng rất khó chịu, nhưng y cũng đâu có nghĩ ra được cách gì hay.

Chi bằng rời khỏi đây trước, dù sao trời có sụp xuống thì cũng có người cao hơn đỡ mà.

Nhưng phút chót, lại nghe thấy tiếng của Thái Hoa đạo nhân.

"À mà, đừng để cho sư đệ mới biết."

Thái Hoa đạo nhân dặn.

Việc xấu trong nhà không thể rêu rao.

Loại chuyện này chỉ để người trong cuộc biết là được.

Vì thế.

Một giờ sau.

Trong chính điện Thanh Vân Đạo Tông.

Bốn người đã vào từ lâu.

Còn ba người thì đã xuống núi, không có ở trong tông môn.

Giờ này khắc này.

Thái Hoa đạo nhân xuất hiện.

Nhưng dáng vẻ ông khá là mệt mỏi, mắt hồng hồng như vừa khóc xong.

"Chương môn."

"Chương môn."

"Xin chào chương môn."

Thấy Thái Hoa đạo nhân xuất hiện, mọi người đều lên tiếng chào ông.

Trong những trường hợp chính thức, bất kể là có người ngoài hay không, đều nhất định phải gọi là chương môn, không được gọi là sư phụ.

Thái Hoa đạo nhân có hơi lo lắng.

Ông không chào đáp lại, mà đi thẳng lên ghế chủ vị, nhìn mọi người, nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

"Vi sư nói ngắn gọn, nguy cơ lớn nhất của Thanh Vân Đạo Tông ta đã xuất hiện."

Nét mặt Thái Hoa đạo nhân nghiêm túc.

Ông vừa dứt lời, nét mặt mọi người trong chính điện đều trở nên khó coi.

Thái Hoa đạo nhân không nói nhiều, lấy thông báo ra, cho mọi người cùng xem.

Chính điện nhanh chóng chìm vào im lặng.

Bọn họ hiểu thông báo này có ý nghĩa gì.

Nhưng một giọng nói đã vang lên rất nhanh.

"Mười viên linh thạch hạ phẩm? Tông môn quản lý nghèo tới điên hả? Cắt rau cắt họ cắt đến trên đầu chúng ta luôn à? Ta muốn lên kinh cáo trạng!"

Là tiếng của Hứa Lạc Trần.

Hắn có vẻ cực kì kích động, giọng nói cử chỉ đều giống hệt Thái Hoa đạo nhân lúc mới nghe tin.

Nhưng không chỉ hắn, những người còn lại tuy không nói lời nào, nhưng sắc mặt cũng khó nhìn.

Mười viên linh thạch hạ phẩm.

Đây quả thực là khiến Thanh Vân Đạo Tông vốn đã không giàu có gặp phải họa vô đơn chí.

Nhưng Tô Trường Ngự là đại sư huynh lại rất bình tĩnh.

Hắn nhìn Thái Hoa đạo nhân, bình tĩnh hỏi.

"Chương môn, trong tông môn còn bao nhiêu linh thạch?"

Tô Trường Ngự hỏi thật lòng.

Không đi hỏi lý do vì sao, mà là suy nghĩ biện pháp giải quyết, biểu hiện rất tốt vai trò và phong phạm của một đại sư huynh.

"Bảy mươi."

Thái Hoa đạo nhân chậm rãi đáp.

Mọi người không khỏi thì nhau thờ phào.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Là bảy mươi đồng tiền

Dịch: Tiểu Băng

***

Trong chính điện.

Khi mọi người biết được tông môn còn bảy mươi viên linh thạch hạ phẩm thì...

Sắc mặt ai nấy đều nhẹ hẳn đi.

Tuy nói tự nhiên mặt trắng mười viên linh thạch hạ phẩm có hơi khiến người ta khó chịu.

Nhưng nghĩ đến việc còn tới bảy mươi viên, vậy thì cũng không sao cả, coi như dùng tiền tiêu tại đi.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của họ.

Thái Hoa đạo nhân vô cùng cay đắng lắc đầu.

Đám đệ tử lại chìm vào im lặng ngay tức khắc.

Không phải bảy mươi viên linh thạch?

Là bảy mươi lượng vàng?

Tâm tình mọi người có hơi bối rối.

Thế này thì đúng là hơi khó xử.

"Bảy mươi lượng vàng hả? Tuy khác biệt rất lớn, nhưng chúng ta chỉ cần cố gắng thì cũng không phải là không thể kiếm được trong vòng hai tháng."

Tô Trường Ngự trịnh trọng nói.

Tự nhiên lại rất có phong thái, sự gánh vác trách nhiệm của một đại sư huynh.

Nghe vậy, mọi người tỉnh táo lại ngay.

Có bảy mươi lượng vàng coi như cũng được.

Chỉ còn thiếu ba mươi lượng vàng mà thôi, mọi người cùng cố gắng cũng không phải không có hi vọng.

Nhưng nét mặt Thái Hoa đạo nhân càng khó coi hơn.

Tô Trường Ngự nuốt nước bọt.

Hắn mở to mắt, không tin nổi.

"Chường môn, người đừng nói với ta chỉ có bảy mươi lượng bạc."

Tô Trường Ngự không thể nào tin nổi.

Nếu như bảy mươi lượng bạc, vậy thì đừng có mà mơ.

Bảy mươi lượng vàng, còn có thể bảo là cố gắng thêm một chút, cố kiếm ra thêm ba mươi lượng trong vòng hai tháng, còn có một đường sinh cơ.

Nhưng người nói bảy mươi lượng bạc?

Vậy còn chơi cái lông!

Nhưng ngay khi mọi người cho rằng chỉ có bảy mươi lượng bạc, Thái Hoa đạo nhân lại cay đắng lắc đầu.

Tô Trường Ngự: "..."

Hứa Lạc Trần: "..."

Vương Trác Vũ: "..."

Trần Linh Như: "..."

Trần mặc.

Trần mặc.

Đại diện rơi vào sự tuyệt vọng sâu sắc.

Bảy mươi đồng?

Móa nó.

Người đùa ta?

Ngay từ đầu, mọi người tưởng bảy mươi lượng bạc kỳ thực đã là điểm chốt của Thanh Vân Đạo Tông.

Nhưng không ngờ, Thái Hoa đạo nhân cũng không làm mọi người thất vọng.

Bảy mươi đồng tiền?

Thế này còn chơi cái lông gì nữa?

Ngươi biết cái lông không?

Thu nhập mỗi năm của Thanh Vân Đạo Tông cũng chỉ chừng ba mươi lượng vàng.

Tuy Thanh Vân Đạo Tông là tiên môn, nhưng là loại tiên môn kém cỏi nhất trong số kém cỏi nhất, một năm kiếm được ba mươi lượng vàng đã là rất giỏi.

Tông môn từ trên xuống dưới chỉ có tám người, không quặng mỏ không đất đai, chỉ dựa vào trồng trọt chút linh thảo để kiếm tiền mà thôi.

Trong vòng hai tháng mà bảo mọi người đi tìm nhiều ngân lượng như vậy, tìm đâu ra?

Bán mình cũng chưa chắc đã đủ.

"Không đúng, chương môn, đạo tông chúng ta tuy là nghèo thật, nhưng không đến mức nghèo như vậy chứ? Mấy năm nay cũng phải có tích lũy chứ?"

Có người không tin, cảm thấy đạo tông tuy nghèo, nhưng không thể đến mức nghèo như vậy!

Đường đường là một tiên môn, mà chỉ có bảy mươi đồng tiền?

Phải biết rằng dù cả ở trong một số tiêu cực của thế tục cũng không thể chỉ có bảy mươi đồng được!

Thái Hoa đạo nhân không khỏi nổi giận.

"Lạc Trần, ngươi đây là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy vì sư ăn chặn kiếm lời túi riêng?"

Thái Hoa đạo nhân hơi không vui.

"Đệ tử không dám."

Hứa Lạc Trần lập tức thụt đầu xuống.

Nhưng Tô Trường Ngự lại nhìn vị sư phụ không có nguyên tắc này của mình chăm chăm.

"Chương môn, ta tin ngài sẽ không ăn chặn kiếm lời túi riêng, nhưng đạo tông không thể nào chỉ còn được có bảy mươi đồng tiền, ngài nói thật đi."

Tô Trường Ngự mơ hồ cảm thấy chuyện không thể nào đơn giản như vậy.

Thái Hoa đạo nhân há miệng muốn phản bác mấy câu, nhưng nhìn ánh mắt của Tô Trường Ngự lại trở nên hơi lúng túng.

"Kỳ thật thì... tông môn chúng ta vốn cũng có chút tích lũy."

"Nhưng mà sau đó, ta suy nghĩ để ngân lượng ở bên mình thì cũng lãng phí, nên lúc vì sư xuống núi, phát hiện ở dưới núi có một cái gọi là 'Quỹ tu tiên' rất là mới lạ, nói là nếu tham gia vào trong cái quỹ này, mỗi tháng sẽ được trả tiền lãi, hơn nữa còn không ít."

"Vì sư nghĩ, có người bảo quản ngân lượng giúp chúng ta, lại còn trả tiền lãi cho mình, vậy chẳng phải tốt lắm hay sao?"

"Nên đã đưa hết ngân lượng vào trong quỹ."

Thái Hoa đạo nhân ấp úng.

"Quỹ? Đó là cái thứ gì?"

"Sư phụ, vậy giờ đi lấy về."

"Đúng thế, không cần biết có trả lãi hay không, giờ mau đi lấy về đi."

Mọi người thi nhau mở miệng, sau khi biết vẫn còn chút tài sản, ai cũng tỏ ra nhẹ người.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân lại nói với về bất đắc dĩ.

"Ta cũng muốn lấy về, nhưng sau khi nộp ngân lượng vào, đến tháng thứ hai thì không tìm được người nữa."

Ông nói với giọng bức bối.

Nhắc tới chuyện này, ông lại bức bối. Cả đời đánh ung, không ngờ lần này lại bị lật thuyền trong mương.

"Chường môn, ý của ngài là..."

"Chường môn, ngài bỏ vào đó bao nhiêu ngân lượng?"

Mọi người vừa bất đắc dĩ, vừa hiếu kỳ.

"Nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, đại khái hai trăm lượng vàng."

Thái Hoa đạo nhân hơi xấu hổ.

"Hai trăm lượng vàng?"

"Hít!"

Những âm thanh khiếp sợ.

Mọi người quả thật là không thể tin được.

Một là vì con số này thực là... quá ghê gớm, hai là làm sao Thanh Vân Đạo Tông có thể có được tới hai trăm lượng vàng?

Hai trăm lượng vàng là cái khái niệm gì?

Nếu mỗi ngày tông môn đều ăn thịt cá, thì dựa theo tiêu chuẩn bình thường một ngày nhiều nhất sẽ tốn một lượng bạc.

Một tháng quá lắm là ba mươi lượng bạc.

Một năm quá lắm là bốn lượng vàng.

Đủ để ăn thịt ăn cá cả năm mươi năm.

Năm mươi năm a.

Đời người có được mấy cái năm mươi năm?

Cái quái gì thế.

"Chường môn, có phải người nói sai không?? Hai trăm lượng vàng? Thanh Vân Đạo Tông chúng ta làm sao có nhiều ngân lượng như vậy được?"

Vương Trác Vũ thấy hơi khó tin.

Không chỉ hắn, có ai đang ngồi ở đây tin đâu!

"Có một trăm hai mươi lượng vàng là ta mượn."

Giọng Thái Hoa đạo nhân khá nhỏ, không dám nói to.

Hít!

Mọi người hít một hơi kinh hãi.

Một trăm hai mươi lượng vàng đi mượn?

Đây là ý gì?

Ngáo!

Ngáo!

Ngáo!

Mọi người hoàn toàn ngáo sạch.

Có phải nghĩa là, trong hai tháng, chúng ta không chỉ phải kiếm đủ một trăm lượng vàng để giải quyết phiền phức này, mà còn phải tìm một trăm hai mươi lượng vàng để giải quyết một phiền phức khác?

Thái Hoa đạo nhân cúi đầu, ông quả thực có hơi xấu hổ.

Vốn ông không định nói chuyện này ra. Dù sao quyền nắm thu chi của tông môn đều do ông quản, đâu có ai đi kiểm tra.

Nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, ông không thể không nói.

Đại diện chìm trong im ắng.

Ai nấy đều vô cùng nặng nề.

Thái Hoa đạo nhân không biết phải nói gì.

Mọi người cũng không biết nên nói gì.

Cuối cùng, Thái Hoa đạo nhân hít sâu một hơi, từ từ lên tiếng.

"Dù như thế nào, vì sư nhất định sẽ tìm đủ mọi cách. Hôm nay tìm các người chỉ là hi vọng chúng ta cùng nhau, nghĩ cách giải quyết. Nếu thật sự không được, vì sư đành phải cố gắng thử sức một lần, quá lắm thì đi Tĩnh Lâm sơn mạch một chuyến."

Thái Hoa đạo nhân nói vậy.

Mọi người nghe vậy, càng thêm bất đắc dĩ.

Tĩnh lâm sơn mạch là sơn mạch yêu thú nổi tiếng, chỉ những kẻ liều mạng mới tới đó giết yêu thú kiếm linh thạch mà thôi, vì nó vô cùng hung hiểm.

Làm sao bọn họ để sư phụ mình tới nơi hung hiểm đó.

Nhưng mọi người đều không biết phải nói gì.

"Được rồi, các người đều quay về đi, xem xem có nghĩ ra được cách gì không. Trường Ngự, người ở lại, vì sư có chút chuyện muốn dặn người."

Thái Hoa đạo nhân nói, bảo Tô Trường Ngự ở lại.

--

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại đang được dịch tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ba cảnh giới kiếm đạo vô thượng và kiếm ý vô cùng

Dịch: Tiểu Băng

***

Các đệ tử đều đã rời khỏi đại điện.

Chỉ còn một mình Tô Trường Ngự.

"Trường Ngự, mấy ngày tới vì sư sẽ xuống núi một chuyến, nhìn xem có mượn được chút linh thạch nào không. Chuyện Diệp Bình, người phải tận lực chăm lo cho ta. Dù có thế nào thì cũng vẫn phải tiếp tục làm theo kế hoạch cũ, nhất định không được để xảy ra sơ sót, có hiểu không?"

Thái Hoa đạo nhân nghiêm túc nói.

"Đồ nhi hiểu, chỉ là trăm lượng vàng thật sự là... có hơi nhiều. Sư phụ, người có thể nghĩ ra cách không?"

Tô Trường Ngự cũng thấy hơi rầu.

Vất vả lắm tông môn mới có được một thiên tài, không ngờ lại gặp phải chuyện nguy cấp này.

"Chắc là sẽ nghĩ ra thôi. Nói chung người không cần lo lắng, tông môn chúng ta khó khăn lắm mới có một con rồng, dù vì sư có khổ thêm một chút cũng

không sao cả. Quan trọng là, ngươi phải ổn định tiểu sư đệ kia cho ta, dạy hắn cho thật tốt, đừng có dạy bậy."

Thái Hoa đạo nhân nghiêm túc nói.

Sau khi biết Diệp Bình là thiên tài, Thái Hoa đạo nhân không hề hi vọng Tô Trường Ngự dạy hồng người ta, nên mới nói như vậy.

"Được, sư phụ yên tâm đi, tông môn có ta ở đây, ngài không cần lo lắng."

Tô Trường Ngự gật đầu.

Hắn đã suy nghĩ suốt đêm qua, cảm thấy Thái Hoa đạo nhân nói rất đúng, vấn đề tâm lý kia cũng đã qua, giờ không còn gánh nặng nào nữa.

Không lâu sau, Tô Trường Ngự cũng rời đại điện.

Đi ra sau núi.

Ở sau núi.

Diệp Bình vẫn đang giác ngộ vết kiếm.

Từ khi biết thiên phú kiếm đạo của mình chỉ bình thường, Diệp Bình càng nỗ lực hơn. Nếu không phải cơ thể không chịu nổi, hắn còn muốn dùng hết mười hai canh giờ một ngày để giác ngộ vết kiếm.

Tất nhiên sự chăm chỉ sẽ luôn luôn được hồi đáp.

Từ Lôi kiếm pháp có tổng cộng một nghìn sáu trăm bốn mươi kiếm chiêu.

Diệp Bình bây giờ đã giác ngộ được bảy trăm hai mươi kiếm chiêu.

Hơn nữa tốc độ giác ngộ càng lúc càng nhanh, hắn có lòng tin trong vòng ba ngày, sẽ luyện được Tứ Lôi kiếm pháp tới đẳng phong tạo cực.

Ngay lúc này, Tô Trường Ngự tới.

"Tiểu sư đệ."

Tô Trường Ngự xuất hiện, khuôn mặt lúc nào cũng có vẻ cao ngạo, không phải cố ý ra vẻ sĩ diện với Diệp Bình, mà chủ yếu là vì hắn cười không nổi, giờ mỗi lần đối diện Diệp Bình hắn đều có áp lực.

"Chào đại sư huynh."

Diệp Bình thấy Tô Trường Ngự tới, vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Sư đệ không cần đa lễ, chúng ta tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng đều báỉ nhập vào cùng một tông môn, đương nhiên tình như thủ túc, loại lễ nghi quy củ này không cần quan tâm."

Tô Trường Ngự vội mở miệng, không để cho Diệp Bình hành lễ, hắn nhận không nổi.

"Đại sư huynh nói giỡn, lễ nghi chính là gốc rễ của con người, đương nhiên sư đệ phải tuân thủ."

Diệp Bình lại không đồng ý, có câu châm ngôn rất hay, 'lễ nhiều người không trách'.

Hỏi hắn trả trộn vào giới văn đàn, gặp ai cũng khen, gặp ai cũng chào, nhờ vậy mà lấy được khá nhiều thiện cảm.

Tô Trường Ngự không xoắn xuýt chi tiết, vô thức hỏi: "Tiểu sư đệ, hôm nay giác ngộ được bao nhiêu kiếm chiêu?"

Hắn hỏi.

Nhắc tới kiếm chiêu, Diệp Bình có hơi xấu hổ.

"Từ hôm qua đến giờ, chỉ giác ngộ được tới chiêu bảy trăm hai mươi."

Diệp Bình trả lời.

Tô Trường Ngự:...

Nghĩa là được bảy trăm hai mươi chiêu?

Chưa xót quá.

Tô Trường Ngự thật sự không biết phải nói tiếp như thế nào, hắn rất khó chịu.

Nhưng suy nghĩ một chút, Tô Trường Ngự hít sâu một hơi, nghiêng răng dứt khoát diễn phải diễn cho trót, dù sao cũng đã diễn mấy ngày, không có gì phải ngượng nữa.

Nghĩ vậy, Tô Trường Ngự lắc đầu nói.

"Vẫn còn thiếu chút hòa hậu."

Tô Trường Ngự nói thế.

Quả nhiên, Diệp Bình nghe vậy, nét mặt hơi sầu, nhưng hắn hỏi ngay.

"Đại sư huynh, phải lĩnh ngộ bao nhiêu kiếm chiêu thì mới coi là đạt? Với lại, bộ kiếm pháp của ta tên là gì?"

Diệp Bình hỏi, hắn không biết rốt cuộc phải bao nhiêu chiêu mới được tính là hợp cách.

Mà cái chuyện phổ cập khoa học này, Tô Trường Ngự là lãnh nghề.

"Tiểu sư đệ, ngươi hãy nghe cho kỹ."

"Bộ kiếm pháp này của ngươi có tên là Tứ Lôi kiếm pháp, trong đó có bốn loại kiếm thuật khác nhau, Xuân Lôi, Hạ Lôi, Thu Lôi và Đông Lôi."

"Trọn bộ kiếm pháp có tổng cộng một nghìn bốn trăm sáu mươi chiêu, khi ngươi giác ngộ ra được hết, thì coi như đã luyện bộ kiếm pháp này đến cảnh giới đăng phong tạo cực."

"Kiếm pháp chia làm bốn cảnh giới, sơ khuy môn kính, lô hỏa thuần thanh, đại thành viên mãn, đăng phong tạo cực."

Nói đến đây, Tô Trường Ngự hơi dừng lại.

"Nhưng mà đến được đăng phong tạo cực, cũng vèn vèn mới chỉ là bắt đầu, kiếm pháp đăng phong tạo cực là đòi hỏi cần phải ngưng tụ được kiếm thể thuộc về mình, mà sau khi giác ngộ được kiếm thể, thì còn có kiếm ý."

"Một cường giả kiếm đạo cường đại thật sự cần phải ngưng tụ được kiếm thể và kiếm ý, sau khi ngưng tụ kiếm thể và kiếm ý mới có thể dung hợp tinh khí thần vào làm một, đến lúc đó mới có thể được gọi là tu sĩ kiếm đạo, ngươi hiểu chưa?"

Tô Trường Ngự nghiêm túc phổ cập kiến thức, vô cùng tỉ mỉ.

Diệp Bình mới bừng tỉnh ra.

"Thì ra là thế."

Diệp Bình hiểu, bèn hỏi liền một câu làm Tô Trường Ngự vô cùng bối rối.

"Vậy đại sư huynh, hiện giờ huynh đã tới cảnh giới gì?"

Diệp Bình hỏi.

Câu hỏi này rất lúng túng nha.

Tô Trường Ngự hơi không biết phải trả lời làm sao.

Ta nói ta mới tới sơ khuy môn kính ngươi tin sao?

Tô Trường Ngự nghĩ nghĩ, hít sâu một hơi, sau đó chấp tay ra sau lưng.

"Sư huynh bất tài, đầu năm ngoái mới chỉ vừa bước vào cảnh giới vô thượng kiếm đạo đầu tiên trong truyền thuyết, vô cùng kiếm ý mà thôi."

Tô Trường Ngự không dám nói chính xác, chỉ còn cách bắt đầu bịa chuyện.

"Vô cùng kiếm ý?"

Diệp Bình chấn kinh.

Hắn không hiểu vô cùng kiếm ý nghĩa là gì.

Nhưng chỉ nghe tên cũng thấy rất lợi hại.

Kiểm chiêu, kiếm thế, sau cùng mới là kiếm ý.

Một kiếm ý đã khó ngưng tụ, mà còn vô cùng kiếm ý? Đây là khái niệm gì cơ chứ?

"Ừ, vô cùng kiếm ý, kiếm đạo nhất mạch, sau khi đi tới đỉnh cao sẽ xuất hiện cảnh giới vô thượng. Cảnh giới vô thượng chia làm ba cảnh giới, thứ nhất là vô cùng kiếm ý, ý nghĩa như tên, chính là có vô số kiếm ý."

"Bước vào cảnh giới này chính là đệ nhất của mười nước."

Tô Trường Ngự nói.

Điều này thì hắn không nói dối, vì đó đúng là cảnh giới vô thượng của kiếm đạo.

Nhưng mà, cả Thanh Châu chưa có ai đạt tới cả. Tấn quốc cũng không có, nhưng trong mười nước thì có một người đã bước được một nửa bàn chân vào lĩnh vực vô cùng kiếm ý. Đó chính là Thái Hư kiếm tôn, cường giả kiếm đạo đệ nhất của mười nước. Song người này cũng mới chỉ là bước vào được nửa bàn chân mà thôi, còn cách vô cùng kiếm ý chân chính rất xa.

Nghe Tô Trường Ngự nói vậy.

Diệp Bình càng muốn hướng tới hơn.

Vô cùng kiếm ý?

Nghe tên cũng đủ nổ trời.

Đầu năm ngoái, Đại sư huynh đã bước vào cảnh giới này, nói không chừng mình cũng có thể bước vào cảnh giới này khi mình còn sống.

Đến lúc đó chẳng phải mình chính là người đứng thứ hai mười nước hay sao? Dù sao cũng có đại sư huynh ở đây mà.

Nghĩ vậy, Diệp Bình càng kích động hơn.

Nói thật, làm người đứng đầu mười nước hắn thấy xa xôi quá, đứng đầu Thanh Châu là hắn thỏa mãn lắm rồi. Hơn nữa làm người đứng nhì cũng hay mà, dù sao dù trời có sụp cũng có người đứng đầu chống đỡ.

"Sư đệ hiểu, xin sư huynh yên tâm, sư đệ nhất định sẽ nỗ lực đuổi theo bước chân của sư huynh, nhất định sẽ bước vào vô cùng kiếm ý khi còn sống."

Diệp Bình nói với vẻ kích động.

Tô Trường Ngự lại khó chịu.

Bởi vì hắn lại thấy cay đắng hơn.

Nhưng nghĩ đến mình là người thầy dạy võ lòng của Diệp Bình, trong lòng hắn cũng thấy đỡ hơn đôi chút.

"Tiểu sư đệ, mấy ngày tới ngươi tiếp tục giác ngộ vết kiếm đi, mấy ngày này sư huynh sẽ theo bên cạnh ngươi, phòng ngươi xảy ra sai sót."

Tô Trường Ngự nói.

"Đa tạ sư huynh chỉ điểm, chờ đến khi sư đệ trở nên nổi bật, nhất định sẽ không quên ân."

Diệp Bình cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người biết vẽ

Dịch: Tiểu Băng

***

Kỷ nguyên Tiên Võ, ngày 18 tháng 3.

Giờ Dậu.

Diệp Bình đã tới Thanh Vân Đạo Tông được đúng mười lăm ngày.

Hắn đã hoàn toàn giác ngộ toàn bộ một nghìn bốn trăm sáu mươi kiếm chiêu của Tứ Lôi kiếm pháp.

Nói cách khác, bộ kiếm pháp này, Diệp Bình đã hoàn toàn bước vào cảnh giới đăng phong tạo cực.

Bây giờ chính là lúc phải giác ngộ ra kiếm thể.

Cái gọi là kiếm thể, chính là thể của kiếm đạo.

Một bộ kiếm pháp, một nghìn bốn trăm sáu mươi chiêu, nếu thật muốn đánh ra hết, thì chẳng khác gì tập thể dục theo nhạc, vì mỗi chiêu mỗi thức đều rất chậm.

Nhưng ngưng tụ kiếm thể thì không cần phải như vậy, chỉ cần ngưng tâm ra một kiếm, là tương đương với việc đưa tất cả chiêu kiếm có trong bộ kiếm pháp đó vào chỉ trong một chiêu.

Vì vậy kiếm thể rất quan trọng, một chiêu bằng cả một bộ kiếm pháp.

Còn kiếm ý, đó là một tồn tại còn cao cấp hơn.

Cường giả có được kiếm ý, căn bản không cần phải xuất kiếm, chỉ cần đứng ở nơi đó, là đã có thể ngăn chặn kẻ địch.

Cho nên kiếm ý chính là thứ cao thâm nhất.

Diệp Bình tốn mười lăm ngày, mới giác ngộ được trọn bộ kiếm pháp, kế tiếp là kiếm thể, hẳn tin tưởng không lâu sau sẽ giác ngộ ra được.

Nhưng Diệp Bình không kiêu ngạo, vì hắn biết rõ mình có thể có được thành tựu này hoàn toàn là nhờ có đại sư huynh.

Nếu không có vết kiếm này của đại sư huynh, hẳn khó mà giác ngộ được.

Uống nước không quên người đào giếng, ân tình này Diệp Bình ghi nhớ kỹ trong lòng.

Nhớ tới nửa năm trước, mình tham gia hơn năm cuộc thắng tiên đại hội, thế mà chẳng có một tông môn nào muốn mình, điều này đã làm Diệp Bình rất là khó chịu. Bây giờ Thanh Vân Đạo Tông không ghét bỏ mình, đương nhiên Diệp Bình sẽ khắc sâu vào lòng ân tình này.

Nghĩ vậy, Diệp Bình không khỏi nhìn Tô Trường Ngự đứng trên vách núi cách đó không xa, trong lòng càng thêm kính phục hơn.

"Đại sư huynh."

Diệp Bình gọi.

Tô Trường Ngự đã ngồi trên vách núi đó mấy ngày.

Hắn không biết dạo này mình làm sao. Ban ngày thì rất tốt, nhưng cứ tới tối khuya là lại thấy buồn bực khó chịu một cách khó hiểu.

Có lẽ vì gặp phải chuyện đã kích, cũng có lẽ vì tư chất nghịch thiên này của Diệp Bình khiến hắn sinh ra một sự nghi ngờ về bản thân. Hắn nghi không biết mình có thích hợp tu luyện kiếm đạo hay không.

Tô Trường Ngự nghe tiếng Diệp Bình gọi, liền quay đầu qua.

"Chuyện gì?"

Nét mặt Tô Trường Ngự bình tĩnh.

"Đại sư huynh, sư đệ đã lĩnh ngộ xong toàn bộ một nghìn bốn trăm sáu mươi kiếm chiêu, nên báo cho huynh biết."

Diệp Bình đứng dưới vách núi, bình tĩnh nói.

Tô Trường Ngự vốn đã đang u sầu càng thêm khó chịu.

Hắn thấy chưa xót quá.

Nhưng hắn chỉ có thể yên lặng chưa xót một mình, quan trọng nhất là rõ ràng Diệp Bình rất mạnh, nhưng lại biểu hiện là mình rất gài.

Mà mình rõ ràng là con gà yếu, mà lại phải biểu hiện ra là 'ta rất mạnh'.

Da mặt có dày cũng không chịu nổi.

"Vậy thì tốt, nghỉ ngơi một phen đi, cũng đừng cố gắng quá. Tu sĩ chúng ta phải biết dung hòa làm việc và nghỉ ngơi, người hẳn biết đạo lý dục tốc bất đạt chứ?"

Một lát sau, Tô Trường Ngự mở miệng, bảo Diệp Bình đi nghỉ ngơi, trong lòng vô cùng cảm khái.

Thiên tài không kinh khủng, kinh khủng là thiên tài mà còn nỗ lực, đây mới là thứ làm cho người ta tuyệt vọng.

"Đa tạ sư huynh chỉ điểm."

Dưới vách núi.

Diệp Bình gật đầu.

Mười lăm ngày nay mình đúng là cần cù chăm chỉ, bỏ ăn bỏ ngủ, không hề nghỉ ngơi chút nào.

Tuy bảo là phải chăm chỉ, nhưng chăm chỉ quá cũng không tốt, đến lúc cần nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi.

Ừ, tự cho mình nửa canh giờ vậy.

Diệp Bình gật đầu, ngồi xuống đất, thả lỏng đầu óc.

Hắn nhìn Thanh Vân Đạo Tông.

Ánh nắng chiều cuộn phía trời xa, chiếu cả dãy núi Thanh Vân một màu hồng đỏ, cảnh tượng yên tĩnh mà vô cùng có tình thơ ý họa.

Diệp Bình duỗi eo, nhìn cảnh đẹp của Thanh Vân Đạo Tông, không khỏi từ từ mở miệng.

"Nắng chiều thấp thoáng ngọn Thanh Vân, núi non cao thấp một màu hồng."

"Nguyên học Thanh Châu tu luyện thuật, triều xan một mảnh đuôi thiên phong."

Diệp Bình mở miệng.

Hắn không kèm lòng được, đọc ra một bài thơ.

Bài thơ này do thi nhân thời Nam Tống Lâm Dụng Trung sáng tác.

Nhưng đã được Diệp Bình sửa đi một chút, đổi ngọn Chúc Dung thành ngọn Thanh Vân, đổi 'nguyên học Lăng Dương tu luyện thuật' thành 'nguyên học Thanh Châu tu luyện thuật'.

Chỉnh sửa nho nhỏ nhưng ý cảnh lại không thay đổi, đây đại khái chính là cảnh giới cao nhất của kẻ đạo văn.

Trong lòng Diệp Bình hơi kiêu ngạo.

Tuy ở tu tiên giới, mình chỉ là củi mục, nhưng ở trong Tấn quốc mình cũng coi như hơi có tiếng tăm mà!

Nhưng quả thật Diệp Bình đã khiêm tốn, ở Tấn quốc, hắn không đơn giản chỉ là hơi có chút tiếng tăm.

Nói một chữ ngàn vàng cũng còn là làm nhục thân phận của hắn.

Giới quyền quý Tấn quốc thích nhất chính là cầm kỳ thi họa, vừa vặn Diệp Bình đúng là loại đối tượng được bọn họ tán dương, nếu không phải vì đây là thế giới tu chân, Diệp Bình đã có thể vùng vẫy như cá gặp nước ở trong Tấn quốc.

Nhưng Diệp Bình không hối hận chút nào.

Trong mắt hắn, tất cả đều là cấp thấp, chỉ có tu tiên là cao mà thôi.

Lúc này.

Tô Trường Ngự hơi nhúc nhích.

Hắn đổi tư thế, nhìn Diệp Bình.

Một là vì bị tê chân.

Hai là thơ Diệp Bình mới làm ra đã khiến hấn chú ý.

Tô Trường Ngự đốt văn hóa.

Nhưng cũng nghe ra được bài thơ này của Diệp Bình rất hay.

Liên tưởng tới lai lịch của Diệp Bình, Tô Trường Ngự không kèm được tò mò.

"Tiểu sư đệ, nghe chương môn sư phụ nói, trước khi ngươi lên núi là một người đọc sách?"

Tô Trường Ngự hỏi.

"Hồi sư huynh, coi như là nửa người đọc sách đi."

Diệp Bình vội trả lời, không dám nói khoác.

"Nửa người đọc sách?"

Tô Trường Ngự hiểu kỳ, nửa người đọc sách là sao?

"Còn chưa thi đỗ công danh, nên chỉ có thể tính là nửa người đọc sách mà thôi."

Diệp Bình lập tức trả lời, không chút úp mở.

"À." Tô Trường Ngự gật đầu, hấn không hiểu lắm.

Sau đó, Tô Trường Ngự tiếp tục hỏi.

"Vậy tiểu sư đệ, ngươi có biết vẽ không?"

Tô Trường Ngự hỏi.

"Có biết hơi hơi."

Diệp Bình vô cùng khiêm tốn đáp.

"Vẽ vẽ cho sư huynh một bức đi."

Tô Trường Ngự nói. Cũng không phải đột nhiên muốn thế, chỉ là cảm thấy nếu Diệp Bình biết vẽ thật, chờ sau này Diệp Bình tăng tiến vùn vụt, mình cũng có chút vốn liếng để khoe lác.

Nhìn thấy không, kiếm tu đệ nhất Tấn quốc tự tay họa cho ta đó!

Tô Trường Ngự chẳng có sở thích gì, yêu thích duy nhất chính là giả trâu bò.

"Được, sư huynh chờ chút, ta đi lấy giấy bút."

Diệp Bình gật đầu.

Vẽ phác họa này là thứ hấn lành nghề, không phải là cảm thấy hứng thú, chỉ là kiếp trước để theo đuổi một nữ thần, hấn tham gia một câu lạc bộ vẽ phác họa, sau đó khổ luyện ba năm, cuối cùng học được, nhưng mà nữ thần đã chạy theo một phú nhị đại.

Nên Diệp Bình hiểu ra một đạo lý.

Học vẽ không cứu được chó độc thân.

Chỉ chốc lát, Diệp Bình đã mang bút vẽ, giấy tuyên thành và nghiên mực tới.

Mấy thứ này lúc lên núi hấn có mang theo, nhưng mãi không có chỗ dùng tới, lúc này vừa vặn.

Mang đồ tới xong, Diệp Bình rất nghiêm túc nhìn màu nắng chiều, nhìn đại sư huynh, sau đó bắt đầu vẽ.

Tô Trường Ngự cũng không suy nghĩ gì, đứng đó lẳng lặng nhìn chăm chú vào ánh nắng chiều, vẽ ra một tư thế tiêu sái.

Một giờ sau.

Vẽ xong.

Chương 17: Kiểm pháp hoàn chỉnh, cầm cố gia sản

Dịch: Tiểu Băng

***

Giờ Tuất.

Thanh Vân Đạo Tông.

Khi ánh nắng chiều cuối cùng vừa tắt, Diệp Bình thở ra một hơi dài.

"Đại sư huynh, về xong."

Diệp Bình nói, nở nụ cười.

Hắn rất tự tin tài về của mình, chưa kể từ khi bái nhập tiên môn, hắn luôn cảm thấy tất cả mọi phương diện của mình đều được thăng hoa, nên bức họa này hắn rất là thỏa mãn.

Tô Trường Ngự nghe vậy, liền dịch người, nhìn trang giấy trước mặt Diệp Bình.

Giấy Tuyên Thành này là hàng thượng đẳng, có tách thành ba tờ cũng không ảnh hưởng gì tới chất lượng của nó, loại giấy này nếu được bảo quản đúng cách, có thể truyền lưu mấy nghìn năm cũng không sao.

Giá cả loại giấy Tuyên Thành như vậy đều được tính theo kích thước, một thước một lượng vàng.

Mà bức họa này, vì muốn vẽ cả người lẫn cảnh, nên dài bốn thước rưỡi, rộng hai thước rưỡi.

Nói cách khác, tờ giấy Tuyên Thành này giá trị tám lượng vàng.

Nhưng Tô Trường Ngự không biết điều ấy.

Hắn nhìn bức họa.

Trong bức họa.

Ánh nắng chiều che trời, dãy Thanh Vân như tiền cảnh nhân gian, hoa cỏ cây cối trông rất sống động, nhất là có chút chi tiết được vẽ nhìn vô cùng chân thực.

Nhưng đáng chú ý nhất là nam tử ở trong bức họa.

Khuôn mặt của nam tử này không được vẽ hết, chỉ vẽ có một bên mặt, nhưng Diệp Bình đã hoàn toàn mô tả ra được khí chất kiêu tiên cao ngạo đậm mực của gương mặt đó.

Nam tử này, đương nhiên là Tô Trường Ngự.

Hắn ở trong bức họa, vách núi sừng sững, nhìn ánh nắng chiều chăm chú, có một loại ý cảnh khó tả, khiến người ta cảm thấy tuyệt mỹ.

"Vẽ không tệ."

Tuy Tô Trường Ngự không có văn hóa, nhưng ít ra không nói trái lương tâm.

Bức họa này của Diệp Bình đúng là không tệ, điểm trừ duy nhất chính là không vẽ ra được sự anh tuấn của mình, chỉ vẽ ra được có một phần vạn, nhưng này không phải do trình độ của Diệp Bình không đủ, mà là mình quá anh tuấn, nên Tô Trường Ngự không cảm nhận được.

Nghĩ đến về phương diện anh tuấn mình có thể thắng được Diệp Bình, trong lòng Tô Trường Ngự tự nhiên cảm thấy hài lòng khó hiểu.

"Sư huynh hài lòng là được."

Diệp Bình mỉm cười, lấy con dấu ra, đóng lên bức họa.

Đây là con dấu của hấn.

Trên khắc bốn chữ ‘Thanh Liên Cư Sĩ’.

"Sur huynh, cầm đi."

Diệp Bình cuộn bức họa lại, đưa cho Tô Trường Ngự.

"Làm phiên sư đệ."

Tô Trường Ngự gật đầu, Diệp Bình còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói vang lên.

"Trường Ngự, mau tới đây."

Đây là giọng của Thái Hoa đạo nhân.

"Tiểu sư đệ, người gác ngõ vết kiếm tiếp đi, sư huynh đi trước, cáo từ."

Tô Trường Ngự bỏ lại một câu rồi vội bước đi, về phía Thái Hoa đạo nhân.

Hắn nhanh chóng tới chỗ Thái Hoa đạo nhân.

"Sư phụ, thế nào? Mượn được ngân lượng?"

Tô Trường Ngự hơi tò mò, không hiểu vì sao Thái Hoa đạo nhân lại đột nhiên tìm mình.

Chẳng lẽ mượn được ngân lượng?

"Không mượn được, nhưng mà vì sư đã nghĩ ra được một cách hay."

Mặt Thái Hoa đạo nhân đầy vui mừng.

"Nghĩ ra rồi? Là cách gì?"

Tô Trường Ngự hơi kinh ngạc, hấn thực sự khó mà tưởng tượng ra được, với trí thông minh của sư phụ nhà mình, ngoài chuyện đi vay tiền, còn có thể nghĩ ra được cách gì hay nữa?

"Trường Ngự, lần này vì sư hạ sơn, tuy không mượn được ngân lượng, nhưng vì sư đi ngang qua một tiệm cầm đồ. Chả phải nhiều đòi tông môn chúng ta có lưu lại một ít đồ vật hay sao? Hay là mang hết đi cầm?"

"Tuy khó mà bán được với giá một trăm lượng vàng, nhưng ít ra có thể đổi được một phần, có chút tài chính khởi đầu, đến lúc đó lại tìm phương pháp khác, hai tháng lận, chuyện gì cũng có khả năng."

Thái Hoa đạo nhân cười như hoa nở.

"Cầm đồ?"

Tô Trường Ngự hơi bất đắc dĩ.

Hắn còn tưởng sư phụ nhà mình nghĩ ra được cách gì hay, không ngờ lại là ý định ôi thiêu này.

Quan trọng nhất là, Thanh Vân Đạo Tông còn có đồ gì đáng giá à?

"Chường môn, có làm được không?"

Tô Trường Ngự vẫn chưa tin tưởng.

"Không làm được cũng phải được. Nếu thật sự không còn cách nào, vì sư chỉ còn cách đi tìm biểu muội bà con xa, nhà nàng ấy hơi giàu có, trăm lượng vàng với nàng ấy chắc chẳng là gì."

Thái Hoa đạo nhân nghiêm túc nói.

"Ngài còn có biểu muội bà con xa? Sao không nói sớm? Vậy chúng ta còn cầm đồ làm gì, giờ đi tìm nàng ta đi."

Tô Trường Ngự không ngờ sư phụ nhà mình còn có biểu muội bà con xa.

"Người không hiểu, biểu muội này của vi sư có chút kì quái..."

Nhắc tới biểu muội của mình, Thái Hoa đạo nhân có vẻ thẹn thùng.

"Có chút kì quái? Vậy cũng bình thường mà, người giàu có tiền ai chẳng có chút kì quái?"

Tô Trường Ngự không nghĩ giống ông.

"Không, cái kì quái này rất là kì quái, nàng ấy thích nam sắc."

Thái Hoa đạo nhân nghiêm túc nói.

"Thích nam sắc?" Tô Trường Ngự khẽ nhủ mảy, chuyện này không phải rất bình thường à?

"Ai, không phải là dạng thích nam sắc người hiểu đâu. Nói tóm lại, biểu muội này của vi sư nếu không phải đến mức vạn bất đắc dĩ, vi sư nhất định sẽ không tới tìm. Không nói nhiều nữa, đi xuống núi với vi sư, đi một chút thôi, không làm lỡ thời gian đâu."

Thái Hoa đạo nhân không nói cụ thể.

Cứ thế kéo Tô Trường Ngự xuống núi, mặc kệ khác biệt.

Ở sau núi.

Diệp Bình chẳng biết gì về chuyện ấy.

Tô Trường Ngự đi, hần tiếp tục bắt đầu giấc ngộ.

Hần muốn giấc ngộ được kiểm thể sớm một chút, nhưng mà sau khi nắm giữ được toàn bộ kiểm pháp, Diệp Bình mơ hồ cảm thấy không bao lâu nữa, có lẽ hần sẽ giấc ngộ được kiểm thể.

Nghĩ vậy, Diệp Bình lại nhìn vết kiếm dưới đất, lại tiến vào trạng thái giấc ngộ.

Có lẽ bởi vì đã nắm giữ được toàn bộ kiểm đạo.

Nên khi nhìn kĩ lại vết kiếm lần nữa, không ngờ Diệp Bình đã có biến đổi.

Trong đầu hần có bốn bóng người không ngừng diễn luyện Tứ Lôi kiếm pháp.

Một luồng kiểm thể bỗng tràn ngập xung quanh Diệp Bình.

Cây khô, lá cỏ bay lên, xoay quanh Diệp Bình.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng sấm nặng nề vang lên đằng sau núi. Tốc độ giấc ngộ của Diệp Bình đã tăng nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Mãi tới sáng sớm hôm sau.

Diệp Bình mở mắt.

Hần khoát tay, trong nháy mắt, từ cơ thể hần tỏa ra một luồng kiểm thể đáng sợ.

Xoẹt!

Một làn kiếm khí vô hình xuất hiện, cuộn lớp lá khô rụng dưới đất, đập vào một khối đá, để lại một vết kiếm nhàn nhạt.

Nếu Tô Trường Ngự có mặt ở đây, chắc là sẽ quăng luôn kiếm, bởi vì chỉ trong một đêm mà Diệp Bình đã lại hoàn thành ngưng tụ được kiểm thể, tuy mới chỉ là sơ bộ, nhưng... như vậy vẫn là nghịch thiên.

Cùng lúc đó.

Ở Thanh Châu.

Thái Nguyệt kiếm tông.

Thanh Châu có ba đại tông môn tạo thế chân vạc, Thái Nguyệt kiếm tông chính là một trong số đó, là nhất phẩm tiên môn.

Môn hạ có ba nghìn đệ tử tinh nhuệ khá là lừng lẫy nổi danh.

Mà lúc này.

Thái Nguyệt kiếm tông, trên Ngõ Kiếm nhai.

Vài anh tài trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng dưới nhai, lĩnh ngộ kiếm chiêu.

Trên Ngõ Kiếm nhai có một vết kiếm vô cùng sắc bén.

Vết kiếm này chính là do cường giả kiếm đạo hàng đầu Thanh Châu, Tứ Quý đạo nhân lưu lại.

Không sai, chính là Tứ Quý đạo nhân.

Năm xưa, Tứ Quý đạo nhân thiếu Thái Nguyệt kiếm tông một cái nhân tình, bây giờ Thái Nguyệt chương môn thỉnh Tứ Quý đạo nhân để lại một vết kiếm, chính là hi vọng các anh tài kiếm đạo trẻ tuổi có thể nhìn nó mà lĩnh ngộ thành công.

Vết kiếm này chính là lưu lại trên Ngõ Kiếm nhai.

Vết kiếm này rất kinh khủng.

Thậm chí có âm thanh tiếng sấm.

Đây mới là vết kiếm có mang theo kiếm ý thật sự.

So với vết kiếm kia của Tô Trường Ngự, thật sự là vũ nhục Tứ Quý đạo nhân.

Đúng lúc này.

Chợt có một tiếng sấm rất nhỏ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nói không chừng một tông môn nào đó có một thiên tài kiếm đạo vô thượng

Dịch: Tiểu Băng

***

Thái Nguyệt kiếm tông.

Dưới Ngõ Kiếm nhai.

Khi tiếng sấm vang lên, tất cả đệ tử đều không khỏi nhìn qua.

Dưới Ngõ Kiếm nhai có năm đệ tử trẻ tuổi ngồi ở đó.

Năm đệ tử này chính là anh tài nội môn của Thái Nguyệt kiếm tông, có thiên phú cực cao trong kiếm đạo nhất mạch.

Cũng vì năm đệ tử này, Thái Nguyệt chương môn mới vận dụng quan hệ, mời Tứ Quý đạo nhân tới, khắc một vết kiếm xuống cho bọn họ lĩnh ngộ kiếm ý trong đó.

Nay đã qua một tháng, cuối cùng cũng có người lĩnh ngộ được kiếm ý của Tứ Quý đạo nhân.

Đó là một người tuổi còn trẻ, thoát nhìn không quá hai mươi, mặc áo bào trắng, ngồi xếp bằng dưới đất, trước mặt có một thanh trường kiếm đang rung lên ong ong cộng hưởng.

Không chỉ vậy, sau lưng hắn còn hiện ra kiếm ảnh.

"Ngộ, ngộ."

"Từ Hạng sư huynh ngộ được thật."

"Oa, đây là ngộ đạo đó hả?"

"Trời, Từ Hạng sư huynh không hồ là thiên tài kiếm đạo nổi tiếng Thanh Châu, chỉ có một năm mà đã từ vết kiếm ngộ ra được Xuân Lôi kiếm thuật của Từ Lôi kiếm pháp tới đại thành viên mãn!"

"Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ nha."

"Tứ Quý đạo nhân lúc lưu lại vết kiếm đã từng nói, dù có là thiên tài kiếm đạo, muốn lĩnh ngộ một kiếm thuật nào đó của Từ Lôi kiếm pháp đến đẳng phong tạo cực, thì cũng phải mất tới mười năm. Từ Hạng sư huynh chỉ mất có một năm, mà đã lĩnh ngộ Xuân Lôi kiếm thuật tới đại thành viên mãn, e là ba cái còn lại chắc không tới ba năm đâu."

"Từ Hạng sư huynh được khen là một trong mười thiên tài kiếm đạo hàng đầu của Thanh Châu, thiên phú như thế bọn ta chỉ có thể ngưỡng vọng mà thôi."

"Đừng nói nữa, nói nữa đau lòng."

"Xem ra đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, Từ Hạng sư huynh nhất định sẽ lọt vào top mười."

"Top mười? Cho mi cơ hội nói lại lần nữa đó. Ít nhất phải là top ba!"

"Chỉ có một năm đã lĩnh ngộ Xuân Lôi kiếm thuật tới đại thành viên mãn, đây là thiên tài kiếm đạo chứ còn gì!"

Trong Thái Nguyệt kiếm tông, đám đệ tử ồn ào bàn tán, ánh mắt ai cũng đầy vẻ ước ao.

Trên Ngộ Kiếm nhai, có bảy tám lão giả đứng đó.

Họ đều là trưởng lão của Thái Nguyệt kiếm tông.

Trong đó có một người nét mặt đầy ý cười không sao giấu nổi.

"Minh Kiếm sư huynh quả nhiên không nhìn sai, vẹn vẹn chỉ có một tháng, đồ nhi của ngươi đã giác ngộ được kiếm ý của Tứ Quý tiền bối, quả thật là chuyện đáng mừng."

Một trưởng lão nào đó lên tiếng, chúc mừng Minh Kiếm trưởng lão, cũng chính là lão giả đầy ý cười nhất trong đám người.

"Ha ha ha, đâu có, đâu có, bất quá chỉ là lĩnh ngộ đến đại thành viên mãn mà thôi, chưa là cái gì cả. Vết kiếm này của Tứ Quý tiền bối ẩn chứa kiếm ý của ngài ấy, mới chỉ lĩnh ngộ được Xuân Lôi tới đại thành viên mãn vẫn chưa là cái gì, chưa là cái gì cả."

Minh Kiếm trưởng lão nói vẻ rất khiêm tốn, nhưng nụ cười trên mặt chẳng có chút xú ý khiêm tốn nào.

"Minh Kiếm sư huynh khiêm tốn."

"Đúng đó, Minh Kiếm sư huynh khiêm tốn. Đệ tử này của huynh có tạo nghệ kiếm đạo rất mạnh, chỉ hơn đệ nhất trong môn chứ không kém. Ta nghĩ đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, có lẽ Từ Hạng sẽ có cơ hội trở thành đệ nhất."

Một trưởng lão khác vuốt râu than thở.

Song, có một tiếng hừ lạnh vang lên.

"Ồ Thanh Châu, ngựa hồ tàng long, trước chưa nói còn có Từ Lôi kiếm tông và Bạch Vân đạo môn, chỉ nói trong số vô số tông môn to to nhỏ nhỏ của Thanh Châu, bây giờ đã nói mình đệ nhất, không khỏi hơi quá sớm đó?"

Người nói chuyện là một lão giả, trong giọng nói và nét mặt của ông ta mang theo vẻ xem thường.

Trong nháy mắt, mặt Minh Kiếm trưởng lão hơi trầm xuống.

Người này là kinh địch của lão, hồi trẻ đã vậy, tới giờ vẫn vậy, có thể nói là đấu nhau cả đời.

Nhưng mà đệ tử của ông ta vẫn còn chưa lĩnh ngộ ra kiếm ý, vì vậy đương nhiên là hơi khó chịu.

Minh Kiếm trưởng lão nhìn lướt qua đối phương.

Nhưng lão không nổi giận, còn cười.

"Trần Ngọc trưởng lão nói cũng đúng. Trong Thanh Châu nói không chừng có ngọa hổ tàng long, không chừng có một tông môn nhỏ nào đó có một thiên tài kiếm đạo, chỉ nhìn đại một vết kiếm nào đó là có thể chỉ trong hơn mười ngày giác ngộ đến đẳng phong tạo cực, đồ nhi kém cỏi này của ta chắc chắn không có tư cách trở thành đệ nhất kiếm đạo Thanh Châu đâu."

Minh Kiếm trưởng lão nói với giọng quái gở.

Chúng trưởng lão đều hơi biến sắc.

Bọn họ nghe ra được ngay Minh Kiếm trưởng lão đang mỉa mai châm biếm.

Cái gì mà nhìn đại một vết kiếm nào đó cũng có thể giác ngộ đến đẳng phong tạo cực?

Đừng nói là ở Thanh Châu, có nói rộng hơn, cả Tấn quốc cũng không có, mà cho rộng hơn nữa, trong cả mười nước cũng không tìm ra nổi loại thiên tài như vậy đâu.

Đó còn là người gì nữa?

Kiểm Tiên chuyển thế còn chưa làm được đi?

Từ Quý đạo nhân chính là cường giả kiếm đạo đệ nhất của Thanh Châu. Cảnh giới của ông cũng là cảnh giới Nguyên Anh, ngưng tụ được vô thượng kiếm ý. Một vết kiếm ông chém ra, ngay cả là thiên tài kiếm đạo thật sự thì cũng cần phải tốn mất mấy năm mới có thể lĩnh ngộ ra được kiếm pháp ở trong đó.

Thế mà từ một vết kiếm trời ơi nào đó đòi lĩnh ngộ đến đẳng phong tạo cực?

Thế chả phải quái dị thì là cái gì?

Trần Ngọc trưởng lão nghe vậy, không khỏi giận dữ.

Nhưng ở đây có nhiều tiểu bối, ông ta không thể nổi giận, để khỏi mất mặt.

"Hai vị sư huynh đừng tranh cãi nữa. Dù là đệ tử của ai có thiên phú cao thì cũng là chuyện tốt với Thái Nguyệt kiếm tông chúng ta."

"Nhưng mà đệ nhất đại hội kiếm đạo Thanh Châu thì quả thật là hơi nói quá. Dù sao Từ Lôi kiếm tông cũng có một vị thiên tài, nhưng lần này chương môn có lệnh, bất kể thế nào cũng phải giành vị trí top mười."

"Chư vị có biết vì sao không?"

Lúc này, một lão giả lên tiếng.

Chúng trưởng lão đều tò mò, bọn họ quả thực không biết vì sao.

Những kỳ đại hội kiếm đạo Thanh Châu trước, tuy lần nào Thái Nguyệt kiếm tông cũng có thành tích tốt, nhưng hình như lần này chương môn có vẻ rất quan tâm, thậm chí còn mời Từ Quý đạo nhân tới để lại vết kiếm, đúng là có chút kỳ quái.

Cảm nhận được sự tò mò của mọi người.

Trưởng lão kia từ từ giải thích.

"Mười người hạng đầu lần này sẽ được thưởng một tấm Thái Huyền Kiếm Thập Lệnh. Chư vị hiểu chưa?"

Ông ấy nói như thế.

Lập tức, ai nấy đều chấn kinh.

"Thái Huyền Kiếm Thập Lệnh?"

"Oa! Thái Huyền Kiếm Thập Lệnh lại mở cửa?"

"Không ngờ là Thái Huyền Kiếm Thập Lệnh, hèn gì chương môn sử dụng quan hệ lớn như vậy mời Từ Quý tiên bối tới, thì ra là vì cái này."

Chúng trưởng lão chấn động.

Bọn họ biết Thái Huyền Kiếm Thập Lệnh có nghĩa là gì.

Đây là một cổ bảo của mười nước nam vực.

Nghe đồn là do một vị kiếm tiên luyện chế ra.

Bên trong có truyền thừa kiếm tiên, có cả cảm ngộ của kiếm tiên, chỉ cần là đệ tử của kiếm đạo nhất mạch bước vào Thái Huyền Kiếm Tháp là chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Kiểm tháp có chín chín tám mươi một tầng, mỗi tầng đều có người giữ cửa, qua cửa càng cao, sẽ được khen thưởng càng nhiều.

Nhưng muốn đi vào kiếm tháp thì nhất định phải có Thái Huyền Kiếm Tháp Lệnh.

Cho nên, Thái Huyền Kiếm Tháp Lệnh cực kỳ trân quý.

Thật không ngờ, Thái Huyền Kiếm Tháp Lệnh lại được phát cho mười thứ hạng đầu của đại hội kiếm đạo Thanh Châu, đây quả thực đúng là một niềm vui bất ngờ rất lớn.

"Đúng vậy, Thái Huyền Kiếm Tháp lại được mở ra. Lần này phát ra ba trăm sáu mươi lăm tấm lệnh bài. Thanh Châu chúng ta được phân mười hai tấm, cuối cùng quyết định mười tấm sẽ được phát cho mười người thứ hạng đầu trong đại hội kiếm đạo, nên trong khoảng thời gian này, chư vị sư huynh phải dạy dỗ đồ nhi của mình thật tốt."

"Đừng để tới lúc đó lại bị đệ tử của một tông môn nhỏ nhỏ nào đó cướp mất. Nếu thật sự để chuyện đó xảy ra, vậy thì rất mất mặt."

Trưởng lão kia nói, cười ha ha.

Mọi người cũng nở nụ cười nhạt.

Nhưng bọn họ đều hiểu, loại chuyện như vậy hầu như không có khả năng xảy ra.

Đại tông môn chính là đại tông môn, không chỉ có truyền thừa mạnh mẽ, mà cái chính là còn có tài nguyên hùng hậu.

Tông môn nhỏ dù có nhặt được một thiên tài tuyệt thế thì đã sao?

Không lẽ thật có khả năng nhìn một vết kiếm tùy tiện nào đó mà lĩnh ngộ được mấy trăm kiếm ý hay sao?

Không thể nào không thể nào, sẽ không tưởng quả thật trên thế giới này có thiên tài kiếm đạo tuyệt thế đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chắc Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đồ Chơi này mà cũng bán được?

Dịch: Tiểu Băng

***

Ngân Hạnh thành.

Ánh nắng chói chang, ngoài thành là một hàng người dài như mọi ngày.

Thái Hoa đạo nhân với Tô Trường Ngự đang đứng xếp hàng ở ngoài thành.

Ánh mắt Thái Hoa đạo nhân nhìn chăm chăm vào một tờ thông cáo, nhìn không chuyển mắt, như đang nghĩ cái gì đó.

Tô Trường Ngự nhìn lướt qua thông cáo, không khỏi sùng sốt.

Bởi vì đó chính là thông cáo về ‘Đại hội kiếm đạo Thanh Châu’.

Nội dung rất đơn giản.

Đại hội sẽ tiến hành ba tháng sau, ở thành cổ Trường Vân.

Yêu cầu báo danh: phải nộp mười viên linh thạch hạ phẩm.

Năm trăm hạng đầu: thưởng trường bào kiếm đạo.

Một trăm hạng đầu: thường một trăm viên linh thạch hạ phẩm.

Năm mươi hạng đầu: thường năm trăm viên linh thạch hạ phẩm.

Mười hạng đầu: thường pháp khí phi kiếm cực phẩm.

Ba hạng đầu: thường một thanh linh khí phi kiếm.

Quán quân kiếm đạo Thanh Châu: thường một thanh linh khí phi kiếm thượng phẩm.

Đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này còn có giải thưởng lớn thần bí chờ người tới khám phá, đừng bỏ qua cơ hội.

Địa điểm báo danh: có thể đăng ký tại các tông môn ở các chủ thành lớn của Thanh Châu.

- -

Đại hội kiếm đạo Thanh Châu, cử hành mỗi ba năm một lần, là đại hội khá nổi danh ở Thanh Châu.

Tuy thoát nhìn khen thưởng không được phong phú lắm, nhưng kẻ tham gia loại đại hội này thường ngay từ đầu đã chẳng hề quan tâm tới khen thưởng, thứ họ quan tâm là tiếng tăm.

Thử hỏi có ai không muốn trở thành thiên tài kiếm đạo vạn người kính ngưỡng?

Tô Trường Ngự nhìn tờ thông cáo, không khỏi sùng sốt, không khỏi nhớ lại phong thái vào năm trăm thứ hạng đầu của mình hồi ấy.

Tuy lần ấy số người tham gia báo danh hơi ít, nhưng dù nói thế nào thì lọt vào năm trăm thứ hạng đầu cũng coi như là làm rạng rỡ tổ tông.

Thấy chương môn nhìn chằm chằm tờ thông cáo mà thất thần quá lâu, Tô Trường Ngự không khỏi lên tiếng.

"Chương môn, người đừng mộng mơ nữa. Chúng ta không có tư cách tham gia Đại hội kiếm đạo Thanh Châu đâu, ách... Chương môn, chẳng lẽ người muốn...?"

Vốn Tô Trường Ngự đã định phủ nhận, nhưng hần nhanh chóng đoán ra ý của Thái Hoa đạo nhân, không khỏi ngăn người.

"Đừng nói bậy, làm chuyện chính trước."

Thái Hoa đạo nhân nhắc Tô Trường Ngự nói cẩn thận, sau đó hai người im lặng.

Tròn một giờ sau.

Hai người mới vào thành Ngân Hạnh.

Thái Hoa đạo nhân đeo một cái túi, đi thẳng tới chỗ tiệm thế chấp.

‘ Thành Kim Cầm Cốt ’

Tiệm cầm đồ này nhìn rất là cao cấp, vừa đi vào liền ngửi thấy mùi đàn hương, khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự nét mặt bình tĩnh đi vào.

Chương quỹ hiệu cầm đồ cũng tự mình đi ra nghênh tiếp, mặt cười lấy lòng.

"Hai vị thượng tiên là tới cầm đồ hay cầm bán?"

Chương quỹ thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi, có vẻ hơi lạnh lợi.

"Cầm bán."

Thái Hoa đạo nhân nói thẳng.

Ông biết quy củ của hiệu cầm đồ, thường cầm đồ chỉ trả ba phần giá gốc của vật phẩm, còn cầm bán thường là bị lỗ ba thành.

Nhưng muốn có tiền nhanh thì đành phải chịu.

"Cầm bán hả? Như vậy, xin hỏi hai vị thượng tiên, là muốn cầm bán vật gì?"

Chương quỹ luôn giữ nụ cười.

"Này, mấy thứ này, cho được giá tốt, thì sau này sẽ tới thường xuyên."

Thái Hoa đạo nhân ném cái túi xuống đất, bên trong là đồ ông vợ vét cả hơn nửa ngày, trên cơ bản tất cả đồ đáng giá của Thanh Vân Đạo Tông đều ở trong này cả.

"Dạ, mời hai vị thượng tiên ngồi. Người đâu, mời thượng tiên phụng trà."

Nhìn thấy phong thái tiêu sái kia của Thái Hoa đạo nhân, chương quỹ đầy vui mừng, còn tưởng mình gặp được khách hàng lớn, vội vàng sai người phụng trà.

"Không cần, coi hàng trà tiền đi, không cần uống trà đâu."

Thái Hoa đạo nhân nói rất nghiêm túc.

Ông nhất định phải xem người ta coi hàng, để khỏi lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nghe Thái Hoa đạo nhân nói vậy, chương quỹ không cãi một lời, ngược lại còn thấy vui hơn. Vì càng nghiêm túc, càng có nghĩa đồ trong túi càng tốt, chứ nếu chỉ là một đồng rác rưởi, có ai thèm quan tâm như vậy?

"Hai vị thượng tiên chờ một lát."

Chương quỹ cười, cho tập dịch đi mời người giám bảo của hiệu cầm đồ.

Chỉ sau một chốc, một lão già vội vã đi tới, nhìn thấy Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự thì cười chấp tay, coi như chào.

Hai người cũng gật đầu.

Lão già nhanh chóng mở túi ra, trong mắt đầy mong đợi.

Đừng nói lão già, ngay cả chương quỹ của hiệu cầm đồ cũng lộ vẻ chờ đợi.

Dù sao vẻ mặt của Thái Hoa đạo nhân với Tô Trường Ngự nghiêm túc quá, nhất định là có đồ tốt.

Nhưng hai người mở bao ra, thì nhanh chóng biến sắc.

Trong bao tải là một đồng đồ rực rỡ muôn màu, nhìn thoáng qua hình như đều là rác rưởi.

Người giám bảo dụi mắt, sợ mình nhìn sai, nên xem thật kỹ một phen, cuối cùng thở một hơi dài.

Quả thật là một đồng rác rưởi.

Mình quả thật không trông nhầm.

"Thượng tiên, có phải là mang lầm không?"

Chương quỹ hiệu cầm đồ hơi ngơ ngác.

"Không lầm, chính là mấy thứ này, cho cái giá tốt đi, lần sau còn tới tìm ngươi."

Thái Hoa đạo nhân không cảm thấy có gì cả, vẫn vô cùng nghiêm túc đáp.

Nói xong, chương quỹ Thành Kim Cầm Cổ hoàn toàn tắt tiếng.

Mẹ nó, còn tưởng là có bảo bối.

Không ngờ lại là một đồng phế phẩm!

Phế phẩm thì phế phẩm đi, còn giả ra về làm cái gì?

Còn nữa, mang một đồng phế phẩm đi cầm bán? Nghèo tới điên à?

Còn cho cái giá tốt? Lần sau còn tới? Ngươi tưởng nơi này của ta là chợ bán thức ăn tạp hả? Đây là hiệu cầm đồ, ngươi nghĩ Thập Lượng Kim ta là thu đồ rách nát hửm?

Chương quỹ Thập Lượng Kim im lặng một lúc.

Chửi ầm ĩ trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn quyết định không phát tiết ra.

Dù sao mở cửa làm ăn, thì không thể nào chỉ tiếp sinh ý tốt, không tiếp sinh ý tồi.

Có thể không nhận sinh ý, nhưng không thể phá hoại uy tín.

Nghĩ vậy, Thập Lượng Kim chỉ còn cách thờ dài, bắt đầu thu phế phẩm.

"Da yêu thú không phẩm cấp, bảy lượng bạc."

"Phi kiếm đã hư hao, mười hai lượng bạc."

"Một mảnh nhỏ pháp bảo, chín lượng bạc."

"Một miếng vải chà chân, ặc, thượng tiên cái này là sao hả? Vải chà chân mà người cũng lấy ra đi bán?"

Trong hiệu cầm đồ.

Thập Lượng Kim ngồi xổm dưới đất, lấy từng món trong túi ra, vốn cũng không có gì, nhưng tới khi ông ta rút ra một miếng vải chà chân thì không khỏi có hơi nổi giận.

Cái này thì quả thật hơi quá đáng.

"Á, thời gian lấy đồ gấp quá, cái này lấy nhầm, lấy nhầm."

Thái Hoa đạo nhân hơi bối rối, vội rút miếng vải chà chân về.

Thập Lượng Kim hơi sàu.

Nhưng cuối cùng vẫn nhịn.

Sau một nén nhang.

Tất cả đồ đều đã tính xong.

Đích thật là một đồng phế phẩm.

Điều này làm cho hơi ảo tưởng sau cùng của Thập Lượng Kim hoàn toàn tan vỡ.

Lúc đầu y còn ảo tưởng, hai người trước mặt đều là cao nhân mà, họ chỉ đùa giỡn mình thôi, sẽ để đồ tốt giấu ở trong, giờ mới biết mình vẫn còn quá non.

"Tổng cộng một lượng vàng ba mươi lăm lượng bạc."

Chương quỹ Thập Lượng Kim đứng dậy, phủi tay, nhìn Thái Hoa đạo nhân nói.

"Một lượng vàng ba mươi lăm lượng bạc? Hình như hơi ít? Coi như kết bạn làm quen, hai lượng vàng đi, thế nào?"

Thái Hoa đạo nhân nghĩ nghĩ, lên tiếng.

Thập Lượng Kim "..."

Y im lặng, không biết nên nói gì.

Y biểu thị không muốn kết bạn với loại bạn này.

"Một lượng vàng ba mươi lăm lượng bạc, thêm một đồng cũng không. Nếu hai vị thượng tiên không hài lòng, có thể tới hiệu cầm đồ khác."

Thập Lượng Kim cười mỉa.

Trong lòng y còn ước gì hai tên gia hỏa này đi cho nhanh.

Y đường đường là chương quỹ hiệu thế chấp Thành Kim, một canh giờ là mấy chục lượng vàng, thế mà lại bị hai tên gia hỏa này làm mất nhiều thời gian như vậy, tổn thất là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là mất mặt.

"Chương quỹ, coi như kết giao bạn bè đi mà, sau này có cơ hội chúng ta tiếp tục tới làm ăn với người. Một lượng vàng năm mươi lượng bạc có được không, ta cũng không khiến người thiệt thòi."

Thái Hoa đạo nhân mặt dày trả giá.

Nhưng người ta lắc đầu, sau đó cười gượng gạo.

"Nói thật với hai vị thượng tiên, giá trị mấy thứ này của ngài thật ra còn không quý bằng bức họa giấy tuyên thành kia. Giấy tuyên thành Từ Dương còn mua nổi, cần gì phải kì kèo mấy lượng bạc như này?"

Thập Lượng Kim mở miệng.

Y nhìn dính vào bức họa trong tay Tô Trường Ngự.

Chính vì bức họa này nên y mới tưởng lầm hai người là tài chủ.

Y chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra được đó là giấy tuyên thành Từ Dương, một thước giá một lượng vàng. Giá trị của riêng giấy của bức họa này thôi cũng phải khoảng hơn mười lượng vàng.

Chỉ có những nhà giàu có mới dám dùng loại giấy Tuyên Thành này vẽ tranh.

Văn nhân bình thường không dùng nổi.

Nhưng ngay sau đó.

Tiếng Thái Hoa đạo nhân vang lên.

"Thứ đồ chơi này cũng có thể bán ra tiền?"

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Một chữ ngàn vàng? Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự chấn kinh

Dịch: Tiểu Băng

***

Thái Hoa đạo nhân kinh ngạc thật sự.

Đừng nói ông, ngay cả Tô Trường Ngự cũng có hơi kinh ngạc.

Bức họa trong tay mình còn đáng giá hơn gia sản của Thanh Vân Đạo Tông?

Thật không?

"A? Hai vị không biết? Đây chính là giấy Tuyên Thành Từ Dương, một thước một lượng vàng. Tranh này chính thể chừng tám thước, nên ít nhất cũng phải tám lượng vàng."

Thập Lượng Kim hơi trầm mặc.

Thì ra hai vị này cũng không biết đây là cái gì?

"Tám lượng vàng?"

Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự tròn mắt.

"Nhưng nếu đã vẽ tranh lên thì không nhất định. Giấy Tuyên Thành còn nguyên chưa vẽ mới có giá này, nếu đã vẽ rồi, thì còn phải xem tranh vẽ như thế nào."

Chưởng quỹ Thập Lượng Kim tiếp tục nói.

Sắc mặt Tô Trường Ngự tức thì trở nên khó coi.

"Nếu đã vẽ thì được bao nhiêu?"

Tô Trường Ngự vội hỏi.

Sắc mặt Thái Hoa đạo nhân cũng trở nên không tốt.

"Cái này thì còn phải xem tranh. Bình thường dù có vẽ tốt, nhưng nếu không phải là người nổi tiếng, thì cũng không bán được giá tốt, nên chủ yếu là phải xem là ai vẽ. Chuyện này hẳn hai vị cũng hiểu?"

Cái này thì Thập Lượng Kim không nói dối.

Họa tranh, họa đẹp chưa chắc đã bán được giá cao, quan trọng chính là người nào họa.

Nếu là thái sư đương triều vẽ, dù chỉ vẽ một con gà con ăn thóc thì cũng có thể bán được vạn lượng vàng, nếu là một họa sĩ vô danh thì dù có vẽ đẹp cũng chả bán được bao nhiêu.

"Coi như xong."

Nghe nói như thế, Tô Trường Ngự cảm thấy thế là hết.

Bởi vì cái tên Diệp Bình là một cái tên họa sĩ chẳng có tiếng tăm gì.

Sớm biết vậy đã không bảo Diệp Bình vẽ.

"Thượng tiên, có thể cho ta xem một cái được không?"

Nhưng Thập Lượng Kim theo đạo đức nghề nghiệp, vẫn muốn nhìn qua một cái, lỡ như là đồ quý giá, mà hai người lại không biết hàng, vậy chả phải tiếc đứt ruột hay sao?

"Này."

Tô Trường Ngự chẳng ôm hi vọng gì, đưa luôn bức tranh cho đối phương.

Còn Thái Hoa đạo nhân lại bắt đầu trầm tư.

Ông biết bức tranh này ai đưa, hơn nữa ông còn nhớ lúc Diệp Bình lên núi, đúng là có mang theo một bao quần áo to, nhưng không ngờ lại đáng giá như vậy.

Thập Lượng Kim nhận quyển tranh, đặt lên bàn, từ từ mở ra.

Quyển tranh nhanh chóng mở hết, Thập Lượng Kim kinh hô.

"Ồi! Tranh Thanh Liên Cư Sĩ về!"

Y kêu lên, làm hai người chú ý.

"Thanh Liên Cư Sĩ? Là ai? Nổi tiếng lắm hả?"

Thái Hoa đạo nhân vô thức hỏi.

Tô Trường Ngự biết Thanh Liên Cư Sĩ là ai, nhưng hẳn không nói gì, chỉ nhìn Thập Lượng Kim đầy tò mò.

"Ồi! Hai vị thượng tiên xin chờ chút."

Thập Lượng Kim không trả lời, mà lập tức kêu tạp dịch đi mời người giám bảo tới.

Không lâu sau, lão già kia lại tới.

Nhưng thái độ lần này rõ ràng đã lạnh nhạt đi rất nhiều.

Lão già vừa tới, liền nhìn ngay vào bức họa trên bàn.

Chỉ mới thoáng qua, lão già đã nhìn ra bức họa này bất phàm, dám dùng giấy Tuyên Thành Từ Dương để vẽ tranh, hoặc là cực kì cực kì kém, hoặc là tuyệt đến vô cùng.

Trong nháy mắt, lão già đã đi tới chỗ bức họa, nét mặt tức thì kinh ngạc.

"Đây là tranh của Thanh Liên Cư Sĩ?"

Lão già cẩn thận quét qua quét lại mấy lần, sau đó nhìn Thập Lượng Kim, hơi kinh ngạc.

"Hắn là vậy. Cả cách vẽ lẫn con dấu đều đúng, nhưng mà nét mực hình như vẫn còn chưa khô hẳn, có lẽ là vừa họa chưa lâu."

Thập Lượng Kim kèm sự kích động trong lòng, tận lực nói với giọng bình thản.

"Không ngờ lại là Thanh Liên Cư Sĩ họa, hơn nữa hẳn phải là mới họa chưa lâu, Thanh Liên Cư Sĩ tới thành Ngân Hạnh?"

Lão giả cũng có vẻ rất kích động, xem bức tranh thật kỹ, càng xem càng chấn động.

Ở Tấn quốc, Thanh Liên Cư Sĩ được khen là đệ nhất tài tử của Tấn quốc, cảm kỳ thư họa gì cũng tinh thông, toàn bộ Tấn quốc không biết bao nhiêu nữ tử si mê khả năng thi ca của hắn, không biết bao nhiêu văn nhân tung hô khen ngợi hắn.

Thậm chí ngay cả hoàng đế của Tấn Quốc cũng vô cùng thích bảng chữ mẫu của Thanh Liên Cư Sĩ.

Tiếc thay, Thanh Liên Cư Sĩ không màng danh lợi, không tham dự khoa cử, đã thế năm nay còn biến đâu mất tích, không ai biết hắn đi đâu làm gì, mà cũng chính vì vậy mà càng được giới văn nhân ca tụng.

Thứ giới văn nhân tâm nhất chính là danh lợi, văn nhân nào mà không muốn bước vào văn đàn, sau này trở thành đại nho một cõi, dưỡng mình cương chính ngay thẳng.

Vậy nên Thanh Liên Cư Sĩ luôn xem tiền tài danh lợi là cận bã, sao có thể không được tán dương?

Nhất là năm nay, Thanh Liên Cư Sĩ không tham dự khoa cử, tức thì được giới văn nhân Tấn quốc tôn sùng đến tột cùng, tất cả những bảng chữ mẫu, thơ, họa của hắn đều trị giá tới trên trời.

Cho nên sau khi Thập Lượng Kim nhìn thấy bức họa này mới khiếp sợ như thế.

"Không rõ lắm, Thanh Liên Cư Sĩ tính tình hào hiệp, thích du sơn ngoạn thủy, tính tình sảng khoái, có lẽ đã tới thành Ngân Hạnh, cũng có thể chỉ là tiện tay vẽ tranh, tặng cho người khác cũng không chừng."

Thập Lượng Kim không dám xác định.

Lúc này, tiếng Tô Trường Ngự vang lên.

"Bức họa này có thể bán được bao nhiêu?"

Thập Lượng Kim và người giám bảo nghe tiếng hắn, mới phục hồi lại tinh thần.

Thái độ của hai người trở nên vô cùng nhiệt tình ngay tức khắc, tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần.

"Hai vị thượng tiên, tranh Thanh Liên Cư Sĩ họa, có chợ không có hàng, nhất thời khó mà xác định được giá cả thích hợp, dám hỏi hai vị thượng tiên muốn giá thế nào?"

Thập Lượng Kim nở nụ cười.

Lời này của y nửa thật nửa giả, tranh Thanh Liên Cư Sĩ họa đích thực là có chợ mà không có hàng, nhưng không phải đến nỗi y không định giá được, chỉ là y cũng nhìn ra được Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự không hiểu biết về lĩnh vực này, nên mới dứt khoát hỏi bọn họ, không chừng có thể kiếm được lời.

Đáng tiếc là, Thái Hoa đạo nhân cũng là người thành tình.

Ông vươn ra năm ngón tay, nói với Thập Lượng Kim: "Ta muốn nhiều đây."

Năm mươi lượng vàng.

Đúng thế.

Thái Hoa đạo nhân không ngu, tuy ông không biết thưởng thức thi họa, nhưng từ biểu hiện của hai người này cũng nhìn ra được tranh này phỏng chừng rất đáng giá.

Cân nhắc tới việc chỉ mỗi giấy không cũng đã tới tám lượng vàng, ông nghiêng răng định ra giá năm mươi lượng vàng.

Thập Lượng Kim khẽ nhủ mảy.

Năm nghìn lượng vàng?

Giá này không cao, không cao chút nào.

Nhưng vấn đề là, tới giờ y vẫn chưa dám xác định chắc chắn bức họa này là thật hay không, lẽ đây chỉ là đồ giả phong cách của đại sư thì sao?

Nếu là vậy, thì lỗ nặng.

Còn nếu cái này thật quả là Thanh Liên Cư Sĩ làm, thì năm nghìn lượng vàng không mắc một chút nào.

Giới cao tầng Tấn quốc đều tán thưởng tranh Thanh Liên Cư Sĩ vẽ, nó đã không còn là vấn đề bao nhiêu ngân lượng nữa, đối với một số người, bức họa này có giá trị còn hơn mấy vạn lượng vàng.

Nghĩ vậy, Thập Lượng Kim không khỏi hít sâu một hơi, nhìn Thái Hoa đạo nhân.

"Thượng tiên, có thể chờ một canh giờ không, để ta thỉnh người đến phân biệt thật giả. Nếu bức họa này là bút tích thực, năm nghìn lượng vàng cũng không phải ta không trả được, nhưng nếu chỉ là hàng giả, ta cũng sẽ trả năm trăm lượng vàng, thế nào?"

Thập Lượng Kim nói.

Câu nói này.

Làm Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự hoàn toàn chấn kinh.

Bao nhiêu?

Năm nghìn lượng vàng?

Giả cũng trả năm trăm lượng?

Cái đồ chơi này đáng giá dữ vậy?

Người hù ta?

Trêu đùa chúng ta?

Hai người cực kì chấn kinh.

Còn khiếp sợ hơn khi biết Diệp Bình là thiên tài.

Diệp Bình là thiên tài kiếm đạo còn chưa tính.

Nhưng về một cái tranh mà cũng đáng giá vậy sao?

Có còn chừa đường cho người ta sống không?

Hai người khiếp sợ tới mức quên cả hít thở.

Qua nửa ngày, Thái Hoa đạo nhân hít sâu một hơi, nhìn Thập Lượng Kim: "Ta chắc giá năm vạn lượng vàng."

Vô cùng nghiêm túc.

Tô Trường Ngự đứng bên cạnh ngậy người.

Chương môn, làm con người được không?

Năm nghìn lượng vàng là đã đủ lắm rồi.

Vạn xin người, đừng có tham như thế.

Nhưng mà Thập Lượng Kim nghe giá xong lại không hề nổi giận, chỉ nở nụ cười bất đắc dĩ.

"Hai vị thượng tiên, năm vạn lượng vàng là không thể. Cho dù cái này có là bút tích thực, thì chỉ là một bức họa cũng không thể bán với giá trên trời như vậy được, trừ phi trên tranh có thơ do Thanh Liên Cư Sĩ đề, hơn nữa còn không phải là tranh vẽ người, như vậy năm vạn lượng vàng cũng là có thể."

Chương quỹ mở miệng.

Tô Trường Ngự và Thái Hoa đạo nhân hoàn toàn im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bán với giá trên trời

Dịch: Tiểu Băng

***

Thái Hoa đạo nhân với Tô Trường Ngự hoàn toàn trở nên nghi ngờ cuộc đời.

Hai người không ngờ bức họa này lại có thể bán được mấy vạn lượng vàng thật.

Dù có nói đủ loại điều kiện này kia, nhưng nghe giọng điệu đó cũng không phải khó khăn gì lắm.

"Vậy... nếu trên bức họa này không có vẽ người thì... thì có thể bán được bao nhiêu?"

Tô Trường Ngự nuốt nước miếng, hơi lắp bắp.

Người kia ngắm nghía bức họa một cách tỉ mỉ.

Sau đó trả lời.

"Đầu tiên, nếu đây đúng là bút tích thực của người ấy, thì năm nghìn lượng vàng không thành vấn đề. Thứ hai, bức họa này ý cảnh rất đẹp, có thể coi là bản đẹp nhất của Thanh Liên Cư Sĩ, nhưng vấn đề lại là cái nhân vật này, tuy thoáng nhìn cũng khá tốt, hơn nữa rất có phong thái kiếm tiên."

"Nhưng mà nếu giữ bức họa này, người không biết sẽ tưởng nhầm đây là người mà người giữ tranh ái mộ. Nên thường những bức tranh vẽ người đều phải qua lăng động năm tháng mới đáng giá, nói trắng ra là chờ chừng mấy trăm năm sau, có lẽ bức họa này sẽ đáng giá hơn."

"Nếu nói là ngay bây giờ thì không được tốt lắm. May mà không vẽ hết cả cái mặt ra, chỉ vẽ có một bên mặt. Nếu bức tranh này không có người, một vạn lượng vàng là không khó. Ý, vị thượng tiên này, người ở trong hình như giống người hả?"

Thập Lượng Kim nói rất rõ ràng hợp lý, nhất là lúc nói tới lúc này, y không khỏi quay qua nhìn Tô Trường Ngự, cảm thấy rất giống nhau.

"Không có, không phải, thỉnh người đừng có nói lung tung."

Tô Trường Ngự vội vàng phủ nhận, trong lòng rỉ máu.

Mình hay ghê, sao tự nhiên lại muốn giả trâu bò làm gì, nếu biết vậy thà bảo tiểu sư đệ vẽ một bức tranh cảnh thôi thì tốt.

Mình đúng là ăn no không có việc gì làm mà.

Tô Trường Ngự khóc thầm.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân mới là người còn khó chịu hơn.

Ông liếc mắt cũng nhìn ra được nhân vật trong bức tranh này chính là Tô Trường Ngự.

Bức họa này vẽ lúc nào ông cũng biết. Đây là Diệp Bình vẽ cho Tô Trường Ngự trừ họa, chỉ không ngờ vì vẽ cái thằng nhóc này, lại vô duyên tổn thất năm nghìn lượng vàng.

Trong lòng Thái Hoa đạo nhân không phải chỉ là rỉ máu.

Bây giờ ông muốn ăn sống nuốt tươi người ta luôn.

Cảm nhận được sự oán giận của Thái Hoa đạo nhân, Tô Trường Ngự không nói lời nào, đứng im bên cạnh.

Hắn biết rõ lúc này mà còn dám nói chuyện, là không chừng bị nhai xương luôn.

Nhưng mà đành chịu thôi, hắn đâu có biết ngoài thiên phú kiếm đạo lợi hại, tiểu sư đệ cả vẽ cũng lợi hại!

Một giờ sau.

Chưong quý Thập Lượng Kim mời ba người giám bảo tới.

Hơn nữa đều là người chuyên giám định tranh họa.

Ti mi nghiên cứu cả hai canh giờ, cuối cùng ba người đều cho đánh giá là ‘chính phẩm’.

Biết là chính phẩm, trong lòng Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự càng thêm sảng to gió lớn.

Một bức họa có thể bán năm nghìn lượng vàng.

Thế này... thì ghê gớm quá?

Thanh Vân Đạo Tông một năm thu nhập có hai mươi lượng vàng.

Mười năm hai trăm lượng.

Một trăm năm cũng chỉ được hai nghìn lượng vàng.

Hai trăm năm mười năm mới có thể kiếm được nhiều ngàn lượng như vậy.

Thế này thì... quá đáng quá!

"Đáng tiếc, thật đáng tiếc, nếu bức họa này mà không có người thì giá trị có thể được tới gấp đôi."

"Đúng vậy, ánh nắng chiều rơi xuống đỉnh núi, cảnh đẹp nhân gian như thế, nếu còn có thêm một bài thơ hợp ý cảnh, là có thể bán ra giá trên trời, nhưng có thêm một cái người này nhìn thoáng như một nét bút hồng vậy."

Hai người giám bảo thì thầm với nhau, giọng có vẻ hơi tiếc hận.

Tô Trường Ngự nghe vậy càng thêm khó ở, còn Thái Hoa đạo nhân thì đỏ cả mặt.

Nếu trong bức họa này không có Tô Trường Ngự, ít nhất có thể bán gấp đôi!

Thằng nghiệt đồ chết tiệt!

"Cũng không thể nói vậy. Các người có cảm nhận được tâm tình của Thanh Liên Cư Sĩ có biến đổi hay không? Bức họa này nhìn thì như họa cảnh, nhưng thực tế lại ẩn chứa một loại ý cảnh khó tả, nhất là cái người này, còn hợp với ý cảnh hơn. Ngẩng đầu lên ngắm trời, hơn nữa trong đầu bút còn có hàm súc một loại kiếm đạo, tiếc là ta chưa luyện kiếm bao giờ, nên không dám bình bức tranh này của Thanh Liên Cư Sĩ."

Người giám bảo còn lại lên tiếng, cho rằng bức họa này không giống bình thường.

Nhưng dù có nói thế nào, thì cũng có một điểm là lời nói thật, chính là nó làm giảm giá trị bức tranh.

"Ngài nói vậy, nhìn lại đúng là có loại ý cảnh này."

"Thanh Liên Cư Sĩ thật không hổ là Thanh Liên Cư Sĩ, vẹn vẹn chỉ là một người phạm mà lại có thể khiến cho Tấn quốc trên dưới đều điên cuồng, ngay cả trich tiên cũng vậy."

Mọi người ca tụng xong, quay qua nói với Thập Lượng Kim.

"Bọn ta đã giám định hoàn tất, là chính phẩm."

Giám định hoàn tất, là chính phẩm.

Thập Lượng Kim nghe vậy, không giấu được ý cười.

"Đa tạ ba vị."

Thập Lượng Kim rất vui, cho tập dịch tiền họ đi, cũng đưa cho mỗi người một số tiền là tiền phí giám định.

Đưa người đi, Thập Lượng Kim nhìn Thái Hoa đạo nhân, đầy vui vẻ nói.

"Nếu đã là chính phẩm, vậy bây giờ ta sẽ cho người đi lấy tiền, mong hai vị thượng tiên chờ cho một chút."

Thập Lượng Kim muốn bình tĩnh, nhưng thật sự là không làm được.

Bức họa này ở trong tay hẳn nhất định sẽ còn đáng giá hơn, vụ làm ăn này kiếm lời lớn!

Nhưng Thái Hoa đạo nhân lại lắc đầu.

"Ta đổi ý, không bán."

Thái Hoa đạo nhân mở miệng, bộ dáng rõ là muốn tăng giá.

Ông là ai?

Chưởng môn Thanh Vân Đạo Tông.

Từ đầu đã không cần mặt.

"Thượng tiên, ngài đây là có ý gì?!"

Thập Lượng Kim hơi ngơ ngác.

Hắn hơi không hiểu, nhưng nhìn thấy trên mặt Thái Hoa đạo nhân viết bốn chữ ‘lập tức lên giá’, trong lòng hơi buồn bực.

"Thượng tiên, ta hiểu ý ngài. Nhưng đề ta nói thật cho ngài nghe. Tranh của Thanh Liên Cư Sĩ đúng là đáng giá, nhưng vấn đề là phải tìm được người mua. Loại đồ này còn phải tìm được người, nếu gặp được người thích, mười vạn lượng vàng không khó, nhưng nếu gặp phải người không thích, ví dụ như ngài đi, ngài có đồng ý bỏ một lượng vàng ra mua nó không?"

Thập Lượng Kim tận tình khuyên.

Thái Hoa đạo nhân nghe nghe, người ta không nói thì thôi, nói quả thật nghe cũng hơi có đạo lý.

Loại đồ như này, mà ở trong tay ông, nói thật đừng bảo một lượng vàng, một lượng bạc cũng chả bỏ.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân không ngốc.

"Chường quỹ, trong Ngân Hạnh thành hẳn không chỉ có một mình nhà này của ngươi, ngươi cho cái giá chót đi, thích hợp thì ta bán."

Thái Hoa đạo nhân rất có tài trả giá.

Ông có nhiều thời gian, quá lắm thì đi thêm mấy tiệm.

Thập Lượng Kim nghe vậy, không khỏi cười khổ liên mồm nói.

"Thượng tiên, ngài đừng làm loạn nữa, Ngân Hạnh thành tuy không chỉ có một mình nhà ta, nhưng làm gì cũng có luật lệ của nó. Ngài tới nhà ta đầu tiên, hơn nữa đồ vật cũng giá trị không nhỏ, dù người khác có muốn kiểm soát thì cũng phải suy nghĩ một cái, xem có đáng để đắc tội đồng nghiệp chỉ vì một bức họa hay không."

"Nhưng thôi ta cũng cho ngài một giá thật nhé. Sáu ngàn lượng vàng, đây là giá cao nhất, nếu cao hơn nữa quả thật ta không trả được."

Thập Lượng Kim vẻ mặt cầu xin.

Sáu ngàn lượng vàng?

Tô Trường Ngự choáng váng.

Trong lòng Thái Hoa đạo nhân cũng chấn động, nhưng ngoài mặt vẫn không hề suy suyển.

Ông không trả lời.

Trầm tư rất lâu.

Nói đến cùng ông vẫn còn muốn tăng giá lên nữa.

Nhưng đúng lúc này, tiếng Tô Trường Ngự bỗng vang lên.

"Bán! Sáu ngàn lượng vàng, bây giờ trả ngay thì bán."

Tô Trường Ngự không kiên trì nổi.

Sáu ngàn lượng vàng đó.

Không phải sáu ngàn đồng tiền.

Giá này mà còn không bán?

Lúc nào mới bán?

Làm người đừng có tham quá, thấy được là được.

Cầm tới sáu ngàn lượng vàng, muốn làm cái gì mà không được?

Thập Lượng Kim sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tô Trường Ngự còn sợ hơn.

"Được, ngài chờ chút."

Nghe thấy Tô Trường Ngự đã lên tiếng, Thập Lượng Kim không nói thêm lời dư thừa nào nữa, cho người đi lấy tiền ngay.

"Không được, thêm sáu trăm sáu mươi sáu lượng vàng, cho may mắn một chút, nếu không ta đi cổ thành tìm tiệm khác."

Nhưng Thái Hoa đạo nhân đã lại mở miệng, đòi thêm một mớ nữa.

Thêm sáu trăm sáu mươi sáu lượng vàng?

Con số không lớn, Thập Lượng Kim nghiêng rặng, không nói gì, lập tức cho người đi xử lý, rất sợ Thái Hoa đạo nhân lại tăng giá.

Một chồng tiền giấy dày cộm xuất hiện trong tay hắn, đưa cho Thái Hoa đạo nhân.

Thái Hoa đạo nhân cũng để Tô Trường Ngự giao bức họa cho Thập Lượng Kim.

Hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cầm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bí Nguyên các

Dịch: Tiểu Băng

***

Ngân Hạnh thành, Thành Kim thương hội.

Thập Lượng Kim giấu bức tranh vô cùng cẩn thận.

Hắn rất kích động, cũng rất hưng phấn.

Tranh của Thanh Liên Cư Sĩ họa, dù có thể nào cũng không có giá chỉ sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu lượng vàng, bức họa này ở trong tay hắn ít nhất có thể bán được vạn lượng vàng.

Bán giá gấp đôi hoàn toàn không thành vấn đề.

Nếu gặp được người hâm mộ nào của Thanh Liên Cư Sĩ có khi còn bán được cao hơn, dù sao chẳng lỗ tí nào cả.

Về phần Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự.

Hai người cầm tiền, thần sắc hoảng hốt rời khỏi hiệu cầm đồ.

Sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu lượng vàng.

Đây là một khoản tiền rất lớn đối với Thanh Vân Đạo Tông.

Nếu tính cho kĩ, tính cho lưỡng, thì cả Thanh Vân Đạo Tông cần phải mất mấy trăm năm mới có thể kiếm được.

Bất ngờ có được số tiền lớn khiến Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự hơi không biết phải làm sao.

Thậm chí hai người cũng không biết kế tiếp nên làm gì mới tốt.

"Chưởng môn, chúng ta làm gì tiếp?"

Tô Trường Ngự hơi mờ mịt.

"Đi nộp tiền trước, sau đó tới Bí Nguyên các một chuyến."

Thái Hoa đạo nhân phục hồi lại tinh thần, lập tức nghĩ đâu ra đó.

"Bí Nguyên các?"

Tô Trường Ngự hơi kinh ngạc.

Bí Nguyên các là cửa hàng nổi tiếng trong Ngân Hạnh thành, chuyên bán bí tịch pháp khí, binh thường ngay cả tông môn tam phẩm cũng rất ít khi đi Bí Nguyên các.

"Đây là tiền tiêu sư đệ giúp Thanh Vân Đạo Tông chúng ta kiếm được, vì sư định mua ít bí tịch cho hấn, mua thêm ít đồ tốt bồi bổ thân thể. Nếu hấn đã là thiên tài, chúng ta dù có cạn kiệt cũng phải dồn hết toàn lực để bồi dưỡng hấn, dù sao hiện giờ hấn chính là hi vọng của Thanh Vân Đạo Tông chúng ta."

"Sau này tấn chức tam phẩm, nhị phẩm, thậm chí nhất phẩm tông môn, nói không chừng đều phải dựa vào hấn."

Thái Hoa đạo nhân nói vậy, khiến Tô Trường Ngự không thể không khen ngợi Thái Hoa đạo nhân túc trí đa mưu.

Thái Hoa đạo nhân nhanh chóng tới phòng làm việc tông môn, đau lòng nộp một trăm lượng vàng, dẫn Tô Trường Ngự đi Bí Nguyên các.

Sau một nén nhang.

Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự đi tới Bí Nguyên các.

Bí Nguyên các trang trí xa hoa, chỉ ở bên ngoài đã có hai con sư tử bằng ngọc thạch, lúc nào cũng mang tới cảm giác tài đại khí thô rất rõ.

"Hai vị thượng tiên mời vào."

Trong Bí Nguyên các, một thị nữ áo xanh lục, khuôn mặt xinh đẹp, cười tươi tấn chủ động nghênh tiếp Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự, không hề có vẻ nhịnh nạt, thái độ phục vụ rất tốt.

Thái Hoa đạo nhân đi vào, Tô Trường Ngự đi theo sau.

"Hai vị thượng tiên là lần đầu tới Bí Nguyên các?"

Thị nữ áo xanh cho người dâng nước trà, đi theo sau hai người, cười nhẹ hỏi.

"Ừ, lần đầu tiên tới."

Thái Hoa đạo nhân là một người thành tính, tràng diện to nhỏ gì cũng đều đã gặp qua, thần sắc rất trầm ổn. Tô Trường Ngự tuy trong lòng hơi hoảng, nhưng mặt ngoài vẫn trấn định tự nhiên.

"Vậy hai vị thượng tiên, là muốn mua pháp khí hay bí tịch?"

Thị nữ áo xanh tiếp tục hỏi.

"Bí tịch."

Thái Hoa đạo nhân đáp thẳng.

Pháp khí binh khí còn chưa cần tới, thứ cấp bách là bí tịch.

Dù sao với khả năng của Tô Trường Ngự mà muốn lừa Diệp Bình rất dễ bị lộ tẩy.

"Được, mời hai vị thượng tiên theo ta lên lầu hai."

Thị nữ áo xanh dẫn hai người đi lên lầu hai.

"Thượng tiên là cần bí tịch công pháp loại gì?"

Thị nữ áo xanh hỏi.

"Kiếm pháp bí tịch, đều nhất phẩm."

Thái Hoa đạo nhân vô cùng dũng cảm.

Nghe hai chữ nhất phẩm, mắt nữ tử áo xanh không khỏi sáng lên.

Công pháp bí tịch, có phân chia rất kĩ là hàng cấp thấp, tam phẩm, nhị phẩm, nhất phẩm, và siêu phẩm. Trên siêu phẩm là bí tịch thuộc đẳng cấp khác, không phải Nguyên Anh cảnh thì không tu được.

Một quyển bí tịch kiếm đạo nhất phẩm, giá trị ít nhất hơn mười vạn linh thạch hạ phẩm, đây quả thực là vụ mua bán lớn.

"Thay nước trà mời hai vị thượng tiên."

Thị nữ áo xanh đánh mắt cho mấy nha hoàn, để bọn họ đổi loại trà khác.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân đã nói tiếp: "Chỉ cần phần vỡ lòng thôi."

Ông không thể mua nổi kiếm phổ nhất phẩm hoàn chỉnh, nhưng phần vỡ lòng cũng đủ, Diệp Bình có thể từ một vết kiếm giác ngộ ra Tứ Lôi kiếm pháp hoàn chỉnh, đã chứng minh hắn có tư chất vô song, cần gì phải mua bản hoàn chỉnh nữa?

"Không cần đổi."

Thị nữ áo xanh sững sốt, sau đó lại đánh mắt ra hiệu, ý bảo đám nha hoàn không cần đổi nữa.

Kiểm phổ phần vỡ lòng, dù có là nhất phẩm thì cũng chẳng bán được bao nhiêu linh thạch, cái gọi là phần vỡ lòng có khi chỉ có hơn mười kiếm chiêu mà thôi.

Nhưng người tới là khách, thị nữ áo xanh cũng không vì vậy mà coi thường hai người.

Nàng ta nhanh chóng dẫn hai người Thái Hoa đạo người tới thư các, bắt đầu chọn lựa kiếm phổ.

Kiểm phổ nhất phẩm không nhiều, cả Bí Nguyên các chỉ có ba bộ.

"Thượng tiên, ba bộ kiếm phổ này, gồm Tam Nguyên Kim Dương kiếm pháp, Xuyên Hà kiếm pháp, Thất Tinh kiếm pháp, giá mỗi bản đều là năm trăm linh thạch."

Thị nữ áo xanh nói.

"Năm trăm linh thạch?"

Thái Hoa đạo nhân kinh ngạc.

"Tứ Lôi kiếm pháp phần vỡ lòng cũng còn chưa mắc đến như thế?"

Thái Hoa đạo nhân cau mày, không phải ông tiếc tốn nhiều linh thạch, mà chủ yếu là vì ông còn định giữ lại ít tiền để mua chút đồ khác cho Diệp Bình, dòn hết chỉ để mua kiếm phổ nhất định không được.

"Thượng tiên, ngài hiểu lầm, Tứ Lôi kiếm pháp rất nổi tiếng Thanh Châu, hơn nữa ba bản kiếm pháp này đều có bí pháp gia trị, người xem có thể lĩnh ngộ kiếm pháp rất nhanh, nên năm trăm linh thạch một quyển không mắc."

Thị nữ áo xanh cười khẽ đáp.

Thái Hoa đạo nhân trầm mặc.

Ông tưởng kiếm pháp rất rẻ. Lúc đầu Tứ Lôi kiếm pháp đâu có mắc, giờ không ngờ mở miệng chính là năm trăm linh thạch hạ phẩm, tương đương với năm nghìn lượng vàng.

"À, đạo này chúng tôi đang có chương trình khuyến mãi, có thể bớt năm mươi linh thạch."

Đối phương cười nói.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân vẫn trầm mặc.

Ông do dự rất lâu.

Cuối cùng cắn răng một cái, nhìn thị nữ áo xanh: "Bản nào mạnh nhất?"

Ông hỏi.

"Thượng tiên, ba bản kiếm phổ này, bản uy lực lớn nhất chính là Xuyên Hà kiếm pháp, kiếm thế như nước biển cuộn cuộn chảy xuyên, nếu đồ nhi của ngài có tư chất tốt, không chừng còn có thể giác ngộ một kiếp pháp cao hơn, Linh Hải kiếm pháp."

Thị nữ áo xanh đáp.

"Còn có thể giác ngộ Linh Hải kiếm pháp cao cấp hơn?"

Thái Hoa đạo nhân hơi kinh ngạc.

"Đúng vậy, Xuyên Hà kiếm pháp vốn là là kiếm phổ siêu phẩm, là bản đơn giản hóa của Linh Hải kiếm pháp. Nếu có tư chất vô cùng tốt, có lẽ có thể giác ngộ được Linh Hải kiếm pháp, đây chính là một trong tam đại kiếm pháp của Linh Kiếm phái Tần quốc."

Nữ tử nói.

Thái Hoa đạo nhân kinh ngạc.

"Nếu như vậy, thì chọn bản đó đi. Đúng chỗ này của ngươi có Luyện Khí Đan và Ích Khí Đan không?"

Thái Hoa đạo nhân hỏi.

"Có, Luyện Khí Đan thượng phẩm một linh thạch một viên, Ích Khí Đan một linh thạch bốn viên; Luyện Khí Đan trung phẩm một linh thạch hai viên; Luyện Khí Đan hạ phẩm một linh thạch năm viên. Xin hỏi thượng tiên muốn mua loại nào?"

Thị nữ áo xanh hỏi.

"Thượng phẩm, Luyện Khí Đan năm mươi viên, Ích Khí Đan hai trăm viên."

Thái Hoa đạo nhân không suy nghĩ nhiều, nếu đã có tiền, ông cũng không định mua ít đồ thứ phẩm cho Diệp Bình ăn.

Bản thân đã được là có ba phần độc, phẩm chất càng cao độc tính càng thấp, thượng phẩm ảnh hưởng cơ thể không lớn lắm, có thể trợ giúp Diệp Bình sớm bước vào con đường tu hành.

Thiên phú kiếm đạo của Diệp Bình rất mạnh, nhưng thiên phú tu hành của hắn rất kém cỏi, Thái Hoa đạo nhân biết chuyện ấy.

Thiên phú kiếm đạo mạnh là chuyện tốt, nhưng tu hành cũng phải đuổi theo kịp, dù cho kém hơn thì ít nhất cũng phải Luyện Khí viên mãn chứ?

Gặp phải tu sĩ Luyện Khí Cảnh còn đỡ, kiếm đạo mạnh có thể đánh một trận, nhưng nếu gặp phải cường giả Trúc Cơ thì chỉ còn cách chờ chết, ngưng tụ kiếm ý có tác dụng rất lớn.

"Vâng, thượng tiên chờ chút."

Thị nữ áo xanh không nói lời dư thừa, chỉ một chốc sau, đồ cần mua đã chuẩn bị xong.

Tổng cộng năm trăm năm mươi linh thạch, tương đương năm nghìn năm trăm lượng vàng.

Lúc gần đi, Thái Hoa đạo nhân cẩn thận kiểm tra hai thanh hàn thiết kiếm, không phải pháp khí, chỉ là phẩm bình lợi khí đỉnh cao, năm trăm lượng vàng, nhưng bị Thái Hoa đạo nhân chém một phát còn bốn trăm sáu mươi sáu lượng.

Đến lúc này, trong tay Thái Hoa đạo nhân chỉ còn lại sáu trăm lượng vàng.

Nhưng sau khi đi ra Bí Nguyên các.

Thái Hoa đạo nhân bỗng nhớ tới một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đêm khuya, sư nương đập mở cửa phòng ta

Dịch: Tiểu Băng

***

Bên ngoài Bí Nguyên các.

Thái Hoa đạo nhân bỗng nghĩ đến một việc.

Ông nhìn Tô Trường Ngự.

"Trường Ngự, cuối năm nay nhị sư đệ và tam sư đệ của ngươi có tham gia cuộc kiểm tra luyện đan sư và luyện khí sư phải không?"

Thái Hoa đạo nhân chợt nhớ ra.

"Hình như vậy, lão tứ cũng muốn tham gia kiểm tra bùa chú."

Tô Trường Ngự đáp.

"Vậy cũng mua cho bọn hắn chút bí tịch đi."

Thái Hoa đạo nhân mở miệng, bỗng nhớ tới những đệ tử còn lại.

"Vậy chúng ta lại quay trở vào."

Tô Trường Ngự bình thản.

"Vào đó á?"

Thái Hoa đạo nhân hỏi lại.

"Thì vào Bí Nguyên các."

Tô Trường Ngự hơi ngần ra, không phải muốn mua bí tịch à? Thì vào Bí Nguyên các mua chứ sao.

"Mua cho bọn hắn mà mua ở đây á? Có nhiều tiền nữa cũng đâu thể xài phí như vậy!"

Thái Hoa đạo nhân lắc đầu, dẫn Tô Trường Ngự đi ra ngoài.

Sau một nén nhang.

Chợ tu sĩ Ngân Hạnh thành.

Ngoài một cửa hàng duy nhất, thì toàn là người tự bày sạp ngoài đường, bán đủ loại đồ ngạc nhiên cổ quái, có thể nói là rực rỡ muôn màu.

Tại một quầy hàng, Thái Hoa đạo nhân nhìn mấy quyển bí tịch lẻ loi trên quầy.

"Mấy thứ này bán thế nào?"

Thái Hoa đạo nhân chỉ vào mớ bí tịch ném tán loạn trên mặt đất. Những bí tịch này đều trông rất cũ, thuộc loại bí tịch vô cùng thông thường ở đâu cũng có.

"Tính theo cân. Hai vị thượng tiên, mười lượng vàng một cân."

Chủ sạp là một người trung niên, nhìn thấy có khách, lập tức nở nụ cười ân cần.

"Một cân mười lượng vàng? Ngươi đi ăn cướp hả?"

Nghe xong giá, Thái Hoa đạo nhân biến sắc. Ông cũng không phải chưa từng mua loại bí tịch này.

Bí tịch trên quầy hàng này nửa thật nửa giả, hơn nữa phần lớn đều là đồ mô phỏng lại, nói cách khác, hoàn toàn chả phải tâm pháp bí tịch gì cả, đều là một chút kiến thức lý luận mà thôi.

Nói trắng ra là đồ do một số phái lý luận viết ra.

Tác dụng không lớn lắm, nhưng cũng có một chút.

Dù sao bản chép tay của cường giả cái nào mà chẳng phải một chữ ngàn vàng?

Làm sao xuất hiện ở chỗ như thế này?

"Thượng tiên, đây toàn là đồ cổ thật đó, nhìn đại cái nào cũng đều có thể giác ngộ nha. Ngài nhìn bản này xem, làm sao ngưng tụ Chân Long bảo thể, còn bản này, làm sao để mở ra ba nghìn sáu trăm linh huyết, đều là hàng nhất đẳng không đó."

Chủ sạp vội mở miệng, kéo Thái Hoa đạo nhân lại.

Sau đó cắn răng nói: "Thế này đi, ta tính rè cho ngài thôi. Mười lượng vàng hai cân, chịu không?"

Chủ sạp nói thế.

"Mười lượng vàng mười cân, thích bán thì bán. Còn ngưng tụ Chân Long bảo thể, người hù ai thế!"

Từ đầu Thái Hoa đạo nhân đã chẳng buồn để ý tới đôi phương. Cái thứ đồ này thuần túy chính là lừa người mà thôi, thoạt nhìn thì rất lợi hại, nhưng trên thực tế ngay cả chút lý thuyết cũng chả phải.

Nếu ai coi loại bí tịch này mà có thể giác ngộ ra, Thái Hoa đạo nhân ông sẽ ăn hết đám sách này.

"Một lượng mười cân? Thượng tiên, ngài đừng đùa, giá chót một lượng năm cân."

Mặt chủ sạp méo xẹo.

"Trường Ngự, đi!"

Thái Hoa đạo nhân không đáp lại chủ sạp, định đi luôn.

"Bán bán bán, coi như bán làm quen. Thượng tiên, ngài tự chọn hay ta chọn?"

Chủ sạp vô cùng dễ nói.

"Gói hết."

Thái Hoa đạo nhân mở miệng, ông muốn lấy hết.

Thật ra mua nhiều bí tịch như vậy không phải mua cho đệ tử coi đâu, chủ yếu là để trang trí.

Thanh Vân Đạo Tông có Tàng Thư Các, nhưng từ đầu trong Tàng Thư Các đã chẳng có một quyển bí tịch nào, nên Thái Hoa đạo nhân mới định mua mấy trăm quyển bí tịch bỏ vào đó trang trí.

Chứ không phải ông ăn no không có chuyện làm đi mua cái đồng này về đâu.

"Được! Thượng tiên chờ chút."

Chủ sạp không nói lời thừa, bắt đầu vơ vét. Trên quầy hàng của y có bốn năm trăm quyển thư tịch, luyện đan, trận pháp, bùa chú, ... như vậy và một đồng sách cực kỳ ngạt nhiên cổ quái.

Cái gì? Khám phá hoàn mỹ dị tượng vô thượng »

Cái gì? Thập Long Thập Tượng Nguyên Thần Thuật »

Cái gì? Tiên đạo Trọng đồng từ khai pháp »

Còn có cái gì? Đêm khuya sư nương đập mở cửa phòng ta »

Nói tóm lại, đủ loại thư tịch cổ quái kì quặc, nhưng đều là sách hư cấu. Nói cho ngay, là những kẻ khur khur đòi tu tiên, mở ra đủ loại phương pháp nhìn thì có vẻ rất là có lý, nhưng thực tế là ngay từ đầu đã không có khả năng thành công.

Đa phần người ta mua loại bí tịch này đều là để đem vào trang trí Tàng Kinh Các. Tàng Kinh Các của những môn phái lớn có thể có tới mấy trăm bản bí tịch, tông môn nhỏ làm sao có nổi mấy trăm bản bí tịch? Nên chỉ có thể mua chút loại đồ này để trang giả vờ giả vịt.

Mấy trăm bản bí tịch bỏ vào một cái rương, chừng một trăm cân, cũng chính là một trăm lượng vàng.

Thái Hoa đạo nhân cũng tới mấy cửa hàng, mua một ít thư tịch luyện đan, trận pháp, luyện khí, bùa chú, vân vân nghiêm chỉnh đàng hoàng.

Thuận tiện còn cho người may không ít quần áo, ông định mua cho cả tông môn, còn mua không ít linh mã và thịt thú thượng đẳng, cho người đưa thăng tới tông môn.

Nhưng ông lại chẳng mua gì cho bản thân mình, toàn là mua cho đám đồ đệ.

Cuối cùng, sáu trăm lượng vàng chỉ còn lại chừng hai trăm lượng.

Khiến Thái Hoa đạo nhân cảm thấy đau lòng khó tả.

Nhưng mà đành chịu. Muốn tông môn phát triển, thì phải đập tiền đầu tư. Tranh là Diệp Bình vẽ, hơn nữa thiên phú của hắn tốt, nên chi nhiều nhất là cho Diệp Bình, những đệ tử còn lại là được dính phúc ké. Đây là suy nghĩ của Thái Hoa đạo nhân.

Giải quyết xong việc mua đồ, Thái Hoa đạo nhân không ở lại Ngân Hạnh thành, mà dẫn Tô Trường Ngự đi về Thanh Vân Đạo Tông.

Bí tịch, linh mễ thượng đẳng, quần áo may theo yêu cầu, cả đầu bếp chuyên biệt cùng được đưa đến tông môn.

Trên đường về tông môn.

Thái Hoa đạo nhân cầm Xuyên Hà kiếm pháp đưa cho Tô Trường Ngự.

"Trường Ngự, kiếm pháp chỉ có thể xem một lần, ngươi cố gắng giác ngộ, học giỏi rồi truyền thụ lại cho Diệp Bình."

Thái Hoa đạo nhân mở miệng, khiến Tô Trường Ngự hơi kinh ngạc.

"Đưa cho ta?"

Tô Trường Ngự thật sự là hơi kinh ngạc.

Mình mấy cân mấy lượng hắn biết rõ, chẳng phải mua quyền này để đưa cho Diệp Bình sao? Sao lại đưa cho mình?

Tô Trường Ngự hơi không hiểu.

Thấy Tô Trường Ngự không hiểu, Thái Hoa đạo nhân bèn giải thích.

"Ngươi ngốc thế. Nếu đưa thẳng bí tịch cho tiểu sư đệ ngươi, vậy còn cần chúng ta làm cái gì? Loại chuyện như truyền thụ kiếm pháp này nhất định là phải người truyền cho người. Bí tịch này có bí pháp gia trì, ngươi chỉ cần xem một lần, là có thể giác ngộ một phần của nó, sau đó ngươi dạy lại cho tiểu sư đệ của ngươi."

"Vói thiên phú của hắn, hắn sẽ là trò giỏi hơn thầy - hậu sinh khả úy, nhưng hắn sẽ cho rằng, đây là do ngươi truyền thụ cho. Chứ nếu đưa bí tịch cho hắn, thì ai đưa mà chả được?"

Thái Hoa đạo nhân là người tinh tế cẩn thận. Không trực tiếp đưa thẳng bí tịch cho Diệp Bình, mà ngược lại để cho Tô Trường Ngự học trước, chờ Tô Trường Ngự học giỏi rồi mới truyền lại cho Diệp Bình.

Nghe nói xong, Tô Trường Ngự mới hiểu ra.

"Chường môn, người thật là thông minh."

Tô Trường Ngự cười.

"Chứ nếu không ngươi nghĩ vì sao ta phải đi Bí Nguyên các mua bí tịch? Nếu không phải sợ ngươi cả năm cũng không lĩnh ngộ ra kiếm pháp, ta cần gì phải mua loại bí tịch này? Mua luôn bản đơn giản hóa không phải tốt hơn sao?"

Giọng Thái Hoa đạo nhân không vui.

Ông cố ý đi Bí Nguyên các mua kiếm phổ, chủ yếu là vì kiếm phổ của Bí Nguyên các có đạo pháp gia trì, chỉ cần lật xem xem, liền có thể thể hồ quán đỉnh, nắm giữ được kiếm chiêu cơ sở rất nhanh.

Chứ mà để Tô Trường Ngự tự mình từ từ luyện tập, chả biết tới ngày tháng năm nào mới có thể giác ngộ ra Xuyên Hà kiếm pháp.

"Nhưng muốn giác ngộ ra ta cũng cần phải có một chút thời gian a, trong khoảng thời gian này thì làm sao?"

Tô Trường Ngự tiếp tục hỏi.

"Ài, không phải vì sư mua nhiều bí tịch như vậy rồi à? Ngươi đưa cho hắn coi từng quyển một, cho hắn xem những thứ kia trước khi dạy kiếm thuật tiếp cho hắn."

Thái Hoa đạo nhân chỉ vào cái rương.

"Đám... sách đó á?"

Sắc mặt Tô Trường Ngự cổ quái, hắn biết đồng sách đó, toàn là sách vớ vẩn linh tinh, chả phải bí tịch gì, gọi tiểu thuyết còn đúng hơn.

Nhưng suy nghĩ một chút, Tô Trường Ngự vẫn gật đầu.

Nhưng cuối cùng, Thái Hoa đạo nhân vẫn nói.

"Trường Ngự, còn một việc nữa, vì sư muốn người đi làm."

Thái Hoa đạo nhân hạ giọng.

"Chuyện gì?"

Tô Trường Ngự tò mò.

"Làm tranh."

--

Bộ Đại Vũ Trụ Thời Đại hiện đang được dịch tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết

Dịch: Tiểu Băng

***

Làm tranh?

Tô Trường Ngự hơi sững sốt.

Nhìn Thái Hoa đạo nhân khó hiểu.

"Sư phụ, nữa sao? Ta sợ tiểu sư đệ nghỉ ngơi."

Không phải Tô Trường Ngự không muốn làm tiếp một bức họa nữa, nhưng nếu chủ động đi tìm Diệp Bình kêu hắn vẽ, khó tránh khỏi bị người ta nghi ngờ.

"Đương nhiên là phải làm, một bức họa của Diệp Bình còn hơn cả tông môn chúng ta cố gắng mấy trăm năm, Trường Ngự, ta hỏi người, tông môn chúng ta muốn phát triển, có chỗ nào không cần tiền không?"

"Khác thì không nói, chỉ nói tới đan dược cơ bản nhất. Tiểu sư đệ người cũng cần phải tu hành chứ? Luyện Khí Đan một viên mười lượng vàng, với thiên phú của tiểu sư đệ người, sẽ đột phá đến Luyện Khí viên mãn, người tự nghĩ xem cần dùng bao nhiêu viên?"

"Chúng ta nghèo khổ một chút không sao, nhưng tiểu sư đệ người không thể khổ được. Nếu thật sự để một thiên tài bị chúng ta dày vò làm phế, lương tâm của người có chịu được không?"

Quả thật Thái Hoa đạo nhân không phải là hư tình giả ý.

Tông môn phát triển thật sự cần tiền, Diệp Bình tu hành cũng cần tiền. Bây giờ Diệp Bình còn chưa chính thức tu hành, vền vẹn mới chỉ đang luyện kiếm, nếu thật muốn tu hành, với tư chất thiên phú của Diệp Bình, chỉ có thể nhờ vào rất nhiều đan dược.

Thanh Vân Đạo Tông không mua nổi nhiều đan dược như vậy, biện pháp duy nhất chỉ có thể lấy đồ của Diệp Bình chỉ cho chính hắn, vậy cũng không được sao?

"Cũng phải, được rồi, để ta nghĩ cách."

Tô Trường Ngự nghĩ nghĩ, cảm thấy sư phụ nói có lý.

"Đương nhiên, người cũng đừng quá nóng vội, tới lúc thích hợp nói ám chỉ một cái là được. Còn một việc nữa, hai tháng nay người dạy hắn kiếm đạo rất tốt, vì sư đệ định sẽ cho hắn tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu."

Thái Hoa đạo nhân trịnh trọng nói.

"Đại hội kiếm đạo Thanh Châu?"

Tô Trường Ngự lúc này là kinh ngạc thật.

"Sư phụ, người hồ đồ rồi à? Bộ dáng này của tiểu sư đệ làm sao tham gia Thanh Châu đại hội kiếm đạo? Tuy thiên phú kiếm đạo của hắn rất mạnh, nhưng hắn còn chưa tu hành mà? Đi tới như vậy không phải là mất mặt hay sao?"

Tô Trường Ngự kinh ngạc thật sự.

Hắn từng may mắn tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu một lần, trên cơ bản tất cả tuấn kiệt của Thanh Châu đều sẽ tham gia. Lúc ấy hắn tham gia chỉ để góp đủ số, hơn nữa vận khí cũng tốt, luôn bắt được thăm trọng, lẫn lộn vào được năm trăm hạng đầu. nhưng giờ để Diệp Bình tham gia, chả phải là tặng không sao?

"Người không hiểu, vì sư sẽ nói cho người sau. Nói tóm lại, trong khoảng thời gian này người dạy hắn rất tốt, đại hội kiếm đạo Thanh Châu, vì sư cũng chỉ mới nghĩ tới thôi, chắc chắn có tham gia hay không đến lúc đó nói tiếp."

"Nhớ kỹ, không được nói lung tung với đám sư đệ sư muội kia của người, cứ nói là vì sư lấy lại được tiền mình bị lừa, không được nói thêm một lời thừa nào hết, hiểu không?"

Thái Hoa đạo nhân không giải thích kỹ, vì đã sắp về tới tông môn, cũng không muốn nói nhiều.

"Dạ."

Tô Trường Ngự gật đầu, vẻ hơi bất đắc dĩ.

Hắn hiểu Thái Hoa đạo nhân chỉ là quá muốn phát triển tông môn, đây là lý tưởng suốt đời của ông, nhưng Tô Trường Ngự lại cảm thấy Thái Hoa đạo nhân hơi nóng vội.

Nhưng cả hai người đều không nói gì, rất nhanh đã về tới Thanh Vân Đạo Tông.

Giờ hội.

Sau núi Thanh Vân.

Diệp Bình ngồi dưới đất, vẫn thật thà nhìn vết kiếm kia.

Hắn đã giác ngộ được kiếm thế của Xuân Lôi, giờ đang giác ngộ kiếm thế Thu Lôi.

Tứ Lôi kiếm pháp, cao thâm khó lường, ngưng tụ sấm sét bốn mùa nên kiếm thế mỗi cái cũng vô cùng khác nhau.

Kiếm thế Xuân Lôi, liên miên không dứt.

Kiếm thế Hạ Lôi, hung mãnh đáng sợ.

Kiếm thế Thu Lôi, im hơi lặng tiếng.

Kiếm thế Đông Lôi, ẩn chứa sát cơ.

Lúc này, Diệp Bình đã nhanh chóng giác ngộ ra kiếm thế Hạ Lôi.

Một nén nhang sau.

Diệp Bình mở mắt.

Tiền tay túm một cành cây bên cạnh, lấy cành cây làm kiếm, đâm ra một chiêu.

Trong nháy mắt, tiếng sấm vang lên, hung mãnh đáng sợ, chấn động cây cỏ thụ quanh đó rung lên.

Giác ngộ kiếm thế Thu Lôi hoàn thành.

Ngưng tụ kiếm thế.

Tùy ý đánh ra một chiêu chính là tất cả kiếm pháp.

Cũng ngay lúc này.

Một bóng người xuất hiện cách đó không xa.

Dưới ánh trăng.

Tô Trường Ngự im lặng nhìn Diệp Bình chăm chú.

Gương mặt cao ngạo anh tuấn của hắn trông bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng thì xáo hổ vô cùng.

Tuy thiên phú kiếm đạo của hắn không mạnh, nhưng cũng nhìn ra được, Diệp Bình đã giác ngộ ra Thu Lôi kiếm thể.

Mà đây chỉ ngắn ngủn có một ngày.

Mà đã giác ngộ được Thu Lôi kiếm thể.

Nếu thêm hai ngày nữa, chẳng phải sẽ giác ngộ ra cả Tứ Lôi kiếm ý hay sao?

Đau lòng quá.

Chua xót quá.

Trong lòng Tô Trường Ngự khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ bình tĩnh đi tới.

"Tiểu sư đệ."

Tô Trường Ngự gọi.

Cách đó không xa.

Diệp Bình từ trong vui sướng bình tĩnh lại, quay qua nhìn Tô Trường Ngự, vẻ kinh ngạc.

"Đại sư huynh, sao ngài lại tới?"

Diệp Bình không ngờ Tô Trường Ngự sẽ đến, hơi kinh ngạc.

"Đến để đưa ngươi vài thứ."

Tô Trường Ngự đi tới, đặt một bình ngọc xuống trước mặt: "Tiểu sư đệ, bên trong này là Ích Khí Đan, dùng chúng có thể bổ khí dưỡng thân, tinh lực dồi dào trong năm ngày, có lợi với thân thể."

"Ích Khí Đan? Đúng là dùng một viên là năm ngày không cần phải ăn cơm và nghỉ ngơi?"

Diệp Bình nhận bình ngọc, vẻ tò mò.

"Ừ."

Tô Trường Ngự gật đầu.

Quả thật Thái Hoa đạo nhân đối với Diệp Bình rất tốt, tuy nói tiền là do tranh Diệp Bình vẽ ra, nhưng Thái Hoa đạo nhân không xài cho mình một đồng nào cả, tất cả đều dùng cho Diệp Bình, đám đệ tử bọn họ cũng được chút thom lây, hắn chính là người chiếm được nhiều ích lợi nhất, nhưng mục đích của điều đó cũng là để giữ Diệp Bình.

Nếu không đã chẳng phải phiền phức như vậy, Tô Trường Ngự cũng không nghĩ sẽ xem kiếm phổ gì, Tứ Lôi kiếm pháp còn học không xong, còn học Xuyên Hà kiếm pháp cái gì, chỉ tổ khiến cho mình áp lực.

"Đa tạ đại sư huynh."

Diệp Bình cảm kích nói.

Có loại đan dược này, có thể mỗi ngày tiết kiệm được thêm hai canh giờ.

"Cả thanh bảo kiếm này nữa, là chương môn bảo ta đưa cho ngươi, về sau luyện kiếm dùng cái này."

Tô Trường Ngự đưa một thanh bảo kiếm cho Diệp Bình.

"Đa tạ đại sư huynh."

Diệp Bình lại cảm tạ.

Tô Trường Ngự chỉ gật đầu.

Một lát sau, Tô Trường Ngự chủ động mở miệng, đánh vỡ im lặng.

"Tiểu sư đệ, mấy ngày nay, người luyện kiếm có thấy khô khan không?"

Tô Trường Ngự chủ động hỏi.

"Hỏi sư huynh, mỗi ngày đều có tiến bộ, sư đệ không thấy khô khan."

Diệp Bình lắc đầu.

Nếu mãi luôn không giác ngộ ra, thì hẳn quả thật sẽ cảm thấy hơi khô khan, nhưng mà hôm nào cũng giác ngộ ra cả, nên ưỡn ngực hài lòng.

Lời của hắn là thật, nhưng lại làm Tô Trường Ngự khó chịu.

Nhìn xem đây có phải tiếng người nói không?

Tô Trường Ngự đứng dậy, bị đá kích, muốn được yên tĩnh.

"Đại sư huynh, sao hỏi vậy?"

Diệp Bình tò mò, không biết Tô Trường Ngự hỏi cái này làm gì?

"Cũng không có gì, chỉ là nghĩ, nếu người thấy khô khan buồn chán, sư huynh sẽ đưa cho người một quyển bí tịch, để người giác ngộ rất tốt."

Tô Trường Ngự không muốn nói chuyện, hắn đang bị đá kích rất nghiêm trọng.

Bí tịch?

Nhưng mà Diệp Bình nghe được hai chữ này, cả người không khỏi kích động.

Truyền thụ bí tịch tuyệt thế cho mình hả?

Sao không nói sớm.

Diệp Bình kích động, cố gắng kiên trì: "Đại sư huynh, ngài không nói thì vốn cảm thấy không khô khan, nhưng ngài vừa nói ra, sư đệ suy nghĩ, thấy đạo này đúng là có hơi khô khan."

Diệp Bình cũng không quan tâm da mặt.

Chỉ một vết kiếm của Đại sư huynh đã giúp mình giác ngộ ra kiếm pháp.

Nếu cho mình một quyển bí tịch tu tiên?

Vậy chẳng phải mình sẽ lên tới trời sao?

Nghe Diệp Bình nói thế.

Tô Trường Ngự cũng không thừa nước đục thả câu, lấy ra một quyển bí tịch đưa cho Diệp Bình.

Diệp Bình nhận bí tịch.

Nhờ ánh trăng, hắn nhanh chóng ngẩn ra.

Bí tịch không tệ, trên bìa có viết mấy chữ cổ.

Trên bí tịch lại viết là...

【 Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết 】

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chắc Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ta rất xin lỗi đã sinh ra làm người

Dịch: Tiểu Băng

***

Sau núi Thanh Vân.

Diệp Bình ngăn người.

Vốn tưởng đại sư huynh đưa đại cho mình một quyển bí tịch nào đó, không ngờ lại là loại công pháp vô thượng này.

《 Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Thuật 》

Nghe tên liền biết là tuyệt thể công pháp rồi.

Bằng không sao dám dùng hai chữ thái cổ? Sao dám lấy hai chữ thần ma?

Cái này...

Cái này...

Cái này...

Hồ hấp của Diệp Bình bắt đầu gấp gáp.

Đây đúng là tông môn lánh đời.

Đúng là tông môn lánh đời nha.

Đây mà còn không phải tông môn lánh đời, thì ai mới là tông môn lánh đời?

Diệp Bình hít thở dồn dập.

Tô Trường Ngự đứng bên kia lại hiểu lắm.

Vô thức cho rằng Diệp Bình phát hiện ra mảnh khóa, lập tức cố gắng giải thích.

"Tiểu sư đệ, bí tịch này sư huynh tìm được trong một di tích thượng cổ. Sư huynh cũng không rõ lắm lai lịch của nó, nhưng tu sĩ chúng ta không thể chỉ tu luyện mỗi kiếm đạo, mà còn phải tu thể tu linh, không thể thiếu một cái nào được."

"Người đã bỏ qua thời kì tu linh tốt nhất, linh căn lại còn cực kém, bây giờ tăng cường tu thể có lẽ cũng là một chuyện tốt."

Tô Trường Ngự thuần túy chỉ là nói lung tung.

Bởi vì tu tiên giới chưa từng có loại thuyết pháp này.

Đa số những người tu thể đều là bởi vì linh căn quá kém, thật sự là không còn cách nào khác mới đi cân nhắc tu thể.

Thời kì Luyện Khí Cảnh mà tu thể quả thật sẽ có chút hiệu quả, dù sao tu sĩ Luyện Khí Cảnh vẫn còn ở trạng thái tu luyện thấp, tu thể vẫn có chỗ dùng.

Nhưng đến Trúc Cơ cảnh thì tác dụng của tu thể càng ngày càng ít.

Cường giả Kim Đan, một thanh phi kiếm, giết người vô hình ngoài ngàn dặm.

Cường giả tu thể, không lẽ đánh ra một quyền có thể trấn sát kẻ địch ở ngoài ngàn dặm được à?

Trừ phi bản bí tịch này là thật.

Nhưng cái này có khả năng không?

Bản bí tịch này Tô Trường Ngự đã xem qua, từ đầu đã toàn là nói bậy bạ, nhưng thôi phòng ba hoa chích chòe, nếu không phải mình đã tu tiên, không chừng ngay cả Tô Trường Ngự cũng bị lừa gạt.

Thật ra, bản bí tịch này chỉ có một phần là thuật luyện thể nghiêm chỉnh, còn đa phần đều chỉ là lý thuyết.

Nên Tô Trường Ngự mới đưa nó cho Diệp Bình.

Tính là để cho Diệp Bình giải trí một chút, không thể lúc nào cũng đi giác ngộ vết kiếm, một hai ngày thì không sao, lâu dài nhất định sẽ hết hứng thú.

Cộng với thời gian gần đây, Tô Trường Ngự cũng muốn bắt chước học kiếm phổ, nên cầm bí tịch kéo dài thời gian này đưa cho Diệp Bình đúng là

không có vấn đề.

Về phần Diệp Bình có thể học được hay không?

Tô Trường Ngự không để tâm.

Một vết kiếm giác ngộ ra được Tứ Lôi kiếm pháp, còn có thể cho qua.

Nhưng từ quyền bí tịch vợ vẫn này mà Diệp Bình luyện thành, hẳn sẽ nuốt hết phi kiếm của cả Thanh Châu.

"Sur đệ đã hiểu, đa tạ đại sư huynh ban thưởng pháp."

Diệp Bình không chỉ hiểu nghĩa câu nói của Tô Trường Ngự, còn vô cùng hiểu ý của hắn.

Bình thường tu sĩ có tư chất kém đều cần phải luyện thể, thông qua luyện thể thể cải thiện tình trạng bản thân.

Trở thành linh thể song tu.

Bình thường ở bên ngoài, thì dùng đạo pháp kiếm thuật đối địch, nhưng đến thời khắc mấu chốt, có thể dùng thể thuật trấn áp đối phương, khiến kẻ địch khó lòng phòng bị.

Cái lúc đó còn có thể buông ra một câu: 'Xấu hổ, ta mạnh nhất là tu thể!'

Nghĩ vậy, toàn thân Diệp Bình không khỏi càng hưng phấn hơn.

"Sur đệ hiểu được là tốt nhất. Được rồi, nếu có chuyện gì, thì tìm hỏi sư huynh, quyền bí tịch này ngươi xem là được rồi, nếu thật sự muốn học cũng đừng cố cưỡng cầu, biết không?"

"Dù có muốn luyện, cũng phải ngưng tụ kiếm thể hoàn chỉnh của Tứ Lôi kiếm pháp trước đã."

Tô Trường Ngự căn dặn một phen, rồi mới rời đi.

"Sư huynh đi thông thả."

Diệp Bình tiễn Tô Trường Ngự.

Đội Tô Trường Ngự đi rồi, Diệp Bình cố nén kích động, cất ngay Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Thuật vào lòng.

Sau đó tiếp tục bắt đầu lĩnh ngộ vết kiếm.

Có lẽ là vì tâm tình kích động, tốc độ lĩnh ngộ của Diệp Bình càng lúc càng nhanh.

Hiện giờ trong đầu hắn chỉ toàn suy nghĩ tới Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Thuật.

Chủ yếu là, tên của Tứ Lôi kiếm pháp nghe chỉ có vậy.

Nhưng Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Thuật, thì hoàn toàn khác.

Thần Ma Luyện Thể, nghe cái tên thôi đã bá trùm dữ dằn dọa mất.

Tứ Lôi kiếm pháp mà là cái gì!

Dẫn ra thiên lôi công kích? Không phải có tay cũng làm được à?

Nhưng mà Diệp Bình cũng biết.

Loại Thần Ma Luyện Thể Quyết này, nhất định rất khó học thành, nên mình nhất định cần phải toàn tâm toàn ý mà học, không thể chần chừ, nếu không thể thuật không luyện thành, kiếm pháp cũng không luyện thành, đó chính là bỏ dưa hấu mà chẳng nhặt được hạt vừng.

Và như thế, trong nháy mắt, qua hai ngày sau.

Đêm khuya.

Tô Trường Ngự nhìn kiếm phổ trong tay, hoàn toàn trầm mặc.

Bản kiếm phổ này là Thái Hoa đạo nhân đã bỏ số tiền lớn để mua về.

Đạo pháp ở trong đó, chỉ cần mở kiếm phổ ra, người đầu tiên xem sẽ được thể hồ quán đỉnh, nắm giữ kiếm chiêu nhanh chóng.

Nhưng Tô Trường Ngự đã nhìn nó hai ngày.

Thế mà chẳng linh ngộ được chân ý kiếm chiêu trong đó.

Điều này làm Tô Trường Ngự chìm vào trầm mặc.

Đồng thời còn cảm thấy hơi căng thẳng.

Theo ý của Thái Hoa đạo nhân, hắn sẽ học kiếm phổ trong vòng ba bốn ngày, sau đó truyền lại cho Diệp Bình.

Thế nhưng hắn học hoài học mãi không thông, như vậy làm sao không khiến Tô Trường Ngự khó chịu.

Cái quan trọng nhất là.

Tô Trường Ngự cảm thấy chuyện này không hợp lý.

Tuy tư chất của hắn chỉ bình thường, nhưng trong kiếm phổ này có khắc đạo pháp, sẽ phải được thể hồ quán đỉnh.

Vậy thế quái nào hắn lại học không được?

Không phải nói hay, hắn cũng có tay có được không?

Ngay cả chân hắn cũng dùng luôn, mà sao vẫn không học được?

Lẽ nào Tô Trường Ngự ta quả thực là trời sinh không thích hợp luyện kiếm?

Tâm tình của hắn rất khó chịu.

Nếu không có so sánh, hắn sẽ không cảm thấy mình thiên phú kém.

Nhưng hôm nay có một cái Diệp Bình để so sánh, trong lòng Tô Trường Ngự trở nên khó chịu.

Nhưng không phải hắn khó chịu vì vấn đề thiên phú.

Hắn chưa bao giờ nghĩ thiên phú mình rất tốt.

Lý do chính khó chịu là bản kiếm phổ này.

Nếu để Thái Hoa đạo nhân biết mình không linh ngộ được bản kiếm phổ này, không chừng Thái Hoa đạo nhân sẽ xách đao tới chém mình.

Năm trăm viên linh thạch đó.

Trừ khuyến mại còn bốn trăm năm mươi viên linh thạch, đây là tiền lời Thanh Vân Đạo Tông phải mất mấy trăm năm mới có thể kiếm được.

Kết quả là mình không linh ngộ được?

Nói thật ngay cả bản thân Tô Trường Ngự còn không tha nổi cho mình, huống chi Thái Hoa đạo nhân.

"Làm sao bây giờ?! Làm sao bây giờ?! Mình khó nghĩ quá."

Tô Trường Ngự như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng tự hỏi mình nên làm gì.

Rất lâu sau, Tô Trường Ngự nghĩ ra một cách.

"Đừng rồi! Tuy mình không học được kiếm chiêu, nhưng trên kiếm phổ cũng có giảng giải, mình hoàn toàn không cần phải truyền thụ kiếm chiêu cho tiểu sư đệ, chỉ cần chuyên luyện điểm chính trong đó rồi dạy cho tiểu sư đệ không phải là đủ rồi sao?"

"Nếu tiểu sư đệ học được, đó là thiên phú hắn hảo, nếu không học được cũng không thể trách mình. Ai nói thiên tài là nhất định cái gì cũng phải tinh thông?"

Tô Trường Ngự bất ngờ nghĩ ra cách giải quyết.

Tuy chính bản thân hắn chẳng hiểu mấy về Xuyên Hà kiếm phổ, nhưng hắn có thể tự biên mà. Chỗ nào hắn không hiểu, hắn sẽ dùng quan điểm của mình để giải thích không được chắc?

Nghĩ vậy, Tô Trường Ngự nở nụ cười.

Lập tức, Tô Trường Ngự mở kiếm phổ ra, thật sự xem hết một lần, sau đó mở cửa phòng, đi tìm Diệp Bình.

Một khắc sau.

Thanh Vân Đạo Tông.

Vô cùng an bình.

Tô Trường Ngự yên lặng đi ra sau núi.

Nhưng ngay lúc này.

Một đạo sấm sét nổ vang.

Chấn động cây cối.

Tô Trường Ngự sửng sốt.

Hắn nhìn ra hướng sau núi, cả người trầm hấn xuống, ý cười trên mặt cũng dần tắt.

Hắn cảm nhận được.

Tiếng sấm vừa rồi, chính là kết quả của kiếm thế đại thành.

Mà mới chỉ có nửa ngày thôi.

Diệp Bình đã giác ngộ được kiếm thế Thu Lôi và Đông Lôi!

Điều này làm Tô Trường Ngự thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Đặc biệt là vừa đúng đến giờ tý.

Không hiểu sao trong lòng Tô Trường Ngự vô cùng nặng nề u buồn.

Hắn không ra sau sườn núi nữa.

Mà một mình lặng lẽ đi tới một nơi không người.

Tô Trường Ngự không biết đạo này mình làm sao.

Mà cứ vừa đến giờ tý, là trong lòng liền sẽ trở nên cực kỳ u buồn.

Hơn nữa hình như bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng.

Ánh trăng rải rác xuyên qua áng mây.

Đoàn người trốn tránh đi xuống đáy biển.

Ta rất xin lỗi sinh ra làm người.

Không biết vì sao trong đầu Tô Trường Ngự lại toát ra một câu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thần tàng ma thân, thiên địa rèn luyện

Dịch: Tiểu Băng

***

Sau sườn núi Thanh Vân.

Sau khi thi triển Tứ Lôi kiếm thế, Diệp Bình không kèm được phun ra một hơi trọc khí.

Sau nửa ngày nỗ lực, Diệp Bình đã nắm giữ được toàn bộ Tứ Lôi kiếm thế.

Kiểm thế Xuân Lôi, Hạ Lôi, Thu Lôi, Đông Lôi, bốn cái có thể hợp lại thành một, cũng có thể tách riêng ra.

Kiểm thế hợp nhất, sẽ trở thành Tứ Lôi kiếm thế, uy lực lớn nhất, cũng chính là kiếm thế Diệp Bình mới vừa thi triển.

Còn nếu tách ra, thì uy lực yếu đi, nhưng lại phát huy ra được sự đặc sắc của mỗi loại kiếm thế.

Lau những giọt mồ hôi trên trán.

Diệp Bình nở nụ cười vui mừng.

"Bây giờ mình đã nắm được hoàn toàn Tứ Lôi kiếm thế, chỉ còn thiếu Tứ Lôi kiếm ý mà thôi."

"Tuy đại sư huynh chưa từng nói giác ngộ kiếm ý vô cùng khó, nhưng ta hiểu được. Kiếm ý đại biểu cho ý chí của kiếm pháp, nhất định không thể quá nóng lòng, nếu không không giác ngộ ra là việc nhỏ, lỡ giác ngộ sai mới là phiền phức."

Diệp Bình trầm nghĩ. Tuy Tô Trường Ngự không nói cụ thể chi tiết về kiếm ý, nhưng cũng không cản được Diệp Bình tự bỏ não cho mình.

Hắn nghĩ như vậy đó. Cũng không phải hần tưởng tượng vô căn cứ, mà là dựa vào Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết mà đoán ra.

"Bản bí tịch này, đại sư huynh sớm không cho mượn không cho, mà lại cho ngay lúc mấu chốt này, rõ ràng là sợ ta quá nóng ruột, giác ngộ nhầm kiếm ý."

"Cho nên mới cảm một quyển Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết tới để ta bình tĩnh tâm thần, chú trọng nhục thân, có thêm một con bài chưa lật, có thêm một loại thủ đoạn."

"Đại sư huynh, thực sự là nhìn xa trông rộng a."

Diệp Bình lẩm bẩm trong lòng.

Hắn nhanh chóng dẹp hết mọi suy nghĩ, lôi quyển《 Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết 》ở trong lòng ra.

Hắn lấy nó ra vô cùng cẩn thận, đáng vẻ cực kỳ trang trọng.

Bí tịch có bìa màu xanh, được đóng chỉ, có vẻ vô cùng cũ kỹ, bên hông có màu vàng, chỗ nào cũng lộ ra cảm giác phong cách cổ xưa.

Càng như vậy, trong lòng Diệp Bình càng kích động.

Mở ra trang đầu tiên, nhìn thấy một nhóm chữ nhỏ, viết từ phải qua trái.

【 Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết 】

Ngô (Ta) là Mặc Tuyền Đạo Tôn, sinh ra trước khi thiên địa phân sinh, trải qua ba ức sáu ngàn vạn kiếp, cuối cùng công tham tạo hóa, trở thành duy nhất trong thiên địa.

Tâm pháp này là bản tọa trong lúc ngẫu nhiên cảm ngộ thiên địa đạt được.

Thiên địa vạn vật, đều chỉ biết tu linh mà không biết tu thể là cường đại, nghĩ đời núi đã là cực hạn của tu thể.

Nhưng tu thể thật sự, có thể tay cầm nhật nguyệt hái ngôi sao, có thể nhục thân vượt sông chư thiên, có thể một quyền diệt sát tất cả thế gian.

Ta cho rằng cảnh giới cao nhất của tu thể chính là noi theo thần ma, có thân thể thần giấu trong ma, có được nội tạng máu huyết của thần linh, Chân Ma thân thể, mới là thần ma thân thể.

Tu luyện pháp này, nhất định sẽ gặp phải ma luyện cực kỳ khổ sở, không phải kẻ đầu đường xó chợ nào cũng có thể học được, chỉ có người có đại ý chí, đại nghị lực, đại trí tuệ mới có thể nắm giữ được.

Ngươi, đã chuẩn bị cho tốt chưa?

- - -

Đây chính là phần giới thiệu đạo đầu của ‘Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết’.

Diệp Bình đọc xong, quên cả hít thở.

Lời lẽ này thực sự quá khí phách.

Thân thể Thần giấu ma, tay cầm nhật nguyệt hái ngôi sao, nhục thân đánh vỡ không gian, một quyền diệt sát tất cả thế gian.

Đúng.

Đúng.

Đây nhất định là công pháp tuyệt thế, không, đây không phải công pháp tuyệt thế, đây là công pháp cấp đại đạo a.

Diệp Bình không biết phải dùng từ ngữ gì mới hình dung được sự cường đại của bản công pháp này.

Chỉ một chữ.

Tuyệt.

Hít sâu một hơi.

Diệp Bình không mở tiếp trang thứ hai, mà im lặng suy nghĩ.

Hắn đang nghĩ, mình đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa.

Công pháp đã nói rất rõ ràng, muốn tu luyện, nhất định cần phải chấp nhận nỗi khổ người thường không thể nào chịu nổi, cần phải có người có đại ý chí, đại nghị lực, đại trí tuệ mới có thể nắm được.

Nếu mình chưa chuẩn bị sẵn sàng thì không thể làm vậy.

Hơn một nén nhang sau.

Cuối cùng, Diệp Bình đưa ra quyết định.

"Mình đã chuẩn tốt."

Trong lòng Diệp Bình vang lên âm thanh vô cùng kiên định.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, không sợ gì cả. Tuy có lẽ quá trình sẽ hơi đau khổ, nhưng người chịu được gian khổ mới trở thành người trên người được.

Nghĩ vậy, Diệp Bình mở trang thứ hai ra.

--

【 Thái cổ thần ma quyết, phần chính thức 】

Rất tốt, ngay khi người mở ra trang thứ hai, đã chứng minh người có được đại ý chí, nhưng có đại nghị lực và đại trí tuệ hay không thì phải xem tạo hóa của người.

Kế tiếp sẽ có một bức Thần Ma Đồ, trên đó là thần ma luyện thể đồ bản tọa cảm ngộ được từ trong thiên địa, người phải xem thật kỹ.

Nhìn thấy nội dung trong trang thứ hai, Diệp Bình không kìm được tự khen mình.

Đồng thời cũng cảm thấy vô cùng chấn động. Bản tâm pháp này quả thực ghê gớm, mới chỉ là khúc dạo đầu, đã có một bài kiểm tra học kì. Nếu không phải mình có tâm trí kiên định, e là đã thất bại thật.

Nghĩ vậy, Diệp Bình lập tức bắt đầu xem bức Thần Ma Đồ ở trang sau.

Trang thứ ba.

Quan thiên đồ.

【 ?? 】

Tranh vẽ xuất hiện trước mắt Diệp Bình, tuy nhìn như rất đơn giản, nhưng Diệp Bình lại vô cùng nghiêm túc.

Hắn đang không ngừng xem kỹ bức họa này.

Dưới bức họa còn có lời giải thích rất cặn kẽ.

【 Bức họa này tên là Quan thiên Thần Ma Đồ, hai tay vươn mở, hòa thành một thể với trời đất, chính là pháp môn võ lòng của Thái cổ thần ma quyết. Sau khi nắm vững, là có thể ngưng tụ sức mạnh thiên địa, tận trời làm chủ, đại địa làm nô, rèn luyện nhục thân, nặn thần ma thân thể 】

【 Nếu không lĩnh ngộ được, thì vô duyên với pháp này, cảm ngộ không đủ, thì trí tuệ không đủ; đồng thời còn cần phải cần cù chăm chỉ tu hành hàng ngày hàng đêm, người có thiên tư thông suốt liếc mắt là có thể giác ngộ, người thiên tư ngu dốt cả đời khó mà giác ngộ được 】

Xem hết chú thích.

Diệp Bình không kìm được gật gù, sau đó bắt đầu bày ra tư thế quan thiên.

Hắn nhắm mắt, quên đi tất cả, trong đầu chỉ có hình vẽ này mà thôi.

Trong cùng lúc đó.

Trần quốc, Diên An quận.

Trong một khu dân cư, một nữ tử áo tím đang ngồi dưới ngọn đèn, khua bút vẩy mực.

Ngọn đèn theo gió chấp chôn, nữ tử khi co người, khi duỗi lưng, tới tới lui lui, tổng cộng hết ba canh giờ.

Cuối cùng, nữ tử ném bút lông sang bên, đầy vui vẻ nhìn quyển sách cổ trên bàn, thuận tay túm lấy bầu rượu ở trên bàn, rót vào miệng.

Một giọng nói vang lên từ ngoài cửa.

"Mặc tiên tử, làm xong chưa? Sắp tới giờ dần rồi, còn không giao bản thảo sẽ gặp phiền phức đó."

Tiếng hối thúc vang lên ngoài cửa.

Trong phòng, nữ tử áo tím đứng dậy, cầm bản thảo mới viết xong, mở cửa sổ, đưa đại cho người kia.

"Này, viết xong rồi đấy, ngươi xem đi."

Nữ tử có vẻ vô cùng tùy ý.

"Viết xong rồi? Để ta xem."

Nam tử trung niên ở ngoài cửa nhận bản thảo, lật xem rất nhanh. Một lát sau, nếp nhăn trên trán y từ từ giãn ra.

"Hay, hay, hay. Mặc tiên tử, khả năng viết lách của ngươi càng ngày càng tốt nha, quyển sách này nhất định sẽ bán đắt. Tốt, tốt, tốt."

Nam tử trung niên cười vang sáng khoái.

"Bớt nói nhảm đi, thù lao quyển trước ngươi còn chưa trả cho ta, giờ trả đi."

Nữ tử phản bác.

"Yên tâm, yên tâm, Mặc tiên tử, ta làm ăn lừa gạt ngài bao giờ đâu? Ở đây có một nghìn lượng vàng, là phần chia mười quyển Tụ linh thuật."

"Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết kia lúc đầu không bán được, tới bây giờ còn chưa bán được tới ba quyển. Mặc tiên tử, sau này ngài đừng viết loại bí tịch này nữa, nói khoác quá không có ai tin. Tu sĩ bây giờ ai cũng thích xem cái gì đơn giản dễ hiểu thôi."

"Ngươi xem bản trong danh sách dễ bán hàng hiện giờ mà xem, chỉ bỏ một viên linh thạch mà tạo ra hiệu quả bán được tới gấp mười lần."

Nam tử trung niên ở ngoài cửa dài dòng lái nhai.

"Được rồi, được rồi, biết rồi, chuyện ta nhờ nghe ngóng giúp thế nào rồi? "

Nữ tử phát phát tay, vẻ hơi không kiên nhẫn.

"Nghe được rồi. Sang năm học phủ của mười nước sẽ chính thức chiêu sinh. Mặc tiên tử, ta đi về trước xử lý chuyện bản thảo. Có chuyện gì thì ngươi cho người liên hệ ta."

Nam tử trung niên cười ha ha, nói vậy rồi rời đi.

Nữ tử áo tím không nói thêm gì, quay trở về bàn học, bắt đầu sáng tác bí tịch.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Giác ngộ Thần Ma Đồ Thành công, quần tinh ẩm đậm

Dịch: Tiểu Băng

***

Sáng sớm.

Diệp Bình vẫn trong tư thế quan thiên đã ngồi từ hôm qua.

Nhưng đáng tiếc, hần chưa giác ngộ ra được Thái Cổ Thần Ma Đồ.

Điều này làm cho Diệp Bình hơi khó chịu.

Trên công pháp viết rất rõ.

Người có tư chất chỉ cần liếc qua là có thể giác ngộ Quan thiên Thần Ma Đồ.

Còn nếu không có tư chất, thì có khi cả đời cũng không thể giác ngộ ra Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết.

Nhưng Diệp Bình không chịu từ bỏ.

Hần nghỉ ngơi một lúc. Có Ích Khí Đan rồi, hần không cần phải ăn cơm, nên tiết kiệm được thời gian ăn cơm, thậm chí còn tiết kiệm được thời gian đi nhà xí, vì dù sao cũng đâu có ăn cái gì.

Bây giờ một ngày có mười hai canh giờ, Diệp Bình hầu như đã dành mười một canh giờ để tu hành, chỉ chừa lại một canh giờ để nghỉ ngơi qua loa hoặc làm chút việc khác.

Buổi trưa.

Diệp Bình vẫn chưa giác ngộ ra được Quan thiên Thần Ma Đồ.

Nhưng hần không hề nổi giận, mà ngược lại càng thêm khắc khổ hơn.

"Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết cần phải là người có đại nghị lực mới có thể giác ngộ ra được. Tuy tư chất của ta không tốt, nhưng ta có nghị lực mà người thường không có. Ta nhất định sẽ thành công, Diệp Bình, phải tin tưởng vào bản thân mình."

Đến chiều, Diệp Bình vẫn giờ hai tay, cảm ngộ thiên địa.

Mang theo ý chí ấy.

Mãi đến khuya.

Thanh Vân Đạo Tông an tĩnh bình hòa.

Trên bầu trời, sao dăng đầy như dòng sông, trăng sáng chưa lộ.

Diệp Bình vẫn đang giác ngộ Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết.

Nhưng đáng tiếc vẫn không giác ngộ ra.

Diệp Bình biết mình tư chất bình thường, không bằng những thiên tài kia, nên muốn giác ngộ nhất định cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Nhưng dù biết vậy, hần vẫn thấy hơi sốt ruột, để tay lên ngực tự hỏi ai mà chẳng muốn học được Thần Ma Luyện Thể Quyết này sớm một chút chứ?

Một giờ sau.

Diệp Bình thấy mệt, thả tay xuống, ngồi dưới đất thở dài.

Trời đêm.

Gió lạnh thổi qua.

Diệp Bình không ngừng suy nghĩ, mình luyện sai ở chỗ nào.

"Công pháp nhất định là không sai."

"Nhất định là ta đã hiểu sai."

"Nhưng rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Có nên hỏi sư huynh không?"

Diệp Bình suy tư.

Nhưng hần nhanh chóng lắc đầu.

Nếu cả chuyện này cũng đi hỏi sư huynh, vậy chẳng phải hình tượng của mình trong lòng sư huynh sẽ kém hơn sao?

Diệp Bình phủ quyết ý nghĩ của mình, cảm thấy cần phải tự mình nghiên cứu.

Vì vậy, hần tiếp tục nhìn công pháp, suy nghĩ.

Công pháp tuy không tệ, nhưng mặt sau không có nội dung, vậy điểm quan trọng chính là bức Quan thiên Thần Ma Đồ này.

Diệp Bình tin tưởng đây là công pháp tuyệt thế, bởi vì công pháp càng đơn giản thì có nghĩa nội dung ẩn chứa trong nó càng thâm ảo.

Có câu, đại đạo vô cùng đơn giản.

Vật càng rườm rà, càng lờ lẹt thì càng không đáng tin.

Điều này Diệp Bình vẫn hiểu được.

Hơn nửa canh giờ sau.

Diệp Bình chợt vỗ đùi, nghĩ ra một điểm quan trọng.

"Quan thiên đồ! Ý của chữ Quan không phải là quan (nhìn) thiên địa, mà là lấy tâm thay mắt, quan vọng vũ trụ vô cùng."

Diệp Bình nghĩ cả một canh giờ, bỗng nhiên nhìn vào chữ 'quan' kia.

Chữ quan này có hơi khác biệt. Nó hơi lớn hơn chữ thiên một chút, nhờ chi tiết này, Diệp Bình mới có suy nghĩ như vậy.

"Đúng đúng đúng."

"Người thường nhìn trời, sẽ chỉ cảm thấy đất trời mênh mông, nhưng bọn họ không biết, cái gọi là trời kỳ thực là vũ trụ, là vô số tinh hệ, vô biên vô hạn, đó mới là trời thật sự."

"Mình nhìn trời đất cũng bị giới hạn. Mặc Thiên Đạo Tôn sinh ra còn trước khi trời đất sinh ra, trời trong mắt ông ấy là vũ trụ bao la, là vô biên vô hạn, là thể gian vô cùng, trời này không phải là trời ở trong mắt, mà là trời ở trong lòng."

"A, đại sư huynh, ta ngộ ra rồi."

Trong lòng Diệp Bình hiện ra một đáp án.

Hần vô cùng kích động.

"Nên ta vẫn chưa giác ngộ bởi vì luôn đi sai đường."

"Diệp Bình a Diệp Bình, sao mi ngu ngốc vậy chứ, thiếu một chút là giác ngộ không ra."

Trong lòng Diệp Bình trách mình quá ngu xuẩn.

Không đi giải thích ý nghĩa hai từ 'quan thiên'.

Mà hãy thử nghĩ theo cách nghĩ của Diệp Bình, sẽ thấy vô cùng chính xác.

Vòm trời trong mắt người thường, tuy vẫn mênh mông như vậy, nhưng đối với một người xuyên qua, Diệp Bình biết rõ trời thật sự lớn tới cỡ nào.

Hồi còn trẻ hần rất thích đi tìm hiểu vũ trụ, nên đương nhiên biết thể giới này rộng lớn tới dường nào.

Diệp Bình hít sâu một hơi.

Hắn đặt Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết vào trong lòng, lại bày ra tư thế quan thiên thần ma.

Nhưng lần này, hắn không nhìn lên trời cao nữa.

Mà hắn nhắm mắt, lấy tâm hóa mắt, nhìn trời đất ở trong lòng.

Trong nháy mắt.

Một cơn gió mát thoảng qua.

Trong đầu Diệp Bình hiện ra vũ trụ mênh mông.

Vô số tinh hệ hiện ra trong đầu hắn, vô cùng vô biên, bắt từ bắt diệt.

Cũng ngay lúc này.

Trên bầu trời, từng ngôi sao đột nhiên chấn động.

Quần tinh chấn động, tỏa ra quang mang sáng chói.

Đại Hạ vương triều.

Nơi đây trắng lè nguy nga, xa hoa cùng cực.

Trong Thiên Cơ Điện.

Trong một bức cổ đồ, quần tinh lấp lánh.

Lão giả ngồi trước cổ đồ mở bừng mắt ra, nét mặt không sao tin được.

"Đây là... đây là...! Chuyện này không thể nào! Quần tinh lấp lánh! Đây chính là sinh ra một vị Thánh Nhân bất hủ đúng không? Sao có thể có loại dị tượng này?"

Cả người lão giả rung động.

Lão chính là điện chủ Thiên Cơ Điện của Đại Hạ vương triều, quyền thế ngập trời, địa vị gần bằng Đại Hạ hoàng đế.

Nhưng lúc này, cơ thể lão rung rung, trong mắt là sự kinh sợ.

Không chỉ vậy, ở ba hướng đông nam tây còn có ba tòa Thiên Cơ Điện khác, trong ba tòa Thiên Cơ Điện này cũng đều có người có thực lực cường đại ở đó, và đều lộ ra sự kinh sợ.

Tu tiên thế giới.

Có cường giả tuyệt thế thích quan sát trời, sao, bói toán thiên cơ, thiên cơ học trong thế giới tu tiên là vô cùng quan trọng, có thể nhìn ra hung cát, cũng có thể nhìn vận mệnh một nước, thậm chí là đại vận của bộ tộc.

Dù là ở quốc gia đó hay ở vương triều, thì trước khi quyết định bất kì chuyện lớn nào nhất định cũng phải mời người quan sát ngôi sao xem thiên cơ, dự đoán chuyện sẽ xảy ra trong thời gian tới.

Nếu là hung, thì lui.

Nếu là cát, thì tiến.

Tuy bói toán không nhất định trăm phần trăm thành công, nhưng trong nhiều trường hợp quả thật là có hiệu quả thần kì.

Bây giờ cường giả của bốn đại Thiên Cơ Điện đều bị chấn động, đã đủ để chứng minh sự đáng sợ của việc này.

Nhưng đối với đa số tu sĩ khắp thiên hạ thì chả có chuyện gì bất thường.

Thí dụ như ở Thanh Vân Đạo Tông.

Tô Trường Ngự lặng lẽ nhìn chăm chú vào trời cao.

Hắn sẽ chẳng phát hiện ra bất kì một sự khác thường nào cả.

Nếu phải nói ra, thì bây giờ Tô Trường Ngự chỉ cảm thấy hình như những ngôi sao sáng hơn hồi trước một chút.

Cách đó không xa.

Hứa Lạc Trần và Trần Linh Nhu thì nhìn chăm chú vào Tô Trường Ngự.

"Nhị sư huynh, huynh nói xem đạo này đại sư huynh làm sao vậy? Mỗi ngày cứ tới giờ này là lại đi ngắm sao. Có phải huynh ấy có tâm sự không?"

Trần Linh Nhu hỏi.

"Không rõ nữa."

Hứa Lạc Trần lắc đầu, y không rõ lắm.

"Có phải là tư chất của tiểu sư đệ thấp quá, dạy khó quá không? Nên Đại sư huynh hơi không vui?"

Trần Linh Nhu tiếp tục nói.

"Có khả năng, dù sao cũng không phải ai cũng có thể học được kiếm đạo. Để mấy ngày nữa ta tới chỗ tiểu sư đệ vậy, nếu không cứ tiếp tục thế này, ai biết đại sư huynh có làm ra chuyện gì cực đoan hay không."

Hứa Lạc Trần nói.

Làm như vậy, mọi chuyện đều yên bình.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Trong đầu Diệp Bình hiện ra một hư ảnh pho tượng thần ma.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chắn Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đại đạo tổ ma! Thiên chùy lò sưởi!

Dịch: Tiểu Băng

***

Đêm khuya.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Giờ này khắc này.

Trong đầu của Diệp Bình.

Hiện ra cảnh tượng vũ trụ.

Vô biên vô hạn, vô cùng vô lượng.

Đây chính là thiên địa trong lòng Diệp Bình.

Bốn bề trên dưới gọi là vũ, từ cổ chí kim gọi là trụ.

Vũ trụ, là rộng lớn vô cùng, cũng vô cùng nhỏ bé.

Vũ trụ trong lòng Diệp Bình, mệnh mông vô ngần, nhưng có một pho tượng quan thiên thần ma xuất hiện trong vũ trụ ấy.

Tượng thần ma này, không thể quan sát, không thể nhìn thẳng, toàn thân tỏa ra một loại khí tức kinh khủng đến cực hạn, dù chỉ một ít cũng có thể khiến vũ trụ nổ vang.

Thần ma thân thể, giống như được đúc từ thần thiết, mang theo sức mạnh vô địch, đứng hiên ngang trong vũ trụ, tay cầm đại đạo, cước đạp ngũ hành âm dương, trong mắt hiểu rõ tất cả.

Đây chính là Đại đạo thần ma.

Cả người Diệp Bình chấn động.

Trong lòng hắn quan sát tượng thần ma này, trong nháy mắt, trong đầu hắn xuất hiện vô số diệu pháp.

Là mở ra pháp môn vô thượng của thần ma luyện thể.

"Lấy thiên làm chùy, lấy địa làm lò, rộng nạp tất cả, thoát thai hoá cốt."

Một thanh âm xa xưa xuất hiện trong đầu Diệp Bình.

Diệp Bình đã giác ngộ ra bản pháp môn Thần Ma Luyện Thể hoàn chỉnh.

Một giờ sau.

Diệp Bình mở mắt.

Hắn đã biết cách thức để tu luyện Thần Ma Luyện Thể Quyết.

Tâm quan thần ma, dẫn thiên địa hoá thần chùy và hỏa lò, ngao luyện bản thân.

Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết có tổng cộng năm cảnh giới.

Tiểu thần ma, đại thần ma, vô thượng thần ma, đại đạo thần ma, đại đạo tổ thần.

Hiện giờ tâm pháp ở trong đầu Diệp Bình chính là tiểu thần ma thiên, lấy thiên chùy làm lò sưởi, ngao luyện nhục thân chín chín tám mươi mốt lần, sẽ được viên mãn, từ đó ngưng tụ tiểu thần ma thân thể.

Đến lúc đó, nhục thân có sức mạnh như Chân Long, khí huyết thịnh vượng như thái dương, tinh khí thần tràn đầy.

Thần Ma Luyện Thể Quyết có hai yêu cầu chính.

Một là tâm quan thần ma, nếu trong đầu không có Thần Ma Đồ, thì dù ngươi có cố gắng cách nào cũng không thể ngao luyện ra được thân thể thần ma chân chính.

Thứ hai là thiên chùy lò sưởi, đây là một thiên pháp môn, lấy khí dẫn thần, lấy thần dẫn thể, lấy thiên làm chùy, lấy đất làm lò, thân trong hỏa lò, thiên chùy bách luyện.

Trong lòng có Thần Ma Đồ rồi, nhất định phải dùng thiên pháp môn này, dùng linh khí tương thông với thiên địa, từ đó mượn nhờ đại địa chi lực, hoá thành vô thượng hỏa lò, sau đó lấy thiên uy hoá thành thần chùy, gõ lên thân, để cứng rắn ngao luyện ra thần ma thân thể.

Quá trình này cực kỳ hung hiểm, nhưng phương pháp rất đơn giản, chỉ cần có đủ linh khí, là có thể ngao luyện một lần.

Nhưng nếu không có ý chí cực kỳ cường đại, thì trong quá trình ngao luyện sẽ rất dễ bị tán loạn nguyên thần, nhục thân vỡ nát, chết không có chỗ chôn.

"Vốn tưởng giác ngộ đã rất khó, không ngờ tu luyện càng khó hơn. Nhưng thể này cũng là hợp lý. Dù sao tâm pháp càng cường đại thì sẽ càng trắc trở, nếu tùy tiện tiện cũng có thể tu thành, vậy chẳng phải ai cũng có thể trở thành tu sĩ hay sao?"

Diệp Bình giác ngộ xong, không khỏi cảm khái.

Nhưng đã có một phiền phức xuất hiện.

Muốn ngưng tụ thiên chùy lò sưởi, nhất định cần phải có rất nhiều linh khí, nhưng vấn đề chính là mình không có linh khí a!

Mấy ngày nay hôm nào mình cũng đi giác ngộ kiếm pháp, từ đầu tới giờ đã tu luyện ngày nào, đương nhiên như vậy không thể nào ngưng tụ ra được linh khí.

Hơn nữa càng tu luyện Thần Ma Luyện Thể Quyết về sau thì lượng linh khí cần thiết sẽ càng khổng lồ.

Quan trọng nỗi phiền lớn nhất của hắn là tư chất tu hành kém, cái này rất phiền phức.

Diệp Bình rất có cơ sở về tư chất tu hành của mình. Cả nửa năm trời, tham gia hơn năm mươi cuộc thăng tiên đại hội, mấy trăm tông môn kiểm tra, đều là không linh căn.

Nên Diệp Bình cảm thấy, có lẽ không chỉ khả năng kiếm đạo của hắn rất kém, mà tư chất tu hành có khi cũng là kém cỏi nhất.

"Phải làm gì bây giờ?"

Phiền muộn tới, Diệp Bình thấy đau đầu.

"Đi tìm đại sư huynh?"

Diệp Bình trầm nghĩ, nhưng rồi phủ quyết rất nhanh.

"Không được, tư chất tu hành bản thân mình kém, nếu còn đi tìm đại sư huynh, kết quả ra là tư chất tu hành quá kém, có khi sẽ làm đại sư huynh phản cảm."

"Nhưng không tìm đại sư huynh, thì không sao tu hành được, nếu không tu hành được, thì không tu thể luyện Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết."

Diệp Bình cau mày, đang vắt óc suy nghĩ.

"Ý? Hôm trước Đại sư huynh cho mình một ít Luyện Khí Đan, không biết những đan dược này có hiệu quả hay không?"

Diệp Bình chợt nghĩ đến một thứ.

Nghĩ vậy, hắn lập tức lấy bình Luyện Khí Đan ra.

Hắn mở bình, đổ ra một viên đan dược màu trắng nhạt.

Đan dược không lớn, chỉ bằng một hạt gạo, bề mặt có màu trắng, tỏa ra mùi hương thơm ngát, không có vị thuốc đông y.

Nhưng ngay lúc Diệp Bình định bỏ vào mồm, thì hắn chợt ngăn ra.

"Là dược thì có ba phần độc, đây là Luyện Khí Đan, ta còn chưa bước vào Luyện Khí Cảnh, dùng nó không biết có thể gặp chuyện không may hay không, không thể lỗ mãng."

Diệp Bình chợt nhớ ra hắn vẫn chưa bước vào Luyện Khí Cảnh, hắn không biết có thể dùng loại đan dược này hay không.

Lỡ nuốt vô bị bạo thể thì sao?

Nghĩ vậy, Diệp Bình lại thả viên Luyện Khí Đan vào trong bình ngọc.

Cẩn thận một chút không bao giờ sai.

Tiên hiệp thế giới, tu sĩ phân chia bảy đại cảnh giới.

【 Luyện Khí Cảnh 】, 【 Trúc Cơ cảnh 】, 【 Kim Đan cảnh 】, 【 Nguyên Anh cảnh 】, 【 Nguyên Thần cảnh 】, 【 Độ Kiếp cảnh 】, 【 Đại Thừa cảnh 】.

Mỗi một cảnh giới đều có khoảng cách không thể vượt qua. Thượng làm tiên, hạ làm phàm, áp chế tuyệt đối.

Diệp Bình tuy chưa từng tu tiên, nhưng cũng có xem một ít thông tin.

Không thể tu luyện Thần Ma Luyện Thể Quyết, Diệp Bình cũng không bối rối, ít nhất bây giờ hắn đã giác ngộ ra pháp môn, tu hay không tu chỉ là chuyện sớm muộn.

Hắn nhanh chóng lại bắt đầu giác ngộ vết kiếm.

Hắn muốn tranh thủ lĩnh ngộ Tứ Lôi kiếm ý sớm một chút.

Cứ thế, ngày hôm sau.

Tô Trường Ngự tới.

Từ khi đưa Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết cho Diệp Bình, ba ngày nay hắn đều khổ tâm nghiên cứu ‘Xuyên Hà kiếm pháp’, chỉ tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình, Tô Trường Ngự ba ngày ba đêm không chọn nổi.

Nhưng vẫn cứ xem mà không hiểu, điều này làm Tô Trường Ngự rất khó chịu, trước có Tứ Lôi kiếm pháp hắn đã phải lĩnh ngộ mấy chục năm, nay tới thêm một quyển Xuyên Hà kiếm pháp, tuy hơi kém hơn Tứ Lôi kiếm pháp nhưng mà ngay từ đầu hắn vốn đã là cùi mướp.

Nghĩ vậy, Tô Trường Ngự không khỏi bức bối.

Đang êm đang đẹp, tự nhiên bảo mình đi học kiếm pháp, không thể dạy Diệp Bình cái khác được à?

Nhưng cái bức bối nhất không phải cái này, mà là mình có giận mà không dám nói á.

Hiện giờ Thái Hoa đạo nhân đang chờ mình đi dạy cho Diệp Bình Xuyên Hà kiếm pháp, nếu Thái Hoa đạo nhân biết ngay từ đầu mình đã không học được, không chừng không giết chết cũng sẽ lột da mình.

Tô Trường Ngự đoán được suy nghĩ của Thái Hoa đạo nhân.

Ông ấy muốn cho Diệp Bình tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu.

Nhưng Tô Trường Ngự cảm thấy suy nghĩ dốt lừa thuê này có vô số chỗ không ổn.

Tuy tư chất kiếm đạo Diệp Bình rất mạnh.

Nhưng vấn đề là, Diệp Bình không có pháp lực, dù đại hội kiếm đạo Thanh Châu có quy định, chỉ cho tu sĩ từ Trúc Cơ cảnh trở xuống tỷ thí kiếm đạo.

Nhưng trên cơ bản đa phần người dự thi đều là tu sĩ Luyện Khí tầng bảy tầng tám, thậm chí là Luyện Khí viên mãn.

Diệp Bình có thể ngưng tụ được kiếm thể, nhưng hắn không có một chút pháp lực nào cả, nếu gặp phải tu sĩ Luyện Khí tầng năm tầng sáu, có lẽ còn có phần thắng.

Nhưng nếu gặp phải kiếm tu cường đại thật sự, thì quả thật phần thắng là không hề có.

Đương nhiên, chủ yếu là vì Tô Trường Ngự cũng không rõ lắm, Tứ Lôi kiếm thể mạnh tới mức nào. Trong mắt hắn chỉ có hai loại người.

Yếu hơn mình.

Và mạnh hơn mình.

Nên để Thái Hoa đạo nhân bỏ đi suy nghĩ kia, Tô Trường Ngự quyết định tiếp tục dạy tầm bậy.

Đúng thế, không sai. Xuyên Hà kiếm pháp hay không Xuyên Hà kiếm pháp cái gì mặc kệ, Tô Trường Ngự quyết định dùng phương thức của mình để đi dạy Diệp Bình.

Đêm qua, hắn đã viết ra một quyển kiếm phổ mới.

Có một phần là lĩnh hội phân chính của Xuyên Hà kiếm pháp, còn đa phần là hắn nói bừa.

Hắn không tin, như vậy mà Diệp Bình còn có thể lĩnh ngộ ra được.

Nếu dùng cái này mà có thể lĩnh ngộ, hắn sẽ nhai vỡ rồi nuốt hết kiếm của tất cả mọi người trong đại hội kiếm đạo Thanh Châu.

Cứ thế Tô Trường Ngự đi tới sau sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống, chảy băng ra biển chẳng quay về

Dịch: Tiểu Băng

Sau sườn núi.

Diệp Bình chăm chú giác ngộ vết kiếm trên mặt đất, muốn ngưng tụ kiếm ý sớm một chút.

Nhưng trong lúc đang giác ngộ, hắn mơ hồ nhận thấy có người đến.

Diệp Bình mở bừng mắt, nhìn ra phía sau.

Là Tô Trường Ngự.

"Đại sư huynh?"

Diệp Bình không ngờ Tô Trường Ngự tới, lập tức đứng dậy hành lễ.

"Không cần đa lễ."

Tô Trường Ngự mở miệng, vẫn đáng vẻ cao nhân như cũ.

Nhưng mặt ngoài thì là vậy, trong lòng lại khó chịu.

Không, nói chính xác không phải là khó chịu, mà là cực kì khó chịu.

Từ khi biết tiểu sư đệ của mình có thiên phú dị bẩm, trong lòng Tô Trường Ngự không dễ chịu chút nào.

Cho nên mới nói, làm người không nên so sánh quá.

"Đại sư huynh, hôm nay ngài tới có chuyện gì?"

Diệp Bình tò mò hỏi.

Mấy ngày nay Tô Trường Ngự tới rất nhiều lần, khiến Diệp Bình hơi hiếu kỳ.

"À, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là tới truyền cho ngươi môn kiếm pháp thứ hai."

Tô Trường Ngự hơi hột nói.

"Môn kiếm pháp thứ hai?"

Diệp Bình hơi kinh ngạc.

"Đại sư huynh, sư đệ tư chất ngu dốt, gần một tháng, mà môn kiếm pháp thứ nhất cũng còn chưa hoàn toàn ngưng tụ được kiếm ý, nhanh như vậy đã bảo đệ học môn kiếm pháp thứ hai, có phải là hơi nhanh quá không?"

Diệp Bình thấy hơi lo lắng, sợ mình tham nhiều nuốt không nổi.

Nhưng câu này rơi vào tai Tô Trường Ngự lại trở nên chột tai.

Thế này mà gọi là tư chất ngu dốt?

Vậy ta đây là cái gì?

Phế vật hử?

Chưa tới một tháng đã ngưng tụ được Tứ Lôi kiếm thể, ngươi còn muốn như thế nào?

Ta khổ tu mười lăm năm, cũng chỉ luyện được tới sơ khuy môn kính của Xuân Lôi, ngươi một tháng đã ngưng tụ ra Tứ Lôi kiếm thể.

Ngươi còn muốn như thế nào nữa?

Trong lòng Tô Trường Ngự vô cùng bị phẫn.

Không nói ra được, trong lòng càng thêm khó chịu.

"Không sao, có cái gọi là một pháp thông vạn pháp thông, nếu ngươi đã nắm được Tứ Lôi kiếm pháp, thì học tập thêm một kiếm pháp mới cũng là làm ít mà lợi nhiều."

Tuy trong lòng khó chịu, nhưng ngoài mặt, Tô Trường Ngự lại vô cùng bình thản.

"Thì ra là thế, đa tạ sư huynh chỉ giáo."

Diệp Bình gật đầu, bỏ qua không thắc mắc nữa.

"Tiểu sư đệ, giờ đại sư diễn luyện một lần kiếm pháp mới cho ngươi xem. Ngươi cố gắng lĩnh ngộ, xem xem ngươi có thể lĩnh ngộ ra cái gì nào."

Tô Trường Ngự chậm rãi mở miệng, sau đó rút bảo kiếm, lùi lại mấy bước.

Diệp Bình ngừng thở, hết sức chăm chú nhìn Tô Trường Ngự.

Tô Trường Ngự tay cầm kiếm, không vội múa ngay, mà nhắm mắt lại.

"Đại sư huynh đây là muốn hòa hợp vào với trời đất, tiến vào trạng thái người kiếm hợp nhất phải không?"

Trong lòng Diệp Bình chấn động.

Thời gian qua từng chút một.

Một lát sau, Tô Trường Ngự mở mắt, trong đầu nghĩ tới kiếm chiêu.

Xoạt.

Tô Trường Ngự rút kiếm, ngay sau đó kiếm thế như cầu vồng, như nước sông lao nhanh, khiến Diệp Bình không khỏi liên tục lấy làm kỳ.

Nhưng rất nhanh, Diệp Bình không khỏi cau mày.

Bởi vì hắn phát hiện, kiếm chiêu của đại sư huynh nhìn thì như rất mạnh, nhưng hình như có chút không ăn khớp.

Diệp Bình lấy Tứ Lôi kiếm pháp đối ứng với kiếm pháp của Tô Trường Ngự, loáng thoáng cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Nhìn hơi sùng sộng, khiến người ta có cảm giác không thuần thực.

Hít!

Diệp Bình chợt ngăn người.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Đại sư huynh đang nhắc nhở mình à.

Bộ kiếm pháp này rất mạnh, không thua gì Tứ Lôi kiếm pháp, thậm chí còn mạnh hơn Tứ Lôi kiếm pháp, nhưng bộ kiếm pháp này có một chỗ rất dễ bị làm lỗi.

Đại sư huynh là lo mình đi sai đường, nên mới cố ý lộ ra kẽ hở, để cho mình suy nghĩ thật kỹ, để không bị nhầm.

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Bình vô cùng cảm kích.

Hắn nhìn ra được, đại sư huynh không phải là người nói lung tung. Thoạt nhìn là người có ý chí sắt đá, nhưng trên thực tế lại là một người ôn hòa, chỉ là không giỏi biểu đạt tình cảm, nên sẽ không dùng ngôn ngữ để dạy mình, mà dùng một cách thức khác để biểu đạt.

Thế là, hảo cảm Diệp Bình dành cho Tô Trường Ngự tăng lên gấp bội.

Mà Tô Trường Ngự cũng thật sự rất ra sức thi triển Xuyên Hà kiếm pháp đã được sửa đổi này.

Diễn luyện xong.

Tô Trường Ngự thở hơi dồn dập.

Nhưng hắn vẫn giữ vẻ trấn định, sau khi thi triển xong chiêu cuối cùng, còn cố ý kéo ra một cái kiếm hoa, cố gắng mười phần.

Diệp Bình cũng luôn nhìn chăm chú bộ kiếm pháp này không dời mắt.

Kiểm pháp kết thúc, khí thế hào hùng, khiến Diệp Bình không nhận được lắm bảm.

“Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống

Chảy băng ra biển chẳng quay về.” (*)

Diệp Bình dùng một bài thơ để hình dung bộ kiếm pháp này, có vẻ rất là chấn động.

Tô Trường Ngự đứng cách đó không xa ngoài mặt thì nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng không ngừng đề mắt tới Diệp Bình, hắn cũng lo Diệp Bình nhìn ra sơ hở nào đó. Khi nhìn thấy ánh mắt Diệp Bình chỉ đây sự tán thán, lập tức không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nghe thấy câu thơ Diệp Bình đọc, càng sùng sốt hơn.

“Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống, chảy băng ra biển chẳng quay về.”

"Câu thơ này nghe rất có phong cách. Rất tốt, Tô mỗ ta vui vẻ thu nhận."

Tô Trường Ngự ghi nhớ câu thơ kia vào trong lòng, nói với Diệp Bình.

"Tiểu sư đệ, ngươi cảm thấy bộ kiếm pháp này như thế nào?"

Tô Trường Ngự bình tĩnh hỏi.

"Hồi đại sư huynh, sư đệ cảm thấy, bộ kiếm pháp này có khí thế hào hùng, kiếm thế như sóng biển, chồng lên nhau không ngừng, cuối cùng chảy xuyên thành biển, kinh động thiên nhân."

Diệp Bình ca ngợi thật lòng.

Quả nhiên, người đọc sách đúng là người đọc sách, Tô Trường Ngự rất thỏa mãn gật gù, sau đó mở miệng nói.

"Tiểu sư đệ, bộ kiếm pháp này tên là Thiên Hà kiếm pháp, phần nhập môn chỉ có chín chiêu, nhưng có thể không ngừng sinh sôi nảy nở, ngươi phải lĩnh ngộ cho tốt, cũng phải suy ngẫm cẩn thận. Cái khác sư huynh không nói nhiều, bằng không sẽ không có ý nghĩa, ngươi hiểu không?"

Tô Trường Ngự nghiêm túc nói.

"Được, thỉnh sư huynh yên tâm, sư đệ nhất định sẽ nghiêm túc diễn luyện, sớm ngày ngưng tụ Thiên Hà kiếm thế."

Diệp Bình nghiêm túc gật đầu.

Tô Trường Ngự nghe vậy, không khỏi cười yếu ớt.

Thiên Hà kiếm thế?

Bộ kiếm pháp này hoàn toàn là hấn nói bừa, ngoài chiêu thứ nhất và chiêu sau cùng, còn lại toàn bộ đều là hấn tự sáng tác ra.

Chỉ nhờ vậy?

Mà có thể ngưng tụ kiếm thế?

Tiểu sư đệ, ngươi còn non dại quá.

Trong lòng Tô Trường Ngự sung sướng.

Nhưng hấn không phải thật lòng đi hù Diệp Bình.

Chủ yếu là sau khi biết được ý nghĩ của Thái Hoa đạo nhân, cộng với chuyện hấn thật sự không lĩnh ngộ được Xuyên Hà kiếm pháp, nên Tô Trường Ngự mới nảy ra chủ ý này.

"Tiểu sư đệ, sư huynh đã giao kiếm pháp cho ngươi, đương nhiên nếu không lĩnh ngộ ra, thì cũng không cần phải cố cưỡng ép. Dù sao kiếm đạo nhất mạch có rất nhiều kiếm thuật, loại này không thích hợp thì đổi sang loại khác, nếu không thì lại quay về tiếp tục lĩnh ngộ Tứ Lôi kiếm pháp cũng không sao, hiểu chưa?"

Tô Trường Ngự căn dặn.

Hấn lo Diệp Bình sẽ cứ túm lấy một môn kiếm pháp đến chết không nhả, lỡ mà như vậy thật, không chừng Thái Hoa đạo nhân sẽ muốn chém chết mình.

"Kính tuân giáo huấn của sư huynh."

Diệp Bình gật gù đầu.

"Vậy được. Ngươi đi luyện kiếm đi, hai ngày nữa Lạc Trần sư huynh sẽ tới tìm ngươi, dạy ngươi thuật luyện đan."

Tô Trường Ngự mở miệng.

"Lạc Trần sư huynh?"

Lần này Diệp Bình kinh ngạc thật.

Hấn không ngờ nhanh như vậy đã học sang môn khác?

Tư chất này của mình có thể học được không?

Diệp Bình vô cùng tò mò.

"Ừ. Ngươi đừng lo. Lạc Trần sư huynh của ngươi tính tình ôn hòa, còn dễ chịu hơn sư huynh ta rất nhiều, Được rồi, an tâm luyện kiếm đi."

Tô Trường Ngự không nói gì thêm.

Xoay người rồi đi.

- - -

*: ‘Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!’”

Hai câu thơ trong bài Thương tiễn tửu của Lý Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tiểu sư đệ, diễn luyện Thiên Hà kiếm pháp một lần sư huynh xem

Dịch: Tiểu Băng

Tô Trường Ngự đi.

Nhưng rất nhanh quay lại.

Không phải là quên đồ gì, chủ yếu là Tô Trường Ngự càng nghĩ càng cảm thấy hơi sợ.

Dù sao bộ kiếm pháp mới kia là do hắn vẽ bừa ra.

Thức mở đầu đúng là của Xuyên Hà kiếm pháp, nhưng mà mấy chiêu ở giữa đều là hắn bịa ra, thuần túy chỉ được mỗi cái khí thế nhìn hào hùng, chứ vào thực chiến thực tế tuyệt đối chẳng có tác dụng gì cả.

Diệp Bình tính tình ngay thật. Tô Trường Ngự sợ Diệp Bình thật tình quá, tập tới bị nhập ma thì không hay.

Nên Tô Trường Ngự quay lại.

Định bảo Diệp Bình diễn luyện một lần cho mình xem, sau đó dần dần thêm lần nữa, như thế hắn sẽ không đến nỗi chấp nhất quá mức.

Tô Trường Ngự nhanh chóng đi tới sau sườn núi.

Nhưng Diệp Bình không có luyện kiếm, mà đang nhắm mắt tu thần, hình như đang nghĩ gì đó.

"Tiểu sư đệ."

Tô Trường Ngự gọi, Diệp Bình lập tức mở mắt, khó hiểu nhìn hắn.

"Đại sư huynh, sao ngài quay lại?"

Diệp Bình hơi không hiểu. Hắn mới ngồi xuống chưa lâu, đang suy nghĩ Thiên Hà kiếm pháp, không ngờ Tô Trường Ngự lại tới.

"Tiểu sư đệ, ngươi diễn luyện lại Thiên Hà kiếm pháp mới vừa rồi một lần cho ta xem. Sư huynh lo ngươi không thích hợp với bộ kiếm pháp này."

Tô Trường Ngự đi thẳng vào vấn đề, chẳng buồn rào trước đón sau.

"À, được."

Diệp Bình gật đầu, sau cầm lấy thanh kiếm bên cạnh.

"Sư huynh, có thể đại khái thôi được không? Ta chỉ mới vừa suy nghĩ, muốn suy nghĩ thêm một chút."

Diệp Bình hơi căng thẳng.

Dù sao diễn luyện kiếm pháp trước mặt cường giả kiếm đạo cấp tuyệt thế, đây chả phải đùa giỡn đại đao trước mặt Quan Công sao?

Nhất là mới chỉ nhìn có một lần, Diệp Bình sợ bị sai, nên nghĩ nghĩ mới nói vậy.

"Không sao, sư huynh chờ người."

Tô Trường Ngự chẳng thấy có vấn đề gì.

"Vậy xin sư huynh chờ chút."

Diệp Bình không nói nữa, ngồi im nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ về bộ kiếm pháp.

Trong nháy mắt, kiếm chiêu xuất hiện trong đầu Diệp Bình.

Trong đầu hắn, kiếm ảnh trùng điệp.

Chín chiêu kiếm không ngừng trôi đi.

Bộ Thiên Hà kiếm pháp này, kiếm thế hào hùng khí khái, trong đầu hắn, kiếm chiêu cực kỳ tinh diệu tuyệt luân, tạo cảm giác áp chế không gì sánh kịp.

Cứ như trước mặt không phải là con sông, mà là biển rộng mênh mông.

Vì sao gọi là Thiên Hà kiếm pháp?

Diệp Bình chìm vào trầm tư.

Một lát sau, hắn chợt hiểu ra.

Như thế nào là Thiên Hà?

Ngân hà treo trên trời cao chính là Thiên Hà.

Thiên Hà chính là ngân hà.

Dù bất kỳ biển lớn nào cũng không rộng bằng ngân hà.

Diệp Bình đã hoàn toàn lĩnh ngộ.

Cách đó không xa.

Chân Tô Trường Ngự đã hơi tê.

Hắn hơi hối hận, sao lại quay lại đây làm chi, còn thấy phiền muộn hơn, sao trí nhớ của Diệp Bình kém vậy?

Kiếm chiêu đó mình mới thi triển đó mà, sao phải nghĩ lâu như thế?

Không thể nhanh hơn một chút à?

Ta mới quá.

Nhanh lên một chút được không?

Tô Trường Ngự còn đang suy nghĩ linh tinh.

Thì Diệp Bình đột nhiên xuất kiếm.

Ào.

Là âm thanh rung động.

Không phải tiếng kiếm reo, mà là tiếng sóng biển.

Tô Trường Ngự tức khắc ngăn ra.

Kiếm thế của Diệp Bình như cầu vồng, chiêu thứ nhất vừa ra, chiêu sau đã tiếp nối liền mạch như mây bay nước chảy.

Mỗi một chiêu đều giống như một đợt sóng biển.

Chiêu sau nhanh hơn, mạnh hơn chiêu trước.

Chiều thứ hai mươi.

Chiều thứ năm mươi.

Chiều thứ một trăm.

Tô Trường Ngự mờ mịt. Ban nầy hấn múa có chín chiêu cho Diệp Bình xem, sao bây giờ lại tới hơn một trăm chiêu?

Hơn nữa chiêu thức càng về sau, khí thế của Diệp Bình càng mạnh, giống như sóng biển trong biển rộng mênh mông.

Tầng tầng lớp lớp, tầng tầng lớp lớp, chồng lên nhau không bao giờ kết thúc.

Vù vù!

Vù vù!

Cuồng phong cuộn cuộn, tất cả lá cây trong phạm vi mấy chục mét đều bị cuốn lên, những cây cỏ thụ rung lắc.

Cái này không phải kiếm thế.

Cái này vền vền chỉ là kiếm chiêu, Diệp Bình không ngừng huy kiếm, lá vàng vậy mà lại giống như sóng biển, không ngừng phập phồng.

Oanh.

Chiều ba trăm sáu mươi lăm.

Diệp Bình đâm ra một kiếm.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Phía trước Diệp Bình mười mét, cát bay đá chạy, đá vụn bay loạn, tiếng nổ to khủng bố đình tai nhức óc.

Nhưng Tô Trường Ngự đã chìm vào trong mờ mịt.

Đây chính là Thiên Hà kiếm pháp mình mới dạy đó hả?

Tô Trường Ngự sững ra ở đó.

Hắn nhìn ra được trong kiếm thế của Diệp Bình có vết tích mình mới dạy, nhưng uy lực của hai bên quả thực là trên trời và dưới đất.

Tô Trường Ngự không biết phải hình dung kiếm thế của Diệp Bình như thế nào.

Điều duy nhất hắn biết, là nếu mình đối địch với Diệp Bình, thì có lẽ nên chuẩn bị quan tài trước.

Phải biết rằng, tuy hắn thường thường vậy đó, nhưng cũng là tu sĩ Luyện Khí tầng năm.

Trong khi đó Diệp Bình không có tu vi, mà đã mạnh như thế?

Có còn thiên lý hay không?

Có còn vương pháp hay không?

Mình chưa xót quá.

Tô Trường Ngự tỉnh táo lại, cay đắng tới tận trời.

Hắn thật không ngờ, chỉ trong một canh giờ mà Diệp Bình đã lĩnh ngộ được Thiên Hà kiếm pháp chó má.

Hắn vừa giận vừa chưa xót a.

Cách đó không xa, Diệp Bình thu hồi trường kiếm, nhìn Tô Trường Ngự, nét mặt căng thẳng.

"Đại sư huynh, sư đệ tư chất ngu dốt, e là không biểu hiện ra được tinh túy của bộ kiếm pháp này."

Diệp Bình nói thật lòng.

Bởi vì hắn cảm thấy, bộ kiếm pháp này cực kỳ không giống bình thường, cao thâm hơn Tứ Lôi kiếm pháp nhiều, tuyệt đối không chỉ có ba trăm sáu mươi lăm kiếm chiêu đơn giản như vậy.

Thiên Hà chỉ kiếm a.

"Đúng là bình thường, bất quá người có thể tại trong khoảng thời gian ngắn, diễn luyện ra ba trăm sáu mươi lăm chiêu, coi như là cũng được đi, hảo, tiểu sư đệ, người tiếp tục suy nghĩ đi."

Tô Trường Ngự hồi hột đáp.

Nhưng trong lòng lại cực kỳ khó chịu.

Hắn không muốn nói chuyện.

Cứ thế bỏ đi.

Diệp Bình nhìn theo bóng Tô Trường Ngự, tự động cho rằng là vì tư chất của mình quá ngu dốt, nên đại sư huynh mới không muốn nói thêm cái gì.

Nghĩ vậy, Diệp Bình không khỏi hít sâu một hơi nói.

"Đại sư huynh, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực, cố gắng đạt được một phần trăm của ngài."

Diệp Bình thề son thề sắt.

Tô Trường Ngự loạng choạng xém ngã. =))

Bằng một phần trăm của ta?

Người đây là đang sỉ nhục ta?

Giết người diệt tâm

Giết người diệt tâm a.

Được, được lắm

Tiểu sư đệ à tiểu sư đệ.

Tô Trường Ngự xin thề, ta nhất định phải biên ra một bộ kiếm pháp mà người không thể nào luyện được.

Ta không tin, cái gì người cũng có thể học được.

Nếu người vẫn học được kiếm pháp ta chế ra.

Ta sẽ nuốt hết phi kiếm của cả Tấn quốc ngay trước mặt người.

Nuốt hết.

Bàn tay trong áo của Tô Trường Ngự nắm thật chặt, hắn thề thề, nhất định sẽ chế ra một bộ kiếm phổ khiến Diệp Bình không thể lĩnh ngộ ra được.

Nhất định! Nhất định! Nhất định!

Hắn quả thực đã bị đá kích đến không chịu nổi.

Bây giờ hắn chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

Chỉ như thế.

Mãi đến khuya.

Thanh Vân Đạo Tông, Hứa Lạc Trần cầm một quyển thư tịch, đi ra khỏi phòng, cau mày.

"Bốn tài liệu chính của Bồ huyết đan là, ích thảo, huyết đằng, khô tâm căn, lương bồ diệp, chín loại phụ dược là..."

Hứa Lạc Trần lăm bằm, đang đọc thuộc lòng cái gì đó.

Nhưng rất nhanh, hấn mở quyển sách trên tay, nhìn thoáng qua, rồi lầu bàu.

"Lại sai, không phải khô tâm căn, khô tâm căn là chủ được của Bạo Tể Đan. Hứa Lạc Trần à Hứa Lạc Trần, sao mi không nhớ được chứ? Sắp phải tham gia khảo hạch luyện đan sư rồi, nếu lần này mà không đạt thì thất bại lần thứ tám đấy."

Hứa Lạc Trần vừa buồn vừa tự giận mình.

Chợt Hứa Lạc Trần nhìn thấy xa xa trên vách núi có một bóng người.

Là Tô Trường Ngự.

Một mình lặng lẽ nhìn chăm chăm lên trời sao, dáng vẻ vô cùng tiêu điều.

"Đạo này bệnh của đại sư huynh càng ngày càng nặng."

"Ài, đại sư huynh thật là thiếu kiên nhẫn a. Dù tư chất của tiểu sư đệ có kém thì cũng đâu đến mức như vậy chứ?"

"Không phải là tư chất kém thôi sao? Thanh Vân Đạo Tông chúng ta có ai tư chất tốt đâu? Một tí kiên nhẫn cũng không có nữa."

"Làm tám gương tốt, mà một chút kiên nhẫn cũng không có, gặp phải chút chuyện đã bị đá kích không chịu nổi, đúng là không làm được việc lớn, sau này làm sao làm chương môn?"

"Chờ ngày mai ta đi dạy tiểu sư đệ, sẵn sẽ dạy cho đại sư huynh luôn một bài, cho huynh ấy biết thế nào là làm thầy người ta."

Hứa Lạc Trần không khỏi lắc đầu, vẻ không đồng tình chút nào, rồi tiếp tục học thuộc lòng phương thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tứ Quý đạo nhân, học phủ mười nước!

Dịch: Tiểu Băng

Thanh Châu cảnh nội.

Vạn dặm không mây.

Thanh Châu có ba đại môn phái tạo thành thế chân vạc.

Tứ Lôi Kiếm Tông do Tứ Quý đạo nhân thành lập cầm đầu.

Thứ nhì là Bạch Vân Đạo Tông và Quá Nguyệt Kiếm Tông.

Lúc này, trong Tứ Lôi Kiếm Tông.

Một đại hội so kiếm vừa mới kết thúc.

Mười anh tài hàng đầu, bảy nam ba nữ đứng trên đài diễn võ, ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ chí khí hào hùng.

Các trưởng lão đứng trên phi kiếm, nhìn chăm chú vào mọi người.

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hậu vang lên.

"Rất tốt! Vô cùng tốt! Đại hội so kiếm lần này của môn phái, có bảy người tu luyện Xuân Lôi kiếm thuật tới đại thành viên mãn, có hai người tu luyện Xuân Lôi kiếm thuật tới đăng phong tạo cực."

"Đặc biệt, còn có một người ngưng tụ ra được Xuân Lôi kiếm thể, tốt, rất tốt, vô cùng tốt."

Giọng của trưởng lão âm vang như tiếng chuông, vang vọng trong tai chúng đệ tử.

Xung quanh đài diễn võ, mấy ngàn đệ tử nhìn mười người trên đài với ánh mắt đầy ước ao hâm mộ.

Nhất là sau khi được trưởng lão khen ngợi, nụ cười trên mặt mười người càng thêm tươi.

Nhưng, trưởng lão lại nói tiếp.

"Tuy nhiên, đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này không phải tầm thường. Từ nay tới đó còn hai tháng, các người không thể ỷ lại. Để tranh đoạt mười vị trí hạng đầu, chúng môn sẽ tự mình chỉ đạo các người tu hành, hiểu chưa?"

Trưởng lão nói xong.

Tất cả đệ tử đều ồ lên.

Ngay cả mười người trên đài diễn võ cũng không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Không ai ngờ Đại hội kiếm đạo Thanh Châu, lại khiến Tứ Quý đạo nhân tự mình ra chỉ đạo!

Tứ Quý chương môn, chính là người sáng tạo ra Tứ Lôi Kiếm Pháp, được ca ngợi là người có kiếm đạo đệ nhất Thanh Châu, mấy trăm năm trước đã dương danh Thanh Châu. Những năm nay tuy Tứ Quý đạo nhân vẫn giữ chức vụ chương môn, nhưng lại như thần long, không thấy đầu đuôi.

Thật không ngờ, bây giờ sẽ tới để chỉ điểm đệ tử nội môn!

Trong các tông môn ở Thanh Châu, đệ tử đều được chia thành ngoại môn, nội môn, hạch tâm và chân truyền.

Nội môn đệ tử dù có ưu tú, thì cũng không có khả năng để người mạnh như Tứ Quý đạo tự mình tới chỉ dạy!

Ở Thanh Châu, Tứ Quý đạo nhân giống như một tín ngưỡng, người mạnh kiếm đạo đệ nhất Thanh Châu, cái uy danh này không phải là thổi phồng cho có.

Nên lúc này, đừng nói đệ tử ngoại môn, ngay cả các đệ tử nội môn, thậm chí cả đệ tử hạch tâm cũng không nhận được ước ao, hâm mộ.

Ước ao là thứ nhì, cái quan trọng nhất là cảm thấy không thể nào tin được.

Tiếng của trưởng lão lại tiếp tục vang lên.

"Đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này vô cùng quan trọng, mục tiêu của Tứ Lôi Kiếm Tông không phải đệ nhất, mà là mười hạng đầu tiên."

"Chúng ta có được thông tin chính xác, rằng có một số tông môn lánh đời ở Thanh Châu cũng phải đệ tử đi tham gia Đại hội kiếm đạo Thanh Châu, các người có hiểu không?"

Tiếng ồn ào bên dưới còn to hơn ban nãy.

Tông môn lánh đời.

Đối với đám đệ tử, bốn chữ này giống như một ngọn núi lớn.

Tuy đa số đệ tử chưa từng rời khỏi Thanh Châu, nhưng ai cũng biết tông môn lánh đời đại biểu cho cái gì.

Trên Thanh Châu chính là Tấn Quốc.

Mà trên Tấn Quốc chính là mười nước.

Nghe đồn rằng, mười nước đã từng xảy ra một lần náo động, có một số tông môn khổng lồ đã sụp đổ. Song tuy những tông môn này sụp đổ, nhưng vẫn còn một phần lực lượng hạch tâm ẩn núp ở một số nơi nhỏ bé.

Thời gian qua đi, người đương thời đã quên những tông môn này, bọn họ cũng trở thành tông môn lánh đời.

Đương nhiên còn có một loại tông môn lánh đời nữa, loại này còn ghê gớm hơn. Bọn họ hầu như là nhất mạch đơn truyền, trong tay có truyền thừa vô thượng, loại tông môn lánh đời này căn bản là Tứ Lôi Kiếm Tông không thể nào so nổi.

Không, lấy Tứ Lôi Kiếm Tông để so sánh với các tông môn lánh đời chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với các tông môn lánh đời.

Trong nháy mắt, mọi người tức thì hiểu ra, vì sao Tứ Quý đạo nhân sẽ đích thân chỉ đạo.

Rất rõ ràng, đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, chính là ngoại hổ tàng long, ngay cả tông môn lánh đời cũng còn tham dự, nhất định là có mục đích quan trọng nào đó.

Nghĩ vậy, mọi người càng thêm gan tị.

Biết trước vậy thì dù liều mạng cũng phải giành vào mười vị trí đầu.

Chúng đệ tử vô cùng hối hận.

Bọn họ chẳng nghe được một tí xú thông tin nào cả.

Tuy nói bọn họ cũng có khả năng tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu, nhưng vấn đề là được chương môn chỉ điểm và không được chương môn chỉ điểm hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Trưởng lão nhìn lướt qua dáng vẻ của chúng đệ tử, không nói gì thêm, phát tay nói.

"Được rồi, dù có vào mười hạng đầu hay không, thì các ngươi cũng cần tôi luyện thật nhiều, nhất định không được tự mãn tự đại, con đường tu luyện kiếm đạo dài đằng đặc đến vô cùng, phải lấy cần cù làm chủ, tan họp."

Nói xong, các trưởng lão đều rời đi, để lại chúng đệ tử.

Đại diện Tứ Lô Kiếm Tông.

Mười mấy trưởng lão yên lặng ngồi đó, nét mặt nghiêm túc, một chữ không nói.

Trong đại diện vô cùng yên tĩnh, bầu không khí đầy lạnh lùng nghiêm nghị.

Ngay lúc này.

Một bóng người xuất hiện bên ngoài đại diện.

Là một lão giả.

Mọi người vội vàng đứng dậy, nhìn về phía lão giả cung kính chào.

"Kính chào chương môn!"

Bọn họ đồng thanh.

Lão giả phát tay, đi vào đại diện, ngồi xuống vị trí chủ vị.

"Hôm nay triệu các ngươi tới đây là vì có một chuyện quan trọng."

Lão nói chậm rãi, khiến chúng trưởng lão thấy tò mò.

Xảy ra chuyện gì, mà tới mức lại khiến Tứ Quý đạo nhân tự mình xuất quan.

"Dám hỏi chương môn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy, chương môn, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Có liên quan tới Thái Huyền Kiếm Tháp Lệnh không?"

Mọi người đều lên tiếng, có người biết được một chút chuyện, không nhịn được hỏi ra.

Nhưng Tứ Quý đạo nhân lắc đầu.

"Nếu chỉ là Thái Huyền Kiếm Tháp Lệnh, thì cũng không phải là chuyện gì lớn." Tứ Quý đạo nhân đáp, nét mặt trở nên nghiêm túc: "Các ngươi đều biết học phủ mười nước chứ?"

Tứ Quý đạo nhân chậm rãi hỏi.

"Học phủ mười nước?"

"Học phủ mười nước lại khai giảng à?"

Đám trưởng lão nhất tề hiểu ra. Bọn họ đều biết học phủ mười nước, nhưng ai nấy đều tò mò, học phủ mười nước thì có liên quan gì tới Đại hội kiếm đạo Thanh Châu?

"Chương môn, học phủ mười nước không phải chuyện đùa, nhưng có liên quan gì tới đại hội kiếm đạo Thanh Châu? Không lẽ hạng nhất đại hội kiếm đạo Thanh Châu có thể trúng cử vào học phủ mười nước?"

Có trưởng lão không nhịn được hỏi, vẻ rất tò mò.

Học phủ mùi nước.

Chính là học phủ lừng danh trong cả mùi nước. Học phủ này chỉ tuyển nhận anh tài của mùi nước, các anh tài này mới là anh tài thật sự.

Hạng nhất Thanh Châu so với họ chả là cái gì.

Nghe nói, vợ đại một đệ tử nào trong học phủ mùi nước thì cũng đều là anh tài của một quốc gia.

Trong mùi nước, Tấn Quốc chỉ đứng vào hàng cuối.

Trong Tấn Quốc tổng cộng có ba mươi ba châu, trong đó Thanh Châu cũng chỉ là đứng loại trung bình, đây là còn nhờ có Tứ Quý đạo nhân, một mình chống đỡ đưa địa vị của Thanh Châu lên mấy bậc.

Chứ nếu không, thì trên cơ bản Thanh Châu chính là lót hàng chót.

Nên đối với tu sĩ Thanh Châu, học phủ mùi nước quả thực là xa không với tới.

Bọn họ tò mò là vì không hiểu đại hội kiếm đạo Thanh Châu thì liên quan gì với học phủ mùi nước.

Không phải xếp hạng đầu đại hội kiếm đạo Thanh Châu là có thể tiến vào học phủ mùi nước đấy chứ?

Nếu quả thật là vậy, thì cả Thanh Châu chắc hẳn sẽ sôi trào điên cuồng.

Chúng trưởng lão đều nhìn Tứ Quý đạo nhân chăm chăm.

Tứ Quý đạo nhân cũng chẳng cần câu giờ, nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chắn Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thống lĩnh giám sát sứ Tấn Quốc, chính là người trong bức họa

Dịch: Tiểu Băng

Tứ Lôi Kiếm Tông, trong đại điện.

Tứ Quý đạo nhân bình tĩnh nhìn về phía mọi người.

"Tuy lần này Đại hội kiếm đạo Thanh Châu và học phủ mùi nước không có liên quan gì nhiều, nhưng ta nhận được mật báo, Tấn Quốc sẽ phái ra mấy trăm vị đại sư kiếm đạo bí mật kiểm tra hai chuyện."

"Chuyện thứ nhất là án Thất Bảo Bình bị mất."

"Chuyện thứ hai là Tấn Quốc học xã."

"Học phủ mùi nước gần khai giảng, sẽ xuất hiện anh tài của mùi nước trúng tuyển, nhưng cần phải chờ thêm một chút thời gian. Ngoài một số suất đã được quyết định nội bộ, Tấn Quốc quốc quân dự định sẽ tuyển chọn một số hạt mầm từ trong ba mươi ba châu đưa tới Tấn Quốc học xã."

"Cuối cùng trong vòng một năm, sẽ bồi dưỡng ra mười anh tài thật sự, đưa tới học phủ mùi nước."

Tứ Quý đạo nhân nói rất cụ thể chi tiết.

Nét mặt mọi người trong đại điện đều vô cùng kinh ngạc.

"Chương môn, nói cách khác, Đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, Tấn Quốc triều đình sẽ phái mạnh giả kiếm đạo tới, dò xét giám sát? Chọn lựa hạt giống tốt?"

Có trưởng lão hiểu ra vấn đề, bật thốt.

"Không sai." Tứ Quý đạo nhân gật đầu, sau đó nói tiếp: "Hon nữa ta còn biết đó là ai."

Tứ Quý đạo nhân nghiêm túc nói.

Cả đại diện ồ lên.

"Là ai?"

"Trước đây Tấn Quốc từng phái ra không ít người tài ba dị sĩ, để đi tìm anh tài trong Tấn Quốc, đưa vào học xã đào tạo, chính là muốn được lọt vào học phủ mười nước, nhưng những người tài ba dị sĩ này ai cũng cao ngạo, còn rất giỏi nguy trang."

"Có lúc đến một chỗ nào đó, mai danh ản tích mấy chục năm, không quan tâm danh lợi, cũng không quan tâm vinh hoa phú quý, toàn tâm toàn ý làm việc cho Tấn Quốc, chường môn, làm sao ngài tìm ra được người giám sát kia?"

Chúng trưởng lão cảm thấy chấn động hoàn toàn.

Phóng mắt ra nhìn khắp trong mười nước, tuy Tấn Quốc không phải là mạnh lắm, nhưng cũng là một quốc gia.

Trong thế giới tu tiên, quan hệ giữa tông môn và triều đình rất là vi diệu, triều đình cho phép tông môn thành lập, mà mỗi đại tông môn cũng tuân theo luật pháp, chỉ cần không liên quan đến cốt lõi, hai bên rất hợp tác với nhau, giữ gìn nhân gian.

Nhưng địa vị của triều đình thì có vẻ hơi cao hơn tông môn một chút. Không phải là tông môn không được, mà là hai thực thể này hoàn toàn khác nhau. Trừ phi trở thành tiên môn hoàn toàn đã vượt ra ngoài tất cả, nếu không, số người trong một tông môn nhiều lắm cũng không quá một trăm ngàn, trong khi một triều đình thì không chỉ có một trăm ngàn người mà thôi.

Đương nhiên chủ yếu còn phải xem triều đình đang đối mặt với tông môn nào.

Nếu tông môn đệ nhất Tấn Quốc, đương nhiên triều đình Tấn Quốc cũng phải nhượng ba phần lễ, nhưng tông môn đệ nhất Thanh Châu thì dù cũng có phân lượng nhất định nhưng còn chưa đủ để vượt qua triều đình.

Trong mắt Tứ Lôi Kiếm Tông, triều đình Tấn Quốc là một tồn tại ghê gớm, mà một tồn tại như vậy, thì dù là có chuyện gì, Tứ Lôi Kiếm Tông cũng rất khó mà biết rõ, nhưng không ngờ Tứ Quý đạo nhân lại phát hiện ra được người 'giám sát' của người ta.

Thế này làm sao không làm chúng trưởng lão phấn chấn cho được!

Phải biết rằng, nếu biết được sớm, không phải để đi hỏi lộ đối phương, nhưng dù không đụng chạm đối phương, thì cũng có thể tính toán yên tâm. Và nếu có thể lấy được thiện cảm của vị đại nhân này, thì đối với Tứ Lôi Kiếm Tông cũng là trăm lợi mà không một hại.

Dù sao loại người giám sát này, ai cũng từng là mạnh giả hàng đầu, không phải loại giá áo túi cơm.

Chúng trưởng lão chấn động.

Tứ Quý đạo nhân không nói gì, chỉ đưa tay ra.

Một bức họa xuất hiện trong tay lão.

Bức họa mở ra, một bức tranh vẽ cảnh một ngọn núi dưới ánh nắng chiều đập vào mắt mọi người.

Cảnh ở trong tranh rất đẹp, tất cả mọi người đang ngồi đều là trưởng lão, ai cũng cả mấy trăm tuổi, ngày thường ngoài tu hành thì đa phần thời gian cũng sẽ đi tìm chút thú vui.

Cầm kỳ thi họa không nói mọi thứ tinh thông, nhưng ít ra cũng coi như có chút tu dưỡng về văn hóa, đương nhiên chỉ cần nhìn một cái cũng nhận ra bức tranh này cực đẹp.

"Kỹ thuật cao siêu, thậm chí có thể gọi là hàng đầu trong nước. Ánh nắng chiều rơi xuống núi trông rất sống động, nhất là người ở trong bức họa, có một loại khí chất kiếm tu lãng đãng, có sự hào hứng, vẻ đẹp của kiếm tu. Vẽ đẹp! Vẽ đẹp! "

"Không, không, không, không chỉ vẽ đẹp đâu. Các người nhìn người trong bức tranh này đi, trông như kiếm tiên bình thường, không có một điểm sắc sảo nào, nhưng lại khiến ta có một cảm giác, một cảm giác rất sâu rằng ở trong đó có ẩn chứa kiếm ý."

"Ồ, vốn ta chỉ cảm thấy tranh này không tệ lắm, nhưng nghe người nói thế mới cảm thấy, hình như là thế thật."

"Tranh này càng xem càng khiến người ta kinh hãi, người ở trong tranh này không có hết khuôn mặt, nhưng chỉ cần một bên mặt thôi mà đã có thể biểu hiện ra phong thái kiếm tiên vô cùng nhuần nhuyễn."

"Chường môn, cái này là có ý gì?"

"Bức tranh này có ý gì? Không lẽ?"

Chúng trưởng lão đều đầy hiếu kỳ.

Có trưởng lão hình như đã đoán ra gì đó.

"Đúng vậy, nam tử vẽ trong tranh này chính là mạnh giả kiếm đạo Tần Quốc quốc quân phái tới."

Tứ Quý đạo nhân nghiêm túc nói.

Mọi người ồ lên.

"Thật?"

"Chưông môn, căn cứ vào đâu?"

"Đúng vậy, người này thoát nhìn thì đúng là giống cao nhân, nhưng nhìn trẻ tuổi như thế, hình như có chút không thể đâu?"

"Đúng đó, chưông môn, ngài có nhầm lẫn gì không?"

Mọi người thì nhau lên tiếng, cảm thấy có chút không thực tế.

Nhưng Tứ Quý đạo nhân lắc đầu, ánh mắt nhìn chúng trưởng lão đầy vẻ thất vọng.

"Nông cạn, nông cạn, các ngươi thực sự là quá nông cạn."

Tứ Quý đạo nhân thấy hơi bất đắc dĩ, trong mắt lộ ra thất vọng.

Chúng trưởng lão hơi ngần ngại, nhưng không dám nói gì, dù sao Tứ Quý đạo nhân ở trong lòng bọn họ có địa vị cực cao, cộng với bức họa này đúng là có điểm khác thường, khiến bọn họ rất hiếu kỳ.

"Các ngươi có biết bức tranh này ai vẽ không?"

Tứ Quý đạo nhân hỏi.

"Thanh Liên Cư Sĩ, cái tên hình như ta có nghe, là tài tử nổi danh Tần Quốc. Nghe nói Tần Quốc quốc quân rất thích tác phẩm của người này, nhưng đạo gần đây người này đã mai danh ẩn tích."

Có trưởng lão có chút hiểu biết, nói ra lai lịch người vẽ tranh.

"Đúng vậy." Tứ Quý đạo nhân gật đầu, sau đó vô cùng nghiêm nghị nói.

"Người vẽ tranh, chính là Thanh Liên Cư Sĩ. Mặc dù ta chưa từng gặp người này, nhưng hần tài hoa hơn người, không chỉ Tần Quốc quốc quân thích thi từ của hần, mà nghe nói một số quyền quý Tần Quốc cũng rất tán thưởng văn chương của hần."

"Nhưng nửa năm trước, Thanh Liên Cư Sĩ đã hoàn toàn mai danh ẩn tích, các ngươi ngầm thử xem, hần đã đi đâu?"

Tứ Quý đạo nhân bắt đầu hướng dẫn.

"Có phải là báỉ nhập vào một tông môn tu tiên nhỏ nào đó không?"

Có trưởng lão nào đó đoán.

"Không thể nào. Thanh Liên Cư Sĩ rất là nổi tiếng, sao có thể báỉ nhập vào tông môn nhỏ được? Nếu hần đồng ý báỉ nhập vào Tứ Lôi Kiếm Tông ta, ta thà vượt quyền, cũng sẽ thu hần làm đồ đệ."

"Đúng vậy, loại người tài hoa này làm sao báỉ nhập vào tông môn nhỏ được!"

"A, ta biết rồi. Chưông môn, Thanh Liên Cư Sĩ đã được triều đình cấp chiếu an đúng không?"

Rất nhiều người phủ quyết suy đoán của trưởng lão đầu tiên, cũng có người cho rằng đã bị triều đình cấp chiếu an rồi.

Nhưng, Tứ Quý đạo nhân gạt đầu.

"Không sai, Thanh Liên Cư Sĩ tài hoa hơn người, có thể được giới quyền quý Tần Quốc tán dương, đương nhiên là đã được Tần Quốc quốc quân chiếu an đi rồi."

"Và ở trong Tần Quốc, có một vị kiếm khách tuyệt thế, đã từng là thiên tài của học phủ mười nước, nhưng cuối cùng không biết vì sao lại bị học phủ mười nước trục xuất, cuối cùng đi tới Tần Quốc, trở thành thống lĩnh giám sát sứ."

"Người này cực kỳ phi phàm, được quốc quân trọng dụng, sau khi Thanh Liên Cư Sĩ được chiêu an, rõ ràng đã gặp người kia một lần, sau đó Thanh Liên Cư Sĩ hẳn là có xúc cảm với khí chất của đối phương, nên mới vẽ một bức tranh họa hấn."

"Đương nhiên, cũng có khả năng là Tấn Quốc quốc quân đã bảo Thanh Liên Cư Sĩ vẽ tranh cho hấn."

"Mà vị mệnh giả này, không thích lộ mặt, nhưng lại không muốn từ chối quốc quân, bachngocsach. com nên cuối cùng chỉ vẽ một bên mặt."

Tứ Quý đạo nhân phân tích rất lý lẽ, rõ ràng.

Nhưng có một giọng đầy thắc mắc vang lên.

"Chương môn, đây đều chỉ là suy đoán của ngài, có gì chứng minh là thật?"

Trưởng lão này tuy cũng tin tưởng Tứ Quý đạo nhân, nhưng vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Nhưng Tứ Quý đạo nhân chỉ cười nhạt, vỗ một cái vào bức họa.

Ngay sau đó, một luồng kiếm thể kinh khủng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Rất hi vọng có một ngày có thể trông thấy cao nhân kiếm đạo chân chính này

Dịch: Tiểu Băng

Kiếm thể lớn mạnh tràn ngập khắp đại điện.

Nhưng đây không phải là Tứ Lôi kiếm thể, mà là kiếm thể trong bức họa.

Luồng kiếm thể xuất hiện, tạo một áp lực khó tả lên tất cả mọi người trong điện.

Ngay sau đó, Tứ Quý đạo nhân thu hồi pháp lực, kiếm thể tức thì biến mất.

"Bây giờ các ngươi còn cảm thấy ta đã đoán sai không?"

Tứ Quý đạo nhân bình tĩnh hỏi.

Đại điện yên tĩnh vô cùng, có thể nói là châm roi cũng nghe thấy.

Không còn ai dám nghi ngờ lời nói của Tứ Quý đạo nhân nữa.

"Họa thuật của Thanh Liên Cư Sĩ quả thật là siêu phàm nhập thánh, không ngờ lại có thể ẩn giấu kiếm thể trong tranh, bội phục, bội phục a."

"Không, không phải họa thuật của Thanh Liên Cư Sĩ lợi hại, mà là người ở trong bức họa lợi hại. Nếu kiếm thể của hấn không lớn mạnh, làm sao Thanh Liên Cư Sĩ có thể giấu kiếm thể vào trong quyền tranh?"

"Đúng vậy, người ở trong tranh này quá là đáng sợ, chỉ đứng ở đó thôi mà cũng có thể tỏa ra kiếm thể ngập tràn như vậy, khiến người không thể không phục a."

Chúng trưởng lão vô cùng lo sợ, kiếm thể vừa rồi không phải là ghê gớm lắm, nhưng thứ làm bọn họ chấn động là kiếm thể này được giấu trong bức họa, loại năng lực này mới là đáng sợ.

Mà có thể tạo thành năng lực như vậy chỉ có hai khả năng.

Một là người vẽ tranh đã đạt tới trình độ kỹ thuật cao siêu.

Hai là người ở trong tranh đã ngưng tụ được vô thượng kiếm ý, nên mới có thể khiến kiếm thể lộ ra ngoài.

Nếu loại thứ nhất, vậy thì suy đoán của Tứ Quý đạo nhân là có vấn đề.

Nếu loại thứ hai, vậy suy đoán của Tứ Quý đạo nhân chả có vấn đề nào cả.

Nhưng Tứ Quý đạo nhân lại lắc đầu.

"Các người vẫn chưa nhìn thấy điểm then chốt của bức tranh này."

Ánh mắt Tứ Quý đạo nhân ngoài thất vọng thì không còn gì khác.

Lời này của lão khiến chúng trưởng lão ngẩn ra.

Vẫn còn tình tiết?

Mười mấy trưởng lão lập tức nhìn chăm chăm vào bức họa.

Qua nửa nén hương, cuối cùng cũng có trưởng lão hiểu ra.

"Ta biết rồi, ta hiểu rồi."

Ông ta kêu to.

"Người biết cái gì?"

"Người hiểu cái gì?"

"Thôi đi, Vương trưởng lão, người biết thì nói mau lên, còn giờ trò cái gì."

"Cả đời bản đạo ghét nhất là thói thừa nước đục thả câu, người nói mau lên, ta sốt ruột."

Chúng trưởng lão hơi mộng mị.

Bọn họ thật sự là không biết mình đã để sót chi tiết nào, bây giờ nghe thấy có người nhìn ra, đương nhiên ai cũng nóng như lửa đốt.

"Trong tranh này không có linh khí."

Wang trưởng lão chỉ vào bức tranh, giọng vô cùng kích động.

Trong nháy mắt, cả đại điện hoàn toàn im bật.

Lúc này, Tứ Quý đạo nhân mới lộ ra ý mừng, cuối cùng cũng có người phát hiện ra chi tiết.

"Không có linh khí?"

"Đây... đây... đây..."

"Ta hiểu rồi, ta cũng hiểu rồi."

"Trong bức họa không có linh khí, có nghĩa người vẽ tranh không phải tu sĩ, hoặc là nói hắn không hề sử dụng linh khí, nhưng có kiếm thể ẩn giấu trong bức họa. Nói cách khác, bức họa này có thể thể hiện ra kiếm thể lớn mạnh, hoàn toàn không có liên quan gì tới Thanh Liên Cư Sĩ, mà chính là do người ở trong tranh quá mạnh!"

"Ồ, ra thế, hèn gì chương môn lại khẳng định người ở trong tranh chính là thống lĩnh giám sát sứ, thì ra là vậy."

Đến lúc này, mọi người đều đã hoàn toàn hiểu ra.

Trong bức họa không có linh khí, chỉ có thể tạo ra dấu tích kiếm thể không có pháp lực, nhưng chính kiếm thể lớn mạnh tràn ngập của người được vẽ trong tranh mới khiến nó tạo thành dấu ấn đóng vào.

Điều này có nghĩa, người ở trong tranh này là một vị mạnh giả kiếm đạo tuyệt thế.

Liên tưởng lại lời Tứ Quý đạo nhân đã nói, đến lúc này mọi người mới tin tưởng hoàn toàn.

"Chương môn nhìn mọi việc thật tinh tường."

"Không hổ là chương môn, chỉ nhìn mấy chi tiết là có thể đoán ra nhiều thông tin như vậy."

"Chương môn thật như thần nhân vậy."

Mọi người không ngừng thật lòng khen.

Kiểm thế trong bức họa không phải là rất mạnh, chủ yếu còn là bởi vì Tứ Quý đạo nhân có đưa vào một phần pháp lực, nên mới tạo ra áp chế với bọn họ.

Nhưng trong bức họa không có linh khí gia trì, mà lại có thể đóng dấu kiểm thế, đó mới là kinh khủng nhất.

Giống như không có pháp lực, mà lại có thể điều khiển đồ vật di động, điều này có nghĩa nguyên thần của người này cực kì kinh khủng.

Chính vì vậy, nên mọi người mới tin phục hoàn toàn.

Nhìn thấy mọi người đã hoàn toàn tin mình rồi, Tứ Quý đạo nhân cũng không có chút nào kiêu ngạo, ngược lại còn trầm ổn hơn.

"Cho nên bản tọa cho rằng, người này chính là thống lĩnh giám sát sứ, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa là, đây là một người thích rong chơi khắp nơi, thích du sơn ngoạn thủy, cũng thích thể ngộ cuộc sống nhân gian phong phú."

"Hắn thường sẽ cầm ít món đồ cực kỳ trân quý đi đổi thành tiền, thoải mái chi xài trong phạm tục. Dù vật do quốc quân hay có là bảo vật gì, thì ở trong mắt hắn cũng đều không đáng một đồng, quả thật là cao nhân."

"Bức họa này là ta ngẫu nhiên lấy được ở Ngân Hạnh cổ thành. Theo lời chủ điểm, người bán bức họa và người được vẽ trong đó cực kỳ giống nhau."

"Cho nên, ta mới đưa ra kết luận thống lĩnh giám sát sứ chính là đang ở Thanh Châu."

Lời của Tứ Quý đạo nhân khiến mọi người chấn động.

"Đúng là như vậy. Thường có một số cao nhân, không quan tâm danh lợi, nghe nói Thái Hư Kiếm Tôn từng đi du lịch sơn dã, lấy ra một thanh đạo khí phi kiếm, tặng cho một thôn phu thôn dã chỉ để đổi một trái cây."

"Đúng đó, đúng đó. Trong mắt chúng ta, chúng đều là bảo bối quý báu hiếm có khó cầu, nhưng ở trong mắt những cao nhân thế ngoại đó, bất quá chỉ là một đồng đồng nát sắt vụn, cảnh giới cao, cảnh giới cao a."

"Chưong môn, nếu chúng ta đã biết được bí mật này, vậy tiếp theo nên làm như thế nào? Có cần tận lực lấy lòng người ta không?"

Chúng trưởng lão thì nhau gật đầu, hoàn toàn tin tưởng lời Tứ Quý đạo nhân nói, bởi vì loại tin đồn như này có rất nhiều.

Có trưởng lão nào đó thắc mắc, không biết kế tiếp nên làm như thế nào.

"Không! Bọn ta nhất định không thể tận lực lấy lòng, thậm chí còn phải phong tỏa tin tức, nhất định không được chủ động đi lấy lòng người này. Cao nhân thế này đều chán ghét danh lợi, hơn nữa ghét nhất là người ta mang theo mục đích tiếp cận mình."

"Chúng ta nên thuận theo tự nhiên, đừng nên đắc tội hắn, cũng không nên tận lực lấy lòng, nhưng nếu phát hiện ra người này, thì có thể cho đệ tử trong phái tới hỏi hắn chỉ điểm một chút tri thức kiếm đạo là được."

"Phải hiểu học, không ngại học hỏi kẻ dưới, như vậy mới có thể lưu lại ấn tượng tốt, cho dù kết quả như thế nào, chỉ cần không để lại ấn tượng không tốt về Tứ Lôi Kiếm Tông trong lòng người khác là đủ rồi."

Tứ Quý đạo nhân nghiêm nghị nói, bảo mọi người nhất định không được tận lực đi lấy lòng đối phương.

"Phải phải phải, chưong môn nói rất đúng."

"Đúng, loại cao nhân này ghét nhất là được người khen, cũng rất ghét những kẻ có tâm tư không thuần, ngược lại, nếu chủ động đi học hỏi tri thức kiếm đạo, nói không chừng còn sẽ truyền thụ cho mấy chiêu."

"Đúng vậy, loại cao nhân này đương nhiên toàn là những kẻ nội tâm cao ngạo, không hi không giận, không quan tâm danh lợi, cũng không quan tâm gì đến vinh hoa phú quý, chỉ một lòng vì sự tồn vong của kiếm đạo mà thôi."

Chúng trưởng lão trong đại điện đầy vẻ sùng kính.

Tứ Quý đạo nhân cũng gật đầu, trong mắt là sự cảm thán. Lão rất hi vọng có một ngày có thể trông thấy loại cao nhân kiếm đạo chân chính này.

Trong lúc ấy.

Thanh Vân Đạo Tông.

Tô Trường Ngự lặng lẽ diễn luyện kiếm chiêu.

Nửa nén hương sau.

Tô Trường Ngự rút trường kiếm về, từ từ thở hắt ra, sau đó nhìn sang Trần Linh Nhu đang đứng ở bên, bình tĩnh nói.

"Sư muội, người cảm thấy bộ kiếm chiêu này của sư huynh coi được không?"

"Ừm, coi được."

Trần Linh Nhu cười, lộ cái răng khểnh rất dễ thương.

Tô Trường Ngự lập tức xoay lưng về phía Trần Linh Nhu, nở nụ cười đã lâu chưa có.

Ở một chỗ khác.

Hứa Lạc Trần cảm thấy bản thư tịch, vui vẻ đi ra sau sườn núi Thanh Vân.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nhị sư huynh tới dạy người luyện đan

Dịch: Tiểu Băng

Bước đi trong Thanh Vân Đạo Tông.

Tâm tình Hứa Lạc Trần rất tốt.

Bản tính của y vốn đã thiên hướng tươi tỉnh lạc quan, am hiểu luyện đan, cũng là một cây rặng tiền trong thời gian tới của Thanh Vân Đạo Tông.

Dù sao đi theo con đường đan đạo nhất mạch mà thành công, vậy đúng là chậu châu báu.

Chỉ tiếc Hứa Lạc Trần đã tham gia thi kiểm tra luyện đan sư bảy lần mà vẫn luôn thất bại, tuy nhiên điều này không hề đã kích được lòng tự tin của Hứa Lạc Trần. Dù sao bây giờ y cũng còn trẻ, sau này lúc nào cũng có cơ hội tham gia khảo hạch.

Chuyện cần làm bây giờ là ôn tập cho thật tốt, và thuận tiện dạy tiểu sư đệ luyện đan.

Nhắc tới tiểu sư đệ, Hứa Lạc Trần không khỏi thở dài.

Nhưng không phải là than thở vì Diệp Bình.

Mà là than thở Tô Trường Ngự.

Nói thật lòng, Diệp Bình tư chất kém, trong lòng mọi người đều biết, nếu như tư chất không tồi làm sao bái nhập vào Thanh Vân Đạo Tông!

"Ài, đại sư huynh à đại sư huynh, thánh nhân nói rằng, 'làm gương tốt cho người, truyền nghiệp thụ đạo', không thể bởi vì đệ tử của mình tư chất kém, mà trở nên điên điên khùng khùng, không trầm ổn một chút xiu nào thế này. Sau này kế thừa Thanh Vân Đạo Tông, sớm muộn gì cũng sẽ tàn lụi trong tay huynh."

Hứa Lạc Trần vừa đi vừa lầm bầm.

Y tới sau sườn núi Thanh Vân.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Hai hôm nay, Diệp Bình đều nghiên cứu kỹ lưỡng Thiên Hà kiếm pháp.

Tứ Lôi Kiếm Pháp bây giờ chỉ thiếu cái gọi là kiếm ý, Diệp Bình dự định tạm để sang bên cho thoải mái, không thể nóng vội, đã có câu dục tốc bất đạt mà.

Qua hai ngày khổ tu, Diệp Bình đã thôi diễn Thiên Hà kiếm pháp tới chiều một ngàn tám trăm.

Chiều kiếm thôi diễn ra càng nhiều, kiếm thuật càng mạnh.

Lúc đánh nhau, không phải thi triển ra hết toàn bộ chiêu thức là tốt, mà chủ yếu là kiếm thế.

Kiểm pháp có ba cảnh giới.

Kiểm chiêu, kiếm thể, kiếm ý.

Số lượng kiếm chiêu càng nhiều, kiếm thể sẽ càng mạnh, kiếm thể lĩnh ngộ được càng mạnh, kiếm ý ngưng tụ được cũng sẽ càng mạnh.

Bởi vì nếu người có thể giác ngộ kiếm thể của một môn kiếm pháp, thì người chỉ cần đánh đại ra một kiếm, đó chính là uy lực của cả bộ kiếm pháp.

Từ Lôi Kiếm Pháp hòa thành một thể, một kiếm đánh ra, sẽ có uy lực tương đương với một ngàn bốn trăm sáu mươi đạo chiêu kiếm cộng lại.

Cho nên số lượng kiếm chiêu càng nhiều, uy lực kiếm thể sẽ càng mạnh.

Trong mắt kiếm tu, một quyển kiếm phổ tốt hay xấu về cơ bản có thể đo lường từ số lượng kiếm chiêu của nó.

Số lượng kiếm chiêu không phải người nói bừa là được, nhất định phải hợp lý mới có thể biến mạnh.

Đương nhiên, cũng có tu sĩ, chủ tu chỉ một chiêu duy nhất, tu luyện nó tới xuất thần nhập hóa.

Nhưng tu hành như vậy, về ý cũng không sai.

Bởi vì ngưng tụ kiếm thể, cũng chính là hòa hợp cả trăm, cả ngàn, cả vạn chiêu kiếm vào thành một chiêu.

Từ Lôi Kiếm Pháp tổng cộng có một ngàn bốn trăm sáu mươi chiêu.

Thiên Hà kiếm pháp, Diệp Bình đã thôi diễn tới một ngàn tám trăm chiêu.

Hơn nữa còn chưa tới phần cuối, nếu đúng là kiếm pháp của ngân hà, vậy đương nhiên uy lực bất phàm.

Diệp Bình tạm thời chưa tu hành Thái Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết.

Chủ yếu là hắn không có linh khí.

Diệp Bình đang suy nghĩ, mình có nên dùng Luyện Khí Đan hay không.

Hắn cũng muốn đi qua hỏi đại sư huynh, nhưng cảm thấy không hay lắm, lại nhớ ra nhị sư huynh sắp tới đây chỉ điểm mình thuật luyện đan, nếu vậy thì cũng được.

Diệp Bình còn đang suy tư.

Một giọng nói đột ngột vang lên.

"Tiểu sư đệ."

Giọng nói này có hơi quen tai.

Diệp Bình chuyển mắt nhìn qua.

Là nhị sư huynh Hứa Lạc Trần.

"Chào nhị sư huynh."

Diệp Bình đứng dậy, vội hành lễ.

Tướng mạo Hứa Lạc Trần không anh tuấn như Tô Trường Ngự, nhưng có một loại khí chất nho nhã, lúc này y mặc một bộ trường bào màu xanh lam nhạt, ôn nhuận như ngọc.

"Tiểu sư đệ không cần đa lễ."

Tính Hứa Lạc Trần rất ôn hòa, tạo nên khí chất rất là nho sinh.

"Tiểu sư đệ, trong khoảng thời gian tới đại sư huynh có một số việc phải làm, nên bảo ta tới dạy người thuật luyện đan."

Hứa Lạc Trần nói.

"Sư đệ hiểu được. Mấy hôm trước đại sư huynh đã nói rồi."

Diệp Bình cũng rất tò mò với thuật luyện đan.

"Nhị sư huynh, có phải đại sư huynh cảm thấy tư chất ta kém quá nên..."

Nhưng cuối cùng, Diệp Bình vẫn không nhận được thắc mắc trong lòng, hỏi ra miệng.

Bởi vì đại sư huynh nói có việc quá đột ngột, khiến Diệp Bình khó mà không suy nghĩ miên man.

Hứa Lạc Trần trầm mặc một hồi, rồi nở nụ cười hiền hòa: "Tiểu sư đệ, tư chất kiếm đạo của đệ đúng là không tốt, nhưng đại sư huynh không phải loại người như vậy, dù sao đây cũng là lần đầu tiên huynh ấy truyền nghiệp thụ đạo, nên đương nhiên mới có tâm tính như thế."

"Người đừng nên thấy khó chịu, hôm nay nhị sư huynh dạy người luyện đan, người hãy học cho tốt. Dù sao con người cũng không phải toàn năng, nói không chừng sư đệ có thiên phú kiếm đạo bình thường, nhưng trong luyện đan lại rất có tạo nghệ thì sao?"

Hứa Lạc Trần an ủi Diệp Bình.

Diệp Bình nghe vậy trong lòng lập tức cảm thấy không vui. Tuy Hứa Lạc Trần an ủi, nhưng cũng không có tác dụng gì.

"Sư đệ hiểu rõ, đa tạ nhị sư huynh an ủi."

Về mặt Diệp Bình thì ngu, nhưng hẳn không vì vậy mà nổi giận, ngược lại trong lòng càng thêm kiên định, phải luyện kiếm thật tốt để đại sư huynh tán thành mình.

Đương nhiên hẳn cũng muốn luyện đan thật tốt, đại sư huynh đã bị tư chất của mình chọc cho nổi giận bỏ đi, không thể để cho nhị sư huynh cũng bị tức mà bỏ đi.

"Diệp Bình sư đệ, cái này không phải là an ủi, kiếm đạo không được không có nghĩa là thời gian tới u sầu rầu rĩ, không hiểu sao sư huynh lại cảm thấy người rất có thiên phú về đan đạo. Đúng rồi, cũng đừng gọi ta là nhị sư huynh gì, gọi ta Lạc Trần sư huynh là được."

Hứa Lạc Trần quả thật không phải là an ủi, kiếm đạo thiên phú của y cũng rất kém cỏi mà, nhưng lại biết luyện đan. Giới tu tiên cũng đâu phải kiếm đạo là độc tôn!

Thánh nhân nói, luyện đan mà tốt, chẳng sợ thiếu con cháu.

"Vâng, Lạc Trần sư huynh."

Diệp Bình gật đầu.

"Được rồi, Diệp Bình sư đệ, bây giờ người tĩnh hạ tâm, sư huynh sẽ giảng giải cho người nghe về đan đạo."

Hứa Lạc Trần bảo Diệp Bình bình tĩnh lại, đừng tiếp tục xoắn xuýt vì chuyện kiếm đạo.

Nếu đã học luyện đan, thì phải học cho thật tốt. Phải giống như y, một lòng một dạ, cần cù chăm chỉ, nhất thiết không thể chần chừ ngoài.

"Lạc Trần sư huynh, ngài nói, ta nghe."

Diệp Bình nghiêm nghị, lập tức bỏ hết mọi suy nghĩ sang một bên, nghiêm túc nghe Hứa Lạc Trần giảng giải đan đạo.

"Diệp Bình sư đệ, người hãy nghe cho kỹ."

"Đại đạo ba ngàn, không phân thứ hạng, bất kể một loại đạo nào, chỉ cần đi tới cuối cùng, đều là người được thế gian đề ý."

"Bất kể là kiếm đạo, hay linh đạo, đan đạo, khí đạo, phù đạo, trận đạo, bất kỳ con đường nào mà người đứng được ở đỉnh cao thì cũng đều không kém bất kỳ đạo nào khác."

"Mặc dù ba ngàn đại đạo không phân thứ hạng, nhưng có thể nói đan đạo nhất mạch là càng già thì càng nổi tiếng."

"Người biết vì sao không?"

Hứa Lạc Trần hỏi.

Diệp Bình trầm tư một lúc, sau đó trả lời.

"Lạc Trần sư huynh, là bởi vì tu sĩ đan đạo, tuổi càng lớn, thì càng thuần thực, xác xuất luyện đan thành công cũng càng cao hơn đúng không?"

Hắn vừa nói thế.

Mắt Hứa Lạc Trần không khỏi sáng ngời.

Tiểu sư đệ này cũng không tệ lắm mà, tư chất cũng được nha, quả nhiên là không có đệ tử kém, chỉ có sư phụ kém. Nhớ lại biểu hiện của Tô Trường Ngự đạo gần đây, Hứa Lạc Trần thở dài trong lòng, đúng là chưa đủ thành thực nha.

"Ừ, xem ra Diệp sư đệ quả thực là có chút thiên phú."

Hứa Lạc Trần khẽ cười nói.

"Sư huynh hẳn là đang an ủi ta chứ gì?"

Diệp Bình hơi không tin, sợ Hứa Lạc Trần chỉ cố ý an ủi mình.

"Không phải, không phải đâu. Diệp sư đệ, người nhất định đừng vì chút khó khăn mà uể oải, nhớ kỹ lời của sư huynh, ba ngàn đại đạo, đều có người bất phẩm, kiếm đạo không được, không có nghĩa là đan đạo cũng không được."

Hứa Lạc Trần tiếp tục an ủi Diệp Bình.

Sau đó, Hứa Lạc Trần hít sâu một hơi, vẻ nghiêm túc hẳn lên.

Y muốn bắt đầu chính thức truyền thụ thuật luyện đan cho Diệp Bình.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đan đạo vô song, không chỉ luyện đan

Dịch: Tiểu Băng

Hứa Lạc Trần bắt đầu đùa thành thật.

Truyền nghiệp thụ đạo là truyền nghiệp thụ đạo, nhưng Hứa Lạc Trần không hề quên lời dặn của Thái Hoa đạo nhân.

Phái giả vờ là cao nhân tuyệt thế trước mặt tiểu sư đệ.

Đạo gần đây, mỗi ngày ngoài ôn tập kiến thức luyện đan, Hứa Lạc Trần đều dành thời gian để suy nghĩ chuyện giả lừa.

Cuối cùng, sau gần một tháng nỗ lực, nhìn chung là bắt đầu thực hành đây.

Hứa Lạc Trần nhìn về phía Diệp Bình.

"Đại đạo ba ngàn, không phân cao thấp, nhưng đan đạo nhất mạch, ẩn chứa ảo diệu của trời đất, Diệp sư đệ, trong mắt ngươi, một luyện đan sư cường đại là người như thế nào?"

Luyện đan sư cường đại? Là người như thế nào?

Diệp Bình sửng sốt.

Vấn đề này nghe quen quen.

A!

Lẽ nào nhị sư huynh cũng là cao nhân lánh đời?

Diệp Bình luôn cảm thấy Thanh Vân Đạo Tông như tông môn lánh đời, các sư huynh sư tỷ khác trong tông môn Diệp Bình không rõ lắm, hẳn chỉ biết Tô Trường Ngự là tuyệt thế cao nhân.

Nhưng hôm nay xem ra, hình như nhị sư huynh cũng có dáng vẻ của cao nhân lánh đời a?

Diệp Bình nghiêm túc trả lời.

"Hồi Lạc Trần sư huynh, sư đệ cho rằng, một luyện đan sư cường đại, là đứng đầu trên tất cả. Một viên đan được, có thể khiến vô số mạnh giả vì nó mà điên cuồng, dù người có là thiên kiêu vô song, dù người có khí nuốt bát hoang, thì cũng vẫn đến lúc hết tuổi thọ, nhưng luyện đan sư thì có thể nghịch thiên cải mệnh."

Diệp Bình nói ra hiểu biết của mình.

Trong tất cả các tiểu thuyết mạng, luyện đan sư đều có địa vị cực cao.

Ngắm lại mà xem, giá trị dược liệu của một trăm viên linh thạch, qua sự luyện chế của luyện đan sư, trong nháy mắt đã tăng lên gấp đôi, thậm chí còn có thể gấp chục gấp trăm lần.

Một luyện đan sư chân chính, nói là cây rặng tiền cũng không quá. Nếu trở thành một luyện đan sư chân chính như vậy, dù tu vi của ngươi có mạnh hơn thì cũng phải giữ lễ ba phần, thứ thế giới tu tiên thiếu nhất chính là kẻ mạnh, thứ không thiếu nhất cũng là kẻ mạnh.

Ngươi đến khi sắp hết tuổi thọ, thì dù ngươi có thực lực mạnh tới đâu, cũng không thể nghịch thiên, nhưng một viên Tục Mệnh Đan lại có thể khiến ngươi sống thêm trăm năm thậm chí ngàn năm, thế thì ai yếu, ai mạnh?

"Cũng không hẳn."

Nhưng Hứa Lạc Trần đã nghiêm túc lắc đầu, nói với Diệp Bình.

"Diệp sư đệ, luyện đan sư ngươi hình dung không phải là luyện đan sư chân chính!"

"Ngươi quá nông cạn!"

Nét mặt Hứa Lạc Trần bình tĩnh, có vẻ cao thâm khó lường.

Nông cạn?

Diệp Bình có hơi tò mò, không kềm được nhìn Hứa Lạc Trần.

"Mong sư huynh chỉ giáo."

Diệp Bình hiếu kỳ.

"Cường giả đan đạo trong miệng ngươi nói đến cùng chỉ là luyện đan sư mà thôi, sư huynh hỏi ngươi, ngươi cảm thấy đan dược mạnh nhất trên thế gian này có khả năng gì?"

Hứa Lạc Trần hỏi, sau đó bỏ thêm một câu.

"Nghĩ xa chút."

Đan dược mạnh nhất có khả năng gì?

Diệp Bình im lặng suy nghĩ, muốn trả lời cho thật tốt.

Một lát sau, Diệp Bình đưa ra câu trả lời.

"Hỏi sư huynh, đan dược mạnh nhất, hẳn là có thể cải thiện thể chất con người, khiến một người có tư chất cực kém biến thành tu sĩ có tư chất tốt nhất trong trời đất, còn có thể tăng mạnh số mệnh, thậm chí có thể thành Tiên luôn."

Diệp Bình nghiêm túc nói.

Trong hầu hết các tiểu thuyết, đan dược trân quý nhất không phải là đan dược có thể khiến người ta lập tức trở thành Tiên thì cũng là đan dược có thể biến đổi căn cốt, tư chất của con người, nghịch thiên đổi mệnh.

Nhưng Hứa Lạc Trần lắc đầu, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Hắn nhìn qua vòm trời.

Sau đó chậm rãi lên tiếng.

"Đan đạo nhất mạch, người đạt đẳng phong tạo cực, có thể hóa vạn vật thành thần đan."

"Nhưng đây chỉ là luyện đan sư trong mắt người thường, luyện đan sư chân chính, không phải luyện đan, mà là luyện hóa thiên địa, mỗi viên đan dược luyện ra đều là một thế giới, đó mới là luyện đan sư chân chính."

"Ngươi hiểu không?"

Hứa Lạc Trần mở miệng, hình dung hình ảnh luyện đan sư cực kỳ khoa trương.

Mà Diệp Bình nghe vậy thì ngẩn ra.

Luyện hóa thiên địa?

Mỗi một viên đan dược, đều là một thế giới?

Đây... đây... đây!

Ngay cả đã xem qua vô số tiểu thuyết, Diệp Bình cũng chưa từng nghĩ, cực hạn của luyện đan sư lại kinh khủng như vậy.

Mỗi viên đan dược, chính là một thế giới.

Vạn vật làm đan dược.

Trời đất làm đan dược.

Vũ trụ làm đan dược.

Tất cả thế gian đều làm đan dược.

Cảnh giới này đáng sợ tới cỡ nào? Tồn tại này vô địch tới cỡ nào?

Tùy tiện luyện chế mỗi viên đan dược, đều là một thế giới.

Oa!

Giờ phút này, Diệp Bình nhìn chung đã hiểu vì sao Hứa Lạc Trần nói kiếm đạo không phải là lựa chọn duy nhất rồi.

Nếu đan đạo có thể lợi hại như thế thật, thì quả thực không thua kém gì kiếm đạo.

A!

Nhị sư huynh cũng là tuyệt thế cao nhân?

Diệp Bình chợt giật mình bừng tỉnh.

Đại sư huynh là cường giả kiếm đạo tuyệt thế, còn nhị sư huynh chính là cường giả đan đạo tuyệt thế.

Có thể nói ra được lý luận cỡ này, sao có thể là một luyện đan sư bình thường?

Diệp Bình vốn tưởng nhị sư huynh sẽ chỉ dạy mình một chút kiến thức cơ sở thuật luyện đan, nhưng sau khi nghe lời nói kia, hắn đã hoàn toàn hiểu ra, tông môn này ai cũng là cao thủ tuyệt thế.

Nhìn thấy dáng vẻ đầy chấn động của Diệp Bình.

Trong lòng Hứa Lạc Trần không khỏi nở nụ cười.

Câu này hắn đã phải suy nghĩ cả một tháng qua mới ra đó.

Nghe thì động trời, nhưng thực ra ngay từ đầu đã là nói bậy.

Chút đạo lý này nếu nói ra ngoài, không chừng nói mười người cả mười người đều không tin.

Lại còn lấy thiên địa làm đan dược!

Người luyện thử cho ta xem?

Hứa Lạc Trần chỉ lo không lừa được Diệp Bình, mục đích chính là hù hắn trước, sau đó mới truyền cho một ít kiến thức cơ sở thuật luyện đan, từ nhỏ đến lớn mà.

Không hù dọa trước, làm sao thể hiện được sự trâu bò của mình?

Nghĩ vậy, Hứa Lạc Trần tiếp tục mở miệng.

"Tiểu sư đệ, giờ ngươi đã hiểu rõ chưa?"

Thanh âm vang lên, khiến Diệp Bình phục hồi lại tinh thần.

"Sư đệ đã hiểu."

Diệp Bình gật đầu, nhưng trong mắt vẫn còn đầy chấn động, hắn chưa bao giờ nghĩ thuật đan đạo lại kinh khủng tới như vậy.

"Hiểu được thì tốt. Nhưng điều sư huynh mới vừa nói, là đỉnh cao của đan đạo, sư huynh còn chưa biết tư chất của ngươi như thế nào, cho nên chỉ có thể dạy cho ngươi thuật luyện đan cơ bản nhất, để xem tư chất của ngươi như thế nào đã, hiểu chưa?"

Hứa Lạc Trần tiếp tục nói.

"Sư đệ đương nhiên hiểu, đa tạ sư huynh chỉ điểm."

Diệp Bình không ngừng gật đầu.

Đương nhiên hẳn hiểu đạo lý này, cơm thì phải ăn từng miếng, đường thì phải đi từng bước, muốn một bước lên trời cũng phải nhìn xem tư chất của mình ra sao.

"Ừ, Diệp sư đệ, bây giờ sư huynh truyền thụ cho ngươi thuật luyện đan độc nhất vô nhị, ngươi nghiêm túc nghe cho kỹ."

Hứa Lạc Trần chợt nói.

Diệp Bình lập tức trở nên nghiêm túc hẳn.

"Cái gọi là dược luôn có ba phần độc, trong trời đất này, bất kể đan dược nào cũng có độc tính của nó, dù có là luyện đan sư cỡ nào cũng không thể tách bỏ dược độc tính của đan dược."

"Nếu xét đến cùng, thì chính là do vấn đề dược liệu."

"Phương pháp luyện đan hôm nay sư huynh truyền thụ cho ngươi, chính là phương pháp luyện đan không độc. Ý nghĩa như tên, đan dược dùng phương pháp này luyện sẽ không có bất kỳ một chút độc tính nào, cũng không có một tác dụng phụ nào."

"Cho nên, ngươi chắc chắn phải nhớ kỹ mỗi lời sư huynh sắp nói, một chữ cũng không được nhầm, hiểu không?"

Hứa Lạc Trần vô cùng nghiêm túc.

Nhưng y đã nói bấy.

Thuốc luôn có ba phần độc, lời này không sai.

Nhưng phương pháp luyện đan không độc?

Hứa Lạc Trần cũng chỉ dám nói phét như vậy với Diệp Bình mà thôi.

Chứ nếu mà nói ở bên ngoài.

Đám luyện đan sư kia chắc sẽ từng người một chạy tới đây tát như cái miếng của Hứa Lạc Trần.

Bởi vì trong trời đất này không tồn tại cái loại phương pháp luyện đan không độc này.

Độc tính là do dược liệu, dù ngươi có luyện như thế nào, thì độc tính và dược tính của dược liệu đều phải đi liền với nhau.

Nếu không có độc tính, vậy thì cũng sẽ không có dược tính.

Cho nên cũng may người Hứa Lạc Trần lừa là Diệp Bình, chứ nếu để một luyện đan sư nào nghe được, chắc sẽ xông tới tát miện y.

Nhưng Diệp Bình lại rất tập trung tinh thần nghe.

--

mùng Trung thu 2020

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vạn vật làm tài liệu, tạo hóa luyện đan, đi tới Tàng Kinh Các

Dịch: Tiểu Băng

Sau sườn núi Thanh Vân.

Hứa Lạc Trần vô cùng nghiêm túc truyền thụ tri thức đan đạo.

Diệp Bình thì tập trung tinh thần mà nghe.

"Tiểu sư đệ, là dược thì có ba phần độc, đây là luật thép không thể thay đổi được."

"Nhưng muốn chân chính luyện ra đan dược không độc, người có biết điểm chính là gì không?"

Hứa Lạc Trần hỏi.

"Không biết."

Diệp Bình nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra được.

Nếu dược luôn có ba phần độc là luật thép, thì về lý luận, cơ bản là không có khả năng luyện ra đan dược mà không có độc a.

Tuy chưa từng luyện đan, nhưng kiếp trước Diệp Bình cũng có biết chút kiến thức Đông y.

Độc tố của dược liệu, thiên ki bách quái, có thể một loại dược nào đó là đại bổ, nhưng dương thịnh quá, nên người thể hư không được dùng đồ quá bổ, nếu không rất dễ bị bổ quá mà chết.

Để áp chế bớt phần dương thịnh này, nhất định phải bỏ dược vật nhiều âm vào, nhưng dược vật nghiêng âm cũng có khuyết điểm, người lại phải bỏ thêm dược liệu khác nữa để hạ âm, giảm bớt độc tính của nó.

Mà một khi bỏ nhiều loại dược liệu vào với nhau, chúng sẽ sinh ra một ít độc tố hỗn hợp.

Cho nên muốn giải quyết phiền phức này, về mặt lý luận là không làm được.

Còn một điều quan trọng nữa, chính là có thể hiểu đan dược không độc là một dạng đan dược toàn năng, dù có là thể chất gì, là dạng tồn tại nào, trong bất kì tình huống nào cũng có thể dùng được.

Cho nên Diệp Bình thật sự không nghĩ ra cách để giải quyết độc tố trong đan dược.

Nhưng Hứa Lạc Trần chỉ cười nhạt, sau đó chậm rãi mở miệng.

"Kỳ thực rất đơn giản, không dùng dược liệu, chẳng phải sẽ không có độc trong đan dược sao?"

Hứa Lạc Trần mở miệng.

Diệp Bình không khỏi sửng sốt.

Mới nghe có vẻ rất có lý.

Nhưng mà... không dùng dược liệu, có thể luyện đan sao?

Lạc Trần sư huynh, tuy ta không biết gì, nhưng ta cũng không phải là ngu ngốc nha.

Diệp Bình trầm mặc.

Hắn không biết nên nói gì.

Cảm giác hơi thái quá a.

Cảm nhận được sự biến đổi của Diệp Bình, Hứa Lạc Trần không chút kinh hoảng, ngược lại càng trấn định hơn.

"Diệp sư đệ, người có nghĩ sư huynh đang nói khoác với người không?"

Hứa Lạc Trần mở miệng, thần sắc bình tĩnh.

"Đương nhiên không dám."

Diệp Bình lắc đầu, phủ nhận.

Tuy đúng là trong lòng hơi không tin, nhưng Diệp Bình quả thật không hề nghĩ Hứa Lạc Trần đang lừa dối mình, chỉ là cảm thấy có hơi quá mức.

Hứa Lạc Trần khẽ cười.

"Trong lòng ngươi nghĩ ngợi, chuyện này rất bình thường, nhưng nếu thuật luyện đan ta dạy cho ngươi giống với phương pháp luyện đan thông thường, vậy làm sao gọi là độc nhất vô nhị?"

Hứa Lạc Trần cười tự tin.

Diệp Bình trầm tư.

Đúng vậy, đồ do cao nhân tuyệt thế truyền thụ, sao có thể giống với đồ do người thường truyền thụ?

Diệp Bình chưa kịp nói gì, Hứa Lạc Trần đã nói tiếp.

"Tiểu sư đệ, ngươi thấy nghĩ ngợi là chuyện bình thường, bởi vì ngươi không biết, ngươi không rõ, cho nên ngươi mới thấy khó hiểu."

"Cũng giống như, khi ngươi còn là người phàm, có người nói với ngươi rằng, trên thế gian này có kiếm tiên tuyệt thế, có thể một kiếm chém vỡ một ngôi sao, ngươi có tin không?"

Hứa Lạc Trần chậm chậm nói.

Diệp Bình nghe vậy hiểu ngay.

Đúng vậy, rất nhiều chuyện không phải không thể xảy ra, mà là mình không làm được, nên mới cảm thấy là không thể. Nhưng mình không làm được, không có nghĩa là người khác trong thế gian này không làm được.

Nghĩ vậy, Diệp Bình bèn nói.

"Đa tạ sư huynh đã giải đáp nghi hoặc, sư đệ là ếch ngồi đáy giếng rồi."

Diệp Bình đã hiểu thấu, thậm chí còn cảm thấy xấu hổ, không ngờ có một ngày mình lại thành kẻ ếch ngồi đáy giếng.

"Không cần tự trách." Hứa Lạc Trần cười ôn hòa, nói tiếp.

"Bí quyết của luyện đan không độc là ở chỗ không cần dược liệu. Tiểu sư đệ, thuật luyện đan, đơn giản có ba bước, lấy dược liệu, linh hóa luyện, và lấy đạo pháp ngưng đan."

"Nhưng căn bản của dược liệu là cái gì?"

Hứa Lạc Trần nhìn Diệp Bình, nghiêm túc hỏi.

Căn bản của dược liệu là cái gì?

Diệp Bình nhíu mày, không biết trả lời làm sao.

Thấy Diệp Bình mãi không đáp được, Hứa Lạc Trần trả lời luôn.

"Căn bản của dược liệu chính là linh khí."

"Linh dược trong trời đất, đều mọc ở những nơi có linh khí, cho nên dược liệu là một hình thức linh khí ngưng tụ lại mà thành."

"Nhưng vì sao dược liệu có độc tính? Là bởi vì linh khí không bản, chính là vật tinh thuần nhất trong trời đất, nhưng khi sinh ra và phát triển, bị hậu thiên ngũ hành chi khí nhiễm vào, cho nên bị tích tụ khí ô uế."

"Do đó mới tạo ra độc tố."

"Cho nên luyện đan không độc, chính là không dùng dược liệu, mà trực tiếp ngưng tụ linh khí trời đất, dùng đạo pháp vô thượng ngưng tụ đan dược cực phẩm, ngươi hiểu chưa?"

Hứa Lạc Trần lời như châu ngọc, nhất là câu sau cùng, âm vang như tiếng chuông, vang vọng trong đầu Diệp Bình.

Trực tiếp ngưng tụ linh khí trời đất, dùng đạo pháp vô thượng ngưng tụ ra đan dược cực phẩm?

Đây...

Đây...

Đây...

Nếu nói ban nãy, Diệp Bình còn nghi ngờ Hứa Lạc Trần đùa bỡn với mình, thì sau khi nghe lời lý luận này, trong lòng Diệp Bình tức thì chấn động không thôi.

Hắn không hề có tí tí nghi ngờ nào cả, bởi vì lý luận này nghe có vẻ rất là chính xác.

Thiên tài địa bảo của thế giới tu tiên cất chứa cái gì?

Chính là linh khí.

Cho nên Hứa Lạc Trần nói hoàn toàn không sai.

Dược liệu chính là một hình thái chuyển hoá khác của linh khí.

Mà dược liệu có độc tố, là bởi vì nhiễm phải hậu thiên ngũ hành chi khí.

Đây là sự khác biệt của tiên thiên và hậu thiên.

Giống như người khi chưa sinh ra, chính là thân thể tiên thiên.

Nhưng sau khi sinh ra, sẽ ngay lập tức trở thành thân thể hậu thiên.

Trừ phi không hít thở, không ăn, không uống, không dính nhiễm bất kì một vật ngũ hành nào, nhưng điều này cơ bản là không làm được.

Lý luận của Lạc Trần sư huynh nghe thì có vẻ rất khó, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, Diệp Bình lại thấy nó vô cùng đơn giản.

Trực tiếp lấy thiên địa linh khí, ngưng tụ thành đan dược.

Loại đan dược như này, đương nhiên không thể có độc trong đan, bởi vì nó không phải do luyện chế dược liệu mà thành, mà là ngưng tụ thiên địa linh khí mà thành.

"Sư đệ hiểu rồi."

Diệp Bình đã hoàn toàn tin phục Lạc Trần sư huynh.

Chút nghi hoặc trong lòng cũng nhanh chóng tan thành mây khói.

"Được, rất tốt, nếu Diệp sư đệ đã minh ngộ, phương pháp luyện đan không độc được ghi hết trong quyển sách này, ngươi lĩnh ngộ cho tốt, lúc nào luyện ra đan, thì hãy tới tìm sư huynh."

Hứa Lạc Trần nói, đưa một quyển thư tịch cho Diệp Bình.

"Đa tạ sư huynh ban thưởng pháp."

Diệp Bình cực kì trân trọng nhận đan thư, trong mắt đầy kích động.

Phương pháp luyện đan không độc a.

Nếu mình nắm giữ được thuật luyện đan này, sau này chẳng phải là có thể dùng dược thăng cấp hay sao? Không cần phải lo tác dụng phụ?

"Tiểu sư đệ, còn gì thắc mắc không? Nếu không hiểu, cứ việc nói ra."

Đưa thư tịch cho Diệp Bình xong, Hứa Lạc Trần hỏi.

Nếu không có gì nữa, thì y đi thôi.

Nhưng nhắc tới thắc mắc, thì đúng là Diệp Bình có một cái.

"Sư đệ quả thật có một thắc mắc, mong sư huynh giải đáp."

"Thắc mắc gì?"

"Sư huynh, nếu trong tình huống không có tu luyện, có thể dùng Luyện Khí Đan không?"

Diệp Bình đầy tò mò hỏi.

Không tu luyện thì có thể dùng Luyện Khí Đan không?

Hứa Lạc Trần hầu như chẳng cần suy nghĩ, trả lời ngay.

"Đối với tu sĩ, Luyện Khí Đan chính là đan dược đại bổ, nhưng đối với tu sĩ không có tu vi, thì có dùng cũng không tạo ra được tác dụng gì, đơn giản chỉ có thể giúp uân dưỡng linh mạch mà thôi."

Điều Hứa Lạc Trần nói, là kiến thức thông thường.

Đưa Luyện Khí Đan cho người thường không phải tu sĩ Luyện Khí Cảnh, sẽ không độc chết đối phương, cũng sẽ không bạo thể, nhưng tác dụng không nhiều, chỉ có thể uân dưỡng linh mạch, chỉ có một vài đại tông môn hoặc một ít thế gia tu hành mới làm như vậy.

Dù sao giá cả một viên Luyện Khí Đan không nhỏ, ai đi lấy nó để uân dưỡng linh mạch bao giờ?

"Đã hiểu, đa tạ sư huynh chỉ điểm."

Diệp Bình gật đầu, coi như đã rõ.

Nhưng Hứa Lạc Trần đã tiếp tục: "Nếu sau này còn có chỗ nào không hiểu, có thể đến Tầng Kinh Các xem bí tịch đan thư ở đó, đa phần các vấn đề đều có ở trong sách."

Hứa Lạc Trần nhắc với thiện ý.

Tầng Kinh Các của tông môn tuy ít thư tịch, nhưng thư tịch cơ bản thì rất nhiều, rất nhiều những vấn đề thường thức cũng đều có ở trong đó, giúp Diệp Bình đỡ phải bối rối vì những vấn đề nhỏ.

Diệp Bình nghe cái hiểu ngay.

Đạo này toàn lo linh ngộ vết kiếm, cho nên quên mất thứ gọi là Tầng Kinh Các này.

Diệp Bình lập tức cảm ơn Hứa Lạc Trần lần nữa.

"Được. Sư huynh không quấy rầy người nữa, Diệp sư đệ học tập phương pháp đan đạo cho tốt, luyện ra được đan dược thì đến tìm sư huynh, nếu luyện không ra thì cũng không nên nôn nóng, dù sao đại đạo những ba ngàn."

Hứa Lạc Trần dặn câu cuối rồi rời đi, mặt mũi tươi roi rói, tâm tình vô cùng tốt.

Nhìn đi, đây mới là làm tấm gương tốt.

Nhìn đi, đây mới là thụ nghiệp truyền đạo.

Nhìn mình.

Rồi nhìn đại sư huynh.

Ài, một xú kiền tri cũng không có.

Sau này làm sao kế thừa chức vị chương môn.

Sau này mình có nên cạnh tranh chức vị chương môn không?

Trong lòng Hứa Lạc Trần vô cùng thỏa mãn, thậm chí đã bắt đầu suy tư đến chuyện có nên tranh chức chương môn với Tô Trường Ngự không.

Mà lúc này.

Sau sườn núi.

Diệp Bình bắt đầu lật bí tịch luyện đan không đọc ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vân Vụ sơn mạch, người đi đưa đồ ăn à?

Dịch: Tiểu Băng

Đêm.

Thanh Vân Đạo Tông.

Tô Trường Ngự lẳng lẳng đứng trên vách núi.

Chỉ có một mình, ngẩng đầu lên nhìn tinh không.

Trong Thanh Vân Đạo Tông vô cùng an tĩnh.

Chợt có một bóng người xuất hiện, ánh mắt vô thần của Tô Trường Ngự lập tức trở nên tỉnh táo.

Xoẹt.

Tô Trường Ngự rời chỗ, vọt tới cửa sơn môn.

"Ai?"

Tô Trường Ngự lên tiếng. Tốc độ của hắn rất nhanh, tay nắm chặt trường kiếm, nhìn chăm chú vào phía trước.

"Trường Ngự, là ta."

Trong rừng cây, một giọng nói quen thuộc vọng ra, khiến Tô Trường Ngự không khỏi sùng sốt.

"Sư phụ?"

Tô Trường Ngự kinh ngạc.

Quá nửa đêm rồi mà không ngủ, chạy ra ngoài đây làm gì?

"Không có gì, ta đi tản bộ."

Thái Hoa đạo nhân từ trong rừng cây đi ra, nhếch mép nhìn Tô Trường Ngự.

"Tản bộ?" Tô Trường Ngự nhìn lướt qua Thái Hoa đạo nhân, sau đó không khỏi nhìn chăm chăm vào thanh bội kiếm trong tay ông.

"Sư phụ, người tản bộ mà còn phải mang theo vũ khí?"

Câu hỏi của Tô Trường Ngự khiến Thái Hoa đạo nhân bối rối.

"Sư phụ, rốt cuộc người định làm gì?"

Trong mắt Tô Trường Ngự đầy nghi ngờ.

"Thật không có việc gì, vì sư còn có thể làm cái gì?"

Thái Hoa đạo nhân chết sống không nói.

"Vậy ta đi với sư phụ."

Tô Trường Ngự bước tới một bước, mở miệng nói.

Trong nháy mắt, Thái Hoa đạo nhân bối rối.

Ông nhìn ra được, Tô Trường Ngự hoàn toàn không tin lời mình.

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

Tô Trường Ngự nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

Hắn đã thấy rồi không sao giấu giếm được nữa, Thái Hoa đạo nhân đành cắn môi đáp.

"Trường Ngự, chấp niệm lớn nhất của vi sư chính là khiến tông môn sớm ngày tấn cấp tam phẩm, bây giờ tông môn chúng ta thật vất vả có được một thiên tài, thật ra trong lòng vi sư hiểu, chúng ta không giữ nổi loại thiên tài này."

"Nhưng vi sư muốn để hắn tham gia Đại hội kiếm đạo Thanh Châu, chỉ cần tiến vào một trăm hạng đầu, chúng ta sẽ có thể làm hồ sơ lên tông môn tam phẩm. Đến lúc ấy, dù tiểu sư đệ kia của ngươi có rời khỏi Thanh Vân Đạo Tông, chúng ta cũng chấp nhận được, đúng không?"

Thái Hoa đạo nhân nói, ẩn ý thâm sâu.

Tô Trường Ngự trầm mặc.

Thái Hoa đạo nhân nói không sai chút nào.

Một cái Thanh Vân Đạo Tông nho nhỏ, căn bản là không có khả năng lưu được loại thiên tài này.

Hiện giờ Diệp Bình không biết một cái gì, lừa hấn hai câu không có vấn đề gì lớn, nhưng đến khi hấn xuống núi thì sao? Dù sao cũng phải ít nhất có một lần ra thế giới bên ngoài chứ?

Một khi tiếp xúc bên ngoài, sẽ hiểu hết tất cả.

"Sư phụ, người đây là muốn đi báo danh Đại hội kiếm đạo Thanh Châu dùm tiểu sư đệ?"

Tô Trường Ngự nghi hoặc hỏi.

"Không phải, ta muốn đi Vân Vụ sơn mạch một chuyến, vì sư có một đạo hữu, nói phát hiện được linh tinh ở Vân Vụ sơn mạch."

Thái Hoa đạo nhân nói.

"Vân Vụ sơn mạch?"

Tô Trường Ngự biến sắc, hấn nhìn Thái Hoa đạo nhân.

"Sư phụ, người điên rồi! Nơi đó yêu thú dày đặc, với tu vi của người, qua đó chẳng phải đi đưa đồ ăn sao?"

Tô Trường Ngự hơi giật mình.

Người đánh rắm.

Thái Hoa đạo nhân nghe vậy, không khỏi muốn nổi giận mắng một câu, nhưng suy nghĩ kỹ, lại thấy hấn nói có chút đạo lý, cuối cùng nhịn xuống.

"Vi sư chỉ đi vòng ngoài sơn mạch, chứ đâu có đi vào, làm sao gặp phải yêu thú được?"

Thái Hoa đạo nhân không đồng ý.

"Sư phụ, người đừng có ngớ ngẩn, người đi Vân Vụ sơn mạch để làm gì? Thanh Vân Đạo Tông chúng ta không nghèo tới mức đó chứ?"

Tô Trường Ngự cau mày.

Vân Vụ sơn mạch là sơn mạch yêu thú ở trong Thanh Châu, tuy không có yêu thú rất mạnh, nhưng đối với tu sĩ như Thái Hoa đạo nhân, thì vô cùng hung hiểm.

"Trường Ngự à, đạo tông chúng ta đúng là không nghèo đến mức này, nhưng mà tiểu sư đệ kia của người dù sao cũng phải có cây phi kiếm chứ? Dù không thể tham gia đại hội kiếm đạo, thì không lẽ ngay cả thanh phi kiếm cũng không có nổi?"

Thái Hoa đạo nhân nói ra ý nghĩ của mình.

Tô Trường Ngự lập tức lắc đầu: "Không được, sư phụ, người tuyệt đối không thể đi Vân Vụ sơn mạch."

"Không đi Vân Vụ sơn mạch, ai lo cho tiểu sư đệ người?"

Thái Hoa đạo nhân bắt đầu hơi bức.

Tô Trường Ngự im lặng.

Nhưng hấn vẫn cố gắng kiên trì: "Tiểu sư đệ không phải viết vẽ sao? Ta bảo hấn vẽ thêm một bức."

Tô Trường Ngự cố gắng nói.

Trên thực tế, tuy hai người biết tranh Diệp Bình họa có giá trị ngàn vàng, nhưng đa phần Tô Trường Ngự không dày tới mức đi báo Diệp Bình vẽ thêm được.

Không biết thì thôi, biết rồi sau này ai lại làm như thế.

"Trường Ngự à." Thái Hoa đạo nhân thờ dài một tiếng, nhìn Tô Trường Ngự đầy thâm ý: "Vi sư đã nghĩ rồi, chúng ta bán một bức họa là đủ rồi, sớm

muộn gì tiểu sư đệ của ngươi cũng sẽ biết chân tướng, chờ hần biết ra, phát hiện chúng ta bán tranh hần họa đi lấy tiền, hỏi có ai cảm thấy dễ chịu không?"

"Có câu 'dưỡng ân một tắc, dưỡng thù tới một thước', hần quả thật là thiên tài, những tông môn khác không thu, Thanh Vân Đạo Tông chúng ta thu, là ân!"

"Hần vẽ tranh giải quyết khó khăn cho Thanh Vân Đạo Tông, đối với chúng ta cũng là ân, nhưng nếu chúng ta đòi hỏi hần làm lại chuyện đó nhiều lần, đợi đến khi hần biết rõ chân tướng, khó đảm bảo sẽ không oán Thanh Vân Đạo Tông ta."

"Cho nên, chúng ta nên tận lực hết sức hỗ trợ tiểu sư đệ này của ngươi, ít nhất những gì làm được chúng ta đều phải làm. Ta thấy thằng bé đó tâm tư thuần phác, không phải loại người tính toán chỉ li, đợi sau này hần hiểu ra chân tướng, dù vẫn rồi đi, nhưng cũng không trách gì chúng ta, ngươi hiểu chưa?"

Thái Hoa đạo nhân nói đầy thâm ý.

Tô Trường Ngự im lặng.

Kỳ thực cho dù Thái Hoa đạo nhân không nói, Tô Trường Ngự cũng biết đạo lý này.

Diệp Bình là thiên tài, sớm muộn sẽ biết được chân tướng. Đến lúc ấy, nếu Thanh Vân Đạo Tông coi hần là cây rụng tiền, thì đổi là ai cũng không vui được.

Đương nhiên, Tô Trường Ngự biết điều quan trọng nhất.

Tuy Thái Hoa đạo nhân biểu hiện ra thoạt nhìn là người thích chiếm lợi của người ta, nhưng thật ra ông là người vô cùng cần kiệm, có đồ gì tốt cũng đều cấp cho đệ tử trong tông môn trước.

Cũng như bức họa đó, sau khi bán đi, đa phần tiền thu được đều là xài cho chính Diệp Bình.

Thái Hoa đạo nhân như một người phụ thân, lúc nào cũng nghĩ làm sao để đệ tử ăn ngon một chút, nhưng đối với mình lại vô cùng tiết kiệm.

Ông không muốn ai phải thua thiệt.

Lại càng không muốn chiếm lợi của đệ tử.

Là một người sư phụ, Tô Trường Ngự cảm thấy Thái Hoa đạo nhân đã làm tốt việc ông phải làm, nhưng Thái Hoa đạo nhân lại chưa bao giờ cảm thấy điều ấy.

"Ài!"

Tô Trường Ngự thở dài.

"Ngươi thở dài cái gì, vi sư là đi kiếm linh tinh, chứ không phải đi chịu chết."

Thái Hoa đạo nhân nói, giọng không vui.

Nhưng chính ông nói xong cũng cảm thấy không ổn.

Vân Vụ sơn mạch yêu thú dày đặc, tuy bảo ông chỉ đi mé ngoài, xác suất gặp phải yêu thú là rất thấp, nhưng dù sao cũng có nguy hiểm chứ!

Lỡ gặp phải yêu thú thật, thì không còn là việc nhỏ.

Thế giới tu tiên, tu sĩ bị yêu thú giết quả thật rất nhiều, với tu vi của Thái Hoa đạo nhân, nói chẳng ngoa, thật đúng là đi đưa đồ ăn cho bọn chúng.

"Được rồi! Sư phụ, ta đi với người."

Tô Trường Ngự hít sâu một hơi, đưa ra quyết định, cùng Thái Hoa đạo nhân đi Vân Vụ sơn mạch.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân lập tức cau mày.

"Ngươi đi làm cái gì? Thêm cơm à? Ở tông môn chờ đi."

Thái Hoa đạo nhân phủ quyết ngay.

"Sư phụ, người biết tính ta."

Tô Trường Ngự không nói gì thêm, nhưng thần sắc kiên định.

"Vi sư đi một mình là được rồi, người ở tông môn đợi đi, dạy kiếm thuật cho tiểu sư đệ kia của người thật tốt."

Thái Hoa đạo nhân nói, ông không muốn Tô Trường Ngự gặp nguy hiểm.

Nhưng Tô Trường Ngự không đáp, chỉ im lặng nhìn ông.

Cuối cùng, Thái Hoa đạo nhân phẩy tay, thờ dài.

"Thôi, nhưng mà người nhất định phải theo sát vi sư, nhất định không được xằng bậy."

Thái Hoa đạo nhân biết mình không lay chuyển được Tô Trường Ngự, cuối cùng đành phải miễn cưỡng đồng ý với đồ đệ.

Thế là, hai bóng người từ từ biến mất khỏi Thanh Vân Đạo Tông.

Nhưng giọng nói của họ vẫn không ngừng vọng lại.

"Thầy trò chúng ta đi cả, tiểu sư đệ của người thì làm sao?"

"Đạo này Lạc Trần sư đệ đang dạy hần luyện đan, chắc không xảy ra lộn xộn gì đâu."

"Lạc Trần? Vậy thì tốt, tính nó ôn hòa, khả năng thừa nhận cũng mạnh, gặp phải chuyện gì cũng có thể bình tĩnh."

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tàng Kinh Các, ba ngàn sáu trăm tiên khiêu diệu pháp

Dịch: Tiểu Băng

Sáng sớm.

Diệp Bình mở mắt.

Rửa mặt qua loa xong, Diệp Bình đi ra cửa phòng.

Trong núi mây mù nhàn nhạt, thoát nhìn như nhân gian tiên cảnh.

Một tiếng chuông văng vẳng đâu đây, càng khiến con người nhẹ nhàng sáng khoái.

Diệp Bình duỗi eo, sau đó lăm bằm.

Thanh thần nhập cổ tự

Sơ nhật chiếu cao lâm

Khúc kính thông u xứ

Thiền phòng hoa mộc thâm

Son quang duyệt diệu tính,

Đàm ảnh không nhân tâm

Vạn lại thử câu tịch

Duy văn chung khánh âm

Nguyễn Vạn An dịch thơ:

Chùa xưa buổi sớm vào thăm

Ánh dương lồng lộng một rừng cây cao

Quanh co lối nhỏ đưa vào

Phòng thiền yên ả, vườn đào hoa tươi

Cỏ cây chen chúc mọc dài

Bình minh rọi cánh chim bay một vùng

Mặt đầm soi bóng mòng lung

Khiến ta muốn bỏ hết lòng trần gian

Cả vùng ngừng bật âm thanh

Chỉ nghe chuông mõ không thỉnh đội về.

Đây là bài thơ “Sau thiền viện Phá Sơn Tự” của thi nhân Thường Kiến.

Bài thơ không hợp với hoàn cảnh cho lắm, vì nơi này là đạo quán, chứ không phải cổ tự, nhưng xung quanh chẳng có ai, Diệp Bình cũng chỉ là biểu lộ cảm xúc, nên không cần phải hợp với tình hình.

Duỗi duỗi eo xong, Diệp Bình đi vào trong Thanh Vân Đạo Tông.

Hắn định đi Tăng Kinh Các, để học bổ sung kiến thức tu tiên.

Suốt đêm qua, Diệp Bình đều xem thuật luyện đan, là quyển bí tịch Lạc Trần sư huynh cấp cho hắn.

Nhưng khi nhìn qua trang sau, Diệp Bình hiểu ngay mình bây giờ chưa thể luyện đan được.

Trong bí tịch đúng là tạo hóa thuật luyện đan, nhưng mà đòi hỏi trong cơ thể phải có linh khí mới có thể luyện ra đan được.

Lấy khí dẫn linh, lấy linh hóa thần, lấy thần ngưng đan, chính là linh đan không độc.

Nói cách khác, là phải dùng linh khí của bản thân, dẫn thiên địa linh khí, sau đó lấy ý chí tinh thần, ngưng tụ đan được, như vậy mới có thể luyện ra linh đan không độc.

Phương pháp Diệp Bình đã nắm, nhưng vì hắn không có linh khí, nên chỉ còn cách để sang một bên.

Chuyện vô cùng quan trọng hiện giờ là phải học bù kiến thức tu tiên.

Thanh Vân Đạo Tông.

Mấy tòa đại điện không nhiễm một hạt bụi, sắp xếp vô cùng mộc mạc mà ngăn nắp trật tự, hoàn toàn khác biệt với các đạo quan đông đúc lắm người cùng loại.

Có lẽ, đây chính là phong phạm của đạo môn lánh đời.

Thanh liêm, siêu nhiên tại thượng.

Diệp Bình rất kính phục quan điểm này, không tranh không giành, biết thiên mệnh, uẩn đạo lý.

Nhìn thì mọi thứ đều rất bình thường, nhưng đại đạo là hướng tới đơn giản, đồ vật càng đơn giản thì càng ẩn chứa đạo lý vô cùng.

Ví dụ như cái lư hương ở ngoài đại điện, vì sao lúc nào cũng chỉ cắm có một cây nhang?

Không lẽ Thanh Vân Đạo Tông không mua nổi nhang?

Đương nhiên chuyện đó là không có khả năng.

Cái gọi là thành tâm thì linh, nếu thành tâm thì một nén nhang cũng đủ, nếu không thành tâm, dù có cắm nhang khắp núi, cũng không thể giúp gia tăng số mệnh.

Diệp Bình nhìn cây nhang trong lư hương kia chăm chú, trong lòng vô cùng cảm khái.

Chỉ một cây nhang nho nhỏ, lại ẩn chứa nhiều đạo lý như vậy.

Tông môn lãnh đời a, chỉ một chữ.

Tuyệt.

Thu hồi tâm thần.

Diệp Bình đi vào Tầng Kinh Các.

Tầng Kinh Các của Thanh Vân Đạo Tông không lớn lắm, tổng cộng có bốn giá sách, trên mỗi giá sách đều bày rất nhiều bí tịch.

Diệp Bình vô cùng quy củ, không đi lật lung tung, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hẳn.

Nhưng khi nhìn lên mớ bí tịch trên giá sách, Diệp Bình ngẩn người.

【Thập long thập tượng nguyên thần thuật】

【Tiên đạo trọng đồng khai khai pháp】

【Khai phá hoàn mỹ vô thượng dị tượng】

【Chân Long vô thượng đại thần thông】

【Thượng Đế kiếm pháp】

【Ba ngàn sáu trăm tiên khiêu diệu pháp】

【Thiên cương bảy mươi hai thần thông】

【Địa sát ba mươi sáu đạo pháp】

...

Tầng Kinh Các.

Diệp Bình ngây người.

Hắn biết Thanh Vân Đạo Tông là tông môn lãnh đời, nhưng không ngờ Thanh Vân Đạo Tông lại kinh khủng đến như vậy.

Loại bí tịch này, Diệp Bình không cần phải xem cũng biết rất lợi hại.

Nhưng điều làm cho Diệp Bình chấn động hơn là loại bí tịch như này mà lại dễ tùy tiện trên giá sách như vậy.

Xung quanh không có trận pháp bảo hộ nào, cũng không có một biện pháp phòng hộ nào cả.

Đây chính là tông môn lãnh đời phải không?

Đúng thế, đúng thế.

Diệp Bình kích động.

Hắn thật sự kích động.

Giờ có ai dám nói đây không phải tông môn lãnh đời, hắn nhất định sẽ chém cho một kiếm.

Trọng đồng! Nguyên thần thuật! Chân Long đại thần thông! Thượng Đế kiếm pháp! Thiên cương bảy mươi hai thần thông!

Diệp Bình kích động đến mức cả người rung động.

Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn, niềm vui ngoài ý muốn a.

Một lúc sau, hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng khiến mình tĩnh táo lại.

"Diệp Bình, không được kích động, tuy sách vở ở đây đều là bí tịch tuyệt thế, nhưng không cần thiết thì không nên học, phải bình tĩnh, tĩnh táo lại."

Diệp Bình hít sâu mấy lần, cuối cùng tâm tình cũng từ từ bình tĩnh lại.

Hắn biết, tuy chỗ này bày cả đống bí tịch, nhưng có học được hay không mới là vấn đề.

Không phải cứ đưa bí tịch gì cho hấn, hấn cũng học được.

Hơn nữa lỡ học bậy học bạ, xảy ra chuyện thì làm sao? Chương môn sư phụ và các sư huynh trách tội mình thì sao?

Nghĩ vậy, Diệp Bình càng thêm tỉnh táo.

Không thể để mình lâm lạc.

Đúng vậy, không thể lâm lạc được.

Diệp Bình không ngừng tự dặn mình, không được kích động, phải giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng cứ kích động mãi.

Thử hỏi, đổi thành ai nhìn thấy các bí tịch này có giữ bình tĩnh được không?

Bí tịch trong Tàng Kinh Các đã khiến Diệp Bình tin tưởng vô điều kiện rằng Thanh Vân Đạo Tông là tông môn lãnh đời.

Nhưng hấn không xem những quyển bí tịch này.

Mà lật một số quyển thư tịch khác, viết về lịch sử địa lý tu tiên giới, ví dụ như【 Thanh Châu phong vân lục 】, 【 Tấn Quốc kỳ văn lục 】.

Loại thư tịch này vô cùng dày nặng.

Diệp Bình rất kiên trì, một mình ở trong Tàng Kinh Các từ ban ngày tới tối đêm.

Đủ bảy canh giờ.

Diệp Bình nhìn số thư tịch mình đã xem, hấn đã coi hết bốn mươi lăm bản kỳ văn lục của Tàng Kinh Các.

Trong đầu đã có chút hiểu biết đại khái về Thanh Châu, Tấn Quốc, và tiên môn mười nước, kể cả thế lực của các tông môn, hệ thống triều đình, và một số những loại đồ cổ quái.

"Không ngờ ở thế giới này, sức mạnh của hoàng triều lại không hề thua kém gì tiên môn."

Diệp Bình lẩm bẩm.

Theo ghi chép trong thư tịch, quốc gia hoàng triều quản lý phạm tục, còn tiên gia đạo môn tuy siêu thoát tại thượng, không nằm trong phạm vi quản lý của triều đình, nhưng tiên môn đạo tông không giống triều đình, đồng thời có một số việc nhất định cần phải phối hợp với triều đình.

Là một dạng quan hệ hợp tác, nhưng hoàng triều có quyền chủ động cao hơn.

Nhưng mà nghĩ kỹ cũng phải. Trong thế giới tu tiên, không thể nào trong hoàng triều mà không có người tu tiên, với số dân cư khổng lồ của nó, thế nào cũng sẽ có kẻ mạnh được sinh ra. Hơn nữa, một khi các cơ quan của quốc gia hoạt động, chính là một nguồn sức mạnh vô địch.

Đương nhiên Tiên gia đạo môn cũng có tiên nhân tuyệt thế, nhưng vấn đề là tiên gia đạo môn đều dè chừng lẫn nhau, những thứ như tuyệt học truyền thừa đều giấu kín, chưa thành chân truyền thì chưa được dạy pháp môn, triều đình thì lại khác. Chỉ cần người cố gắng, giúp triều đình phát triển lớn mạnh, thì người muốn gì ta sẽ cho nấy, muốn tài nguyên cho người tài nguyên, muốn tuyệt học cho người tuyệt học.

Và điểm quan trọng nhất chính là.

Danh lợi!

Thiên hạ rộn ràng đều vì danh vì lợi, thiên hạ nhón nháo đều vì lợi vì danh.

Thử hỏi ai không muốn làm vương làm tướng? Ai không muốn hiệu lệnh thiên hạ? Ai không muốn đi ra đường đều có người mở đường?

Đương nhiên cũng có người không quan tâm tới danh lợi, nhưng loại người này có được bao nhiêu?

Giống như một người già bảy tám mươi tuổi, khuyên người đừng ham muốn sắc đẹp.

Vậy thì nhất định ông ta đã bảy tám chục tuổi, hỏi còn trẻ hôm nào cũng chơi bời, tới khi già rồi lại đi khuyên người ta đừng ham sắc đẹp.

Thứ như sắc đẹp, có lẽ đối với tu sĩ có tu hành mấy trăm năm hay thậm chí hơn một ngàn năm thì quả thực là chẳng có gì mê hoặc.

Nhưng quyền lực thì sao?

Chỉ cần một câu nói hiệu lệnh cả trăm vạn đại quân thì sao?

Thậm chí ngôi vị hoàng đế ngồi trên vạn người thì sao?

Cho nên triều đình mới mạnh hơn tông môn.

Diệp Bình chợt sùng sốt.

Sau đó cảm thấy khó chịu mà không hiểu vì sao.

Nếu biết trước vậy, mình tham gia hơn năm mươi lần đại hội thăng tiên để làm gì.

Đi thi khoa cử luôn, lấy cái chức trạng nguyên, vào triều đình còn sợ không được tu tiên sao?

Đều do đám tiểu thuyết mạng kia, cái nào cũng viết triều đình là thế này thế nọ, đúng là hại chết người.

Nhưng rất nhanh, hắn liền cảm thấy không đúng.

"Nếu mình biết trước điều này, chẳng phải sẽ bỏ qua tông môn lánh đời ư?"

Đúng vậy!

Diệp Bình bỗng nhận ra một vấn đề cơ bản.

Nếu không phải mình không biết, bachngocsach.com làm sao báii nhập được vào Thanh Vân Đạo Tông?

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Bình chợt trở nên vui vẻ.

Một lát sau.

Hắn duỗi eo.

Ánh mắt nhìn thấy một quyển bí tịch.

【 Ba ngàn sáu trăm tiên khiêu diệu pháp 】

Cũng đúng lúc này.

Một giọng nói thanh thúy vang lên.

"Tiểu sư đệ, sao ngươi lại ở đây?"

Là một giọng nữ.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thông suốt phương pháp, tu hành

Dịch: Tiểu Băng

"Tiểu sư đệ!"

Một giọng nói thanh thúy vang lên.

Diệp Bình thu hồi tâm thần, quay qua.

Là tiểu sư tỷ Trần Linh Nhu.

Thanh Vân Đạo Tông tổng cộng có bảy đệ tử.

Đại sư huynh Tô Trường Ngự, nhị sư huynh Hứa Lạc Trần, tam sư huynh Vương Trác Vũ, tứ sư huynh Trương Tiết Triện, ngũ sư huynh Lâm Bắc.

Đại sư tỷ Tiêu Mộ Tuyết, tiểu sư tỷ Trần Linh Nhu.

Những sư huynh sư tỷ này cơ bản là thần long không thấy đầu chẳng thấy đuôi, ngoài thỉnh thoảng gặp khi dùng bữa thì đa phần thời gian, hắn chưa từng

tiếp xúc chính thức.

Nhất là đại sư tỷ và ngũ sư huynh, hai người đó thậm chí Diệp Bình còn chưa nhìn thấy bao giờ, hoàn toàn chỉ mới được nghe qua lời Tô Trường Ngự.

Nhưng mà không thể không nói, tiểu sư tỷ Trần Linh Nhu rất là xinh đẹp.

Thoạt nhìn thì nhỏ hơn hẳn một chút, nhưng vì nhập môn sớm, tính theo bối phận Diệp Bình phải gọi nàng là sư tỷ.

Trần Linh Nhu vừa đúng mười bảy tuổi, cũng được coi là tuổi dậy thì, vóc dáng không cao, chỉ chừng sáu xích ba tấc, da trắng như tuyết, bàn tay mềm mại, đôi mắt đào hoa nhân nhật, cộng với dáng người phát dục rất tốt, được coi là một tiểu mỹ nhân.

Chủ yếu vì tuổi còn hơi nhỏ, nên thoạt nhìn còn mang chút vẻ trẻ con, nếu thêm vài năm, vậy chính là nhân gian tuyệt sắc.

Loại sắc đẹp này khiến người ta có cảm giác trở về thời thanh xuân.

"Xin chào tiểu sư tỷ."

Diệp Bình chẳng có ý gì khác lạ. Người tu tiên nhất định cần giữ đầu óc mình tỉnh táo, tuyệt đối không được mê nữ sắc.

Tuy Trần Linh Nhu đúng là rất đẹp.

"Tiểu sư đệ, sau ngươi không ở sau núi ngộ kiếm?"

Trần Linh Nhu mặt mày tươi tỉnh đi tới trước mặt Diệp Bình.

Nàng rất đơn thuần, trước giờ chỉ sinh hoạt trong Thanh Vân Đạo Tông, dù có xuống núi cũng rất ít tiếp xúc với người khác. Nay tông môn có thêm một tiểu sư đệ, Trần Linh Nhu là người hưng phấn nhất.

"Bẩm tiểu sư tỷ, Lạc Trần sư huynh bảo ta tới Tầng Kinh Các xem thư tịch, để tránh tình trạng ngay cả những vấn đề thường thức mà ta cũng không biết."

Diệp Bình lùi lại. Không phải hắn ghét gì Trần Linh Nhu, mà vì Trần Linh Nhu đứng gần quá, hắn ngửi được cả mùi thơm trên người nàng.

Đẹp như vậy, ai mà chịu nổi.

"Bảo ngươi tới Tầng Kinh Các? Lạc Trần sư huynh thật đúng là giảm bớt việc cho mình."

Trần Linh Nhu lăm lăm, sau đó phát hiện Diệp Bình đã lặng lẽ lùi lại mấy bước, không khỏi tò mò: "Tiểu sư đệ, ngươi lùi lại làm gì?"

Trần Linh Nhu không rành thế sự, nam nữ khác biệt cũng không biết. Dù sao trước giờ toàn là được đại sư tỷ dẫn đi, đương nhiên vì vậy mà không hiểu lắm.

"Không, chỉ là hơi bị tê chân thôi."

Diệp Bình mở miệng, hắt hơi rồi, người trước mặt còn nhỏ mình mấy tuổi. Minh phải gọi nàng là tiểu sư tỷ thì cũng thôi, dù sao tu tiên cũng không nhìn tuổi, có người bề quan một cái chính là mấy trăm năm, thứ gọi là tuổi tác này chả là gì cả.

Chủ yếu là đứng quá gần nhau như thế rất không hay, lỡ bị sư huynh nào nhìn thấy, còn tưởng mình làm gì đó.

"À à, tiểu sư đệ, ngươi cố gắng lên, chờ mấy ngày nữa, sư tỷ sẽ truyền thụ cho ngươi vô thượng đại đạo."

Trần Linh Nhu không nhìn ra vấn đề, còn sấn tới trước mặt Diệp Bình, vỗ vai hắn, mặt nghiêm túc nói.

Vô thượng đại đạo?

Diệp Bình cười khỏ. Hắn tin mỗi người trong tông môn đều là tuyệt thế cao nhân, nhưng tiểu sư tỷ này hình như hơi hão huyền, có lẽ tư chất tốt hơn mình, nhưng mà tuyệt thế cao nhân... thì không thể.

Tuy nhiên, Diệp Bình không hề coi thường Trần Linh Nhu, mà ngược lại, còn có thiện cảm với nàng.

Dù sao Trần Linh Nhu cũng rất khách khí, đối xử rất tốt với mình, lại còn xinh đẹp như vậy, ai mà ghét nàng được!

"Tiểu sư tỷ, ta hỏi một cái, ta có thể học bản bí tịch này không?"

Diệp Bình chợt chỉ vào quyển bí tịch ‘ Ba ngàn sáu trăm tiên khiêu diệu pháp ’ trên giá sách.

"Được chứ. Ngươi muốn học thì học."

Trần Linh Nhu nhìn lướt qua, tùy ý nói.

"Được thật à? Sư đệ lo tu luyện bấy bả sẽ bị tẩu hỏa nhập ma."

Diệp Bình thấy mừng, không ngờ có thể tu luyện được thật.

"Không đâu. Loại bí tịch này là loại rất cơ bản, làm sao tẩu hỏa nhập ma được."

Trần Linh Nhu phẩy tay, vẻ cực kỳ tùy ý.

Bí tịch trong Tàng Kinh Các đều là bí tịch cực kỳ phổ thông, chẳng thể xảy ra tình huống tẩu hỏa nhập ma được.

Nhưng lời này vào tai Diệp Bình lại mang ý nghĩa hoàn toàn khác.

Loại bí tịch như này mà còn gọi cơ sở?

Vậy thế nào mới gọi là không phải cơ sở?

"Đa tạ tiểu sư tỷ chỉ điểm."

Diệp Bình cảm kích nói.

"Không có gì, không có gì, tiểu sư đệ, ngươi phải tu luyện thật tốt, phải tin tưởng vào bản thân mình. Đúng rồi, sau này không cần gọi ta là tiểu sư tỷ, gọi ta Linh nhi sư tỷ là được."

Trần Linh Nhu rất vui vẻ nói, nhìn càng thêm đẹp.

"Vâng vâng, đa tạ tiểu... Linh nhi sư tỷ."

Diệp Bình cảm ơn xong, Trần Linh Nhu cũng rời khỏi Tàng Kinh Các. Tuy nàng rất muốn nói chuyện phiếm với Diệp Bình, nhưng nàng biết mình không thể đề đề lòi đuôi, nên chỉ bắt chuyện một chút là đi ngay.

Trần Linh Nhu đi rồi.

Diệp Bình lập tức lấy quyển ‘ba ngàn sáu trăm tiên khiêu diệu pháp’ đi.

Hắn nhanh chóng mở ra.

Một đồng chữ nhỏ xuất hiện trong mắt hắn.

【 vì đứng đầu vạn linh, có kho tàng hoàng kim, có ba ngàn sáu trăm tiên giấu huyết khiêu 】

...

Sau nửa canh giờ.

Diệp Bình đã xem hết quyển bí tịch.

Xem hết xong, hắn thấy hơi rung.

Nội dung bản ‘ba ngàn sáu trăm tiên khiêu diệu pháp’ đại khái rất đơn giản.

Phần giới thiệu viết rằng, trong thân thể có giấu rất nhiều ‘bảo tàng hoàng kim’, mà loại bảo tàng này đã bị phong ấn hoàn toàn ở trong ‘huyết khiêu’.

Nếu đã thông huyết khiêu, thì có thể tự mình hấp thu linh khí trong trời đất, từ đó uẩn dưỡng nhục thân, tăng tốc độ tu luyện.

Nếu kích hoạt được ba mươi sáu, bảy mươi hai, một trăm lẻ tám, ba trăm sáu mươi lăm, bảy trăm hai mươi, ba ngàn sáu trăm đạo tiên khiêu, còn có thể thức tỉnh thiên phú nhục thân, mỗi loại thiên phú đều có một công dụng cực mạnh riêng.

Nói cách khác, mỗi khi đã thông được một tiên khiêu, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn gấp đôi, nếu đã thông được ba ngàn sáu trăm đạo tiên khiêu, vậy tốc độ tu luyện chính là gấp ba ngàn sáu trăm lần so với người thường.

Cho nên Diệp Bình mới rung động.

Thiếu sót lớn nhất của hắn, chính là tư chất tu luyện cực kém.

Nhưng nếu hắn có thể tu luyện ‘ba ngàn sáu trăm tiên khiêu diệu pháp’ này, vậy chẳng phải có thể bù đắp vào thiếu sót này sao?

Chưa nói tới tận ba ngàn sáu trăm tiên khiếu, dù chỉ khai mười khiếu cũng được.

Nghĩ vậy, Diệp Bình lại nghiên cứu quyền bí tịch tỉ mỉ hơn, sau đó đi thẳng ra sau sườn núi Thanh Vân.

Đi ra sau sườn núi Thanh Vân.

Diệp Bình có vẻ hơi gấp gáp.

Một là để bù đắp sự thiếu hụt tư chất, hai là để tu luyện Thái cổ thần ma quyết.

Đã lĩnh ngộ được Thái cổ thần ma quyết mà không tu luyện được, cứ luôn là tâm bệnh trong lòng. Đương nhiên Diệp Bình cũng muốn ngưng tụ Thái cổ thần ma thể sớm.

Sau sườn núi.

Diệp Bình nhắm mắt.

Trong bí tịch ba ngàn sáu trăm tiên khiếu ghi rằng, muốn thông suốt, đầu tiên phải minh tướng, tìm ra tiên khiếu trong cơ thể.

Khi tìm ra rồi, thì dẫn linh khí nhập thể, dần dần sẽ nước chảy thành sông, đã thông tiên khiếu.

Nhưng có một điểm Diệp Bình chưa rõ, chính là có phải nếu tư chất kém thì tốc độ thông suốt sẽ rất chậm hay không.

Nhưng mà, những chuyện này đều không phải vấn đề lớn.

Diệp Bình ngồi xếp bằng, trong đầu trống rỗng.

Hắn tĩnh tâm xong, bắt đầu minh tướng tiên khiếu.

Thời gian dần dần trôi qua.

Một giờ sau.

Một làn gió mát phát tới.

Trong đầu Diệp Bình chợt hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giác ngộ luyện khí, trước chưa từng có ai sau cũng không ai có, đệ nhất nhân muôn đời

Dịch: Tiểu Băng

Sau sườn núi Thanh Vân.

Một cơn gió mát thổi qua, trong đầu Diệp Bình chợt xuất hiện từng vòng ánh sáng.

Sáng như một vì sao, lấp lánh trong suốt.

Những vầng sáng như sao thi nhau sáng lên, tổng cộng có ba mươi sáu cái, tạo thành một hình vẽ.

Đó là tiên khiếu.

Trong nháy mắt, Diệp Bình liền hiểu ra, mình đã tìm thấy tiên huyết khiếu ẩn giấu trong cơ thể.

Hắn hầu như chẳng hề suy nghĩ, bắt đầu dẫn linh khí nhập thể.

Nhưng rất nhanh, đã xảy ra rắc rối.

Diệp Bình bỗng phát hiện, hình như hắn... không dẫn được linh khí nhập thể.

Chuyện này rất không hay.

Tìm được tiên huyết khiếu ẩn giấu, nhưng lại không biết làm sao để dẫn linh khí nhập thể, đúng là làm người ta đau đầu.

"Mình phải suy nghĩ ra."

Diệp Bình chìm vào suy tư.

Hắn không biết làm sao để dẫn khí nhập thể, nhưng suy luận thì vẫn biết.

"Cánh giới đầu tiên của tu sĩ là Luyện Khí Cảnh, như vậy Luyện Khí Cảnh chính là hấp thu thiên địa linh khí, do đó luyện hóa tạp chất, rút lấy tinh hoa, dùng nó uẩn dưỡng linh mạch, cho nên mới gọi là Luyện Khí Cảnh."

"Nhưng làm sao hấp thu được thiên địa linh khí?"

Một vấn đề mới xuất hiện rồi.

Diệp Bình nhăn trán.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Hắn cứ nghĩ mãi vấn đề này, nhìn thì đơn giản, nhưng mà quá là phức tạp.

"Không đúng, không đúng, hiện giờ mình hẳn phải suy nghĩ theo cách nghĩ của người tu hành đầu tiên. Trong trời đất, người đầu tiên biết luyện khí làm như thế nào, thì mình phải sắm vai mình là người đó, như vậy mới có thể đưa ra kết quả."

Diệp Bình trầm nghĩ, sau đó tiếp tục vắt óc suy nghĩ.

Nhưng để người ngoài biết Diệp Bình đang làm gì, chắc ngay cả tiên nhân cũng phải giật nảy mình.

Bởi vì tuy hắn chỉ đang suy nghĩ vấn đề đơn giản nhất, nhưng vấn đề này lại cực kỳ kinh khủng.

Luyện Khí Cảnh là cảnh giới rất bình thường. Đối với nhiều người, dẫn khí nhập thể là chuyện vô cùng đơn giản, có lẽ tất cả các tu sĩ đều đang đi theo con đường người khác đã mở sẵn.

Giống như đi học toán, con nít ba tuổi đã biết một cộng một là hai, bởi vì trong sách giáo khoa viết là như thế.

Nhưng Diệp Bình thì lại đi suy nghĩ, vì sao một với một lại thành hai.

Tu sĩ trên đời đều biết làm sao để dẫn khí nhập thể, là bởi vì điều ấy đã được viết trong tâm pháp, và có người chỉ dạy, nên đương nhiên họ làm theo như thế.

Nhưng nếu không có người dạy, hoặc trong tâm pháp không dạy, thế thì dù có là thiên tài tuyệt thế, cũng chưa chắc có thể bước được lên con đường tu hành.

Việc Diệp Bình đang làm chính là tự mở ra một con đường cho mình.

Nếu thành công, con đường tu hành của Diệp Bình sẽ là đệ nhất nhân từ cổ chí kim, vì đây là con đường do chính hắn tìm ra, dù có thành công hay không, chỉ cần đúng là dẫn được khí nhập thể, vậy đều sẽ là không giống bình thường.

Nhưng muốn giác ngộ ra pháp môn luyện khí là vô cùng khó, ngay cả tiên nhân chuyển thế cũng chưa chắc có thể giác ngộ ra được.

Sau sườn núi.

Diệp Bình chìm trong suy nghĩ.

Thời gian vẫn cứ trôi qua.

Chỉ trong chớp mắt, đã qua hơn nửa tháng.

Chính xác là mười chín ngày.

Diệp Bình vẫn không tìm ra cách dẫn khí nhập thể.

Điều này làm hắn rất khó chịu.

Hắn càng thấy tư chất mình kém.

Sắp hai mươi ngày rồi, mà ngay cả dẫn khí nhập thể cũng không làm được, mình thật đúng là quá tệ.

Nhưng giận thì giận, oán thì oán, hấn vẫn vô cùng nỗ lực.

Dù sao không liều một phen thì làm sao biết rốt cuộc mình tệ tới mức nào?

Trong khoảng thời gian này, Lạc Trần sư huynh cũng từng tới tìm hấn. Đã nhiều lần Diệp Bình muốn hỏi làm sao để dẫn khí nhập thể, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi.

Luôn không mở miệng được, vì sợ để lại ấn tượng không tốt trong lòng Lạc Trần sư huynh.

Đêm khuya.

Diệp Bình mở mắt.

Hấn vẫn chưa giấc ngộ ra.

Một mình đứng trên vách núi, lặng lẽ nhìn lên trời.

Trời sao và vầng trăng tranh nhau phát sáng.

Vòm trời tối đen như mực.

Trên vách núi, Diệp Bình cảm nhận gió mát phả vào mặt, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ và buồn bực.

Nhưng càng buồn bực, thì hấn càng bắt mình phải tỉnh táo, vì hấn biết, nếu không tỉnh táo, càng khó mà nghĩ ra được vấn đề.

"Hay là, vẽ một bức tranh đi, nói không chừng sẽ có cảm ngộ."

Diệp Bình chợt nghĩ thầm.

Hấn muốn vẽ đề giải sầu.

Diệp Bình đứng dậy, đi lấy văn phòng tứ bảo.

Lúc hấn mang văn phòng tứ bảo quay lại, có một người xuất hiện trên vách núi.

Là nhị sư huynh Hứa Lạc Trần.

"Lạc Trần sư huynh, sao ngài lại tới?"

Diệp Bình cầm văn phòng tứ bảo, tò mò nhìn Hứa Lạc Trần.

"Diệp sư đệ, sư huynh định tới tìm người nói chuyện phiếm, dạo này thấy người mặt ủ mày chau, gặp phải chuyện gì à?"

Hứa Lạc Trần đi tới, cười ôn hòa.

Gần đây, thỉnh thoảng y lại ghé qua xem Diệp Bình thế nào, phát hiện những ngày này Diệp Bình đều mặt ủ mày chau, tưởng Diệp Bình vì chuyện thuật luyện đan không được.

Nên trong lòng cảm thấy hồ thẹn, bèn tới để giúp Diệp Bình giải buồn.

Nếu không lỡ để hấn sinh ra chấp niệm, cả tông môn nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

"A, đúng là có chút phiền phức, nhưng chỉ là chút tâm sự, không có gì."

Diệp Bình vốn định hỏi Hứa Lạc Trần, nhưng cuối cùng bao nhiêu lời lại vẫn giấu trong lòng, không đưa ra miệng.

"Tâm sự không? Diệp sư đệ, việc gì cũng không nên quá nóng ruột, con đường tu hành dài đằng đặc mệnh mông, nên thả lỏng."

Hứa Lạc Trần chậm rãi an ủi, nhìn thấy văn phòng tứ bảo trong tay Diệp Bình, không khỏi tò mò: "Người đây là định vẽ tranh à?"

Hứa Lạc Trần tò mò, vì quả thực y không biết tiểu sư đệ biết vẽ tranh.

"Vâng. Thấy hơi không vui, nên định vẽ chút tranh để giải sầu."

Diệp Bình có sao đáp vậy.

"Hay quá. Cảnh đêm đẹp thế này, đúng là có thể vẽ thành tranh."

Hứa Lạc Trần cười gật đầu.

Chốc sau, y lại hỏi: "Diệp sư đệ, người biết vẽ à?"

Hứa Lạc Trần hỏi.

"Biết. Mấy hôm trước mới vẽ cho đại sư huynh một bức."

Diệp Bình gật đầu.

"Vẽ cho đại sư huynh một bức?" Hứa Lạc Trần khẽ nhủ mảy, y chưa nhìn thấy Tô Trường Ngự có bức tranh nào, nhưng mà... đây là việc nhỏ, Hứa Lạc Trần cũng không để tâm lắm, nụ cười càng thêm tươi.

"Diệp sư đệ, vậy người không ngại cũng vẽ cho ta một bức chứ?"

Hứa Lạc Trần cười khẽ.

"Đương nhiên là được. Sư huynh muốn vẽ một bên mặt hay vẽ chính diện?"

Diệp Bình hỏi.

Vẽ cho ai cũng như nhau, Diệp Bình vốn chỉ muốn dùng việc vẽ để làm mình đỡ buồn hơn thôi.

"Phải vẽ chính diện chứ. Nào, vẽ thẳng mặt sư huynh đi. Nhưng mà, Diệp sư đệ, nhớ vẽ coi cho được chút, có thể dùng cách vẽ nhìn cho hơi hoàn hảo hơn cũng được, sư huynh chấp nhận."

Vừa nghe có thể vẽ tranh cho mình, Hứa Lạc Trần sung sức hẳn, còn cố ý muốn vẽ chính diện.

"Được."

Diệp Bình không nói gì thêm, trải giấy Tuyên Thành ra đất, lấy thước chặn lên, sau đó mài mực.

Nửa khắc sau, Diệp Bình bắt đầu đi bút.

Sau nửa canh giờ.

Cuối cùng, đã vẽ xong.

"Lạc Trần sư huynh, xong rồi."

Diệp Bình hô một tiếng.

Hứa Lạc Trần xoay xoay cổ, mặt mày mừng rỡ đi tới, nhìn bức tranh.

Trong tranh, cảnh đêm như mực, quần tinh sáng chói, có một loại ý cảnh khó tả, rất đẹp mắt.

Nhất là y ở trong đó, tuy không vẽ ra được hết sự anh tuấn của y, nhưng coi cũng rất được.

"Đẹp, đẹp lắm, rất là đẹp! Tiểu sư đệ, người vẽ được ghê nha, không tệ, không tệ."

Hứa Lạc Trần mỹ mãn khen.

"Cũng được, cũng được thôi. Lạc Trần sư huynh, có muốn đề một bài thơ vào không?"

Diệp Bình hỏi.

Hắn đã nghĩ ra một bài thơ, rất phù hợp với cảnh đêm.

"Không cần không cần, tranh này là được rồi, là được rồi."

Hứa Lạc Trần không muốn đề thơ, đề cái thứ ấy vào làm gì? Chủ yếu thể hiện được hình tượng của mình là được rồi.

Đề một bài thơ vào, chả phải làm hỏng mỹ quan à?

"Ừm."

Diệp Bình cầm tranh lên, dầu cũng không đóng xuống. Hắn nhìn ra được, Lạc Trần sư huynh tâm tính rất cao, thích sự mộc mạc, không thích những thứ lòe loẹt màu mè.

Đúng là người có cảnh giới cao a.

Hứa Lạc Trần nhanh chóng cất bức họa, đồng thời an ủi Diệp Bình thêm một lúc, rồi mới rời đi.

Đang đi trên đường, nhờ ánh trăng, Hứa Lạc Trần không nhịn được lại mở bức tranh ra xem, thương thức sự anh tuấn của mình.

"Chờ sư phụ và đại sư huynh về, đưa cho họ cùng xem. Không biết hai người có biết gì về vẽ không, nhưng mà họ nhất định sẽ khen ngợi sự anh tuấn của mình, hi hi hi."

"Không đúng, không đúng, lẽ ra phải đề thêm một bài thơ. Nhưng mà cũng không sao, tí nữa mình về, mình tự đề."

Đêm.

Hứa Lạc Trần lẩm bẩm, tiếng cười nhỏ dần rồi tắt.

Cùng lúc đó.

Trong Vân Vụ sơn mạch.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tìm được đường sống trong chỗ chết, thầy trò đều vất vả

Dịch: Tiểu Băng

Vân Vụ Sơn Mạch.

Nơi này dãy núi liên miên, thoạt nhìn cực kì hiểm trở.

Ở một chỗ trong rừng, mấy bóng người đang chạy cực nhanh.

"Trường Ngự, chạy mau!"

Tiếng Thái Hoa Đạo nhân vang lên, đầy gấp gáp.

"Đang chạy đây, Sư phụ, người cũng mau lên..."

Tốc độ Tô Trường Ngự cực nhanh, xuyên thẳng qua rừng.

Rống!

Một con Thiết Giáp Tê Ngu cao năm thước ào ạt xông tới, những gốc cây cổ thụ che trời thi nhau sụp đổ, chim chóc kinh hãi tứ tán.

Tốc độ Tê Ngu cực nhanh, toàn thân đều là thiết giáp, thoạt nhìn cũng đủ cho người kinh ngạc.

Thái Hoa đạo nhân chạy trước nó vài trăm thước, nhưng ông biết chạy kiểu này sớm muộn gì cũng chết, nên quyết định quay lại chiến đấu với nó.

Trường kiếm đâm thẳng tới.

Thái Hoa đạo nhân tập trung vào con mắt của Thiết Giáp Tê Ngu, đó là điểm yếu nhất của nó.

Nhưng Thiết Giáp Tê Ngu không hề ngu. Thấy Thái Hoa đạo nhân đánh tới, lập tức uốn thân, chặn thế công của Thái Hoa đạo nhân.

"Không hay!"

Trong nháy mắt, Thái Hoa đạo nhân biến sắc, ông biết là không ổn.

BOANG...!

Tình thiết kiếm bị bẻ gãy, Thiết Giáp Tê Ngu nổ giận gầm lên một tiếng, hất bay Thái Hoa đạo nhân.

Lực va đập cực mạnh hất Thái Hoa đạo nhân bay đi cả hơn mười thước, xương ngực bị gãy không biết bao nhiêu cái.

Lực đập này cực kỳ khủng bố, Thái Hoa đạo nhân không ngừng phun máu. Cũng may, ông đã dồn hết linh khí còn sót lại vào trong ngũ tạng lục phủ, nếu không lần này đã đủ khiến ông chết không có chỗ chôn.

"Tiêu rồi."

Trong lòng Thái Hoa đạo nhân lạnh ngắt.

Ông thấy hối hận vì đã đi vào Vân Vụ Sơn Mạch, nhưng bây giờ có hối hận cũng chẳng làm được gì.

Rống!

Thiết Giáp Tê Ngu nhìn Thái Hoa đạo nhân, ánh mắt lộ ra hung ý, rõ ràng nó đã dồn sự tập trung vào Thái Hoa đạo nhân.

"Sư phụ, chạy mau."

Nhưng ngay lúc này, Tô Trường Ngự xuất hiện.

Hắn không bỏ chạy một mình, quay trở lại cứu Thái Hoa đạo nhân.

"Trường Ngự!"

Thái Hoa đạo nhân sững sờ, ông không ngờ Tô Trường Ngự lại quay lại cứu mình.

HUU...U...U!

Trong nháy mắt, Tô Trường Ngự túm lấy cổ áo của Thái Hoa đạo nhân, rồi bỏ chạy như điên.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nhưng quanh người hắn cũng đã xuất hiện những sợi huyết khí vờn quanh.

Thái Hoa đạo nhân không nghĩ nhiều, chuyện bây giờ cần làm chính là chạy trốn.

Thiết Giáp Tê Ngu lại đuổi theo, nhưng không hiểu sao tốc độ của Tô Trường Ngự lại vô cùng nhanh.

Một lúc lâu sau.

Trên vách núi không tên.

Tô Trường Ngự và Thái Hoa đạo nhân ngồi dưới một thân cây, nét mặt cả hai đều không đẹp chút nào.

Nhất là Thái Hoa đạo nhân, ông đã bị thương rất nặng, xương ngực bị gãy không biết bao nhiêu cái, hơn nữa suốt đường còn bị Tô Trường Ngự túm, khiến tổn thương càng thêm nặng.

Nhưng tình hình lúc đó chẳng còn cách nào khác, dù sao thì ít nhất cũng đã nhặt lại được cái mạng về.

Tô Trường Ngự ngồi xếp bằng, nhưng rất nhanh ọc một tiếng, phun ra một búng máu tươi.

"Trường Ngự."

Thái Hoa đạo nhân cố nén đau xót, nhìn Tô Trường Ngự.

"Không có gì đâu sư phụ." Tô Trường Ngự cười khề một tiếng, nhưng hắn nhàu chặt mày, rõ ràng là rất khó chịu.

"Ngươi..."

Thái Hoa đạo nhân liếc cái đã nhìn ra Tô Trường Ngự đã làm gì. Hắn đã dùng Bạo Huyết Đan, thiêu đốt huyết dịch của mình để tăng tu vi lên. Nhưng dùng loại đan dược này sẽ làm giảm tuổi thọ ít nhất mười năm.

"Sư phụ, người mau chữa thương đi."

Đôi môi Tô Trường Ngự trắng bệch, nhưng vẫn đề Thái Hoa đạo nhân chữa thương trước.

Bởi vì Thái Hoa đạo nhân bị thương nặng lắm, không thể chần chờ nữa.

"Vi sư có lỗi với người."

Thái Hoa đạo nhân hít sâu. Ông hối hận vì đã đến nơi này, nhưng hối hận nhất vẫn là mình quá vô tích sự, chỉ có một con yêu thú cũng không đối phó nổi, làm hại đồ nhi giảm thọ.

"Sư phụ, đừng kích động nữa, tranh thủ thời gian chữa thương đi."

Tô Trường Ngự có vẻ không để tâm, bảo Thái Hoa đạo nhân tranh thủ thời gian chữa thương.

Thái Hoa đạo nhân cũng không nói nữa, nuốt một viên đan được chữa thương, sau đó bắt đầu nạp khí chữa thương. Tô Trường Ngự cố nén sự khó chịu trong người, nhìn chăm chăm chung quanh, lo lại gặp phải yêu thú.

Mấy canh giờ sau.

Thái Hoa đạo nhân chữa thương xong. Thương thế của ông vẫn nghiêm trọng, nhưng đã ổn định lại, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt hai ba năm, là sẽ không còn vấn đề gì.

Chờ Thái Hoa đạo nhân chữa thương xong, Tô Trường Ngự mới bắt đầu ngồi xuống khôi phục nguyên khí.

Vừa rồi hẳn đã dùng Bạo Huyết Đan, chưa kể bị giảm thọ mười năm, tinh huyết trong cơ thể cũng bị thiếu hụt rất nhiều, tương đương với một lần bệnh nặng, cần phải dưỡng lại thật tốt, nếu không dễ chuyển biến xấu, có lẽ sẽ không phải chỉ giảm thọ có mười năm.

Cứ như vậy, cho tới khuya.

Tô Trường Ngự tỉnh lại.

"Trường Ngự, ăn một chút đi."

Thái Hoa đạo nhân lấy ra ít lương khô, là bánh nhân thịt yêu thú, mùi vị bình thường, nhưng bên trong có chứa huyết khí, có thể cường thân kiện thể, cũng có thể giúp khôi phục khí huyết.

Tô Trường Ngự nhận bánh, sau đó im lặng.

Thái Hoa đạo nhân cảm thấy bất đắc dĩ, trong đầu nghĩ rất nhiều lời, Thái Hoa đạo nhân chỉ có thể chậm rãi nói.

"Trường Ngự, là vi sư đã liên lụy người."

Giọng Thái Hoa đạo nhân đầy thấm thía, ông cảm giác mình đã liên lụy Tô Trường Ngự.

"Sư phụ, loại lời này sau này đừng nói nữa."

Tô Trường Ngự không đồng ý.

Hắn là cô nhi, được Thái Hoa đạo nhân nuôi lớn, đối với Tô Trường Ngự, Thái Hoa đạo nhân là sư phụ hắn, cũng là phụ thân của hắn, nếu ban nãy quay lại mà chết, hắn cũng sẽ chẳng oán hận một lời.

Vì vậy loại lời cảm ơn này, Tô Trường Ngự cảm thấy không cần thiết.

Ài!

Thái Hoa đạo nhân thở dài, ông hiểu ý Tô Trường Ngự, trong lòng càng thêm tự trách.

"Sư phụ, nghĩ đến chuyện vui vẻ hơn đi, dù sao chúng ta cũng đã lấy được linh tinh, có thể chế tạo cho tiểu sư đệ một thanh phi kiếm rồi."

Tô Trường Ngự phá vỡ sự yên lặng, nỗ lực kiếm chuyện vui để nói.

"Ừ. Tuy suýt nữa là mất mạng, nhưng lần này thu hoạch đúng là rất tốt, mớ linh tinh thạch này ít nhất cũng phải đáng giá mấy trăm viên Linh Thạch."

"Đúng là muốn giàu thì phải liều mạng."

Nhắc tới linh tinh thạch, trong lòng Thái Hoa đạo nhân không khỏi tươi tỉnh lên nhiều.

Chuyến đi này tuy suýt chết, nhưng thu hoạch cực kỳ khủng bố, ít nhất cũng phải bán được hơn hai trăm viên linh thạch hạ phẩm.

Quan trọng nhất là, loại Linh tinh này chính là vật liệu chính để chế tạo phi kiếm.

"Ài, chúng ta vất vả khổ cực, thậm chí suýt nữa là mất mạng mới kiếm được linh thạch, không như tiểu sư đệ chỉ cần vẽ một bức tranh."

"Có đôi khi nhớ tới, cảm thấy người so với người, thật sự là tức chết người."

Tô Trường Ngự mở miệng, giọng rầu rầu.

Thái Hoa đạo nhân nghe vậy, trong lòng cũng không vui.

Đúng thế. Đồ mình liều sống liều chết mới kiếm ra còn không bằng người ta tiện tay vẽ một cái, thế này thì bảo sao ai mà không khó chịu.

"Nhưng chúng ta cũng không thể cứ bảo tiểu sư đệ người vẽ tranh, dù sao cũng không thể để tiểu sư đệ người nuôi mọi người được!"

Thái Hoa đạo nhân có chút bất đắc dĩ.

"Tuy là nói thế, nhưng thi thoảng bảo tiểu sư đệ vẽ một bức cũng đâu có sao. Dù sao trải qua lần này, ta đã hiểu ra, tính mạng quan trọng hơn da mặt, chờ quay về ta sẽ bảo hắn vẽ thêm một bức, lấy một phần để chế tạo phi kiếm cho hắn, phần còn lại mua thuốc chữa thương cho ngài chữa thương."

Tô Trường Ngự đưa ra quyết định, chẳng thèm bận tâm có da mặt hay không nữa.

Nếu lần này không phải nhờ mình chuẩn bị một viên Bạo Huyết Đan, chắc hai thầy trò đã phải bỏ mạng ở chỗ này.

Vì vậy Tô Trường Ngự đã hiểu ra rằng, tính mạng còn quý báu hơn da mặt.

"Được được, nhưng mà đừng có đòi quá nhiều, thấy tạm tạm là được rồi."

Thái Hoa đạo nhân nhẹ gật đầu.

Tuy vẫn cảm thấy hơi không hay lắm, nhưng ít nhất vẫn còn tốt hơn là mất mạng.

"Sư phụ, thật ra người cũng đừng để ý quá, tiểu sư đệ bình thường cũng thích vẽ tranh, không chừng hắn còn vẽ một bức cho Nhị sư đệ đấy."

Tô Trường Ngự nói.

Thái Hoa đạo nhân không khỏi sửng ra.

Phải ha.

Nói không chừng không cần bọn họ đi cầu, tự Diệp Bình cũng đi về rồi.

"Nguy rồi!"

Thái Hoa đạo nhân chợt nghĩ tới một việc, không khỏi biến sắc.

"Sao vậy?"

Tô Trường Ngự có chút tò mò.

"Trường Ngự, vì sư cảm thấy lời vừa rồi của người rất có lý, nhưng mà Nhị sư đệ kia của người có khi nào cũng đòi vẽ hình mình vào không?"

Thái Hoa đạo nhân mở miệng.

Ông vừa nói ra, Tô Trường Ngự cũng không khỏi giật mình.

"Chắc là không đâu. Lạc Trần sư đệ không phải loại người như vậy."

Thái Hoa đạo nhân không nói gì.

"Có lẽ... dù có vẽ hình người... thì cũng giống với ta, chỉ vẽ một bên mặt thôi."

Tô Trường Ngự kiên trì suy đoán.

"Hy vọng tốt nhất là như thế, nếu không thì..."

Thái Hoa đạo nhân không có nói hết câu.

Bởi vì ý tứ đã rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Dẫn Khí thành công, thông suốt! Chúc Long tiên khiếu!

Dịch: Tiểu Băng

Lại là đêm khuya.

Diệp Bình một mình ngồi ở sau núi.

Trước mặt hắn có một tờ giấy Tuyên Thành.

Diệp Bình nhìn chăm chú lên bầu trời đầy sao, tiếp tục khổ tư ‘Dẫn Khí nhập thể’.

Lúc này, hắn đã nhận thức rất rõ tư chất của mình phế cỡ nào.

Ngay cả cái dẫn khí nhập thể đơn giản nhất mà cũng không làm được, thể này còn tu tiên cọng lông!

Kỳ thật chuyện này không thể trách Diệp Bình, chủ yếu vẫn là vì hắn đọc nhiều tiểu thuyết trên mạng quá, thấy nhân vật chính trong các tiểu thuyết tu tiên ấy dù có là củi mục, thì ai cũng có thể cũng có thể dẫn khí nhập thể vô cùng dễ dàng.

Vòm trời đen như mực.

Diệp Bình nhìn chăm chú vào đêm tối, trong đầu không khỏi xuất hiện một bài thơ.

Tiếng lá rơi như mưa, ánh trăng trắng như sương.

Đêm dài nằm một cỗi, ai làm giường trần gian.

Đây là một bài thơ của Bạch Cư Dị, vừa đúng hợp với cảnh tượng này.

Nghĩ vậy, Diệp Bình cầm bút lông, vẽ lên trang giấy Tuyên Thành trắng tinh sạch bóng.

Lần này, hắn không vẽ người.

Hắn chỉ vẽ cảnh.

Diệp Bình vung bút, như rồng bay phượng múa, hắn trút hết bao phiền muộn trong lòng vào trang giấy.

Cảnh trời đêm hiện lên trên trang giấy, vô cùng sâu đậm, tạo cho người ta một cảm giác khó tả thành lời, có một chút áp lực.

Đây là vẽ hồn.

Diệp Bình đã đạt tới cảnh giới vẽ hồn, đưa hết tâm tư giấu vào trong bức họa.

Nếu có ai ngắm bức họa này, cũng sẽ sinh ra một ít suy nghĩ khổ sở phiền muộn.

Tranh khi họa đều được ngưng tụ tinh khí thần.

Nếu lúc vẽ vui vẻ, vẩy mực thành tranh, sẽ làm cho người ta cảm thấy sung sướng.

Nếu lúc vẽ tâm tình phiền muộn, nét như rồng lượn, sẽ vẽ luôn nỗi khó chịu trong lòng vào trong đó.

Diệp Bình vẽ liền một mạch, hắn vẽ đêm tối cực kỳ thâm sâu, như không hề nhìn thấy hy vọng, tự nhiên đưa hết tất cả phiền muộn trong lòng vào trong bức tranh.

Nhớ lại những ngày qua, hôm nào cũng khổ tư, là để dẫn khí nhập thể, chẳng những làm tốn thời gian, quan trọng là nghiên cứu gần một tháng mà vẫn không tìm ra manh mối, làm sao không sinh ra uất ức?

Ngay lúc Diệp Bình đang dồn hết tâm tình vào vẽ tranh.

Đột nhiên.

Một làn gió mát, chậm rãi thổi qua.

Gió mát quạt vào mặt, sự phiền muộn và lo lắng trong lòng Diệp Bình bỗng nhiên biến mất, hấn bình tĩnh trở lại.

Diệp Bình ngừng vẽ tranh, ngẩng đầu lên nhìn cảnh sắc xung quanh.

Cả đất trời hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi âm thanh đều không có.

Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên.

Chẳng biết tại sao, trong đầu Diệp Bình lại chợt xuất hiện những lời này.

Nhưng đúng lúc này, không hiểu vì sao, hấn lại ngẩn ra.

Hắn sững người ngay tại chỗ.

Sau một hồi lâu, trên gương mặt yên tĩnh của hấn xuất hiện nụ cười.

"Đại sư huynh, ta hiểu rồi."

Diệp Bình hiểu.

Hắn thật sự hiểu.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trên bầu trời vốn vô cùng yên ổn lại đột nhiên mây đen ngưng tụ, tạo thành một vòng xoáy kinh khủng.

Trong vòng xoáy sấm sét vang dội, tia chớp khủng bố như những con giao long rạch nát trời cao ngàn dặm.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Cuồng phong dữ dội.

Trang giấy Tuyên Thành trước mặt Diệp Bình tức thì bị thổi bay phát phৌ, nếu không phải được nghiền mực bằng đá chặn lại, chắc đã bay đi từ lâu.

Lá khô xoáy lên, như ngày tận thế.

Xa xa, Hứa Lạc Trần đứng trong phòng, nghe thấy tiếng gió gào thét, không khỏi cau mày.

Hơn nữa càng lúc càng chặt.

"Không hay."

Hứa Lạc Trần lằm bằm, sau đó nhìn xa xa.

"Quên cất quần áo cho Đại sư huynh rồi."

Y hơi lo lắng. Bộ đồ quý giá nhất của Tô Trường Ngự vẫn đang còn phơi ở ngoài, nếu bị gió cuốn đi mất, ắt Đại sư huynh sẽ không tha cho y.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Diệp Bình đã hoàn toàn đồn ngộ ảo diệu của "Dẫn Khí nhập thể".

Hiểu cái gọi là 'nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên'.

Hắn đã gấp gáp quá, lúc nào cũng muốn linh khí trời đất tiến vào trong cơ thể, giờ cẩn thận nghĩ lại, chẳng bằng thả lỏng tâm thần, buông bỏ tất cả, để cho thiên địa linh khí tự động tiến vào trong người mình.

Phù hợp thiên địa chi đạo, phù hợp tự nhiên chi đạo.

Diệp Bình ngộ ra, dẫn ở đây thực ra không phải là dẫn dắt, mà là một loại trao đổi, xem linh khí trời đất như một vật có linh, nếu nó muốn vào cơ thể mình thì sẽ vào, nếu không muốn thì thôi, không nên ép buộc.

Tất cả đều phải dựa vào ý nguyện của nó.

Cũng chính vì vậy, mà Diệp Bình thả lỏng thể xác và tinh thần, hẳn không cưỡng ép dẫn dắt linh khí đi vào, mà là để mặc tất cả, để linh khí trong trời đất tự lựa chọn.

Trong chốc lát, lấy Diệp Bình làm trung tâm, linh khí ở phạm vi mấy trăm dặm chung quanh vọt tới giống như điên.

Trên bầu trời, tạo thành vòng xoáy linh khí, nhưng chỉ những tu sĩ từng tu luyện Vọng Khí Thuật mới có thể nhìn thấy loại cảnh tượng này.

Linh khí xung quanh Diệp Bình tụ lại tạo thành gió lốc, như một cái vòi rồng, hút sạch linh khí ở chung quanh.

Những linh khí này như biển lớn mênh mông, ào ạt tràn vào cơ thể Diệp Bình.

Chỉ trong chốc lát, linh khí cuộn cuộn vào người, Diệp Bình không nói một lời, mở khiếu huyệt ra.

Ba!

Hình như có tiếng vách ngăn vỡ tan.

Trong đầu hắn, bản đồ tinh vực do ba mươi sáu ngôi sao tạo thành tỏa hào quang rực rỡ, huyền hóa ra một hư ảnh chân long.

Chân Long này vô cùng to lớn, Vũ Trụ trước mặt nó chẳng là gì cả.

Mỗi một lần nuốt vào phun ra, là một lần hủy thiên diệt địa, trọn mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm tối, khống chế cả thời gian lẫn không gian, ánh mắt nó cực kỳ khủng bố, chỉ liếc một cái cũng đủ làm cho người ta mất đi không chế.

Ồ...ô...n...g!

Nhưng ngay khắc này, hư ảnh thái cổ Thần Ma xuất hiện, hư ảnh này đứng sừng sững ngay giữa đầu Diệp Bình, khí thế không kém gì Chúc Long.

Graooo!

Một tiếng long ngâm nổ vang.

Diệp Bình có cảm giác khó tả, linh hồn như muốn nổ tung.

Nhưng khi thái cổ Thần Ma lên tiếng, cảm giác đó lập tức biến mất sạch.

Long ảnh biến mất, hư ảnh thái cổ Thần Ma cũng biến mất, thế giới bên ngoài cũng trở nên im ắng, mọi thứ trở lại bình thường.

【 Chúc Long tiên khiếu 】

Sau khi Long ảnh và hư ảnh thái cổ Thần Ma biến mất, một lượng thông tin rất lớn xuất hiện trong đầu Diệp Bình.

Trong thân thể mỗi con người đều có đều ẩn chứa tiên tàng huyệt khiếu.

Nhưng tiên khiếu của mỗi người đều khác nhau.

Nhờ thông tin xuất hiện trong đầu, Diệp Bình đã hiểu tiên khiếu của mình có tên là Chúc Long tiên khiếu.

Khi tiên khiếu không ngừng được mở ra, sẽ dần dần có được truyền thừa.

"Chúc Long? Chúc Cửu Âm à?"

Hiểu tiên khiếu của mình là loại gì, Diệp Bình không khỏi rung động, cũng tràn đầy nghi hoặc.

Hắn không biết Chúc Long không phải là Chúc Cửu Âm mà hắn biết.

Nếu là Chúc Cửu Âm, vậy thì kinh khủng.

Chúc Cửu Âm chính là Thần Thú kinh khủng nhất trong Sơn Hải kinh.

Thậm chí sách cổ chính thống của Đạo giáo có ghi rằng, Chúc Cửu Âm chính là người sáng tạo ra tất cả thế gian.

Nắm giữ cả thời gian lẫn không gian, có thể trở lại quá khứ, cũng có thể tới trước tương lai, biết tất cả, cũng hiểu tất cả, trọn mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm tối, không gì không làm được, vô hình vô lượng.

"Dù có là Chúc Cửu Âm hay không cũng không sao. Hôm nay mở ra tiên khiếu, mình có thể bắt đầu tu hành Thái Cổ Thần Ma quyết rồi."

Sau khi suy nghĩ một hồi, Diệp Bình không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Bất kể Chúc Long có phải là Chúc Cửu Âm hay không cũng không sao, đều là chuyện rất tốt, đều không phải tới mức không vượt qua được.

Việc cần làm hiện giờ chính là tu luyện Thái cổ Thần Ma Luyện Thể.

Nhưng trước khi làm những chuyện này.

Diệp Bình nhìn lướt qua cảnh trời đêm, sau đó vẽ thêm một ít sao chi chít lên trang giấy Tuyên Thành trước mặt.

Chỉ thêm chút xíu vậy thôi, nhưng ý cảnh của tranh trong nháy mắt đã thay đổi.

Trong bóng tối vô tận, đầy khí tức buồn rầu, xuất hiện những vì sao lốm đốm đầy trời, trong nháy mắt lại tạo ra cảm giác như đẩy ra mây mù gập trời xanh.

Diệp Bình giác ngộ, rầu rĩ tích tụ trong lòng đã không còn, đương nhiên cảnh sắc vẽ ra cũng trở nên tràn ngập ý cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Không sao, ta đi bộ

Dịch: Tiểu Băng

Vân Vụ Sơn Mạch.

Vương Vũ và Trần Hoa đi trong núi, theo sau là hai mươi anh tài nội môn của Tứ Lôi Kiếm Tông.

Đại hội kiếm đạo Thanh Châu sắp bắt đầu.

Chỉ còn chưa tới hai tháng nữa, Chương môn Tứ Quý đạo nhân ra lệnh cho hai người bọn họ, dẫn những đệ tử này tới Vân Vụ Sơn Mạch để ma luyện kiếm đạo.

Nói trắng ra chính là để cho thấy máu.

Tỷ thí ở tông môn thường ngày chả là cái gì hết, vì khi tỷ thí, bọn họ biết đối phương sẽ không gây ra thương tổn cho mình, nên để tăng cường tạo nghệ kiếm đạo cho bọn họ, chương môn mới phái bọn họ tới Vân Vụ Sơn Mạch, đi đối chiến với Yêu thú.

Nhờ vậy, chỉ trong vòng một tháng, cũng đủ giúp đám đệ tử này tiến bộ nhanh chóng.

Vương Vũ và Trần Hoa không oán hận một lời, dẫn đệ tử đi Vân Vụ Sơn Mạch ngay tức khắc.

Nhưng từ lúc bước vào Vân Vụ Sơn Mạch chưa tới hai canh giờ, mà đã gặp được người.

Hai người đều trở nên cẩn thận. Tuy bọn họ đều là tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, nhưng Vân Vụ Sơn Mạch ngọa hổ tàng long, có một số tu sĩ chuyên môn thích tập sát người khác, cướp đoạt bảo vật, dù họ có uy danh của Tứ Lôi Kiếm Tông, cũng chưa chắc trấn áp được đám người liều mạng này.

Nên cả hai đều có chút đề phòng.

Song khi hai người nhìn thấy rõ hai người đối diện, thì đều sững ra.

Một già một trẻ.

Lão già thì không có gì, thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, hơn nữa hình như đã bị thương.

Nhưng người trẻ tuổi kia.

Hai người nhìn người thanh niên chăm chú, không hiểu sao tự nhiên cảm thấy có chút quen mắt, sau đó Vương Vũ trưởng lão nhanh chóng ngăn ra.

Ông ta nhìn nam tử trước mặt chăm chăm.

Một bộ áo bào bình thường, lại có vẻ phong thần tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, hơn nữa... cái dáng vẻ cao ngạo từ sâu bên trong kia, khiến Vương Vũ cảm thấy cực kỳ quen mắt.

Cực kỳ cực kỳ nhìn quen mắt.

Trong tích tắc, như có một tia sét bổ trúng đầu, trong đầu Vương Vũ hiện ra một bức họa.

Trong bức họa, ánh nắng chiều phủ lên ngọn núi, một người như Kiếm Tiên tuyệt thế, đứng trên vách núi.

Người trông như Kiếm Tiên tuyệt thế kia, giống nam tử trước mặt như đúc.

Tập trung nhìn thêm lần nữa thật kĩ.

Hít!

Hít!

Hai tiếng hít khí lạnh vang lên.

Một là của Vương Vũ, một là của Trần Hoa trưởng lão.

Hai người không hẹn quay qua nhìn nhau, trong mắt đều toát ra rung động.

Thống lĩnh Giám sát sứ Tấn quốc?

Hai người sững ra tại chỗ, như bị sét đánh.

Thái Hoa đạo nhân với Tô Trường Ngự ở đối diện cũng kinh ngạc.

Từ Lôi Kiếm Tông?

Đây chính là tông môn đệ nhất của Thanh Châu.

Trong mắt hai người, sự tồn tại của Từ Lôi Kiếm Tông không phải chỉ như bá chủ bình thường, nó và họ hoàn toàn khác nhau như một trời một vực.

Trước mặt Từ Lôi Kiếm Tông, Thanh Vân Đạo tông còn chả có cả tư cách cúi đầu xưng thần.

Kiếm Tông nhất phẩm duy nhất của Thanh Châu.

Môn hạ đệ tử hơn vạn, cường giả như mây, tuấn kiệt đầy trời.

Nếu ai báii nhập được vào Từ Lôi Kiếm Tông, nói là làm rạng rỡ tổ tông cũng không quá đáng.

Hai người kinh ngạc, không ngờ lại gặp được người của Từ Lôi Kiếm Tông ở chỗ này.

Hai người khề thờ phào nhẹ nhõm.

Nếu là đệ tử của Từ Lôi Kiếm Tông, vậy đương nhiên không cần lo bị cướp.

Bởi vì bọn họ không xứng.

Thứ đáng giá nhất trên người còn chả bằng lương bổng của người ta.

Nhưng mà, Tô Trường Ngự cảm thấy có chút khó hiểu kì lạ.

Sao hai lão già này cứ nhìn mình chăm chăm vậy?

Chưa thấy trai đẹp bao giờ à?

Hai người này không có thú vui Long Dương đó chứ?

Lạ hồn.

Tô Trường Ngự căng thẳng, nhưng càng căng thẳng, nét mặt hần càng lạnh lùng, hần cũng chẳng biết vì sao lại vậy, từ nhỏ đến lớn đều là như thế.

Hai bên đều im lặng.

Đám đệ tử sau lưng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng không ai dám nói gì lung tung. Cả hai trưởng lão đều không nói chuyện, bọn họ đương nhiên không dám xằng bậy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bầu không khí hết sức khó xử.

Trong lòng Vương Vũ trưởng lão không ngừng tự khuyên mình rằng, phải bình tĩnh, nhất định không thể để cho Tô Trường Ngự phát hiện ra rằng mình đã nhận ra người ta là thống lĩnh Giám sát sứ.

Không chỉ Vương Vũ trưởng lão nghĩ vậy, Trần Hoa trưởng lão đứng bên cạnh cũng nghĩ y chang.

Cuối cùng, Vương Vũ trưởng lão là người phá vỡ bầu không khí lúng túng.

"Ra mắt hai vị đạo hữu, không biết các vị đang làm gì?"

Vương Vũ trưởng lão cố gắng mở miệng.

Ông ta không biết nên nói gì, nhưng ông ta biết không thể không nói gì cả.

Người trước mặt là Thống lĩnh Giám sát sứ của Tần quốc đó, ngay cả Tứ Quý đạo nhân cũng phải tôn sùng là cường giả kiếm đạo.

Gặp được tồn tại như vậy, nói không muốn nịnh bợ đó là không có khả năng.

Vương Vũ với Trần Hoa chỉ ước gì hóa thành chó thè lưỡi ra liếm đó.

Nhưng nhớ tới Tứ Quý đạo nhân đã dặn, nếu gặp được thống soái Giám sát sứ, nhất định không được để cho người ta phát hiện ra mình đã nhận ra thân phận của hắn.

Cho nên dù có biết, cũng phải làm bộ không biết.

Nghĩ vậy, hai người cùng từ từ bình tĩnh lại.

Nhưng chắc vì im lặng quá nên bầu không khí trở nên lúng túng, Vương Vũ đạo nhân muốn chủ động lên tiếng để giảm bớt sự lúng túng kia.

"Hai vị đạo hữu đang làm gì ở đây?"

Vương Vũ trưởng lão từ từ lên tiếng.

Nhưng vừa nói xong, ông ta đã hối hận ngay. Lời này có hơi đường đột.

Trần Hoa đạo nhân đứng cạnh cũng hết hồn, người mở đầu kiểu gì thế?

Một câu hỏi đưa ra, mặc dù có hơi đường đột, nhưng quả thật đã phá vỡ được sự yên lặng.

Thái Hoa Đạo nhân và Tô Trường Ngự không khỏi sửng ra.

Hai người trước mặt, liếc qua một cái là biết là trưởng lão của Tứ Lôi Kiếm Tông. Tuy không biết tu vi của hai người là gì, nhưng nhất định không phải hạng người bình thường.

Theo lý, dù có nhìn thấy nhau, thì hai bên cũng chỉ cần liếc mắt nhìn nhau một cái rồi bỏ đi mà thôi.

Tại sao phải hỏi mình đang làm cái gì?

Thái Hoa đạo nhân thấy hơi hồi hộp.

Chẳng lẽ Tứ Lôi Kiếm Tông cũng thích giết người cướp của?

Bầu không khí lại chìm vào im lặng.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân cũng không dám không trả lời câu hỏi của đối phương, đành cố gắng cười gượng.

"Không có gì cả, ta đi dạo thôi."

Giọng Thái Hoa đạo nhân hơi căng thẳng.

Mọi người: "..."

Tô Trường Ngự không nói gì, hần rất lo lắng, nhưng nét mặt lại vô cùng cao ngạo. Hần không dám nói lời nào.

Vương Vũ đạo nhân và Trần Hoa đạo nhân lại nhìn nhau, không biết nên nói gì tiếp.

Cuối cùng vẫn là Trần Hoa đạo nhân tinh mắt, nhìn ra Thái Hoa đạo nhân bị thương, lập tức hỏi.

"Vị đạo hữu này, ngươi bị thương à?"

"Ở đây ta có linh dược thượng đẳng, có thể trị hết thương thể kia dễ dàng."

Lời này cũng rất đường đột và lúng túng, nhưng hai người thật sự là không biết phải nói cái gì nữa.

Vừa muốn làm bộ không biết Tô Trường Ngự, vừa muốn lưu lại ấn tượng tốt.

Đành cố gượng gạo như vậy thôi.

"A?"

Thái Hoa đạo nhân vừa định từ chối, nhưng bình ngọc đã mở ra. Một mùi hương thơm ngát tràn ngập không gian, Thái Hoa đạo nhân chỉ cần liếc một cái là biết ngay đó là đan dược gì.

Bạch Lộ Linh Cơ Đan.

Đây chính là đan dược thượng phẩm, một viên giá tới năm mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Ông may mắn đã từng nhìn thấy ở một cửa hàng.

Loại đan dược này trị nội thương cực kỳ hiệu quả, Thái Hoa đạo nhân không nói ra lời.

Trần Hoa đạo nhân vô cùng nhiệt tình, đưa Đan dược cho Thái Hoa đạo nhân, dáng vẻ vô cùng khách khí.

"Cái này... cái này...!" Thái Hoa đạo nhân hoàn toàn bối rối, ông không biết đối phương bị làm sao. Sao tự nhiên tốt với mình vậy?

Tô Trường Ngự cũng hơi mờ mịt, nhìn Thái Hoa đạo nhân.

Thái Hoa Đạo nhân cẩn thận suy nghĩ, liền hiểu ngay.

Đây là đặc tính của đại tông môn nha.

Đi ra bên ngoài, nâng đỡ nhỏ yếu, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Thái Hoa đạo nhân đã hiểu được.

Sở dĩ đối phương tốt với mình như vậy, không phải có ý đồ gì, cũng không phải là có mục đích gì, người ta chính là có phẩm đức tốt, là do đại tông môn giáo dục mà thành.

Bội phục.

Bội phục.

Hoàn toàn bội phục.

Vương Vũ đạo nhân và Trần Hoa đạo nhân đứng ở đối diện, đưa đan dược xong, nét mặt vẫn duy trì nụ cười, nụ cười này có hơi cứng nhắc, hơn nữa lại còn có vẻ hơi gượng gạo, một sự gượng gạo và hồi hộp rất dễ nhận ra.

Có lẽ Tô Trường Ngự cùng Thái Hoa đạo nhân cũng hồi hộp, cũng hơi căng thẳng, nên cả hai bên đều không nhận ra mình dị thường.

"Đan dược này, quá quý giá. Đa tạ hảo tâm của đạo hữu."

Sau một lúc lâu, Thái Hoa đạo nhân tuy thích chiếm lợi, nhưng cái lợi này ông không dám chiếm.

Đối phương là trưởng lão Tứ Lô Kiếm Tông, có uy có danh, tuyệt đối là đại nhân vật của Thanh Châu. Tuy người ta có phẩm đức cao thượng, nhưng ân tình này quá lớn, ông không dám nhận.

Vương Vũ đạo nhân nghe vậy vội nói ngay.

"Vị đạo hữu này, người cũng đừng khách khí. Vương Vũ ta dù chỉ là phó đường chủ Ngự Kiếm Đường của Tứ Lôi Kiếm Tông, nhưng chúng ta đều là tu sĩ nhân tộc, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm. Hơn nữa chúng ta còn là Thanh Châu Tứ Lôi Kiếm Tông. Chương môn Tứ Quý đạo nhân của chúng ta từng nói, cùng là nhân tộc, theo lý phải giúp đỡ lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, như vậy mới có thể tiến về hướng đỉnh phong, đạo hữu, chớ có khách khí, chớ có khách khí."

Lời lẽ của Vương Vũ đạo nhân đầu tiên là tự giới thiệu bản thân, sau đó thổi phồng Tứ Quý đạo nhân, cuối cùng dùng những lời nói hùng hồn chính nghĩa, để Thái Hoa đạo nhân càng thêm khâm phục Tứ Lôi Kiếm Tông.

Nhìn trộm một cái.

Nhìn trộm người ta một cái, rồi nhìn lại vào mình.

Đại tông môn không hổ là đại tông môn, giáo dục này, phẩm đức này, bội phục! Thái Hoa đạo nhân ta bội phục thật sự!

Thái Hoa đạo nhân thật sự bội phục.

Tô Trường Ngự đứng bên cạnh cũng không khỏi không bội phục.

Hắn vẫn luôn nghe nói tới danh tiếng của Tứ Lôi Kiếm Tông, nhất là Tứ Quý đạo nhân, đó chính là thần tượng của hắn.

Thật không ngờ tu sĩ của Tứ Lôi Kiếm Tông lại có phẩm đức tốt đẹp như vậy.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi, trong lòng hắn, đệ tử trưởng lão của loại đại tông môn này chả phải ai cũng nói chuyện lỗ mũi hếch lên trời hay sao? Đi đường thì nghênh ngang như của ấy?

Chắc chắn! Nông cạn rồi, nông cạn thật rồi.

Trong lòng Tô Trường Ngự vô cùng cảm khái.

Đúng lúc này, Trần Hoa đạo nhân thấy Vương Vũ khen ngợi như vậy, cũng không khỏi đỏ mặt, lập tức bước lên đứng cạnh Vương Vũ nói.

"Hai vị đây là đang định đi đâu? Có cần chúng ta dẫn đường hay không? Đã dùng bữa hay chưa? Có cần uống miếng nước không?"

Trần Hoa đạo nhân cũng muốn để lại ấn tượng tốt với Tô Trường Ngự, nhưng ông ta thật sự không biết phải nói gì, nên có vẻ hơi không bày tỏ được ý mình muốn nói.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân nghe vậy lập tức mở miệng: "Chúng ta định rời khỏi Vân Vụ Sơn Mạch, nhưng mà không biết phải đi hướng nào. Hai vị đạo hữu có thể chỉ đường một phen không?"

Thái Hoa Đạo nhân hơi vồ vập.

Giờ ông chỉ muốn rời khỏi Vân Vụ Sơn Mạch này, chuyện gì cũng dễ nói.

Trần Hoa đạo nhân vừa muốn mở miệng, Vương Vũ đạo nhân lập tức nở nụ cười.

"A, hồi đạo hữu, đi ngược theo hướng của chúng ta chừng hai canh giờ, là có thể đi ra. Đạo hữu, ta thấy thương thế của người có vẻ hơi nghiêm trọng, hay là người ngồi xuống đây tĩnh dưỡng một lúc. Chúng ta sẽ bảo vệ cho người, người đỡ phải mang theo thương tích rồi đi, lỡ gặp phải nguy hiểm."

Wang Vũ trưởng lão nói thế.

Thái Hoa đạo nhân nghe vậy, càng không biết nên nói gì.

Người tốt.

Người tốt a.

Người tốt tuyệt thế a.

Đầu năm nay lại có người tốt bụng như vậy chứ.

"Vậy thì đa tạ hai vị đạo hữu."

Thái Hoa đạo nhân nói. Ông quả thực cũng muốn chữa thương thể trước.

Còn đề phòng trong lòng? Ông đã bỏ hết sạch rồi.

Dù sao ngay cả đan dược chữa thương trị giá năm mươi hạ phẩm linh thạch người ta còn dám cho mình, còn thêm quan tâm ít đồ vớ vẩn trên người mình sao?

"Đạo hữu, để ta giúp ngươi chữa thương cho nhanh."

Vương Vũ đạo nhân vui vẻ, vô cùng nhiệt tình giúp Thái Hoa đạo nhân chữa thương.

Tô Trường Ngự ở bên cạnh, im lặng đứng nhìn.

Chủ yếu là không dám nói lời nào.

Nhưng lúc này, trong đám đệ tử của Tứ Lôi Kiếm Tông, có một người bỗng đi ra khỏi nhóm, đi tới trước mặt hắn, dáng vẻ vô cùng cung kính.

Tô Trường Ngự lại bắt đầu căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Không sao, ta đi bộ

Dịch: Tiểu Băng

Vân Vụ Sơn Mạch. Vương Vũ và Trần Hoa đi trong núi, theo sau là hai mươi anh tài nội môn của Tứ Lôi Kiếm Tông.

Đại hội kiếm đạo Thanh Châu sắp bắt đầu.

Chỉ còn chưa tới hai tháng nữa, Chương môn Tứ Quý đạo nhân ra lệnh cho hai người bọn họ, dẫn những đệ tử này tới Vân Vụ Sơn Mạch để ma luyện kiếm đạo.

Nói trắng ra chính là để cho thấy máu.

Tỷ thí ở tông môn thường ngày chả là cái gì hết, vì khi tỷ thí, bọn họ biết đối phương sẽ không gây ra thương tổn cho mình, nên để tăng cường tạo nghệ kiếm đạo cho bọn họ, chương môn mới phái bọn họ tới Vân Vụ Sơn Mạch, đi đối chiến với Yêu thú.

Nhờ vậy, chỉ trong vòng một tháng, cũng đủ giúp đám đệ tử này tiến bộ nhanh chóng.

Vương Vũ và Trần Hoa không oán hận một lời, dẫn đệ tử đi Vân Vụ Sơn Mạch ngay tức khắc.

Nhưng từ lúc bước vào Vân Vụ Sơn Mạch chưa tới hai canh giờ, mà đã gặp được người.

Hai người đều trở nên cẩn thận. Tuy bọn họ đều là tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, nhưng Vân Vụ Sơn Mạch ngọa hổ tàng long, có một số tu sĩ chuyên môn thích tập sát người khác, cướp đoạt bảo vật, dù họ có uy danh của Tứ Lôi Kiếm Tông, cũng chưa chắc trấn áp được đám người liều mạng này.

Nên cả hai đều có chút đề phòng.

Song khi hai người nhìn thấy rõ hai người đối diện, thì đều sững ra.

Một già một trẻ.

Lão giả thì không có gì, thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, hơn nữa hình như đã bị thương.

Nhưng người trẻ tuổi kia.

Hai người nhìn người thanh niên chăm chú, không hiểu sao tự nhiên cảm thấy có chút quen mắt, sau đó Vương Vũ trường lão nhanh chóng ngăn ra.

Ông ta nhìn nam tử trước mặt chăm chăm.

Một bộ áo bào bình thường, lại có vẻ phong thần tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, hơn nữa... cái dáng vẻ cao ngạo từ sâu bên trong kia, khiến Vương Vũ cảm thấy cực kỳ quen mắt.

Cực kỳ cực kỳ nhìn quen mắt.

Trong tích tắc, như có một tia sét bổ trúng đầu, trong đầu Vương Vũ hiện ra một bức họa.

Trong bức họa, ánh nắng chiều phủ lên ngọn núi, một người như Kiếm Tiên tuyệt thế, đứng trên vách núi.

Người trông như Kiếm Tiên tuyệt thế kia, giống nam tử trước mặt như đúc.

Tập trung nhìn thêm lần nữa thật kĩ.

Hít!

Hít!

Hai tiếng hít khí lạnh vang lên.

Một là của Vương Vũ, một là của Trần Hoa trưởng lão.

Hai người không hẹn quay qua nhìn nhau, trong mắt đều toát ra rung động.

Thống lĩnh Giám sát sứ Tân quốc?

Hai người sững ra tại chỗ, như bị sét đánh.

Thái Hoa đạo nhân với Tô Trường Ngự ở đối diện cũng kinh ngạc.

Từ Lôi Kiếm Tông?

Đây chính là tông môn đệ nhất của Thanh Châu.

Trong mắt hai người, sự tồn tại của Từ Lôi Kiếm Tông không phải chỉ như bá chủ bình thường, nó và họ hoàn toàn khác nhau như một trời một vực.

Trước mặt Từ Lôi Kiếm Tông, Thanh Vân Đạo tông còn chả có cả tư cách cúi đầu xưng thần.

Kiếm Tông nhất phẩm duy nhất của Thanh Châu.

Môn hạ đệ tử hơn vạn, cường giả như mây, tuấn kiệt đầy trời.

Nếu ai báii nhập được vào Từ Lôi Kiếm Tông, nói là làm rạng rỡ tổ tông cũng không quá đáng.

Hai người kinh ngạc, không ngờ lại gặp được người của Từ Lôi Kiếm Tông ở chỗ này.

Hai người khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là đệ tử của Từ Lôi Kiếm Tông, vậy đương nhiên không cần lo bị cướp.

Bởi vì bọn họ không xứng.

Thứ đáng giá nhất trên người còn chả bằng lương bổng của người ta.

Nhưng mà, Tô Trường Ngự cảm thấy có chút khó hiểu kì lạ.

Sao hai lão già này cứ nhìn mình chăm chăm vậy?

Chưa thấy trai đẹp bao giờ à?

Hai người này không có thú vui Long Dương đó chứ?

Lạ hồn.

Tô Trường Ngự căng thẳng, nhưng càng căng thẳng, nét mặt hắn càng lạnh lùng, hắn cũng chẳng biết vì sao lại vậy, từ nhỏ đến lớn đều là như thế.

Hai bên đều im lặng.

Đám đệ tử sau lưng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng không ai dám nói gì lung tung. Cả hai trưởng lão đều không nói chuyện, bọn họ đương nhiên không dám xằng bậy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bầu không khí hết sức khó xử.

Trong lòng Vương Vũ trưởng lão không ngừng tự khuyên mình rằng, phải bình tĩnh, nhất định không thể để cho Tô Trường Ngự phát hiện ra rằng mình đã nhận ra người ta là thống lĩnh Giám sát sứ.

Không chỉ Vương Vũ trưởng lão nghĩ vậy, Trần Hoa trưởng lão đứng bên cạnh cũng nghĩ y chang.

Cuối cùng, Vương Vũ trưởng lão là người phá vỡ bầu không khí lúng túng.

"Ra mắt hai vị đạo hữu, không biết các vị đang làm gì?"

Vương Vũ trưởng lão cố gắng mở miệng.

Ông ta không biết nên nói gì, nhưng ông ta biết không thể không nói gì cả.

Người trước mặt là Thống lĩnh Giám sát sứ của Tần quốc đó, ngay cả Tứ Quý đạo nhân cũng phải tôn sùng là cường giả kiếm đạo.

Gặp được tồn tại như vậy, nói không muốn nịnh bợ đó là không có khả năng.

Vương Vũ với Trần Hoa chỉ ước gì hóa thành chó thè lưỡi ra liếm đó.

Nhưng nhớ tới Tứ Quý đạo nhân đã dặn, nếu gặp được thống soái Giám sát sứ, nhất định không được để cho người ta phát hiện ra mình đã nhận ra thân phận của hắn.

Cho nên dù có biết, cũng phải làm bộ không biết.

Nghĩ vậy, hai người cùng từ từ bình tĩnh lại.

Nhưng chắc vì im lặng quá nên bầu không khí trở nên lúng túng, Vương Vũ đạo nhân muốn chủ động lên tiếng để giảm bớt sự lúng túng kia.

"Hai vị đạo hữu đang làm gì ở đây?"

Vương Vũ trưởng lão từ từ lên tiếng.

Nhưng vừa nói xong, ông ta đã hối hận ngay. Lời này có hơi đường đột.

Trần Hoa đạo nhân đứng cạnh cũng hết hồn, người mở đầu kiểu gì thế?

Một câu hỏi đưa ra, mặc dù có hơi đường đột, nhưng quả thật đã phá vỡ được sự yên lặng.

Thái Hoa Đạo nhân và Tô Trường Ngự không khỏi sửng ra.

Hai người trước mặt, liếc qua một cái là biết là trưởng lão của Tứ Lôi Kiếm Tông. Tuy không biết tu vi của hai người là gì, nhưng nhất định không phải hạng người bình thường.

Theo lý, dù có nhìn thấy nhau, thì hai bên cũng chỉ cần liếc mắt nhìn nhau một cái rồi bỏ đi mà thôi.

Tại sao phải hỏi mình đang làm cái gì?

Thái Hoa đạo nhân thấy hơi hồi hộp.

Chẳng lẽ Tứ Lôi Kiếm Tông cũng thích giết người cướp của?

Bầu không khí lại chìm vào im lặng.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân cũng không dám không trả lời câu hỏi của đối phương, đành cố gắng cười gượng.

"Không có gì cả, ta đi dạo thôi."

Giọng Thái Hoa đạo nhân hơi căng thẳng.

Mọi người: "..."

Tô Trường Ngự không nói gì, hắn rất lo lắng, nhưng nét mặt lại vô cùng cao ngạo. Hắn không dám nói lời nào.

Vương Vũ đạo nhân và Trần Hoa đạo nhân lại nhìn nhau, không biết nên nói gì tiếp.

Cuối cùng vẫn là Trần Hoa đạo nhân tinh mắt, nhìn ra Thái Hoa đạo nhân bị thương, lập tức hỏi.

"Vị đạo hữu này, người bị thương à?"

"Ồ đây ta có linh dược thượng đẳng, có thể trị hết thương thể kia dễ dàng."

Lời này cũng rất đường đột và lúng túng, nhưng hai người thật sự là không biết phải nói cái gì nữa.

Vừa muốn làm bộ không biết Tô Trường Ngự, vừa muốn lưu lại ấn tượng tốt.

Đành cố gượng gạo như vậy thôi.

"A?"

Thái Hoa đạo nhân vừa định từ chối, nhưng bình ngọc đã mở ra. Một mùi hương thơm ngát tràn ngập không gian, Thái Hoa đạo nhân chỉ cần liếc một cái là biết ngay đó là đan dược gì.

Bạch Lộ Linh Cơ Đan.

Đây chính là đan dược thượng phẩm, một viên giá tới năm mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Ông may mắn đã từng nhìn thấy ở một cửa hàng.

Loại đan dược này trị nội thương cực kỳ hiệu quả, Thái Hoa đạo nhân không nói ra lời.

Trần Hoa đạo nhân vô cùng nhiệt tình, đưa Đan dược cho Thái Hoa đạo nhân, đáng về vô cùng khách khí.

"Cái này... cái này..." Thái Hoa đạo nhân hoàn toàn bối rối, ông không biết đối phương bị làm sao. Sao tự nhiên tốt với mình vậy?

Tô Trường Ngự cũng hơi mờ mịt, nhìn Thái Hoa đạo nhân.

Thái Hoa Đạo nhân cẩn thận suy nghĩ, liền hiểu ngay.

Đây là đặc tính của đại tông môn nha.

Đi ra bên ngoài, nâng đỡ nhỏ yếu, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Thái Hoa đạo nhân đã hiểu được.

Sở dĩ đối phương tốt với mình như vậy, không phải có ý đồ gì, cũng không phải là có mục đích gì, người ta chính là có phẩm đức tốt, là do đại tông môn giáo dục mà thành.

Bội phục.

Bội phục.

Hoàn toàn bội phục.

Vương Vũ đạo nhân và Trần Hoa đạo nhân đứng ở đối diện, đưa đan dược xong, nét mặt vẫn duy trì nụ cười, nụ cười này có hơi cứng nhắc, hơn nữa lại còn có vẻ hơi gượng gạo, một sự gượng gạo và hồi hộp rất dễ nhận ra.

Có lẽ Tô Trường Ngự cùng Thái Hoa đạo nhân cũng hồi hộp, cũng hơi căng thẳng, nên cả hai bên đều không nhận ra mình dị thường.

"Đan dược này, quá quý giá. Đa tạ hảo tâm của đạo hữu."

Sau một lúc lâu, Thái Hoa đạo nhân tuy thích chiếm lợi, nhưng cái lợi này ông không dám chiếm.

Đối phương là trưởng lão Tứ Lôi Kiếm Tông, có uy có danh, tuyệt đối là đại nhân vật của Thanh Châu. Tuy người ta có phẩm đức cao thượng, nhưng ân tình này quá lớn, ông không dám nhận.

Vương Vũ đạo nhân nghe vậy vội nói ngay.

"Vị đạo hữu này, người cũng đừng khách khí. Vương Vũ ta dù chỉ là phó đường chủ Ngự Kiếm Đường của Tứ Lôi Kiếm Tông, nhưng chúng ta đều là tu sĩ nhân tộc, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm. Hơn nữa chúng ta còn là Thanh Châu Tứ Lôi Kiếm Tông. Chương môn Tứ Quý đạo nhân của chúng ta từng nói, cùng là nhân tộc, theo lý phải giúp đỡ lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, như vậy mới có thể tiến về hướng đỉnh phong, đạo hữu, chớ có khách khí, chớ có khách khí."

Lời lẽ của Vương Vũ đạo nhân đầu tiên là tự giới thiệu bản thân, sau đó thổi phồng Tứ Quý đạo nhân, cuối cùng dùng những lời nói hùng hồn chính nghĩa, để Thái Hoa đạo nhân càng thêm khâm phục Tứ Lôi Kiếm Tông.

Nhìn trộm một cái.

Nhìn trộm người ta một cái, rồi nhìn lại vào mình.

Đại tông môn không hổ là đại tông môn, giáo dục này, phẩm đức này, bội phục! Thái Hoa đạo nhân ta bội phục thật sự!

Thái Hoa đạo nhân thật sự bội phục.

Tô Trường Ngự đứng bên cạnh cũng không khỏi không bội phục.

Hắn vẫn luôn nghe nói tới danh tiếng của Tứ Lôi Kiếm Tông, nhất là Tứ Quý đạo nhân, đó chính là thần tượng của hắn.

Thật không ngờ tu sĩ của Tứ Lôi Kiếm Tông lại có phẩm đức tốt đẹp như vậy.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi, trong lòng hắn, đệ tử trưởng lão của loại đại tông môn này chả phải ai cũng nói chuyện lỗ mũi hếch lên trời hay sao? Đi đường thì nghênh ngang như của ấy?

Chắc chắn! Nông cạn rồi, nông cạn thật rồi.

Trong lòng Tô Trường Ngự vô cùng cảm khái.

Đúng lúc này, Trần Hoa đạo nhân thấy Vương Vũ khen ngợi như vậy, cũng không khỏi đỏ mặt, lập tức bước lên đứng cạnh Vương Vũ nói.

"Hai vị đây là đang định đi đâu? Có cần chúng ta dẫn đường hay không? Đã dùng bữa hay chưa? Có cần uống miếng nước không?"

Trần Hoa đạo nhân cũng muốn để lại ấn tượng tốt với Tô Trường Ngự, nhưng ông ta thật sự không biết phải nói gì, nên có vẻ hơi không bày tỏ được ý mình muốn nói.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân nghe vậy lập tức mở miệng: "Chúng ta định rời khỏi Vân Vụ Sơn Mạch, nhưng mà không biết phải đi hướng nào. Hai vị đạo hữu có thể chỉ đường một phen không?"

Thái Hoa Đạo nhân hơi vồ vập.

Giờ ông chỉ muốn rời khỏi Vân Vụ Sơn Mạch này, chuyện gì cũng dễ nói.

Trần Hoa đạo nhân vừa muốn mở miệng, Vương Vũ đạo nhân lập tức nở nụ cười.

"A, hồi đạo hữu, đi ngược theo hướng của chúng ta chừng hai canh giờ, là có thể đi ra. Đạo hữu, ta thấy thương thế của ngươi có vẻ hơi nghiêm trọng, hay là ngươi ngồi xuống đây tĩnh dưỡng một lúc. Chúng ta sẽ bảo vệ cho ngươi, ngươi đỡ phải mang theo thương tích rồi đi, lỡ gặp phải nguy hiểm."

Vương Vũ trưởng lão nói thế.

Thái Hoa đạo nhân nghe vậy, càng không biết nên nói gì.

Người tốt.

Người tốt a.

Người tốt tuyệt thế a.

Đầu năm nay lại có người tốt bụng như vậy chứ.

"Vậy thì đa tạ hai vị đạo hữu."

Thái Hoa đạo nhân nói. Ông quả thực cũng muốn chữa thương thế trước.

Còn đề phòng trong lòng? Ông đã bỏ hết sạch rồi.

Dù sao ngay cả đan dược chữa thương trị giá năm mươi hạ phẩm linh thạch người ta còn dám cho mình, còn thêm quan tâm ít đồ vớ vẩn trên người mình sao?

"Đạo hữu, để ta giúp ngươi chữa thương cho nhanh."

Vương Vũ đạo nhân vui vẻ, vô cùng nhiệt tình giúp Thái Hoa đạo nhân chữa thương.

Tô Trường Ngự ở bên cạnh, im lặng đứng nhìn.

Chủ yếu là không dám nói lời nào.

Nhưng lúc này, trong đám đệ tử của Tứ Lôi Kiếm Tông, có một người bỗng đi ra khỏi nhóm, đi tới trước mặt hắn, dáng vẻ vô cùng cung kính.

Tô Trường Ngự lại bắt đầu căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Xin hỏi tiên bối, thế nào là kiếm đạo?

Dịch: Tiểu Băng

Vân Vụ Sơn Mạch.

Nhìn thiếu niên đi tới trước mặt.

Tô Trường Ngự vẫn còn đang chìm trong ngơ ngác mộng mị.

Đột nhiên gặp được tu sĩ của Tứ Lôi Kiếm Tông.

Đối phương nhiệt tình như lửa, thấy Thái Hoa đạo nhân bị thương còn chủ động cho đan dược, đây quả thực là không hợp thói thường.

Ngươi nói dù có phẩm đức tốt, thì cũng không quá tốt đến mức như vậy chứ?

Tô Trường Ngự không ngốc, hắn nhìn ra được hình như đám người này có vẻ khác sáo với mình, nhất là hai lão già hóm hèm Vương Vũ và Trần Hoa.

Cứ thi thoảng là lại liếc hắn một cái, làm cho Tô Trường Ngự thấy hơi sợ từ tận đáy lòng.

Chẳng lẽ lại thật sự coi trọng sắc đẹp của mình?

Giờ lại còn cho một thiếu niên chạy tới trước mặt mình, muốn làm cái gì?

Làm mối hả?

Lạy hôn!

Tô Trường Ngự càng thêm căng thẳng.

Có điều hắn càng căng thẳng, thì vẻ ngoài lại càng thêm cao ngạo.

Chính sự cao ngạo này, càng làm cho mọi người cảm thấy hắn sâu không lường được.

Lúc đầu, đám đệ tử của Tứ Lôi Kiếm Tông không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng có vài đệ tử sau khi cẩn thận quan sát một hồi, thì nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

Những đệ tử ở đây, đều là anh tài của môn phái, sau lưng đều có trưởng lão chống cho, nên đương nhiên đều biết chuyện thống lĩnh Giám sát sứ của Tấn Quốc.

Thậm chí có hai ba người trong bọn còn từng được xem qua bức họa kia.

Thiếu niên trước mặt Tô Trường Ngự đương nhiên là một trong số đó.

Thiếu niên này vô cùng thanh tú, nhưng so với Tô Trường Ngự thì lại thua kém không ít. Y vốn đã căng thẳng, khi đến tới trước mặt Tô Trường Ngự, lại còn cảm thấy áp lực.

Nhưng nếu đã đi tới rồi, y cũng không sợ gì nữa.

"Tiên bối, nhìn người cũng là tu sĩ kiếm đạo. Gần đây vẫn bồi luôn cố gắng rèn luyện kiếm đạo chi thuật, nhưng thật sự có những chỗ nghi ngại chưa ra. Xin tiên bối chỉ điểm một chút sai lầm cho vẫn bồi."

Thiếu niên mở miệng, giọng nói hiện rõ sự căng thẳng hồi hộp.

Biết Tô Trường Ngự là thống lĩnh Giám sát sứ, thậm chí còn là cường giả kiếm đạo đệ nhất Tấn quốc, làm sao y không căng thẳng?

Trần Hoa đạo nhân và Vương Vũ đạo nhân đều biến sắc.

Nhất là Vương Vũ đạo nhân, ông ta thâm nhũ mảy, cảm thấy thiếu niên này lỗ mãng quá, sao lại mở miệng hỏi thẳng câu hỏi như vậy.

Tuy đúng là Chương môn có nói, nếu có cơ hội, phải hỏi han kiến thức kiếm đạo một phen.

Nhưng đâu thể nào hỏi thẳng thừng như vậy?

Phải tuần tự từng bước, có hiểu không?

Ngươi vừa đi lên là hỏi liền người ta có thể chỉ điểm sai lầm cho mình được không, có thấy kì không?

Ngươi không thấy xấu hổ, ta cũng thấy lúng túng dùm cho ngươi.

Vương Vũ đạo nhân hơi bực mình, cảm thấy người đệ tử này thật là lỗ mãng.

Không biết làm như vậy sẽ dễ dàng bị Tô Trường Ngự nhìn thấu hay sao?

Trần Hoa đạo nhân thì không nổi giận, chỉ hiện rõ sự hâm mộ trong mắt.

Ông ta thấy chưa xót trong lòng. Ông ta cũng rất muốn biểu hiện mình với Tô Trường Ngự, nhưng mà ông ta không dám.

"O, hai vị đạo hữu, các ngươi chữa thương thì chữa thương, đừng có sờ tùm lum."

Lúc này, tiếng Thái Hoa đạo nhân vang lên, giọng hơi lúng túng. Hai vị đạo hữu này giúp mình chữa thương rất tốt, nhưng sao cứ sờ tới sờ lui, làm ông khó chịu quá.

Cách đó không xa.

Tô Trường Ngự hơi ngó ra, không phải ngó tầm thường, là ngó tới gần luôn.

Ngươi đường đường là đệ tử Tứ Lô Kiếm Tông, nhìn quần áo và cách ăn mặc, thì hẳn không phải là đệ tử ngoại môn, vậy mà ngươi lại tới bảo ta chỉ điểm sai lầm?

Thật ra là đang làm nhục ta phải không?

Tô Trường Ngự thật sự là ngơ ngẩn.

Người kia thấy Tô Trường Ngự vẫn lạnh tanh, kêu ngạo không đáp, thì càng thêm căng thẳng.

"Xin tiên bối chỉ điểm sai lầm."

Y cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Tô Trường Ngự, trong lòng cực kỳ bối rối, cũng thấy hơi hối hận vì sự lỗ mãng của mình.

"Ngươi muốn hỏi cái gì?"

Thấy bầu không khí trở nên lúng túng, Tô Trường Ngự cũng hiểu, mình không thể cứ giả ngu mãi, nên từ từ lên tiếng, định xem xem rốt cuộc đối phương muốn hỏi cái gì.

Nếu hỏi cái gì quá cao thâm, vậy thì hẳn sẽ tiếp tục giả vờ ngốc, còn nếu chỉ là vấn đề đơn giản, thì hẳn sẽ cố gắng trả lời một phen.

Thiếu niên kia nghe vậy thì rõ ràng vui vẻ, sau đó nói với giọng kính sợ.

"Vãn bối muốn hỏi, thế nào là kiếm đạo?"

Thiếu niên mở miệng, đưa ra một câu hỏi Tô Trường Ngự rất quen.

Thế nào là kiếm đạo?

Tô Trường Ngự sững ra, vấn đề này hẳn quen thuộc nha.

Đây chả phải cái mình từng hỏi tiểu sư đệ à?

Lúc này, tất cả mọi con mắt đều tập trung vào Tô Trường Ngự.

Ngay cả Vương Vũ đạo nhân với Trần Hoa đạo nhân cũng không nhịn được nhìn Tô Trường Ngự.

Hai người rất tò mò, Tô Trường Ngự sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào.

Thế nào là kiếm đạo?

Chỉ năm chữ vô cùng đơn giản, nhưng ý nghĩa chúng bao hàm thì rất nhiều.

Thái Hoa đạo nhân cũng không khỏi nhìn Tô Trường Ngự.

Ông biết đồ đệ này của mình ‘giỏi giang’ tới đâu, ông chợt thấy sợ mất mặt, nên quyết định nhắm mắt lại, giả vờ đang chữa thương.

Cách đó không xa.

Tô Trường Ngự nhìn người đệ tử kia, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

"Một cọng cỏ! Cũng có thể là kiếm đạo."

Tô Trường Ngự đáp như thế.

Mọi người sững ra.

Bọn họ nghe nhưng mà không hiểu, nói vậy là ý gì?

Không chỉ đám đệ tử, ngay cả Vương Vũ cùng Trần Hoa cũng mù mịt.

Thái Hoa đạo nhân nghe xong, tự nhiên thấy lúng túng, lúng túng đến tận móng tay, ước gì đào được một cái lỗ chui xuống.

"Tiền bối có thể nói cụ thể hơn một chút được không? Văn bối tư chất ngu dốt."

Thiếu niên kia không hiểu, nhưng y không dám nghi ngờ Tô Trường Ngự không phải là cao thủ kiếm đạo, trái lại còn rất nghiêm túc hỏi tiếp.

Tô Trường Ngự nhìn lướt qua thiếu niên ở trước mắt, trong lòng không khỏi đem y ra so sánh với tiểu sư đệ.

Quả nhiên, thiên tài với đầu óc bình thường có sự chênh lệch.

Hành động nhỏ xíu này của Tô Trường Ngự cả Vương Vũ lẫn Trần Hoa đều nhìn thấy. Hai người hiểu ngay Tô Trường Ngự đang nghĩ cái gì, trong lòng không khỏi cảm khái.

Đúng lúc này.

Tô Trường Ngự chậm rãi đưa tay ra sau lưng, ánh mắt trở nên sắc bén, khí chất toàn thân đột nhiên biến đổi, sau đó thanh âm vang lên.

"Một cọng cỏ, chém hết mặt trời mặt trăng và ngôi sao, chính là kiếm đạo."

Giọng hần không lớn, nhưng đầy sức xuyên thấu.

Một câu nói, vang lên như sấm bên tai, vang vọng trong đầu mọi người.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Tất cả đệ tử của Tứ Lôi Kiếm Tông đều ngây ra.

Vương Vũ đạo nhân và Trần Hoa đạo nhân cũng ngây ra.

Những lời này của Tô Trường Ngự không khỏi quá khí phách đi?

Một cọng cỏ, chém hết cả mặt trời mặt trăng lẫn ngôi sao!

Loại kiếm đạo này khủng bố tới mức nào cơ chứ?

Đó mới thực sự là kiếm đạo sao?

Chúng đệ tử bối rối.

Vương Vũ đạo nhân và Trần Hoa đạo nhân cũng bối rối.

Ngay cả Thái Hoa đạo nhân cũng có chút kinh ngạc.

Ông thật sự không ngờ, đại đồ đệ của mình lại có thể nói ra lời khí phách như vậy?

Một cọng cỏ, chém hết cả mặt trời mặt trăng và ngôi sao.

Thật khó mà tưởng tượng được, một tồn tại như vậy là mạnh tới cỡ nào!

Trong đầu tất cả mọi người tự nhiên hiện ra hình ảnh tưởng tượng ấy.

Tô Trường Ngự tiện tay nhặt một cây cỏ dại, chém đại xuống một cái, bầu trời mặt trời mặt trăng và ngôi sao cùng nhau vỡ vụn.

Vô cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều không muốn tỉnh lại.

Một câu nói của Tô Trường Ngự chẳng khác gì thể hồ quán đỉnh, khiến bọn họ có được một nhận thức mới về kiếm đạo.

Trong mắt bọn họ từ trước tới nay, một kiếm chém vỡ núi đã là cường giả tuyệt thế.

Nhưng chỉ bằng một cọng cỏ, mà chém hết cả mặt trời mặt trăng và ngôi sao, đây quả thực là phá vỡ nhận thức về kiếm đạo của bọn họ.

"Tiền bối, ta đã hiểu."

Thiếu niên đứng trước mặt Tô Trường Ngự bỗng lên tiếng, y cúi người hành đại lễ với Tô Trường Ngự, cúi đầu thật sâu.

Tô Trường Ngự ngó ra.

Ngươi ngộ ra cái gì?

Cái này mà cũng ngộ ra được?

Ngươi tưởng ngươi là tiểu sư đệ hả?

Tô Trường Ngự thật sự mờ mịt.

Bị đại ra một câu, mà ngươi cũng ngộ được?

Tô Trường Ngự còn chưa kịp làm gì, thì đột nhiên.

Thiếu niên ở trước mắt chợt run lên, sau đó, một lần kiếm thế quen thuộc xuất hiện.

Ầm

Một tiếng sét đột nhiên nổ vang, làm tất cả mọi người giật mình.

Chỉ có một mình Tô Trường Ngự là sắc mặt vẫn bình tĩnh, cũng chính vì sự bình tĩnh ấy, mà khí chất cao ngạo của cao nhân tuyệt thế càng thêm nồng đậm, đôi mắt hần thăm thẳm như giếng sâu, không gọn sóng không sợ hãi, rơi vào trong mắt mọi người, càng hiển lộ rõ phong phạm cao nhân.

"Hạ Lôi kiếm thế, hần lại linh ngộ ra được Hạ Lôi kiếm thế!"

"Ahhh, trực tiếp linh ngộ ra Hạ Lôi kiếm thế?"

Đến khi mọi người lấy lại tinh thần, có đệ tử không nhận được kêu lên, giọng vô cùng rung động.

"Phan sư đệ đã ngưng ở Xuân Lôi kiếm thế hơn nửa năm, hôm nay được tiền bối chỉ điểm, trực tiếp phá tan bình cảnh, thành công cũng là chuyện bình thường."

"Ngươi đừng ganh tị nữa. Tứ Lôi Kiếm Tông chúng ta, đệ tử nội môn đều tu luyện Tứ Lôi kiếm pháp, mười năm kiếm chiêu, mười năm kiếm thế, trong vòng mười năm có thể ngưng tụ kiếm thế, đã coi như là thượng đẳng rồi."

"Phan sư đệ mới năm năm đã nắm giữ được Xuân Lôi kiếm thế, đến nay mới năm thứ tám lại nắm giữ được Hạ Lôi kiếm thế, dựa theo tốc độ này, không tới mười năm nhất định sẽ nắm giữ được Tứ Lôi kiếm thế."

"Hạ Lôi kiếm thế đó, ta ganh tị quá!"

Đám đệ tử xôn xao, kẻ thì khiếp sợ, kẻ thì hâm mộ, kẻ thì siết chặt nắm đấm, mũi cay xè.

"Phó đường chủ Ngự Kiếm Đường Tứ Lôi Kiếm Tông Trần Hoa, đại diện cho chúng đệ tử Tứ Lôi Kiếm Tông, đa tạ tiền bối ban thưởng pháp."

Tiếng Trần Hoa đạo nhân vang lên.

Ông ta đi tới trước mặt Tô Trường Ngự, cung kính cúi đầu hành lễ.

"Chúng ta đa tạ tiền bối."

Chúng đệ tử cũng cùng hành lễ, bái một cái.

Vương Vũ đứng cách đó không xa thấy vậy, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Một cơ hội vuốt móng ngựa tốt như vậy lại bị lão già kia cướp mất.

Nhưng khi mọi người hành lễ, Tô Trường Ngự vẫn giữ nguyên dáng vẻ cao ngạo như cũ, không có bất kỳ vẻ vui mừng nào, ánh mắt vẫn nhìn ra phương xa.

Làm mọi người không khỏi cảm khái.

Thật không hổ là tuyệt thế cao nhân.

Chương môn nói không sai, thống lĩnh Giám sát sứ Tấn quốc, không quan tâm danh lợi, tùy tâm sở dục, một lòng chỉ biết có kiếm đạo.

Lúc này, thương thế của Thái Hoa đạo nhân cũng đã hoàn toàn bình phục.

Đồ mặc tiền đúng là đáng giá.

Đan dược thượng đẳng không hổ là đan dược thượng đẳng, tới lúc này còn chưa hết một nén nhang, mà chẳng những thương thế khỏi hẳn, hơn nữa còn khỏe hơn trước nữa.

"Đa tạ hai vị đạo hữu ra tay tương trợ."

Thái Hoa đạo nhân đứng dậy, cảm ơn hai người.

Nhưng Vương Vũ đạo nhân vội khoát tay.

"Đạo hữu khách khí, đệ tử Tứ Lôi Kiếm Tông ta, chính là Thanh châu đệ nhất kiếm tông, Chương môn thường dạy chúng ta mỗi ngày làm một việc thiện, không ngừng suy nghĩ đến con đường mình đi sau này. Ngươi không cần cảm tạ đâu, đây là việc Vương Vũ ta nên làm. Đời này của Vương Vũ ta tuy tư chất chỉ bình thường, nhưng không ảnh hưởng đến việc ta giúp đỡ người nhỏ yếu, chủ trì chính nghĩa. À, còn chưa biết tôn tính đại danh đạo hữu?"

Vương Vũ đạo nhân nói với vẻ mặt chính nghĩa.

"Tại hạ Thái Hoa đạo nhân, vị này là đồ nhi của ta, Tô Trường Ngự."

Thái Hoa đạo nhân khẽ cười.

Đồ nhi?

Mọi người sững ra, nhưng đều hiểu ra ngay.

Chương môn đã từng nói, Giám sát sứ cực thích che giấu thân phận. Cái gọi là thầy trò này nhất định là giả dối, dùng để che giấu tai mắt người thôi.

"Tại hạ Vương Vũ, Vương trong vương hầu vương tướng, Vũ trong lòng cánh đầy đủ. Đạo hữu nhất định đừng có nhớ tên ta, Vương Vũ ta giúp người không để lại danh."'

Vương Vũ đạo nhân nói với vẻ mặt chính nghĩa, chỉ ước gì khắc hai chữ 'chính nghĩa' lên trán.

Mất thấy sắc trời đã tối, Thái Hoa đạo nhân vốn muốn hỏi bọn họ có định nghỉ ngơi ở đây không, thế thì đỡ phải đi đường ban đêm.

Nhưng lại xấu hổ không dám hỏi.

Giọng Vương Vũ đạo nhân đã vang lên.

"Hai vị, hôm nay sắc trời đã tối, thương thế của đạo hữu tuy rằng đã khỏi hẳn, nhưng cũng cần nghỉ dưỡng một phen, có muốn cùng nghỉ ngơi chăng?"

Khó khăn lắm mới gặp được thống lĩnh Giám sát sứ, đương nhiên Vương Vũ đạo nhân không muốn cứ thế mà chia tay, còn chưa thè lưỡi ra liếm đủ mà, giờ mà bỏ đi như vậy không đáng tiếc sao?

Nên ông ta chủ động đặt vấn đề.

Thái Hoa đạo nhân nghe vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, thật là sung sướng.

Nhưng bề ngoài ông lại nhìn Trường Ngự, không thể hiện ra sự quá vui vẻ trong lòng.

"Trường Ngự."

Thái Hoa đạo nhân khẽ gọi.

Tô Trường Ngự bưng tỉnh.

Ừ, suốt này giờ hần đều chìm trong mộng mị ngơ ngác, nhất là đạo sâm sét mới vừa rồi kia xuất hiện quá đột nhiên, dọa hần bối rối.

Nghe thấy tiếng Thái Hoa đạo nhân.

Tô Trường Ngự nhìn ông chưa hiểu.

"Sắc trời đã tối, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một ngày, có được không?"

Thái Hoa đạo nhân hỏi.

"Sao cũng được."

Tô Trường Ngự vẫn còn chưa tỉnh táo lắm, trả lời đại cho xong.

Nhưng mọi người nghe thấy thế, đều không khỏi lộ ra vui vẻ.

Làm Tô Trường Ngự cảm thấy có gì đó kỳ kỳ.

Sao các người vui vẻ vậy?

Các người muốn làm cái gì?

Cùng lúc đó.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Diệp Bình vừa vận hoàn thành tôi thể lần thứ hai.

Cả cơ thể hần xuất hiện sự biến đổi lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Giống như một nho tiên tuyệt thế, nụ cười trên mặt Hứa Lạc Trần

Dịch: Tiểu Băng

Sau sườn núi Thanh Vân.

Diệp Bình hoàn thành tôi thể lần thứ hai.

Theo màn đêm buông xuống, một mảng ánh trăng phủ lên người Diệp Bình.

Qua hai lần tôi thể, cơ thể Diệp Bình đã xuất hiện sự biến đổi hoàn toàn.

Da thịt của hần, vốn trắng như tuyết, nay lại ung ửng hồng.

Mặt mũi cũng có hơi thay đổi, biến hần từ một thiếu niên thanh tú thành một mỹ nam tử.

Đúng vậy, thứ thay đổi lớn nhất Thần Ma luyện thể mang tới cho Diệp Bình không phải là về sức mạnh, mà là về tướng mạo.

Diệp Bình trước đây, nhìn vô cùng thanh tú, trông như một thư sinh Nho gia.

Nhưng Diệp Bình bây giờ, lại mang tới cảm giác như một tiên nhân nho gia tuyệt thế.

Khuôn mặt tuấn mỹ, không phải mày kiếm, làm thiếu một chút Kiếm Tiên chi khí, nhưng chân mày lá liễu, lại tăng thêm một phần nho nhã.

Hắn ngồi đó tĩnh tọa, tỏa ra một cảm giác làm người ta cảm thấy bình tâm, nếu cảnh này mà để nữ tử nhìn thấy, e là sẽ mất hồn lạc vía.

Chủ yếu nhất chính là khí chất.

Không sai, chính là khí chất.

Trong tu tiên giới, chỉ cần ngũ quan không phải quá khác thường, trên cơ bản sẽ rất hiếm khi xuất hiện nam nhân xấu xí, mà dù cho ngũ quan có cực kém, thì sau khi đạt tới Trúc Cơ Cảnh cũng có thể nắn chỉnh lại xương.

Tu sĩ sẽ bài tiết, đẩy chất độc trong cơ thể ra ngoài, nên chẳng bao giờ bị cái gọi là mụn dẫy thì, nên tu sĩ không có phân chia nam nhân đẹp xấu, chỉ có phân chia về mặt khí chất mà thôi.

Khí chất là không thể nào thay đổi, nó cần sự tích lũy theo năm tháng, hoặc là trở thành Tiên Thiên.

Giống như trường hợp của Tô Trường Ngự, khí chất của hắn trời sinh thuộc dạng cao ngạo lạnh lùng, vô cùng phù hợp với hình tượng kiếm tiên trong lòng thế nhân.

Nhưng khí chất Diệp Bình thì lại hợp làm tiên nhân Nho đạo, tạo cho người ta cảm giác đại đạo tự nhiên, bình tâm yên tĩnh.

Loại khí chất này cực kỳ hiếm có, ai mà không biết, không chừng sẽ cho rằng Diệp Bình là tuyệt thế nho tiên.

Nhưng mà Diệp Bình không hề quan tâm chút nào tới tướng mạo khí chất của mình.

Thứ hắn quan tâm chính là thực lực.

Thần Ma luyện thể lần thứ hai, hắn cảm thấy toàn thân dồi dào sức mạnh, hơn nữa thân thể cũng xuất hiện lột xác, đẩy ra một lớp da chết.

Cơ thể của Diệp Bình hiện giờ vô cùng rắn chắc, hắn lấy bảo kiếm thử cắt một đường lên mu bàn tay, phát hiện bảo kiếm đại sư huynh tặng cho không để lại chút dấu vết nào ở trên da cả.

Hắn không cắt lên ngón tay, là vì hắn hơi thấy sợ, có câu tay đứt ruột xót, Diệp Bình không thể nào hiểu nổi tại sao người ta hể cứ động một tí là lại tự cắn đầu ngón tay, hay cắt đầu ngón tay để lấy máu.

Diệp Bình biết hắn đang ngưng tụ Tiểu Thần Ma thân.

Thái cổ Thần Ma Luyện Thể quyết, có năm đại cảnh giới.

Tiểu Thần Ma thân, Đại Thần Ma thân, Vô Thượng Thần Ma thân, Đại Đạo Thần Ma thân, Đại Đạo Tổ Thần.

Trong đó Tiểu Thần Ma thân chia làm bốn cảnh giới nhỏ.

【 thân thể 】, 【 gân cốt 】, 【 nội tạng 】, 【 tiểu Thần Ma thân 】.

Mỗi một cảnh giới nhỏ, đều cần phải tới thể chín lần, mới có thể viên mãn.

Thân thể sau khi rèn luyện chín lần, sẽ trở nên vô cùng rắn chắc đến mức không gì sánh kịp, về phần mạnh tới cỡ nào, thì Diệp Bình không biết.

Nhưng bây giờ Diệp Bình hơi sầu, không phải sầu vì mình có mạnh hay không.

Mà vì sau khi mình viên mãn, toàn thân sẽ trở nên vô cùng rắn chắc, nhưng mà có một điểm hơi bối rối khó hiểu.

Nói là chuyện tốt, cũng không hẳn là chuyện tốt.

Nói là chuyện xấu, cũng không hẳn là chuyện xấu.

Chuyện này hơi đau đầu, nhưng hiện giờ thì vẫn còn bình thường, chưa tạo ra ảnh hưởng gì lớn.

Thật ra, chỗ Diệp Bình không rõ lắm chính là, mặc dù hắn chỉ tới thể hai lần, nhưng sau khi nhục thân đạt tới viên mãn, thì dù là một tu sĩ Luyện Khí viên mãn điều khiển cực phẩm phi kiếm toàn lực chém ra một kiếm, cũng không thể tạo nên tí ti ảnh hưởng nào với hắn.

Nói cách khác, dù có cho Tô Trường Ngự một thanh phi kiếm cực phẩm, bảo hắn đứng đó chém Diệp Bình một trăm năm, thì kết quả sau cùng nhất định sẽ là kiếm nát, chứ người thì chả sao, cảm giác không bằng một con muỗi đốt.

Nếu Diệp Bình ngưng tụ thành công Tiểu Thần Ma thân, thì hắn sẽ giống như một Tiểu Thần Ma, đừng nói thứ như phi kiếm cực phẩm, dù có là đạo khí

mà chém lên người hắn, thì cũng sẽ chẳng tạo ra được một chút cảm giác nào.

Muốn ngưng tụ Tiểu Thần Ma Thân, chỉ cần tôi thể thêm ba mươi bốn lần nữa là được.

"Tạch tạch tạch rắc rắc."

Hắn duỗi eo, lập tức một tràng âm thanh như rang đậu vang lên, Diệp Bình đứng dậy, lần này hắn đã tôi thể đến cực hạn.

Mỗi một lần tôi thể, thân thể đều được lột xác, tương đương với một lần thay máu, không thể một hơi lột xác quá nhiều lần, nếu tôi thể quá nhiều có thể sẽ chết.

Tiếp theo chính là, mỗi lần tôi thể đều cần tiêu hao rất nhiều linh khí, Diệp Bình mới mở được có hai tiên khiếu, cơ bản là không chống đỡ nổi lần tôi thể tiếp theo.

Mà muốn mở thêm tiên khiếu? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Sẽ cần nhiều linh khí hơn cả đi tôi thể.

Nói ngắn lại, Diệp Bình đã gặp phải bình cảnh.

Hắn cần tài nguyên.

"Đáng tiếc mình không biết thuật Luyện Khí, nếu biết thuật Luyện Khí, không chừng có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện hơn một chút."

Diệp Bình tự nhủ.

Tuy hắn chỉ mở được hai tiên khiếu, mặc dù hai tiên khiếu này vẫn đang không ngừng hấp thu thiên địa linh khí, nhưng nếu hắn có Luyện Khí thuật, thì chẳng khác gì có thêm một cách để tăng tốc.

Cái gọi là Luyện Khí thuật, chính là giúp tăng tốc độ hấp thu thiên địa linh khí, hơn nữa khi cảnh giới ngày càng tăng lên, linh mạch được đả thông ngày càng nhiều, thì tốc độ tu luyện cũng sẽ càng lúc càng nhanh.

Cho nên không tăng tốc được, làm Diệp Bình có chút khó chịu.

Đương nhiên, đọc qua nhiều thư tịch, Diệp Bình cũng biết, muốn tăng hấp thu linh khí vẫn còn vài cách khác.

Cách thứ nhất chính là dùng Linh Thạch, đây là biện pháp đơn giản nhất. Bên trong Linh Thạch chứa linh khí, có thể trực tiếp hấp thu, nhưng làm như vậy thì rất xa xỉ, bởi vì sử dụng một viên Linh Thạch sẽ mang tới tác dụng ít nhất là gấp đôi so với rút linh khí ở trong Linh Thạch ra dùng.

Nếu dùng Linh Thạch tạo thành Tự Linh Trận, thì tốc độ tu luyện sẽ được tăng lên mấy chục lần, hơn nữa có thể duy trì được cả một canh giờ.

Trừ phi gặp phải kẻ địch, pháp lực bị hao tổn không còn, bị bắt đắc dĩ lắm người ta mới rút linh khí ở trong Linh Thạch ra dùng, nếu không chẳng có mấy ai xa xỉ tới mức dùng Linh Thạch tu hành, làm như vậy thuần túy chính là phá sản.

Cách thứ hai là sử dụng thiên tài địa bảo. Có một số dược liệu, hoặc là một ít bảo vật, có ẩn chứa lượng linh khí rất đáng sợ. Chỉ cần luyện hóa chúng, thì trong vòng một ngày Trúc Cơ cũng không thành vấn đề. Nhưng loại vật này hiếm có vô cùng, đừng nói nhất định sẽ có cường giả thủ hộ, cho dù là không có, thì cũng không phải là tùy ý có thể thấy được.

Cách thứ ba trực tiếp hơn, nuốt đan dược, nhưng đan dược đều có ba phần độc, những thiên khiếu thật sự chắc là sẽ không bao giờ dùng cách nuốt đan dược để tăng cảnh giới, trừ phi bị kẹt ở bình cảnh, nếu không dưới tình huống bình thường, bọn họ đều sẽ chọn ngồi xuống tu luyện, chỉ dùng chút đan dược để hỗ trợ mà thôi.

Họ sẽ không dùng nhiều đan dược, nếu không dù có vượt qua được cảnh giới lớn, thì trong cơ thể cũng sẽ toàn là độc, có khi sẽ kẹt lại cả mấy trăm năm thậm chí kẹt đến chết cũng không đột phá được nữa.

"Đúng vậy, đan dược."

Diệp Bình chợt nhớ tới đan dược.

Chả phải Nhị sư huynh dạy mình thuật luyện đan tạo hóa đó à?

Mình có thể luyện đan mà?

Nghĩ vậy, Diệp Bình lập tức bưng bưng hừng hực lôi sách luyện đan ra.

Hắn ôn lại một lần.

Một hồi lâu sau, Diệp Bình coi như đã hiểu hiểu.

Phương pháp "thuật luyện đan tạo hóa" của Lạc Trần sư huynh rất đơn giản, lấy khí dẫn linh, lấy linh hóa thần, lấy thần ngưng đan.

Sau sườn núi, Diệp Bình ngồi xếp bằng, tĩnh hạ tâm thần.

Một lát sau, hần chợt đưa tay lên, một làn linh khí vô cùng tinh khiết xuất hiện.

Diệp Bình bắt đầu thử dùng làn linh khí này dẫn dụ linh khí xung quanh.

Đến khi linh khí khắp bốn phương tám hướng tụ lại.

Diệp Bình mở mắt.

Hắn nhìn chăm chú vào linh khí trong bàn tay.

Bước này vô cùng quan trọng.

Thuật luyện đan tạo hóa ghi rất rõ, có thể luyện ra "đan dược không độc" hay không thì phải xem tinh thần lực của người có cường đại hay không, ý niệm của người càng cường đại, thì khả năng tụ đan sẽ càng lớn.

Linh khí như một vòng xoáy nhỏ, không ngừng chuyển động trong bàn tay, tốc độ càng lúc càng nhanh, không ngừng tụ tập hướng vào giữa.

Rất nhanh, một nhúm ánh sáng xuất hiện giữa lòng bàn tay.

Hào quang càng lúc càng chói mắt, cũng càng lúc càng sáng chói, đến cuối cùng ngưng tụ thành một hạt hào quang to cỡ hạt gạo.

Dần dần, hạt gạo ánh sáng kia dần thành hình, trở nên rõ dần.

Diệp Bình mừng rỡ trong lòng, hần không ngờ ngay lần thử nghiệm đầu tiên mà có thể thành công.

Nhưng hần không hề mừng rỡ, mà ngược lại, càng thêm tập trung tinh thần.

Hạt gạo hào quang nhanh chóng lớn dần ra.

Ba canh giờ sau.

Trời đã xẩm tối.

Hạt gạo ánh sáng trong lòng bàn tay Diệp Bình đã lớn tới cỡ hạt đậu nành.

Lại thêm một canh giờ.

Cuối cùng tất cả linh khí tiêu tán.

Diệp Bình cũng đã sức cùng lực kiệt.

Hai tiên khiếu điên cuồng vận chuyển suốt bốn canh giờ, mới miễn cưỡng ngưng tụ được cỡ hạt đậu nành, đan dược thành hình đại khái cần phải bự gấp năm lần cỡ này.

Linh khí trong người hần cơ bản là không chống đỡ nổi đến lúc đó.

Giờ mẹo.

Trời đã sáng.

Diệp Bình cảm thấy đã hơi kiệt sức, nhưng hần nở một nụ cười vui mừng.

Lần luyện đan đầu tiên, mặc dù vẫn chưa thành công hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng không có thất bại, coi như thành công một nửa.

Đơn giản là trình tự chưa làm được tới bước cuối cùng, còn lại thì đều thành công.

Diệp Bình nhìn linh đan to cỡ hạt đậu nành trong lòng bàn tay, trong lòng đầy vui sướng.

Viên đan dược trong tay Diệp Bình có màu trắng, sáng ngời như kim cương, lấp lánh sáng dưới ánh nắng, nói óng ánh long lanh cũng không quá đáng.

Hơn nữa còn tỏa ra một mùi thơm ngát.

Mặc dù chỉ là một viên đan dược nho nhỏ, nhưng viên đan dược này nếu đưa ra ngoài, e là sẽ làm rung động vô số luyện đan đại sư.

Không chỉ vì đan dược này của Diệp Bình là đan dược không độc.

Mà quan trọng hơn là, viên đan dược này của Diệp Bình là Tụ Linh Đan cực phẩm, không sai, chính là Tụ Linh Đan cực phẩm.

Cái gọi là Tụ Linh Đan, là một loại đan dược cao cấp hơn Luyện Khí đan. Dùng Luyện Khí đan còn cần phải luyện hóa, còn Tụ Linh Đan thì khác, sau khi nuốt vào có thể trực tiếp tụ tập linh khí trong người, giá trị của nó ít nhất gấp mấy lần Luyện Khí đan.

Viên Đan dược này có dược hiệu tương đương một trăm viên đan dược Luyện Khí đan cực phẩm.

Một viên Luyện Khí đan, có thể giúp Tô Trường Ngự giảm bớt một ngày khổ tu.

Viên Tụ Linh Đan này của Diệp Bình, có thể giúp Tô Trường Ngự giảm bớt trăm ngày khổ tu.

Bởi vì đan dược này Diệp Bình mất tới bốn canh giờ mới ngưng tụ ra được, hai tiên khiếu vận chuyển toàn lực suốt bốn canh giờ, hoàn toàn tương đương với trăm ngày khổ tu của Tô Trường Ngự.

Nhưng mà, bản thân Diệp Bình lại không biết. Theo ý hấn, viên đan dược này chỉ là bán thành phẩm.

Cũng đúng lúc này.

Khi từng luồng ánh nắng mặt trời chiếu sáng xuống sườn núi Thanh Vân.

Thân ảnh Hứa Lạc Trần cũng từ từ đi tới.

Ánh mặt trời rất ôn hòa.

Nụ cười trên mặt Hứa Lạc Trần càng thêm ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Có phải các người nghi Tô tiên bối không phải Giám sát sứ hay không?

Dịch: Tiểu Băng

Khi ánh mặt trời từ từ dâng lên.

Vạn vật sống lại.

Trong Vân Vụ Sơn Mạch, Vương Vũ đạo nhân và Trần Hoa đạo nhân lưu luyến cáo biệt Tô Trường Ngự và Thái Hoa đạo nhân.

Hai bên chia tay nhau đã được một canh giờ.

Rốt cuộc, có đệ tử không nhịn được lên tiếng.

"Hai vị trưởng lão, Tô tiên bối kia... quả thật là thống lĩnh Giám sát sứ Tấn quốc?"

Một đệ tử lên tiếng, hấn thật sự chỉ là hiếu kỳ, không nhịn được nên hỏi mà thôi.

Tiếng Vương Vũ đạo nhân đáp lại ngay tức khắc.

"Đương nhiên."

Tô Trường Ngự đi rồi, hình tượng thè lưỡi chó liếm của ông ta cũng biến đổi chỉ trong nháy mắt, lại trở nên cực kỳ uy nghiêm, cao ngạo lạnh lùng với đám đệ tử.

"Có khi..."

Đệ tử kia vừa há miệng định hỏi tiếp, thì Vương Vũ đạo nhân đã chặn ngang.

"Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, có phải ngươi rất ngạc nhiên, tu vi của Giám sát sứ nhìn rất bình thường đúng không? Có lẽ chỉ là Luyện Khí tầng ba bốn mà thôi, đúng không?"

Vương Vũ đạo nhân lời thẳng thắc mắc trong lòng người kia ra ngoài.

Không chỉ người đệ tử kia nghi ngờ, thật ra rất nhiều đệ tử đều rất ngạc nhiên, tu vi của bọn họ đều là Luyện Khí tầng tám, Luyện Khí Tầng chín, thậm chí còn có cả tu sĩ Luyện Khí Đại viên mãn, nên đương nhiên liếc một cái là nhìn ra cảnh giới tu vi của Tô Trường Ngự và Thái Hoa đạo nhân.

Thật ra, ngay cả Trần Hoa đạo nhân cũng thấy tò mò, nhưng sau khi thấy Vương Vũ đạo nhân nịnh nọt ghê quá, ông ta không dám làm bậy, đành chạy nịnh nọt theo.

"Dạ phải."

Đệ tử kia gật đầu. Hẳn quả thật tò mò, lúc trước hai người Tô Trường Ngự còn ở đây, bọn họ không tiện thắc mắc, nhưng bây giờ người ta đi rồi, không thể không nói ra nghi ngờ trong lòng.

Vương Vũ đạo nhân cười khẩy.

"Ha!"

"Ha!"

"Ha!"

Ông ta cười khẩy ba tiếng, giọng vừa mỉa mai, vừa lạnh lùng, vừa thất vọng.

Tiếng cười khẩy của ông ta làm mọi người đều cảm thấy áp lực, không ai dám nói gì thêm.

"Đúng là ngu xuẩn."

Vương Vũ đạo nhân lên tiếng, vang rền như sấm, làm mọi người kinh hãi.

Sau một khắc, Vương Vũ tiếp tục nói.

"Ngay cả một bài kiểm tra đơn giản như vậy mà cũng nhìn không ra? Thống lĩnh Giám sát sứ Tấn quốc, chính là cường giả kiểm đạo đệ nhất Tấn quốc, thực lực thật sự e đã đạt tới Kim Đan viên mãn, thậm chí có thể đã ngưng tụ Nguyên Anh. Với đẳng cấp như vậy, muốn ngụy trang thành một tu sĩ Luyện Khí còn không đơn giản à?"

Nói xong mấy câu này, khí chất của Vương Vũ đột ngột biến đổi, trở nên cực kì nhỏ yếu.

"Các ngươi nhìn xem, bây giờ ta là cảnh giới gì?"

Vương Vũ mở miệng, chúng đệ tử đều nhao nhao nhìn ông ta, sau đó ai nấy im phăng phắc.

Bởi vì Vương Vũ đã nén cảnh giới của mình xuống Luyện Khí tầng năm, không hề có một chút xú khí thể nào của tu sĩ Trúc Cơ.

"Tu sĩ cường đại, có thể áp chế cảnh giới của mình. Chức trách của một Giám sát sứ, là thay quốc quân Tấn quốc giám sát các tông môn và quan viên của Tấn quốc, cho nên hành tung của bọn họ là chuyện vô cùng quan trọng."

"Họ không thể để mình bị bại lộ thân phận, vì nếu để lộ thân phận, thì vị trí Giám sát sứ của bọn họ cũng đi đời. Nếu đổi lại thành các ngươi, không muốn để cho người khác phát hiện ra mình, các ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Tô tiên bối là người thông minh, hơn nữa là người thông minh tuyệt đỉnh. Chẳng những ẩn áp chế cảnh giới xuống Luyện Khí Cảnh, mà còn sắm vai làm đệ tử cho thuộc hạ của mình. Thậm chí vì để sự nguy tạo càng thêm giống thực, ta nghi ngờ Tô tiên bối còn sáng tạo ra một cái tông môn hạng bét nữa kia."

"Chính là để che dấu tai mắt người mà thôi. Cho nên, tất cả các ngươi nghe lời ta, có đôi khi tai nghe là giả, mắt thấy cũng chưa phải thật. Rất nhiều việc cần mình phải có sự phán đoán, nhạy cảm phát hiện ra. Giống như sau khi Phan Lệnh đồn ngộ kiểm thế, đột nhiên xuất hiện một tiếng sét."

"Tất cả các ngươi đều bị hù tới mặt mày trắng bệch, các ngươi có biết phản ứng của Tô tiên bối lúc đó là thế nào không?"

Mỗi chữ mỗi câu của Vương Vũ đều vô cùng rõ ràng, rành mạch.

Ai nấy tò mò, Tô Trường Ngự lúc đó đã phản ứng gì.

"Tĩnh táo!"

"Cực kì tĩnh táo!"

"Tất cả mọi người lúc đó đều bị giật mình, cả Trần trường lão cũng vậy, thậm chí ngay cả ta cũng không khác. Nhưng Tô tiên bối lúc đó, thậm chí chẳng buồn chớp mắt lấy một cái, ánh mắt của hắn bình tĩnh vô cùng, tâm cảnh như vậy, một tu sĩ Luyện Khí có thể có được sao?"

"Các người có thể hỏi thử Trần trường lão đi, ta nói có sai không?"

Vương Vũ Đạo nhân thao thao bất tuyệt một hồi, khiến chúng đệ tử sững hết cả ra.

Ngay cả Trần Hoa đạo nhân cũng hơi sững sốt.

Thật ra thì... ông ta cũng... có hơi nghi ngờ.

Nhưng bây giờ nghe Vương Vũ đạo nhân nói như vậy, ông ta sao còn dám nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng mình!

Chủ yếu là Vương Vũ đạo nhân nói có lý quá, cơ bản là người chả tìm ra được một kẽ hở nào cả.

Nghĩ vậy, Trần Hoa đạo nhân thần sắc nghiêm túc gật đầu.

"Đúng vậy, ta nhất trí với ý kiến của Vương Vũ trường lão. Các người còn quá trẻ người, non nớt."

Trần Hoa đạo nhân nói với giọng điệu chính nghĩa.

Vương Vũ đạo nhân nhìn người đệ tử ban nãy, vẻ hơi giận dữ.

"Cuộc đời tu sĩ chúng ta, theo lý là phải chăm chỉ cần cù, nỗ lực tiến tới, chứ không phải đi chất vấn người khác. Đừng có làm ếch ngồi đáy giếng, lại càng không được đề mình tri tri, không có tinh thần phát triển. Các người có thể chất vấn, nhưng phải có căn cứ, chứng cứ hẳn hoi, với chứng cứ rất lỏng lẻo hời hợt như vậy, người cảm thấy là chứng cứ được sao?"

"Ta biết, người còn muốn nói là có một người trong họ còn bị thương! Nếu họ thật sự là cường giả, sao có thể bị thương được đúng không?"

"Bây giờ ta nói cho người biết, đều là đang diễn cho các người xem mà thôi."

"Loại thủ đoạn này, chỉ cần là người có chút năng lực, là đều có thể nhìn ra được. Chỉ một viên thuốc chữa thương, mà có thể trị hết thương thế ngay tại chỗ hay sao? Đó mà gọi là thương thế à? Đó chỉ là diễn cho các người xem mà thôi!"

"Thật sự là ngu xuẩn."

Vương Vũ đạo nhân càng nói càng kích động, càng nói càng thấy giận, cuối cùng, nói thêm một câu.

"Nếu các người cứ giữ tâm tính như thế này, có một ngày gặp phải đám đệ tử Ma giáo vô cùng xảo trá kia, lúc ấy các người sẽ biết, cái gì gọi là mất thấy là giả!"

Vương Vũ đạo nhân nói với giọng tiếc rên sắt không thành thép.

"Là đệ tử lỗ mãng, mong trường lão thứ tội."

Người đệ tử kia đã hoàn toàn tin phục, không dám thắc mắc gì nữa, vội vã lùi ra sau.

"Ta tin hẳn là thống lĩnh Giám sát sứ, nếu không, làm sao có chuyện chỉ bằng một câu, lại có thể làm cho Phan sư huynh lĩnh ngộ ra Hạ Lôi kiếm thế. Ngoài cường giả kiếm đạo đệ nhất Tấn quốc, còn có ai có thể làm được chuyện như vậy!"

"Đúng thế, một cọng cỏ chém cả mặt trời mặt trăng lẫn ngôi sao, nói khí phách như thế, một tu sĩ Luyện Khí làm sao có thể nói ra được!"

"Đúng đúng đúng, đó nhất định là thống lĩnh Giám sát sứ."

Đám đệ tử xôn xao, nhanh chóng bày tỏ ý kiến của mình. Một số đệ tử vốn trong lòng cũng có chút nghi hoặc sau khi nghe xong bài giảng của Vương Vũ đạo nhân thì không còn ai dám thắc mắc gì nữa, hơn nữa Vương Vũ đạo nhân nói cũng có lý.

Không, không phải là nói có lý, mà là rất có lý.

Tô Trường Ngự trông kiểu gì cũng giống một cao nhân tuyệt thế.

Hơn nữa ánh mắt hắn vô cùng bình tĩnh, dù có xảy ra chuyện gì cũng không làm hắn kinh sợ được.

Chỉ một câu đã khiến cho người ta đốn ngộ.

Tất cả những điều ấy gộp lại, đã đủ cho thấy Tô Trường Ngự là tuyệt thế cao nhân.

Như này mà còn không phải tuyệt thế cao nhân, thì còn ai có thể?

Đã rõ ràng như vậy, mà còn cứ thắc mắc, chà phải cố cưỡng ép thành sai sao?

Bên ngoài Vân Vụ Sơn Mạch.

Tô Trường Ngự và Thái Hoa đạo nhân đều thấy khó hiểu.

Hai người vừa đi vừa thảo luận, rốt cuộc vì sao Tứ Lô Kiếm Tông lại đối xử với hai người mình tốt như vậy.

Nhưng bàn suốt một đường vẫn không đưa ra được kết luận nào hợp lý.

Cuối cùng hai người không bàn về vấn đề này nữa.

Bởi vì dù có như thế nào, thì hai người cũng đã ra khỏi Vân Vụ Sơn Mạch, ngoài việc Tô Trường Ngự bị giam thọt mười năm, thì không còn vấn đề gì lớn nữa. Chương dịch sớm nhất tại bachngocsach.com

Còn mang về được linh tinh thạch và một lọ Bạch Lộ Linh Đan.

Đúng là lời to.

Thanh Vân Đạo Tông.

Hứa Lạc Trần cười tủm tỉm, đi xuống sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nếu người có thể luyện ra, ta sẽ nuốt lò luyện đan

Dịch: Tiểu Băng

Thanh Vân Đạo tông.

Mặt trời rực rỡ.

Ánh mặt trời rất ôn hòa.

Nụ cười trên mặt Hứa Lạc Trần càng thêm ôn hòa.

Rõ ràng tâm tình của y hiện giờ rất tốt.

Thứ nhất là cuối cùng, y cũng đã thuộc được hết những đan phương quan trọng.

Thứ hai là y đã kéo dài được thời gian tu hành của Diệp Bình.

Nhất là khi nghĩ tới đại sư huynh, nụ cười trên mặt Hứa Lạc Trần càng thêm rạng rỡ.

Trong lòng y không thể không dạy cho Tô Trường Ngự một bài.

Thân là Đại sư huynh, chỉ vì tiểu sư đệ có tư chất kém, mà buồn bực không nhúc nhích, còn một mình ra sau núi đứng.

Không thấy mất mặt?

Có chút bản lĩnh nào của một đại sư huynh không?

Nhưng hôm nay Hứa Lạc Trần tới không phải để kiểm tra tiến trình học luyện đan của Diệp Bình.

Chủ yếu là để dạy Diệp Bình thuật luyện đan chính thức.

Dù sao cũng đã kéo dài được gần một tháng rồi, cũng nên dạy chút đồ thật chứ!

Dù sao cũng không thể nào cứ mãi lấy lý do luyện đan không độc gì đó để lừa Diệp Bình hoài đúng không? Hứa Lạc Trần không phải là người thiếu đầu

óc, chẳng qua chỉ là muốn làm cho Diệp Bình "biết khó mà lui".

Ngươi nhìn đi, đầu tiên dạy cho Diệp Bình một thuật luyện đan không có khả năng thành công, sau đó mới dạy cơ bản. Nếu quả thật Diệp Bình có thiên phú luyện đan, thì hẳn cũng sẽ không tự cao tự mãn, dù sao đây cũng chỉ là thuật luyện đan cơ bản mà thôi.

Nếu Diệp Bình ngay cả luyện đan bình thường cũng không làm được, vậy thì càng tốt, sẽ có thể tiếp tục ở lại tông môn tha hồ tôi luyện.

Dù sao ra kết quả như thế nào, thì cũng là kết quả vẹn toàn cả đôi bên.

Còn nếu Diệp Bình luyện đan thành công?

Ha ha.

Không phải Hứa Lạc Trần nói khoác, nếu Diệp Bình có thể luyện ra đan dược không độc thật, Hứa Lạc Trần ta sẽ ăn luôn cái lò luyện đan duy nhất của Thanh Vân Đạo tông!

À, không cần nhai, nuốt sống luôn.

Nuốt sống lò luyện đan ngay trước mặt các sư huynh sư tỷ của Thanh Vân Đạo tông!

Còn thuật luyện đan không độc?

Cái đồ chơi này lúc Hứa Lạc Trần bốc phét với Diệp Bình, ngay cả y cũng thấy hơi xấu hổ.

Nghĩ vậy, Hứa Lạc Trần thoáng thu bớt nụ cười trên mặt, trở nên ôn hòa, không hưng phấn quá nữa.

Y nhanh chóng đi tới sườn núi phía sau.

Ngay đúng lúc Diệp Bình đang ngồi dưới đất, không biết đang nghiên cứu cái gì.

"Diệp sư đệ."

Hứa Lạc Trần gọi.

Trong sườn núi.

Diệp Bình đang vắt óc suy nghĩ, thì giật mình.

Hắn đang nhìn viên đan dược không độc trong tay vô cùng chăm chú, nên không nhận ra sự xuất hiện của Hứa Lạc Trần.

Nhìn thấy Hứa Lạc Trần, Diệp Bình đứng dậy ngay, cung kính hành lễ: "Ra mắt Lạc Trần sư huynh."

"Đừng khách khí."

Hứa Lạc Trần khẽ cười, hỏi Diệp Bình: "Diệp sư đệ, đạo này ổn chứ?"

"Vẫn tốt."

Diệp Bình khẽ gật đầu, trong giọng nói có vẻ không hài lòng lắm.

Tuy hắn đã luyện đan thành công, nhưng không luyện ra được một viên đan dược hoàn chỉnh, nên thấy hơi lúng túng, không biết có nên nói ra hay không.

"Ừ, mấy hôm trước thấy ngươi mặt mày ủ rũ, hôm nay trông đỡ hơn rồi, chắc là có chỗ tiến triển nhỉ. Ngươi luyện đan thế nào rồi?"

Hứa Lạc Trần hỏi đại.

"Hồi sư huynh, cũng được chút thành công nho nhỏ."

Diệp Bình không dám nói mình đã luyện thành, chỉ dám dùng từ 'thành công nho nhỏ' để hình dung.

Thành công nho nhỏ?

Hứa Lạc Trần hơi ngó ra.

Thành công nho nhỏ là có ý gì?

"Thành công nho nhỏ nghĩa là sao?"

Hứa Lạc Trần hỏi, trong mắt đầy sự tò mò.

Y chưa hiểu ý của những lời này.

"Hồi sư huynh, đan thì đã luyện thành, nhưng mà chưa có luyện được hoàn chỉnh."

Diệp Bình đáp.

Hứa Lạc Trần im bất.

Y nhìn Diệp Bình, ý cười nhẹ nhàng trên mặt héo đi không ít.

"Diệp sư đệ."

Hứa Lạc Trần lên tiếng.

"Có sư đệ."

Hứa Lạc Trần vô cùng nghiêm túc nói: "Mặc dù ngươi tư chất bình thường, nhưng Chương môn và Đại sư huynh đã từng nói, tâm tính của ngươi không tệ, thuần phác thiện lương, dù có luyện không ra đan, thì cũng không được nói dối, có hiểu không?"

Hứa Lạc Trần nói cực kỳ nghiêm túc.

Không phải y không tin Diệp Bình không có thiên phú luyện đan, mà cái chính là thuật luyện đan y đưa cho Diệp Bình kia hoàn toàn chỉ là nói khoác.

Thuật luyện đan tạo hóa á? Luyện đan không độc á? Nói ra bên ngoài một cái, mười vạn Luyện Đan Sư sẽ và cho phù miệng luôn!

Diệp Bình nói hần luyện ra được đan?

Có khoác lác cũng không phải là làm như vậy!

Sao ngươi còn khoác lác hơn cả Đại sư huynh nữa vậy?

"Sư đệ không nói dối mà!"

Diệp Bình nghiêm túc đáp.

Không nói dối?

Thật sự?

Ta không tin!

Hứa Lạc Trần hoàn toàn không tin, nhưng y không thể nói thẳng như thế với Diệp Bình. Y bèn nói.

"Vậy ngươi đưa đan được ngươi luyện ra được đây cho sư huynh xem."

Hứa Lạc Trần nói, giọng đầy vẻ không tin.

"Xin sư huynh chỉ giáo."

Diệp Bình không nói nhiều, xòe bàn tay ra.

Một viên đan được sáng long lanh, óng ánh như kim cương xuất hiện trong bàn tay hần.

Đan được không lớn, chỉ cỡ hạt đậu nành, lấp lóe sáng dưới ánh mặt trời. Bảo với y là đan được, chẳng bằng bảo là một hạt bảo thạch còn giống hơn.

"Đây là đan được?"

Hứa Lạc Trần hơi khó chịu.

Ngươi gọi cái thứ đồ chơi này là đan được?

"Vâng."

Diệp Bình nhẹ gật đầu.

Hứa Lạc Trần lại im bất.

Y chưa biết nên nói thế nào, thì mùi thơm nhàn nhạt của đan dược đã nhanh chóng tỏa ra khắp xung quanh, làm Hứa Lạc Trần sững sờ.

"Đưa cho ta nhìn kỹ."

Hứa Lạc Trần vẫn chưa tin, nhưng y không nhịn được muốn xem kỹ viên đan dược này.

"Mời sư huynh chỉ điểm."

Diệp Bình đưa viên đan cho Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần nhận đan dược, sau đó mặc kệ Diệp Bình, chăm chú cẩn thận quan sát.

Tuy Hứa Lạc Trần dự kỳ kiểm tra Luyện Đan Sư bảy lần mà chưa đậu, nhưng điều này không có nghĩa là y không biết xem đan dược.

Hứa Lạc Trần cầm đan dược vào tay, thoáng cảm nhận một cái, liền chấn động toàn thân.

"Tụ Linh Đan."

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Lạc Trần nhận ra ngay chủng loại của đan dược.

Y ngạc nhiên.

Tụ Linh Đan có thể nói là một loại đan dược thường thấy nhất của thế giới tu tiên, vì bất kể là tu sĩ Luyện Khí, tu sĩ Trúc Cơ hay chân nhân Kim Đan thì đều cần loại đan dược này.

Tụ Linh Đan, tên như ý nghĩa, chính là tụ tập linh khí vào trong đan. Nuốt một viên Tụ Linh Đan tương đương với nuốt hai viên Luyện Khí đan cùng phẩm chất.

Cũng đều có tác dụng phụ, nhưng hiệu quả bằng gấp hai lần Luyện Khí đan, hơn nữa chỉ cần tốn một chút thời gian luyện hóa là được.

Không cần phải giống như Luyện Khí đan, nuốt rồi thì phải ngồi xuống luyện hóa. Cho nên chỉ có đệ tử của những đại tông môn mới có thể được dùng Tụ Linh Đan. Tông môn như Thanh Vân Đạo tông, đừng nói là Tụ Linh Đan, có Luyện Khí đan để dùng cũng đã phước.

Làm sao mà có nổi Tụ Linh Đan!

Hơn nữa quan trọng là, viên Tụ Linh Đan này hình như không giống với Tụ Linh Đan mình từng thấy.

Hứa Lạc Trần suy nghĩ một hồi.

Viên Tụ Linh Đan trước đây y thấy, lớn hơn viên này, có màu trắng như màu hạt gạo, tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Còn viên Tụ Linh Đan trước mặt này, chỉ bé bằng hạt đậu nành chưa nói, lại còn óng ánh sáng long lanh, cứ như một viên bảo thạch ấy.

Điều quan trọng là, viên Tụ Linh Đan này chứa lượng linh khí cực kì dồi dào. Hứa Lạc Trần cảm nhận được điều ấy.

Tụ Linh Đan cực phẩm?

Trong nháy mắt, Hứa Lạc Trần nghĩ tới một khả năng.

Cũng chỉ có Tụ Linh Đan cực phẩm, mới có thể được như vậy!

Làm sao tiểu sư đệ có được Tụ Linh Đan cực phẩm?

Hứa Lạc Trần cau mày.

"Diệp sư đệ, đan dược này ai đưa cho người?"

Hứa Lạc Trần càng nghĩ càng không hiểu, nên quyết định mở miệng hỏi Diệp Bình.

"Sư huynh, nó thật sự là do sư đệ luyện ra."

Diệp Bình cũng thấy khó hiểu. Sao Lạc Trần sư huynh lại không tin viên đan dược này là do mình luyện ra?

A!

Sau một khắc, Diệp Bình đã hiểu ra.

Viên đan dược này là chưa hoàn chỉnh. Đan dược Lạc Trần sư huynh luyện chế ra đương nhiên là đan dược hoàn chỉnh, nên cái bán thành phẩm này của mình trong mắt Lạc Trần sư huynh đương nhiên sẽ có hơi lạ lẫm.

Nghĩ vậy, Diệp Bình nói.

"Lạc Trần sư huynh, sư đệ vẫn còn chưa bước vào tu hành, nên linh khí trong cơ thể không đủ. Hơn nữa tư chất hơi kém, nên không làm sao luyện chế ra một viên đan dược hoàn chỉnh được, nên mới có hơi khác biệt."

Diệp Bình giải thích.

Nhưng lời giải thích này rơi vào tai Hứa Lạc Trần lại trở nên hơi chói tai.

Như vậy mà gọi là tư chất kém?

Những thứ khác không nói, yêu cầu kiểm tra Luyện Đan Sư cấp ba, chính là có thể một mình luyện ra một lò Luyện Khí đan thành phẩm. Cái gì gọi là thành phẩm? Thực ra còn chưa đạt tới cả hạ phẩm, nhưng ít ra phải là Luyện Khí đan, một lò chỉ cần luyện ra được một viên thôi cũng được coi như là đạt.

Thứ như Tụ Linh Đan này, là yêu cầu của kiểm tra Luyện Đan Sư nhị phẩm.

Viên Tụ Linh Đan trong tay y hiện giờ, dù không phải là Tụ Linh Đan cực phẩm, thì ít nhất hẳn cũng phải là Tụ Linh Đan thượng phẩm!

Nói cách khác, dù có là Luyện Đan Sư nhị phẩm, thì cũng rất khó luyện ra được Tụ Linh Đan thượng phẩm.

Ngươi mới học được bao lâu?

Tôi một tháng chưa?

Mà ngươi đã có thể luyện ra thượng phẩm, thậm chí là Tụ Linh Đan cực phẩm?

Cái này còn gọi là tư chất kém?

Vậy Hứa Lạc Trần ta là gì?

Chẳng phải là đồng căn bá sáng chói?

Được!

Tiểu sư đệ à tiểu sư đệ.

Là ngươi giờ trò trâu bò trước nhá.

Sư huynh ta tính tình ôn hòa, nhưng cũng không phải là cái gì ta cũng chịu được. Đại sư huynh của ngươi còn chưa có gan giờ trò trâu bò như thế này trước mặt ta đâu!

Hứa Lạc Trần cuộn dạ dày muốn ói.

Y hít sâu một hơi, nhìn Diệp Bình, bình tĩnh nói.

"Đã như vậy, tiểu sư đệ, ngươi biểu diễn lại quá trình luyện đan lần nữa cho ta xem, như thế sư huynh cũng chỉ điểm cho ngươi dễ hơn."

Hứa Lạc Trần sắc mặt bình tĩnh.

Y thật sự muốn xem, Diệp Bình xuống thang như thế nào.

"Được. Nhưng mà quá trình luyện đan này mất tới mấy canh giờ, sư huynh không bận chứ?"

Diệp Bình nhắc nhở với vẻ thiện ý.

Linh khí trong cơ thể hẳn không đủ, nên muốn luyện ra được đan, có lẽ phải mất mấy canh giờ.

Nhưng câu nói ấy rơi vào tai Hứa Lạc Trần lại trở thành viện cớ để trốn tránh.

"Không sao, sư huynh có rất nhiều thời gian."

Hứa Lạc Trần không nhịn được nở nụ cười, nhìn Diệp Bình.

Hôm nay y sẽ phá cho xem.

Hứa Lạc Trần đã chuẩn bị xong lời lẽ để làm sao giáo huấn trò thoái thác của Diệp Bình.

Cái gì mà, người nói dối sẽ phải nuốt một nghìn cây kim.

Cái gì mà, làm người thì phải đường đường chính chính, không được nói dối.

Cái gì mà, quân tử như ngọc, khiêm khiêm tốn tốn, nói dối là thiếu đạo đức.

Nhưng sau một khắc.

Diệp Bình ngồi xuống xếp bằng.

Sau đó, linh khí bắt đầu chuyển động, khiến Hứa Lạc Trần bưng tỉnh khỏi suy nghĩ.

Xi xì xì!

Linh khí dồi dào xuất hiện trong bàn tay Diệp Bình, phát ra tiếng xèo xèo.

Hứa Lạc Trần thấy tò mò.

Nhưng rất nhanh, giữa lòng bàn tay Diệp Bình bắt đầu xuất hiện một đốm hào quang.

Hứa Lạc Trần càng thêm hiếu kỳ.

Trợn vện bốn canh giờ.

Đôi mắt Hứa Lạc Trần đã thấy hơi cay, chân đã hơi tê rần.

Nhưng cả người y vẫn tiếp tục chăm chú nhìn Diệp Bình như cũ.

Tư!

Đúng lúc này, một làn ánh sáng cực kỳ chói mắt hiện lên.

Trước mắt Hứa Lạc Trần trở nên trắng xóa, ngay sau đó, khi y nhìn lại được bình thường, thấy đầu Diệp Bình đã mướt mồ hôi, cứ như mới vừa làm một trận vận động rất mạnh.

Hứa Lạc Trần nhìn thấy giữa lòng bàn tay Diệp Bình có một viên Tụ Linh Đan óng ánh như bảo thạch.

Y... không thể cười được.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đêm của một người, cô độc và dài đằng dặc

Dịch: Tiểu Băng

Giờ khắc này.

Trên mặt Hứa Lạc Trần không còn một tí xú ý cười nào cả.

Hắn không cười nổi.

Thậm chí còn hơi cứng ngắc.

"Lạc Trần sư huynh?"

Thấy Hứa Lạc Trần cả buổi không nói lời nào, Diệp Bình không nhin được mở miệng, giọng dò hỏi.

Mịa nó!

Mịa nó!

Mịa nó!

Hứa Lạc Trần phục hồi tinh thần.

Y hoàn toàn không biết phải nói gì.

Cái đồ chơi này thật sự luyện ra được?

Giờ này khắc này, Hứa Lạc Trần nghĩ là mình hoa mắt.

Nhưng tất cả mọi thứ lại hiển hiện vô cùng chân thật.

Cái thứ đồ này đúng là không hợp thói thường.

Hứa Lạc Trần thật không biết phải nói gì.

Phương pháp kia cũng có thể luyện đan?

Người đưa bọn ta?

Ban đầu, Hứa Lạc Trần đã nghĩ Diệp Bình lừa gạt hắn, nhưng bây giờ nhìn thấy một màn này, y không biết phải nói gì nữa.

Tiểu sư đệ này là một thiên tài luyện đan tuyệt thế nha.

Không, không chỉ là thiên tài luyện đan tuyệt thế, phải là thiên tài luyện đan vô địch!

Tự khí hóa đan.

Loại thủ đoạn này quả thực là thông thần.

Khiến y tỉnh ra.

Đề ta nghĩ xem phải sáng chế xạo tiếp như thế nào đây?

Xạo tiếp làm sao đây?

Xạo tiếp làm sao đây?

Xạo cái cọng lông a.

Suy nghĩ một hồi, Hứa Lạc Trần thật không biết phải chế tác xạo tiếp làm sao nữa.

Một thuật luyện đan không hợp thói thường như vậy mà hắn cũng học được?

Chuyện này mà để Luyện Đan Sư ở bên ngoài thấy được, chắc sẽ điên cuồng giành cướp Diệp Bình đi?

Trong lúc Hứa Lạc Trần đang không ngừng suy nghĩ.

Diệp Bình lại lên tiếng.

"Lạc Trần sư huynh, sư đệ hiểu. Đệ không thể luyện ra được một viên đan dược hoàn chỉnh, không được tính là hợp cách, nhưng xin sư huynh yên tâm, sư đệ nhất định sẽ cố gắng. Cổ nhân có nói, người chậm thì phải bắt đầu sớm, cần cù bù kém cỏi, sư đệ nhất định sẽ không dám lơ là lười biếng."

Diệp Bình mở miệng.

Luyện đan mà luyện ra một viên đan dược không hoàn chỉnh, đương nhiên là không hợp cách!

Nhưng Diệp Bình rất tự tin vào bản thân, ít nhất mình đã thành công ngay trong lần luyện đan đầu tiên, còn dễ hơn cả ngộ vết kiếm.

Xem ra mình cũng có một chút thiên phú luyện đan nhỉ.

Nhưng mà, lời của hắn rơi vào tai Hứa Lạc Trần lại trở nên vô cùng chói tai.

Người chậm phải bắt đầu sớm?

Cần cù bù kém cỏi?

Là đang nói ta đúng không?

Là xem thường ta đúng không?

Hứa Lạc Trần phiền muộn.

Y vô cùng phiền muộn.

Y rất muốn được yên lặng một mình.

"Tiểu sư đệ, ngay lần đầu ngươi đã luyện đan thành công, tuy là sản phẩm thất bại, nhưng cũng cho thấy ngươi có tư chất không tệ, hãy cố gắng nỗ lực thêm, sư huynh coi trọng ngươi."

Hứa Lạc Trần muốn cố nở một nụ cười.

Nhưng không hiểu sao, y không cười được.

Hình như y đã bị mất khả năng cười.

Nên trông nét mặt y hơi kì quái.

"Thật à? Sư huynh, người không gạt ta chứ?"

Diệp Bình nghe Hứa Lạc Trần nói vậy, thì vô cùng hưng phấn.

Thiên phú tu hành đã kém, thiên phú kiếm đạo cũng kém, khó khăn lắm mới tìm được một môn kha khá, nên đương nhiên Diệp Bình không nhận được hưng phấn.

Lừa gạt?

Thật ra là ta muốn lừa ngươi.

Nhưng bây giờ sư huynh ta không nói ra lời nổi.

Hứa Lạc Trần khó chịu muốn khóc.

Y thật sự không biết làm sao để làm tròn lời nói dối của mình.

Tự khí hóa đan.

Đan được không độc.

Ngay cả một khả năng không hợp thói thường như vậy mà cũng học được?

"Không gạt ngươi đâu, Diệp sư đệ, trong khoảng thời gian này ngươi cố gắng học hỏi, cố gắng luyện ra một viên đan được hoàn chỉnh, đến lúc đó, sư huynh sẽ nhường cho sư huynh sư tỷ khác dạy cho ngươi môn khác."

Hứa Lạc Trần không muốn ở lại đây nữa. Ngay lúc này y đã muốn bỏ đi ngay. Trong lòng y rất là khó chịu. Y muốn được ở yên tĩnh một mình, một mình khóc cho thoải mái.

"Đa tạ Lạc Trần sư huynh, sư đệ nhất định sẽ cố gắng thật tốt. "

Diệp Bình hành lễ cảm ơn.

Cuối cùng cũng có chút tiến triển, bảo sao Diệp Bình không vui sướng.

Cứ như thế, Hứa Lạc Trần rời đi.

Một mình y, như du hồn dã quỷ, bước đi trong Thanh Vân Đạo tông.

Vừa đi, y vừa lấy quyển "Thuật luyện đan cơ bản" trong lòng ra.

Trong hốc mắt đã có ứa nước mắt.

"Mười năm! Mười năm! Ta khổ sở học thuật luyện đan suốt mười năm, ngay cả đan dược cơ bản nhất cũng không luyện ra nổi, ngược lại tiểu sư đệ, chỉ vèn vèn học chưa tới một tháng, mà lại có thể làm được Tự Khí Đan."

"Hứa Lạc Trần ơi Hứa Lạc Trần, người còn mặt mũi gì sống trên cõi đời này? Nếu ta là người, giờ ta đi tìm chết còn hơn! "

Hứa Lạc Trần lẩm nhẩm trong lòng, hôm nay y đã bị dũa kích quá lớn.

Chủ yếu là không ngờ Thanh Vân Đạo tông lại có được một thiên tài như thế này.

A, không đúng, là quái thai.

Bị đại ra một bộ thuật luyện đan, mà cũng có thể học được!

Đây rốt cuộc là người gì vậy?!

Hứa Lạc Trần muốn khóc lên, nhưng cuối cùng vẫn nuốt nước mắt trở vào trong mắt, sau đó nhét đại quyển Thuật luyện đan cơ bản vào một chỗ, đan này, không luyện cũng được.

Mang tâm tình nặng nề.

Hứa Lạc Trần cố gắng làm cho mình không rơi lệ.

Lảo đảo đi vào đại điện của tông môn, một cái lò luyện đan thình lình xuất hiện ở trong mắt.

Đến lúc này, Hứa Lạc Trần rút cuộc không nhịn nổi nữa.

Trong đại điện lập tức vang lên tiếng khóc thét, là tiếng Hứa Lạc Trần nghẹn ngào khóc rống.

Không phải y không kiên cường, trái lại thật ra y đã kiên cường lắm rồi.

Từ nhỏ y đã bắt đầu học thuật luyện đan.

Để tăng cường thuật luyện đan, y đã đọc đủ thứ đan thư, hơn nữa thỉnh thoảng còn nếm thử chút thảo dược, nên có lúc thiếu chút nữa đã phải trả giá bằng tính mạng.

Mấy chục năm nỗ lực, đôi lúc là lần lượt kiểm tra Luyện Đan Sư thất bại.

Cái này còn chưa tính.

Thật không ngờ, một tiểu sư đệ tông môn tùy tiện thu nhận mà thôi, lại vượt qua cả y.

Nếu đổi thành bất kì là ai, thì cũng không chịu nổi loại dũa kích này.

Người nỗ lực mười năm, không bằng người ta nỗ lực một tháng.

Không bằng còn chưa tính, chủ yếu nhất là, người ta chẳng những có khả năng lĩnh ngộ mạnh hơn người, mà đan dược người ta luyện ra cũng mạnh hơn người vô số lần.

Cứ như vậy.

Mãi đến khuya.

Vòm trời đen như mực.

Trên sườn núi Thanh Vân, có một bóng người.

Là Hứa Lạc Trần.

Y mặc một bộ áo bào trắng, bị gió lạnh thổi bay phát phới.

Trên sườn núi, gió rất to, cũng rất lạnh, nhưng tim còn lạnh hơn.

Giờ này khắc này, Hứa Lạc Trần bỗng nghĩ tới Tô Trường Ngự, y rất muốn cười nhạt một tiếng, nhưng dù có cố gắng như thế nào, cũng không cười được.

Y rất muốn khóc.

Nhưng mà không có nước mắt.

Trên sườn núi.

Qua hồi lâu, Hứa Lạc Trần ngồi xếp bằng xuống, lôi ra một bức họa, là bức họa Diệp Bình vẽ cho y.

Lấy tranh ra rồi.

Hứa Lạc Trần trải tranh xuống đất, lấy một tảng đá đè lên, sau đó lấy ra một cây bút lông, mài mài mực, hạ bút viết chữ.

Trời tháng tư.

Còn chưa chuyển sang mùa thu, nhưng đối với Hứa Lạc Trần, lại lạnh buốt chẳng khác gì mùa đông.

Trong lòng đầy bi thương, trong lòng đầy ưu sầu, lúc này tất cả đều hóa thành ý thơ dạt dào.

"Bông tuyết bông bênh, gió bắc rền vang."

Hứa Lạc Trần viết vào bức họa tám chữ.

Đây là câu đầu tiên.

Coi như cũng có chút tài văn chương.

Nhưng rồi y nhanh chóng trở nên trầm mặc.

Một lát sau, y cảm thấy khó chịu hơn.

Bởi vì y không nghĩ ra được câu thứ hai.

Nhưng mà rất nhanh, có lẽ vì sự bi thương trong lòng, Hứa Lạc Trần trở nên tùy tiện hơn.

"Ngày ba tháng tư, gió ẩm lòng lạnh."

"Một mình trên sườn dốc, yên tĩnh vọng trăng sáng."

"Chưa xót trong lòng, có ai hiểu được."

Không đúng không đúng.

Hứa Lạc Trần nhìn kỹ lại, cảm thấy câu sau cùng có chút không hợp vần.

Sau đó xách bút, xóa câu cuối đi, viết một câu khác ở bên cạnh.

"Chưa xót trong lòng, chỉ sự huynh tở."

A, câu này không tệ lắm.

Nói ra được bi thương trong lòng, lại còn lôi được Đại sư huynh vào chung, vừa hợp với tình hình vừa hợp với bài thơ.

Đại sư huynh mà nhìn thấy, nhất định sẽ cảm động vô cùng.

Nghĩ vậy, trong lòng Hứa Lạc Trần tốt hơn nhiều.

Y chùi nước mắt sắp rơi xuống má, tiếp tục xách bút viết chữ.

"Hứa Lạc Trần - ngày ba tháng tư, xách bút lưu chữ."

Làm xong hết, y cuộn bức họa lại, nhét vào trong ngực.

Chờ Đại sư huynh trở về, sẽ đưa cho Đại sư huynh xem.

Nhưng, giờ Tỷ vừa đến.

Chẳng biết tại sao, lại có một cảm giác u buồn và bi thương khó hiểu xông lên đầu y.

Sự u buồn và bi thương này, còn khó chịu hơn ban nãy.

"Chưa xót trong lòng, chỉ sự huynh tở."

Hứa Lạc Trần thì thào.

Sau đó một mình, ngẩng đầu im lặng nhìn trời.

Y muốn yên tĩnh, đừng hỏi y yên tĩnh là ai.

Dưới sườn núi.

Thanh Vân Đạo tông.

Tam sư huynh Vương Trác Vũ và Trần Linh Nhu đang im lặng nhìn Hứa Lạc Trần chăm chú.

"Tam sư huynh, sao Nhị sư huynh lại trở nên giống Đại sư huynh, cũng thích một mình đứng trên vách núi vậy?"

Trần Linh Nhu nhai trái dưa leo, trong đôi mắt trong veo như nước đầy khó hiểu.

"Không biết, Nhị sư huynh người ngày thường cũng thích bắt chước hành vi của Đại sư huynh mà, chắc không phải cũng cảm thấy mình rất tuần tú chứ?"

Vương Trác Vũ đứng bên cạnh nàng, lắc đầu nói.

"Chắc là không đâu. Hôm nay lúc ta nhìn thấy Lạc Trần sư huynh, hình như huynh ấy đã khóc, chắc có liên quan tới tiểu sư đệ."

Trần Linh Nhu cảm thấy không phải như Vương Trác Vũ đoán.

"Liên quan tới tiểu sư đệ? Là à nha. Chẳng lẽ tư chất của tiểu sư đệ thật kém lắm à? Tính tình Lạc Trần sư huynh rất ôn hòa, mà ngay cả huynh ấy cũng không chịu nổi tiểu sư đệ sao?"

Vương Trác Vũ càng thêm hiếu kỳ.

"Không rõ nữa, nhưng đoán chừng ít nhiều gì cũng có. Tam sư huynh, hay là qua ít ngày nữa, huynh đi dạy tiểu sư đệ trận pháp đi?"

Trần Linh Nhu nói.

"Không đi, ta sắp phải tham gia kỳ kiểm tra Trận Pháp Sư rồi, tạm thời sẽ không đi đâu, nếu không hay là bảo lão tứ, hoặc là lão Ngũ đi đi?"

Vương Trác Vũ lắc đầu, đạo này hần vô cùng bận rộn nhiều việc, không rảnh đi chỉ điểm Diệp Bình được.

"Tứ sư huynh với Ngũ sư huynh xuống núi đã lâu rồi, đoán chừng cũng phải một thời gian ngắn nữa mới trở lại, nếu huynh không đi, vậy muội đi tìm Đại sư tỷ?"

Trần Linh Nhu nói.

"Đại sư tỷ? Không được đi! Tuy nói Đại sư huynh là người có tu vi cao nhất trong chúng ta, nhưng Đại sư tỷ rất thích làm ra những vật khó hiểu. Hay là trước hết cứ để Lạc Trần sư huynh chịu đựng đi?"

Vương Trác Vũ nói.

Rộp.

Trần Linh Nhu lại cắn một miếng, nói rất nhanh: "Muội không có ý gì đâu, chủ yếu là nhìn thấy bộ dáng kia của Lạc Trần sư huynh cảm thấy hơi không chịu nổi thôi."

"Cái đó tùy muội. Dù sao có xảy ra chuyện gì muội cũng là người chịu trách nhiệm giải quyết, không liên quan gì tới ta đâu. Được rồi, về nghỉ sớm đi."

Vương Trác Vũ đuổi eo, rồi bỏ đi.

Để lại một mình Trần Linh Nhu đứng đó nhìn Hứa Lạc Trần suy nghĩ.

Một canh giờ sau, Hứa Lạc Trần từ trên sườn núi đi xuống.

Trần Linh Nhu vẫn chưa đi.

Thấy Hứa Lạc Trần tới gần, Trần Linh Nhu không nhịn được nói.

"Lạc Trần sư huynh, huynh đừng khó chịu nữa. Sư phụ thường nói, người hay cười mới gặp may, huynh đừng có vẻ mặt đau khổ nữa, nếu không coi chừng sẽ gặp xui xẻo đó."

Trần Linh Nhu lên tiếng, an ủi Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần với vẻ mặt đầy mệt mỏi liếc Trần Linh Nhu một cái, không nói gì, chương dịch sớm nhất tại bachngocsach.com, chi khê gặt đầu rồi trở về

phòng.

Lại còn người hay cười sẽ gặp may?

Về mặt đau khổ sẽ không may?

Đã bị đá kích như vậy rồi.

Y không tin còn có thể gặp phải chuyện còn xui hơn chuyện này nữa!

Chẳng lẽ khi không tự dừng mình phải chịu đựng đá kích nữa à?

Nghĩ vậy, Hứa Lạc Trần thối tắt đèn, trong đầu buồn bực ngủ say.

Giống như này.

Khi ánh nắng mặt trời xuyên qua xé rách bóng tối.

Chân núi Thanh Vân Đạo tông.

Hai bóng người xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đại sư tử, Tiêu Mộ Tuyệt

Dịch: Tiểu Băng

Chân núi Thanh Vân.

Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự đầy mệt mỏi đi đến.

Từ khi hai người rời khỏi Vân Vụ Sơn Mạch, thì đi suốt ngày đêm, đến hôm nay mới trở về Thanh Vân Đạo tông.

Nhìn thấy nơi chốn quen thuộc, Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự không khỏi lộ ra ý cười đã lâu chưa có.

"Sư phụ, lần sau người muốn lên đi làm chuyện như vậy nữa, thì nên cẩn thận một chút, nhất định đừng để ta nhìn thấy."

Tô Trường Ngự nói, giọng bất đắc dĩ.

"Cút cút cút."

Thái Hoa Đạo nhân hơi tức giận, nhưng ông hiểu Tô Trường Ngự chỉ ghẹo mình mà thôi. Nếu chuyện này lại xảy ra lần nữa, hẳn sẽ lập tức lựa chọn đi cùng ông.

"Hai ngày tới, hai thầy trò chúng ta nghỉ ngơi cho thật tốt, sau đó chúng ta xuống núi làm một thanh phi kiếm cho tiểu sư đệ ngươi."

Thái Hoa đạo nhân nói.

"Được."

Tô Trường Ngự nhẹ gật đầu.

"Đúng rồi, tí nữa người nghỉ ngơi xong, thì đi tìm tiểu sư đệ kia của ngươi một cái, xem đạo này hẳn thế nào, đừng để cho Lạc Trần dạy hư mất hẳn."

"Vâng, ta sẽ đi một chuyến."

Tô Trường Ngự thấy Thái Hoa đạo nhân nói có lý, nên đồng ý ngay.

"A, đúng rồi, nếu tiểu sư đệ kia của ngươi lại vẽ tranh, thì lấy luôn đi, để kiếm tiền làm một thanh phi kiếm thượng phẩm cho nó."

Giọng Thái Hoa đạo nhân hơi xấu hổ.

Tuy nói là bán tranh vẽ kiếm tiền cũng là để làm phi kiếm cho Diệp Bình, nhưng mà nói ra vẫn thấy hơi xấu hổ.

"Hiểu, ta sẽ làm liền."

Tô Trường Ngự hiểu ý của Thái Hoa đạo nhân. Đã có linh tinh thạch để tạo ra phi kiếm, nhưng muốn làm ra kiếm thì phải trả tiền. Ngoài ra, người còn phải khắc một vài trận pháp vào phi kiếm, những cái đó đều là tiền nha.

Nếu chỉ dựa vào linh tinh thạch bọn họ kiếm được, thì nhất định là không đủ, nếu có thể lại bảo được Diệp Bình vẽ cho một bức nữa, thì không chỉ làm được một thanh phi kiếm hạ phẩm, mà còn có thể làm được cả một thanh phi kiếm thượng phẩm.

Hai thầy trò nhanh chóng về tới Thanh Vân Đạo tông.

Hơn mười ngày bốn ba, hơn nửa suốt thời gian ấy lúc nào cũng ở trong tình trạng căng thẳng, lo lắng, khiến cả thể xác lẫn tinh thần của cả hai đều mệt mỏi, ai cũng muốn an an ổn ổn ngủ một giấc.

Lúc này, ở Thanh Vân Đạo tông, từ trong một ngôi nhà tranh, một nữ tử chậm rãi đi ra.

Bên ngoài nhà tranh.

Nữ tử mặc một bộ áo trắng, dáng vẻ chừng hai lăm hai sáu tuổi, tư thái thướt tha, khuôn mặt tuyệt mỹ, tạo cho người ta một cảm giác hồng nhan họa thủy.

Không phải loại hồng nhan họa thủy diêm dúa lòe loẹt, mà là rất đẹp, một đôi mắt hoa đào nhiếp hồn người, chỉ một ánh mắt nhìn, cũng có thể khiến bất kì nam tử nào trong thiên hạ phải động lòng.

Nàng rất đẹp, nói là khuynh quốc khuynh thành cũng không quá đáng.

Thật khó tưởng tượng được, trong một cái Thanh Vân Đạo tông nho nhỏ, lại có một nữ tử tuyệt thế như vậy.

Nàng là Đại sư tỷ của Thanh Vân Đạo tông, Tiêu Mộ Tuyết.

Mấy tháng nay nàng đều bế quan, chỉ xuất hiện đúng một lần hôm hội nghị toàn tông, sau đó thì không xuất hiện nữa, không biết là đang làm gì.

"Đại sư tỷ."

Tiếng Trần Linh Nhu vang lên.

Tiêu Mộ Tuyết quay qua nhìn.

Nhìn thấy Trần Linh Nhu, gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Mộ Tuyết nở nụ cười.

"Đại sư tỷ, cuối cùng người cũng xuất quan rồi?"

Trần Linh Nhu đầy tươi tỉnh đi tới trước mặt Tiêu Mộ Tuyết, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay của Tiêu Mộ Tuyết.

"Ừ. Linh Nhu, đệ sư tỷ nhìn xem người trở mã (dậy thì) chưa."

Tiêu Mộ Tuyết khẽ cười một tiếng, vô cùng hào hứng.

Trần Linh Nhu lập tức lùi lại, giọng phiền muộn: "Đại sư tỷ, sao tỷ lại cứ quan tâm tới chuyện này làm gì."

Trần Linh Nhu cảm thấy bất đắc dĩ. Cả Thanh Vân Đạo tông từ trên xuống dưới, chỉ có Đại sư tỷ này của nàng là cổ quái nhất, miệng lưỡi vô cùng hồ báo, tất cả các vị sư huynh đều không dám trêu vào đại sư tỷ.

Ngay cả Chương môn sư phụ cũng thường răn Đại sư tỷ rằng người chẳng có chút đáng về nào của người tu đạo cả.

"Ha ha ha ha, cô gái nhỏ còn thẹn à, thứ muối có sư tỷ cũng có mà. Xem dáng vẻ kia của muội, nếu không chịu ăn nhiều một chút, sau này sẽ làm khô cho đạo lữ của muội đó."

Tiêu Mộ Tuyết cười khê, lôi từ vạt áo ra một cái hồ lô bằng ngọc, mở nắp, hóp một ngụm rượu.

"Đại sư tỷ, sao lúc nào người mở miệng ra cũng đạo lữ đạo lữ thế? Chương môn cho tỷ gặp mặt mấy người, người lại không muốn kết thành đạo lữ với người ta. Đúng là nghĩ hoài mà không hiểu nổi."

"Còn nữa, Đại sư tỷ, tỷ lại uống rượu hả? Không phải sư phụ bảo không cho tỷ uống rượu nữa à? Nói nếu bắt được tỷ ở đây uống rượu, sẽ phạt tỷ suy nghĩ một năm, tỷ thật không sợ sư phụ hả?"

Trần Linh Nhu vừa tò mò, vừa lo lắng.

Dù sao chuyện Đại sư tử uống rượu, Chương môn sư phụ đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần.

"Mấy người sư phụ giới thiệu cho ta, toàn là phùng hảo sắc, giá áo túi cơm. Con mắt của sư tử muối cao lắm. Còn nữa, uống một hớp rượu thôi, sợ ông ấy làm chi? Tiểu sư muối, rượu là một loại thuốc làm sáng khoái đó, muối có muốn nếm thử một miếng không?"

Tiêu Mộ Tuyết cười, vươn tay ra, bộ dạng muốn dứt cho Trần Linh Nhu uống rượu.

"Muối không uống."

Trần Linh Nhu lại lùi thêm nửa bước, nét mặt căng thẳng. Nàng không muốn bị Chương môn sư phụ quở trách đâu. Nếu để Chương môn sư phụ biết mình uống rượu, chắc không sống nổi quá mười tám.

"A."

Tiêu Mộ Tuyết cười cười, lại uống thêm một ngụm, no nê thỏa mãn.

"Linh Nhu, đạo này tông môn chúng ta có xảy ra chuyện gì không? Đại sư huynh không nên thân kia của muối, đã ngưng tụ được Xuân Lô kiếm thể chưa?"

Tiêu Mộ Tuyết hỏi.

"Muối không biết, nhưng hình như Đại sư huynh vẫn như vậy thôi." Trần Linh Nhu lắc cái đầu nhỏ, sau đó nói tiếp: "Nhưng mà Đại sư tử, hình như trong thời gian tỷ bế quan, Đại sư huynh với Nhị sư huynh bị tiểu sư đệ kia của chúng ta chọc cho giận đó."

Trần Linh Nhu nói.

"Tức giận? Sao cơ?"

Tiêu Mộ Tuyết vô cùng hóng chuyện, hỏi Trần Linh: "Mau, mau nói nghe xem, chuyện gì xảy ra?"

Nàng nhìn Trần Linh Nhu đầy hứng thú.

"Lúc tiểu sư đệ vừa mới tới, không phải là Đại sư huynh truyền thụ hấn kiếm đạo sao? Nhưng không ngờ là, tiểu sư đệ tư chất thấp quá, dù huynh ấy có dạy như thế nào, tiểu sư đệ cũng không học được, nên tâm tình có hơi tan vỡ."

"Đạo thời gian trước, hôm nào Đại sư huynh cũng đến đứng giờ Tỷ, là một mình đứng trên vách núi ở phía sau, bộ dáng đầy tâm sự nặng nề. Sau này, Lạc Trần sư huynh nhận việc thay cho Đại sư huynh, kết quả tới hôm qua Nhị sư huynh cũng làm y như thế, hành động y chang Đại sư huynh."

Giọng Trần Linh Nhu vô cùng nghiêm túc.

"Đại sư tử, tuy nói thiên phú của tiểu sư đệ đúng là không tốt, nhưng mà Đại sư huynh với Nhị sư huynh lại không có cả khả năng chấp nhận chuyện nhỏ ấy, sau này Chương môn sư phụ giao lại vị trí của mình cho bọn họ, vậy chẳng phải Thanh Vân Đạo tông chúng ta xong đời hay sao."

Trần Linh Nhu nói, giọng lo âu.

Nàng vẫn còn một câu chưa nói, nhưng mà câu đó nàng sẽ giấu ở trong lòng.

"Hừ, Linh Nhu, sư tử truyền thụ công pháp cho muối, muối phải học cho thật tốt, nhất định không được học hai tên sư huynh phé vạt kia của muối."

Tiêu Mộ Tuyết vỗ vỗ đầu Trần Linh Nhu, rồi bỏ đi ngay.

"Sư tử, tỷ đi đâu?"

Trần Linh Nhu tò mò.

"Đi xem tiểu sư đệ kia của muối."

Tiêu Mộ Tuyết đáp rất tùy ý.

"A, muối đi với tỷ nha?"

Trần Linh Nhu hỏi.

"Không cần, đi luyện công cho tốt đi. Nếu muối muốn tiếp nhận Thanh Vân Đạo tông chúng ta, thì phải cố gắng thật nhiều hơn nữa."

Tiêu Mộ Tuyết nhìn thấu suy nghĩ của Trần Linh Nhu nên trả lời.

Trần Linh Nhu nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ lúng túng.

Cuối cùng,

Tiêu Mộ Tuyết bỗng dừng lại, quay đầu lại nhìn Trần Linh Nhu.

Bị gương mặt tuyệt mỹ dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ, trở nên vô cùng đẹp mắt ấy nhìn chăm chú, Trần Linh Nhu không khỏi thấy xấu hổ.

"Tiêu sư muội, nhớ kỹ. Ăn nhiều một chút. Phải học tập sư tỷ, đừng có bó ngực nữa, cẩn thận không dậy thì được."

Tiêu Mộ Tuyết cười khê.

Trần Linh Nhu đỏ mặt, vẻ giận dữ.

Cứ như thế.

Tiêu Mộ Tuyết cầm hồ lô rượu, đi về phía sau sườn núi Thanh Vân.

Một khắc sau.

Xa xa.

Từ xa, Tiêu Mộ Tuyết đã nhìn thấy thân ảnh Diệp Bình.

Dưới sườn núi.

Diệp Bình đang tĩnh tâm tu hành, hần nhắm mắt, đáng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

"Ahhh, thì ra là một em trai trắng nhỏ!"

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Bình, đôi mắt đẹp của Tiêu Mộ Tuyết sáng bừng lên.

Ngoại hình của Diệp Bình hôm nay đã hoàn toàn thay đổi so với trước. Hồi trước hần chỉ có thể gọi là thanh tú, nhưng bây giờ hần lại trở nên vô cùng tuấn tú, hơn nữa toàn thân còn tỏa ra hơi thở của nho tiên.

Có một cảm giác như đại đạo tự nhiên, khiến người ta không hiểu sao sinh ra thiện cảm.

"Không ngờ, thật không ngờ, sư phụ lại nhận về cho mình một tiểu sư đệ tuấn tú như vậy, vừa vặn phù hợp khẩu vị của mình. Chắc chắn, đã như vậy, vậy thì không thể để nước phù sa chảy ra ruộng người ngoài nha."

Tiêu Mộ Tuyết cười khê, ánh mắt đầy vui vẻ. Nàng nhét hồ lô rượu vào lại trong vạt áo, chậm rãi đi về phía Diệp Bình.

Nhưng sau khi bước tới thêm vài bước, Tiêu Mộ Tuyết chợt khựng lại, kinh ngạc.

Nàng ngậy ra.

Nàng đứng ở đằng xa, nhìn chăm chú vào Diệp Bình, trong mắt đầy kinh ngạc.

Qua một hồi lâu, Tiêu Mộ Tuyết mới hồi thần lại, nàng dụi dụi mắt, ngấm ngĩa đánh giá Diệp Bình lần nữa.

Cuối cùng, Tiêu Mộ Tuyết không nhịn được hít sâu một hơi khí lạnh.

"Không ngờ lại thật sự có loại thể chất này?"

Trong lòng Tiêu Mộ Tuyết rung động vô cùng.

Nàng chỉ nhìn một cái, đã nhận ra thể chất của Diệp Bình rất đặc biệt. Lúc đầu thì chưa cảm thấy cái gì, nhưng sau khi nàng cẩn thận quan sát, thì mới chấn kinh.

"Không ngờ, thật không ngờ, sư phụ yếu như vậy, mà lại thu được một thiên tài tuyệt thế như thế này, quả thực là không thể nào tin nổi. Loại thể chất này vốn tưởng chỉ có vào thời kì Thần Thoại, không ngờ bây giờ lại thật sự tồn tại."

"Không, cũng chưa chắc là loại thể chất đó, nhưng ít ra cũng là một loại thể chất cực kỳ phi phàm."

"Thật sự không ngờ, Thanh Vân Đạo tông lại xuất hiện tới hai thiên tài tuyệt thế. Xem ra năm đó mình đã không nhìn lầm. Bên trong Thanh Vân Đạo tông có ẩn giấu một người mang số mệnh vô thượng."

"Không được, không được, nước phù sa này ta nhất định phải uống."

Tiêu Mộ Tuyết thầm nhủ.

Nàng thật sự đã chấn kinh.

Bởi vì nàng chỉ nhìn một cái, đã phát hiện ra Diệp Bình có thể chất cực kỳ bất phàm, đoán có lẽ là một loại thể chất tuyệt thế, nhưng có phải thật hay không thì nàng không chắc lắm. Trước mắt chỉ có thể xác định Diệp Bình rất bất phàm, rất bất phàm.

Lại đi tới thêm vài bước.

Tiêu Mộ Tuyết lại dừng chân.

"Tur chất kiếm đạo tuyệt thế?"

"Tur chất luyện đan tuyệt thế?"

"Hít! Có cần không hợp thói thường đến vậy hay không? Không cần phải như vậy chứ?"

Tiêu Mộ Tuyết lại ngăn ra.

Bởi vì nàng phát hiện Diệp Bình không chỉ có thể chất cực kỳ phi phàm, mà còn có tur chất kiếm đạo tuyệt thế và tur chất luyện đan tuyệt thế.

Thế này có vẻ không hợp thói thường.

"Trời, không biết tiểu sư đệ có chấp nhận đạo lữ lớn tuổi hơn mình không? Không được, không được, loại thiên tài tuyệt thế này, dù mình có không ăn được thì cũng phải chiếm hết tiện nghi mới được."

Sau một khắc, Tiêu Mộ Tuyết càng thêm kích động.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiểu sư đệ, đẹp không

Dịch: Tiểu Băng

***

Sau sườn núi Thanh Vân.

Một mùi thơm ngát tràn ngập.

Diệp Bình mở mắt.

Hắn cảm thấy khó hiểu, mùi này từ đâu đến thế.

Nhưng vừa mở mắt ra, chỉ thấy một màu trắng muốt.

Sau đó trong đầu xuất hiện mấy ngàn chữ.

Bự! Bự! Bự! Bự! Bự! Bự!

Diệp Bình ngăn ra, ngơ ngác.

"Tiểu sư đệ, có đẹp không?"

Một giọng nói quỵến rũ vang lên bên tai hắn.

Diệp Bình tỉnh táo lập tức.

Vào!

Hắn lùi ra sau cả hơn mấy chục thước, nét mặt kinh sợ.

Nhưng khi Diệp Bình nhìn thấy nữ tử trước mặt, hắn ngăn ra.

Nữ tử này mặc một bộ váy dài màu lam nhạt, dáng người thướt tha yêu kiều, đôi mắt thật to, khuôn mặt tuyệt mỹ, như thần nữ hạ phàm, nói hại nước hại dân Diệp Bình cũng còn cảm thấy là hạ nhục đối phương.

Nhưng mà, tuy giọng nói thì quyến rũ, nhưng tướng mạo khí chất lại không thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, ngược lại, lại mang tới cảm giác không dính khói lửa nhân gian.

Thực sự khó mà tưởng tượng được, rõ ràng giọng nói quyến rũ như thế, mà khí chất lại không dính khói lửa nhân gian.

"Đại... đại sư tỷ?"

Diệp Bình ngẫm nghĩ một hồi, sau đó hỏi với giọng thăm dò.

Cả Thanh Vân Đạo Tông, có mấy người là hắn chưa từng gặp, gồm đại sư tỷ, tứ sư huynh và ngũ sư huynh, những người còn lại đều đã gặp ít nhất một lần vào giờ dùng bữa.

"Xem ra sư đệ cũng biết ta là đại sư tỷ?"

Tiêu Mộ Tuyết cười nhạt, đứng thẳng dậy, nhìn mình từ trên xuống dưới.

"Sư đệ Diệp Bình, xin chào đại sư tỷ."

Diệp Bình không ngờ, nữ tử tuyệt sắc trước mặt lại thật sự là đại sư tỷ.

Cái này hơi quá đáng nha.

Đại sư huynh vô cùng anh tuấn, không ngờ đại sư tỷ cũng là tuyệt sắc, à phải, còn có một tiểu sư muội, cũng là mỹ nhân tiềm năng nữa.

Sao Thanh Vân Đạo Tông từ trên xuống dưới đều là tuấn nam mỹ nữ vậy?

Tập thể siêu nhan sắc?

Không đúng, Diệp Bình trầm lắng đầu. Đây là tông môn lánh đời mà, đệ tử của tông môn lánh đời, đương nhiên ai cũng không giống bình thường.

Tướng mạo của một con người có lẽ sẽ có thay đổi, nhưng khí chất của con người thì tuyệt đối không thể nào thay đổi được.

Đại sư tỷ đứng trước mặt, chỉ cần nhìn khí chất cũng biết, tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

"Tiểu sư đệ, nếu đệ đã bái nhập Thanh Vân Đạo Tông ta, thì chính là người một nhà. Đã là người một nhà, thì không cần phải khách khí như vậy, không thôi để người ngoài nhìn thấy, lại nói chúng ta không hòa thuận."

Tiêu Mộ Tuyết cười nhạt, đi tới mấy bước.

Diệp Bình không nhịn được, thụt lùi hai bước.

Hắn không chịu nổi.

"Tiểu sư đệ, ngại sợ cái gì?"

Tiêu Mộ Tuyết ngừng bước, nét mặt tỏ vẻ không hiểu, nhưng thật ra trong lòng biết hết mà còn cố hỏi.

"Đại sư tỷ, thánh nhân dạy, nam nữ khác biệt, ngại có chuyện gì thì cứ nói là được. Ta... ta...!"

Diệp Bình thật sự căng thẳng.

Tuy hắn đã có hai kiếp làm người, nhưng vấn đề hắn vẫn còn là trai tân, hơn nữa tính cách còn là thẳng nam, có cảm giác căng thẳng và sợ sệt bẩm sinh đối với phái nữ.

Nhất là với nữ tử trước mặt. Đây là đại sư tỷ của hắn, Diệp Bình không thể đảm bảo được hắn sẽ không nghĩ gì bậy bạ, nếu vậy chính là vi phạm lời dạy của thánh nhân.

Ta là người đọc sách, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói á.

"Sư tỷ nói, nếu ngại đã bái nhập vào Thanh Vân Đạo Tông, thì chính là người một nhà. Đã là người một nhà, ta lại là đại sư tỷ của ngại, thì cũng là tỷ tử của ngại, có khác biệt nam nữ gì nữa chứ! Không lẽ ngại có suy nghĩ không an phận với sư tỷ hay sao?"

Tiêu Mộ Tuyết ra vẻ nghiêm túc.

Diệp Bình nghe thế, tức thì cũng nghiêm túc hẳn.

"Đương nhiên sẽ không, sư đệ là người đọc sách, đương nhiên... ai ai ai, đại sư tỷ, sao ngươi lại tới gần nữa thế? "

Diệp Bình chưa nghiêm túc được mấy giây, đã lại hoảng vía.

Bởi vì Tiêu Mộ Tuyết lại đến gần thêm mấy bước.

Tồn thọ.

Thế này thì ai mà chịu nổi.

"Định."

Tiêu Mộ Tuyết chợt phát tay, miệng hô một chữ.

Diệp Bình lập tức cảm thấy cả người cứng ngắc, không vùng vẫy gì được.

Cái này là đạo pháp.

"Tiểu sư đệ, sư tỷ không thích dùng sức mạnh, tốt nhất là ngươi đứng yên đó."

Tiêu Mộ Tuyết bình tĩnh ngồi xuống trước mặt Diệp Bình.

Hai người cách nhau chưa tới nửa thước, một mùi thơm cơ thể vô cùng khó tả phả vào mũi, làm tâm thần người ta nhộn nhạo.

Nhưng đối với Diệp Bình, đây lại là một loại giày vò.

Hắn thật sự rất khó chịu.

"Sư tỷ, có thể lùi lại một chút hay không?"

Diệp Bình mở miệng, cười khổ.

"Im miệng, để sư tỷ kiểm tra thật kỹ thân thể của ngươi."

Nét mặt Tiêu Mộ Tuyết nghiêm túc, vừa nói vừa vung tay, điểm vào mấy huyệt đạo trên người Diệp Bình.

Diệp Bình nhìn thấy trong mắt Tiêu Mộ Tuyết lóe lên ánh sáng vàng, hắn lập tức ngậm miệng lại.

Hắn biết mình đã hiểu sai người ta.

Tiêu Mộ Tuyết rất chăm chú, nhìn tỉ mỉ từ trên xuống dưới, đôi mắt nàng cứ như có thể nhìn thấu mọi thứ.

Nàng cực kỳ chuyên chú quan sát thể chất của Diệp Bình.

Sau một nén nhang, Tiêu Mộ Tuyết mới thu hồi mắt về, vô cùng thỏa mãn gật đầu.

"Quả nhiên là loại thể chất này! Thật không ngờ, thật sự không ngờ! Một tông môn nhỏ nhìn vô cùng bình thường như thế này mà lại gặp được loại kỳ tài có một không hai như vậy."

"Xem ra bộ công pháp kia, có thể tái hiện nhân gian."

"Còn nữa, có lẽ không thể gọi là tiểu sư đệ nữa."

Tiêu Mộ Tuyết lẩm bẩm.

Vừa lẩm bẩm, Tiêu Mộ Tuyết vừa vô thức moi hồ lô ngọc ra khỏi áo, cũng không để ý còn có Diệp Bình đang ở ngay trước mặt, hơn nữa lại còn cách khá gần.

Đến chuyện này thì Diệp Bình thật sự không nhịn được nữa.

Câu hỏi rằng: Tại sao hắn không nhắm mắt lại?

Nhưng mà để tay lên ngực tự vấn, có ai đồng ý nhắm mắt lúc này không?

Ít nhất thì Diệp Bình là không!

"Sur đệ, đại sư huynh và nhị sư huynh của ngươi đã truyền cho ngươi kiếm đạo và đan pháp, bây giờ đến phiên sư tỷ sẽ truyền thụ đạo pháp cho ngươi. Có điều sư tỷ có hơi nghiêm khắc, ngươi có chịu được không?"

Sau khi biết được loại thể chất của Diệp Bình, Tiêu Mộ Tuyết lại trở về bộ dạng lãnh đạm, trong mắt luôn mang ý cười nhạt, khiến người ta có cảm giác không dễ chịu chút nào.

"Chắc là được."

Diệp Bình lẩm bẩm trong lòng, nhưng ngoài mặt lại nghiêm túc nói: "Thỉnh sư tỷ cứ nghiêm khắc, sư đệ nhất định sẽ chịu được."

Diệp Bình nói, trong mắt đầy kiên định.

"Vậy thì tốt. Sư tỷ sẽ dạy ngươi ba loại đạo pháp. Thứ nhất là phương pháp luyện khí, thứ hai là phương pháp ngự sắc, cái thứ ba thì tạm thời chưa nói tới. Chờ đến khi thời điểm tới, sư tỷ sẽ lại dạy cho ngươi."

Tiêu Mộ Tuyết nghiêm nghị đáp.

Diệp Bình ngẩn ra.

Phương pháp luyện khí thì hẳn biết.

Phương pháp ngự sắc là cái gì? Không chế cầu vòng hả?

Lại còn, cái cuối cùng là cái gì nữa?

Sư tỷ, ngươi nói rõ ràng một chút có được không?

Trời ơi đất hỡi!

Trong đầu Diệp Bình vô cùng lộn xộn.

"Sư đệ, ngươi hiểu chưa?"

Diệp Bình còn đang bần loạn, tiếng Tiêu Mộ Tuyết đã lại vang lên, khiến hắn bình tĩnh lại.

"Đại sư tỷ, hiểu thì có hiểu, nhưng mà phương pháp ngự sắc là có ý gì?"

Diệp Bình không nhận được, hỏi.

"Phương pháp ngự sắc, chính là phương pháp để chống đỡ sắc đẹp. Sư đệ, ngươi chưa thật sự đặt chân vào tu tiên giới, nên ngươi căn bản chưa biết sự hung hiểm của tu tiên giới."

"Chưa nói tới mấy chuyện bình thường như đánh đánh giết giết, giết người cướp của vân vân, chỉ nói tới chuyện mỗi đại tông môn, thậm chí ngay cả triều đình, cũng vì lợi ích mà sẽ phái ra rất nhiều nữ tử tuyệt sắc, chuyên dùng để mê hoặc tu sĩ."

"Tuy hiện giờ ngươi rất bình thường, nhưng dưới sự dạy bảo của sư tỷ, nhất định sẽ có một ngày bay tới tận trời, đến lúc trở thành người được vạn chúng chú mục đó, ngươi sẽ hiểu ý của sư tỷ."

"Nhưng những việc này đều là việc nhỏ, ít nhất bọn họ chỉ là muốn mượn hơi ngươi, muốn ngươi làm việc cho bọn họ mà thôi."

"Nhưng đối với tà giáo ngoại môn, hoặc một số tu sĩ ma đạo, thì thủ đoạn của bọn chúng cực kỳ đáng sợ. Bọn chúng sẽ phái ra những nữ tử để khiến ngươi trầm luân, dụ dỗ ngươi, hấp dẫn ngươi, dùng bất cứ mảnh khóc nào để biến ngươi trở thành khôi lỗi, thành con chó của bọn chúng."

"Nhưng đám ấy cũng còn chưa đáng sợ. Đám hồ yêu trong yêu tộc mới là đáng sợ nhất. Bọn chúng trời sinh đã có mị cốt, có thể khiến quân vương bỏ triều sớm, có thể khiến tiên nhân đắm mình, một ý niệm là có thể mang tới tai họa, dân chúng lâm than, để bọn chúng thừa cơ làm hại nhân gian, làm nhiều việc ác."

"Nên đạo pháp này ngươi nhất định phải học cho tốt, bằng không nếu đến một ngày kia, ngươi thật sự vì chúng mà trầm luân, sư tỷ sẽ không chút do dự giết chết ngươi, để khỏi gây tai họa cho muôn sinh linh, ngươi hiểu chứ?"

Tiêu Mộ Tuyết nói cực chuyên chú và nghiêm túc, nàng không hề có ý cười, không giống như đang nói giỡn.

Diệp Bình nghe vậy, cũng nghiêm túc hẳn.

Hắn thật sự nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này.

Đại sư tỷ nói rất có lý, câu thành ngữ hại nước hại dân kia không phải mang ý ca ngợi, mà là một loại mắng chửi.

Mỹ sắc khiến người ta sa ngã, nếu chỉ là một người bình thường, thì quá lắm chỉ hại mình.

Nhưng nếu đó là vua của một nước, vậy kẻ gặp tai ương sẽ là muôn sinh linh thiên hạ, giống như Bao Tự, đốt lửa báo nguy đùa cợt chư hầu, đổi lại là đất nước tan tành, bao nhiêu tướng sĩ chết oan chết uổng, bao nhiêu bách tính phải bỏ mạng vì nụ cười của ả ta.

Nhưng có lẽ người sai chính là bản thân U Vương. Vì để Bao Tự kia nở nụ cười mà trở thành một ông vua ngu xuẩn.

Đương nhiên loại chuyện này không ai có thể nói được rõ ràng, ai đúng ai sai tự có người bình.

Diệp Bình chợt cảm thấy đại sư tỷ trước mắt vô cùng bất phàm.

Hắn lập tức nghiêm chỉnh đáp.

"Sư đệ đã hiểu. Sư đệ nhất định sẽ học thật chăm chỉ, mong đại sư tỷ đừng chê tư chất sư đệ ngu dốt."

Diệp Bình nói thế, hắn nhìn ra được Tiêu Mộ Tuyết tới là vì muốn tốt cho hắn mà thôi.

Tư chất ngu dốt?

Không biết vì sao, nghe thấy Diệp Bình tự bảo tư chất mình ngu dốt, Tiêu Mộ Tuyết lại không kiềm được muốn cười.

Nếu tư chất này mà là ngu dốt, vậy Tô Trường Ngự thì sao? Hứa Lạc Trần thì sao? Vương Trác Vũ thì sao?

Chả phải là một đám đồ bò?

"Nếu sư đệ đã hiểu được, vậy sư tỷ không cần phải nói nhiều nữa."

Tiêu Mộ Tuyết đáp, nét mặt cũng dịu hẳn đi.

Nàng quả thực không có ý ghẹo hắn.

Những điều nàng đã nói, đều là chuyện đã từng thật sự xảy ra.

Trong thế giới tu tiên, mặc dù nhân tộc có vương triều thống trị, tông môn san sát, nhưng trong thế giới này, nhân tộc không phải là tồn tại mạnh nhất.

Tu sĩ ma đạo lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào nhân tộc.

Huống chi còn có yêu tộc, số lượng yêu tộc nhiều hơn nhân tộc.

Thoạt nhìn thế giới rất hòa bình, đó là bởi vì không nhìn thấy mặt tàn khốc kia.

Hoặc chỉ là kẻ sống trong tầng dưới chót, nên không nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Diệp Bình là kỳ tài chưa từng có. Tiêu Mộ Tuyết biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, nam tử trước mặt này sẽ tự mình cảm nhận được sự đen tối của thế giới này.

Thánh nhân dạy.

Năng lực càng lớn, thì trách nhiệm càng lớn.

Tiêu Mộ Tuyết chìm vào im lặng. Nàng không biết có nên truyền thụ công pháp kia cho Diệp Bình hay không.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi.

Tiêu Mộ Tuyết chìa ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên giữa trán Diệp Bình.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chắn Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ba canh giờ, luyện khí tăng một

Dịch: Tiểu Băng

***

Sau sườn núi Thanh Vân.

Tiêu Mộ Tuyết điểm ngón tay lên trán Diệp Bình.

"Sur đệ, bây giờ sư tỷ truyền thụ cho ngươi thuật luyện khí vô thượng, nhưng trước khi truyền thụ, có mấy chuyện muốn nói với ngươi."

Tiêu Mộ Tuyết nghiêm túc nói.

"Thỉnh sư tỷ chỉ giáo."

Diệp Bình nhìn nàng chăm chú.

"Thuật luyện khí này có thể coi là Thuật luyện khí đệ nhất thiên hạ, nhưng quá trình tu luyện cực kỳ gian nan. Không chỉ bước khởi đầu gian khó, mà càng sau này càng thêm khó, nhưng nếu ngươi thật sự tu luyện thành công, thì luyện khí chiến trúc cơ, trúc cơ chiến kim đan gì đó đều là chuyện nhỏ. Ngươi có đồng ý học hay không?"

Tiêu Mộ Tuyết nghiêm túc hỏi.

Mắt Diệp Bình liên tục lên tia kích động.

Đương nhiên hắn muốn học thuật luyện khí tuyệt thế này rồi!

Khó khăn duy nhất chính là, tư chất tu hành của mình hơi kém.

Nghĩ vậy, Diệp Bình không khỏi mở miệng hỏi.

"Sư tỷ, sư đệ đương nhiên nguyện ý học, chỉ là thiên phú tu hành của sư đệ cực kém, không biết có thể học được không?"

Diệp Bình mở miệng, nói nỗi lo của mình.

Nghe hắn nói thế.

Tiêu Mộ Tuyết không khỏi sùng sốt.

Thiên phú tu hành kém?

Nàng cảm thấy bất đắc dĩ.

Cái này mà gọi là tư chất kém, thì nàng thật không biết thế nào mới được gọi là tư chất tốt.

Thần ma thể.

Loại thể chất này chỉ tồn tại trong thần thoại. Tuy Tiêu Mộ Tuyết không rõ lắm, tư chất của Thái cổ thần ma thể là như thế nào.

Nhưng nàng biết, loại thể chất này là muôn đời khó gặp, nên có lẽ về mặt tu hành cũng sẽ không kém lắm.

Không sai, Tiêu Mộ Tuyết mới vừa kiểm tra thể chất của Diệp Bình, đã biết Diệp Bình có thân thể thần ma. Loại thần thể này rất bí ẩn, rất hiếm người biết tới, nàng cũng chỉ là ngẫu nhiên mới biết được trên thế gian có loại thể chất này.

Nhưng Tiêu Mộ Tuyết có chút tò mò.

Thần ma thể, dù tư chất thiên phú có kém, thì khi mỗi đại tông môn kiểm tra, ít nhiều gì cũng phải nhìn ra một chút chứ?

Loại thể chất này, sinh ra là đã có sức mạnh vô thượng, không cần phải tu luyện, sau khi trưởng thành, một quyền cũng đủ đánh bay một tu sĩ luyện khí.

Nên về mặt lý thuyết, dù tư chất có kém, thì các đại tông môn nhìn thấy loại thể chất này cũng sẽ tận lực mà giữ người ta lại.

Dù thể tu nhất mạch đã suy yếu, nhưng không có nghĩa là không có, hơn nữa rất nhiều tông môn khi đệ tử còn ở trong giai đoạn luyện khí cảnh, sẽ yêu cầu bọn họ chú trọng tu hành nhục thân.

Vậy thì tại sao cuối cùng lại để chương môn tụt được?

Tiêu Mộ Tuyết nghĩ không ra, nhưng nàng cũng không thích dùng đầu óc để đi suy nghĩ loại vấn đề này.

Loại vấn đề này dù có biết đáp án cũng không có ý nghĩa gì.

Dù sao thể chất này của Diệp Bình cũng không thể cầm đại một quyền bí tịch nào đó luyện lung tung mà ra được!

"Sự yên tâm, dù tư chất của đệ có kém tới cỡ nào, thì có đại sư tỷ ở đây, vẫn sẽ có thể giúp ngươi có thu hoạch."

Tiêu Mộ Tuyết cười khẽ.

Nụ cười này, khuynh quốc khuynh thành, khiến Diệp Bình không khỏi rung động, nhưng hắn nhanh chóng thu hồi ánh mắt, chỉ là có hơi bối rối.

Ha ha ha.

Nhìn thấy Diệp Bình ngượng ngùng như thế, Tiêu Mộ Tuyết càng thêm cười ra tiếng.

"Được rồi, nhắm mắt lại, nghe đại sư tỷ nói."

Diệp Bình nghe lời, nhắm mắt.

"Sự đệ, đại sư tỷ nhấn mạnh lại một lần. Thiên công pháp này là vô thượng luyện khí pháp, tu luyện môn công pháp này, tiền đồ không biết được. Thứ duy nhất sư tỷ có thể đảm bảo được chính là, nếu ngươi thật sự tu luyện được môn công pháp này, ngươi sẽ vượt qua tất cả mọi tu sĩ."

"Còn một điểm nữa, là thiên công pháp này..."

Nói đến đây, Tiêu Mộ Tuyết im bặt.

"Làm sao?"

Diệp Bình khó hiểu, sao mới nói có một nửa rồi ngừng? Còn nửa nữa đâu?

"Ừm... ngươi tu luyện thử trước đi. Chuyện sau đó, thì sau này nói tiếp."

Tiêu Mộ Tuyết không nói hết, chỉ bảo Diệp Bình thử tu luyện trước.

Nói xong, một làn ánh sáng chui vào trong đầu Diệp Bình.

Trong nháy mắt, một thiên pháp môn xuất hiện.

Diệp Bình lại tiến vào trạng thái giác ngộ.

Tiêu Mộ Tuyết thu tay về, nhìn Diệp Bình, trầm mặc.

Một lát sau, nhìn Diệp Bình vẫn còn đang giác ngộ, Tiêu Mộ Tuyết đứng dậy, nhìn về phía xa.

Công pháp nàng truyền thụ cho Diệp Bình không có tên, cũng không phải là công pháp lai lịch bất minh.

Mà là công pháp nàng tự sáng lập ra.

Không sai, là công pháp nàng tự sáng tạo ra.

Nhưng Tiêu Mộ Tuyết không sáng tạo lung tung.

Nàng đã xem bí tịch mười tám pháp luyện khí tuyệt thế hàng đầu, kết hợp với rất nhiều bí tịch và lý luận, mới tự sáng chế ra thiên tâm pháp này.

Tâm pháp này tuyệt đối không có vấn đề gì cả, chỉ là người bình thường thì không thể tu luyện nổi.

Thậm chí có thể nói dù có là kỳ tài chưa từng có thì cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ học tập được.

Bởi vì thiên công pháp này cực kỳ khác thường.

Tất cả tâm pháp luyện khí hiện thời đều là hấp thu thiên địa linh khí, sau đó luyện hóa.

Nhưng bộ tâm pháp Tiêu Mộ Tuyết thôi diễn ra này không phải hấp thu thiên địa linh khí rồi mới luyện hóa.

Mà là khiến thiên địa linh khí tự động tiến vào trong cơ thể.

Loại tự động tiến vào trong cơ thể này, không phải là thả lỏng linh mạch, lôi linh khí nhập thể, mà là khiến linh khí có ý thức tự mình tiến vào thân thể.

Vì loại linh khí có ý thức, tự nguyện như vậy, mới là linh khí thật sự không tì vết, không tạp chất.

Nhưng chỉ với cửa ải đầu tiên này, Tiêu Mộ Tuyết đã tin rằng trong thiên hạ, không có mấy ai có thể làm được.

Ví dụ như chính bản thân nàng.

Suốt mấy tháng nay, Tiêu Mộ Tuyết đều tu luyện môn tâm pháp này, nhưng phát hiện ra ngay từ bước đầu nàng đã làm không được, nên Tiêu Mộ Tuyết đoán, có lẽ điều này có liên quan tới thể chất.

Có chút thể chất khi sinh ra đã có thể hấp dẫn linh khí chú ý, cũng có một số thể chất trời sinh đã bài xích linh khí.

Chính vì Diệp Bình có thần ma thể, nên Tiêu Mộ Tuyết mới nảy ra ý niệm này, nếu không, nàng đã không truyền thụ thiên tâm pháp này cho Diệp Bình.

Đương nhiên, cửa ải này vẫn chưa phải là cửa ải khó nhất.

Sau khi linh khí nhập thể, bước kế tiếp mới là gian nan.

Mọi người đều biết, luyện khí cảnh là cảnh giới đầu tiên phạm nhân bước vào tu hành.

Luyện khí cảnh phân chia mười tầng.

Đương nhiên có một ít tông môn còn diễn hóa ra tới tầng mười một, mười hai.

Cực hạn là mười hai tầng.

Nghe đồn, vào thời thượng cổ có một bộ tâm pháp tuyệt thể có thể khiến tu luyện một cảnh giới luyện khí, mà đạt tới chín ngàn tầng.

Nhưng mà đó chỉ là truyền thuyết.

Vô thượng luyện khí pháp Tiêu Mộ Tuyết truyền cho Diệp Bình, có cực hạn luyện khí là mười tầng.

Nhưng nếu tu luyện đến tầng mười, thì sẽ không thể đột phá lên trúc cơ cảnh, mà sẽ trùng tu.

Không sai, chính là trùng tu.

Trùng tu đi trùng tu lại.

Cho đến khi nào đạt đến viên mãn mới có thể đột phá đến trúc cơ cảnh.

Tiêu Mộ Tuyết đã tự mình thôi diễn, ít nhất phải trùng tu ba trăm sáu mươi lăm lần, mới có thể đột phá đến trúc cơ.

Đương nhiên số lượng ấy cũng thay đổi tùy theo loại người. Số lần trùng tu càng nhiều, pháp lực sẽ càng hùng hậu, linh mạch trong cơ thể cũng sẽ càng mạnh, lượng linh khí dung nạp được càng nhiều.

Đây mới chỉ là ưu điểm cơ bản nhất.

Tiêu Mộ Tuyết đã tính toán được, nếu tu luyện thiên luyện khí pháp này đến hoàn mỹ, có lẽ sẽ đạt được lợi ích không thể tưởng tượng được.

Nghĩ đến đây, Tiêu Mộ Tuyết không khỏi tràn đầy mong đợi. Đương nhiên nàng hi vọng Diệp Bình sẽ học được thiên luyện khí pháp này.

Nghĩ mà xem, đến lúc đó sau khi Diệp Bình trùng tu một trăm tám mươi lần, thoát nhìn thì giống tu sĩ luyện khí tầng một, nhưng vừa ra tay, thì ngay cả tu sĩ trúc cơ cũng có pháp lực không bằng, cảnh tượng đó hẳn sẽ thú vị lắm?

Nhưng điểm khó nhất của thiên tâm pháp này không phải cái này.

Mà là phần tâm pháp tiếp theo của nó, Tiêu Mộ Tuyết không có.

Đúng vậy. Đây chỉ mới là phần vỡ lòng dành cho luyện khí cảnh, phần tiếp theo của trúc cơ cảnh, rồi kim đan cảnh, Tiêu Mộ Tuyết đều không có.

Nói cách khác, Diệp Bình chỉ có thể dựa vào mình để giác ngộ, sáng tạo ra phần pháp môn mới tiếp theo.

Đây mới là phần khó nhất.

Phương pháp chỉ có giai đoạn vỡ lòng, phần tiếp theo mình phải tự nghĩ ra.

"Thôi. Cũng chưa chắc tiểu sư đệ luyện được. Thần ma thể đương nhiên đáng sợ, nhưng cũng không có nghĩa nhất định sẽ luyện thành thiên tâm pháp này."

Tiêu Mộ Tuyết ngừng suy nghĩ lan man, mỉm cười nhìn Diệp Bình.

"Sư đệ à sư đệ, ở đây luyện công cho tốt nhé, tối nay sư tỷ sẽ lại tới tìm ngươi."

Nàng nói.

Nhưng Diệp Bình đang trong trạng thái giác ngộ, không thể nghe được lời nàng.

Tiêu Mộ Tuyết nói xong thì rời khỏi.

Nàng đi chưa được nửa canh giờ.

Từng luồng linh khí dũng mãnh tràn vào người Diệp Bình.

Giờ này khắc này.

Ý thức của Diệp Bình vô cùng tỉnh táo, nhưng là sự tỉnh táo trong trạng thái giác ngộ.

Trong nháy mắt, Diệp Bình đã hiểu được pháp môn Đại sư tỷ đưa cho.

Hắn cực kỳ khiếp sợ.

Vì phương pháp tu luyện này có vẻ quen thuộc quá.

Ngồi nghĩ kỹ lại, Diệp Bình nhớ ra. Phương pháp tu luyện này không phải chính phương pháp ‘dẫn khí nhập thể’ của mình hay sao?

Cái này ta rành nha.

Diệp Bình không ngờ, phương pháp mình đánh bậy đánh bạ lại tương tự với luyện khí pháp đại sư tỷ truyền thụ cho mình.

Hắn không chút do dự, lập tức bắt đầu tu hành.

Trong nháy mắt, linh khí cuộn cuộn chìm vào trong cơ thể.

Linh khí nhập thể, chui vào trong một linh mạch.

Đây là đang uẩn mạch.

Tu sĩ đưa linh khí vào trong cơ thể, nếu có quá dư linh khí, sẽ phải giấu bớt vào trong linh mạch.

Chờ đến sau khi trúc cơ, có thể khai thác đan điền, vậy sẽ có thể tồn trữ càng nhiều linh khí.

Linh khí sau khi nhập thể sẽ tự động chuyển hoá thành pháp lực.

Đối với tu sĩ, pháp lực là rất quan trọng. Nếu pháp lực bị cạn kiệt, thì ngoài thân cường thể tráng, tu sĩ sẽ chẳng khác gì mấy so với phàm nhân.

Nên đây là sự khác biệt lớn nhất giữa luyện khí cảnh và trúc cơ cảnh.

Luyện khí đạt tới tầng mười, có thể uẩn dưỡng mười linh mạch, lượng linh khí mười linh mạch này tồn trữ, còn không bằng một phần trăm so với đan điền.

Pháp lực càng hùng hậu, thì có thể thi triển đạo pháp càng mạnh.

Diệp Bình không ngừng hút linh khí vào.

Ba canh giờ sau.

Linh mạch thứ nhất đã nạp đầy linh khí.

Điều này có nghĩa hắn đã đạt tới luyện khí tầng một viên mãn.

Đúng vậy.

Ba canh giờ.

Đã đột phá đến luyện khí tầng một.

Chưa kể, Diệp Bình là thần ma thể, linh mạch của hắn rộng gấp mấy chục lần so với tu sĩ bình thường.

Độ khó tăng lên không chỉ đơn giản là gấp lên mấy chục lần như vậy.

Nhưng dù điều kiện có khó khăn đến thế.

Diệp Bình vẫn chỉ mất có ba canh giờ là chính thức bước vào luyện khí tăng một.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e là cả tu tiên giới sẽ phải sôi trào.

Ba canh giờ trở thành luyện khí tăng một không phải là chuyện gì ghê gớm lắm.

Nhưng nếu linh mạch mạnh hơn tu sĩ bình thường gấp mười lần.

Mà vẫn chỉ mất có ba canh giờ.

Thì thiên phú tu hành này, quả thực chính là quá đáng.

Nhưng mà, không có ai biết chuyện này.

Cũng đúng lúc này.

Diệp Bình mở mắt.

Một bóng người rất quen xuất hiện trước mặt.

Là đại sư huynh, Tô Trường Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cái gì? Người còn vẽ tranh cho nhị sư huynh

Dịch: Tiểu Băng

***

"Đại sư huynh?"

Diệp Bình kinh ngạc.

Sao người trước mắt không phải là đại sư tỷ?

Mình vẫn còn chưa nhìn đủ mà!!!

A, không phải, mình vẫn còn chưa thành giáo đủ.

Không biết vì sao, nhìn thấy người trước mắt là đại sư huynh, Diệp Bình lại thoáng có vẻ thất vọng.

"Tiểu sư đệ?"

Tô Trường Ngự hơi ngơ ngác.

Bởi vì Diệp Bình trước mặt hình như bị đổi người.

Luận về nhan sắc, không ngờ lại không hề thua kém mình!

Luận về khí chất, không ngờ mình cảm thấy còn hơi vượt hơn mình!

Chuyện này là không có khả năng!

Tô Trường Ngự chấn kinh.

Vị trí vua giả trâu bò bị Diệp Bình đoạt mất thôi không nói.

Vị trí thiên phú kiếm đạo đệ nhất Thanh Vân Đạo Tông bị Diệp Bình đoạt đi, hắn cũng bỏ qua.

Bây giờ ngay cả vị trí nhan sắc đệ nhất cũng không bảo đảm được là sao?

"Đại sư huynh? Sao ngài lại tới?"

Diệp Bình đứng dậy hành lễ, trong mắt thoáng nét vui mừng và hơi thắc mắc.

Khi gió!?

Thật đúng là tiểu sư đệ?

Tô Trường Ngự hoàn toàn chấn kinh, chuyện này không hợp lý a!

Sao mới có nửa tháng không thấy, mà đã như đổi thành người khác vậy? Người dùng cái gì dưỡng da thế? Cho ta một ít đi!

Tô Trường Ngự chấn kinh thật sự.

Nhưng hắn vẫn cố nhịn xuống chấn động trong lòng, tận lực không thể hiện ra sự kinh ngạc.

Tô Trường Ngự không khỏi mở miệng.

"Gần đây có một số việc xử lý, không ở trong tông môn."

"Tiểu sư đệ, sao trên người người có mùi thơm nhàn nhạt vậy?"

Nói xong, Tô Trường Ngự không khỏi nhe răng, vẻ tò mò.

Cái mùi này không hề khó ngửi, nhưng mà có thể đoán ra.

"À, đại sư tỷ mới vừa đến, chỉ điểm pháp môn luyện khí cho đệ."

Diệp Bình vội trả lời, sợ Tô Trường Ngự hiểu lầm.

"Cái gì? Đại sư tỷ tới? Nàng đang ở đâu?"

Nhắc tới Tiêu Mộ Tuyết, Tô Trường Ngự liền căng thẳng.

"Đã đi rồi. Đại sư huynh, huynh đây là?"

Diệp Bình ngạc nhiên, sao Tô Trường Ngự có vẻ căng thẳng vậy.

Nghe thấy Tiêu Mộ Tuyết đã đi, Tô Trường Ngự không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cả Thanh Vân Đạo Tông, từ trên xuống dưới không ai không sợ Tiêu Mộ Tuyết.

Không phải là sợ Tiêu Mộ Tuyết ăn hiếp, mà chủ yếu là vì lời lẽ Tiêu Mộ Tuyết rất ác độc. Tô Trường Ngự vẫn nhớ năm đó, khi mình thi triển kiếm pháp trước mặt Tiêu Mộ Tuyết, đã bị nàng ấy mắng cho đến mức nghi ngờ cuộc sống.

Mình chăm học khổ luyện kiếm pháp mấy chục năm trời, thế mà theo lời Tiêu Mộ Tuyết lại chẳng khác gì có tay cũng vô dụng. Không chỉ nói ác độc với mình, mà cả tông môn trên dưới chẳng có ai chưa từng bị Tiêu Mộ Tuyết dìm xuống.

Nhưng đó không phải là điểm khó chịu nhất, điểm khó chịu nhất là nàng nói cái nào cũng... đúng!

Nên tông môn trên dưới, chỉ có một mình tiểu sư muội là thân thiết với Tiêu Mộ Tuyết, những người còn lại hầu như nhìn thấy Tiêu Mộ Tuyết là chạy còn không kịp.

"Không có gì, chỉ là hơi ngạc nhiên thôi. Đại sư tỷ là người bận rộn, không ngờ lại có thời gian tới chỉ điểm cho người."

Tô Trường Ngự bịa đại một câu để trả lời, sau đó nhìn Diệp Bình, nói: "Tiểu sư đệ, đại sư tỷ là người có thiên phú cao nhất trong tông môn chúng ta. Người nhất định phải theo tỷ ấy học tập cho thật tốt."

Tô Trường Ngự nói vô cùng nghiêm túc.

Tuy lời lẽ của Tiêu Mộ Tuyết vô cùng ác độc, nhưng phải thừa nhận rằng, Tiêu Mộ Tuyết thật sự là đệ tử duy nhất có thể chinh chiến của Thanh Vân Đạo Tông.

Tô Trường Ngự không biết Tiêu Mộ Tuyết mạnh đến mức nào, nhưng hắn hiểu rất rõ, rằng thực lực của Tiêu Mộ Tuyết mạnh hơn hắn, hơn nữa lại lịch

của Tiêu Mộ Tuyết cũng rất thần bí.

Hắn nhớ rất rõ, năm hắn mười lăm tuổi, Tiêu Mộ Tuyết theo sư phụ lên núi. Tuy không biết sư phụ lừa được cô gái tuyệt sắc này từ đâu, nhưng Thái Hoa đạo nhân đã ngầm báo cho hắn biết.

Vị đại sư tỷ này, là có bản lĩnh thật sự.

Nên Tô Trường Ngự cũng khá tôn trọng Tiêu Mộ Tuyết. Bây giờ nàng nguyên ý tự mình chỉ điểm cho Diệp Bình, coi như cũng là một chuyện tốt, cũng đỡ cho Diệp Bình có học cũng như không.

"Sư đệ hiểu, đa tạ đại sư huynh chỉ điểm."

Diệp Bình hiểu rõ.

Bầu không khí trở nên bối rối.

Tô Trường Ngự không biết nên nói gì.

Diệp Bình thì bình tĩnh nhìn Tô Trường Ngự.

Hai người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, và đều im lặng.

Một lát sau, Tô Trường Ngự ngẩng đầu nhìn lên trời cao, hắn rất muốn nói một câu, "tiểu sư đệ, ngơ ngác nhìn cảnh sắc hôm nay đẹp như này, có phải nên vẽ một bức tranh không?"

Nhưng câu nói này cứ kẹt hoai trong cổ họng, mãi không thốt ra được thành lời.

Bối rối quá.

Tô Trường Ngự thấy hơi khó chịu. Đường đường là đại sư huynh của Thanh Vân Đạo Tông, thế mà lại phải nhờ vả tiểu sư đệ vẽ tranh cho!

Chuyện này mà truyền ra ngoài chẳng phải mất mặt lắm sao?

Đề tu sĩ nơi khác nhìn thấy còn tưởng Thanh Vân Đạo Tông nghèo lắm lắm!

Nhưng mà, sau khi nghĩ kỹ, hình như nói vậy cũng không có sai.

Ai nha, phiền quá đi.

Tô Trường Ngự cố gắng dần cảm xúc xuống.

Sao vừa trở lại Thanh Vân Đạo Tông lại thấy u buồn là thế nào?

Còn chưa tới giờ đó mà, sao đã bắt đầu thấy u buồn?

Tô Trường Ngự cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng chợt nhớ tới những chuyện đã xảy ra trong Vân Vụ sơn mạch, hắn nghiêng răng.

Dù đúng là có hơi dày mặt, nhưng hết cách rồi.

"Khụ!"

Tô Trường Ngự khê ho một cái, thu hút sự chú ý của Diệp Bình.

"Tiểu sư đệ, sư huynh hỏi chuyện này."

Tô Trường Ngự tận lực giữ cho giọng nói của mình bình thường, đừng có vẻ hồi hộp quá. Có câu chỉ cần mình cảm thấy không bối rối, vậy kẻ bối rối chính là người khác.

"Đại sư huynh xin hỏi."

Diệp Bình không biết Tô Trường Ngự muốn hỏi cái gì, nhưng vẫn rất nghiêm túc.

"Là thế này. Trong thời gian sư huynh không có mặt ở nhà, đệ có còn vẽ tranh nữa không? Hay là viết thi gì đó?"

"À, đệ đừng nên hiểu lầm, chẳng phải mấy hôm trước đệ vẽ cho ta một bức tranh hay sao? Chương môn cảm thấy vẽ cũng không tệ, nhớ tới trong phòng người không có bức tranh nào, nên định bảo ta hỏi thử xem đệ có bức nào mới vẽ nữa không."

"Đương nhiên, nếu mà không có thì cũng không sao cả. Dù sao tông môn chúng ta cũng không phải không thể có nổi một bức tranh, đệ nói có phải không?"

"Ai, tiểu sư đệ, việc này là lỗi của sư huynh, tự nhiên ở không đi bắt đệ về tranh, còn đưa cho chương môn giám định và thưởng thức, tính tình chương môn chắc đệ không biết, ông ấy rất là thích tranh họa."

"Ngay từ đầu, ta đã nói với chương môn là đạo này đệ đang tu luyện, không có thời gian để vẽ vôi, để chương môn đừng quấy rầy người tu hành."

"Nhưng mà nghĩ lại, cảm thấy dù sao chương môn cũng là sư phụ của chúng ta. Đã là ân sư, có câu 'một ngày là sư cả đời là phụ', chúng ta cũng không có thể khiến lão nhân gia ông ấy không vui đúng không?"

"Làm đồ đệ, đương nhiên là phải làm theo ý của sư phụ..."

Tô Trường Ngự nói cả một tràng, càng nói càng bối rối, càng nói càng khó chịu, ngón chân ở trong giày không ngừng co lại, giấu tại giày bên trong không ngừng cọ cọ, ước gì cọ ra một cái lỗ dưới đất luôn.

Nhưng hắn còn chưa nói xong.

Diệp Bình đã lôi một bức tranh ở bên cạnh ra.

"Đại sư huynh, mấy ngày nay ta có vẽ hai bức, nhưng mà bức này là cảnh đêm, không biết chương môn có thích loại tranh này hay không. Nếu người không thích, thì để ta vẽ thêm bức khác, sẽ cố gắng đến khi chương môn hài lòng."

Diệp Bình trải bức tranh ra đất, cẩn thận quan sát nét mặt Tô Trường Ngự.

Hắn không ngờ, chương môn cũng thích tranh họa của mình.

Sớm biết vậy, mình đã vẽ thêm vài bức, tranh sơn thủy, tranh phong cảnh gì đó. Nếu không được thì vẽ cho chương môn một bức chân dung. Chỉ cần có thể khiến chương môn hài lòng, vẽ vài bức có là gì chứ!

Diệp Bình bây giờ vô cùng không muốn rời khỏi Thanh Vân Đạo Tông. Mục tiêu lớn nhất trước mắt của hắn chính là trở thành đệ tử chính thức, chứ không phải là đệ tử thực tập.

"Người có vẽ thật?"

Tô Trường Ngự kinh ngạc, không ngờ Diệp Bình có vẽ tranh thật.

"Dạ vâng. Mấy hôm trước sư đệ mãi không giác ngộ ra phương pháp luyện khí, trong khi đang cố gắng vắt óc suy nghĩ, có vẽ ra một bức họa."

"Đại sư huynh, chương môn có thích cảnh đêm không? Đệ nghĩ chắc là không nhỉ? Dù sao nếu mà treo ở trong phòng, thì loại tranh cảnh đêm này rất không phù hợp. Hay là để bây giờ đệ vẽ một bức tranh sơn thủy? Nhìn cho thoải mái một chút?"

Diệp Bình nghiêm túc nói.

Nhưng mà Tô Trường Ngự đã khoát tay: "Không sao, không cần đâu. Chương môn cũng thích cảnh đêm, những lúc rảnh rỗi ông ấy thích đi tản bộ trong đêm nữa. Để sư huynh mang bức họa này đi cho ông ấy."

Có tranh họa là được rồi, Tô Trường Ngự đâu buồn quan tâm cảnh đêm hay không cảnh đêm.

Hắn đi tới mấy bước, nhìn vào bức tranh.

Trong tranh, bầu trời đen như mực, mang tới một cảm giác khó tả, như kiểu thiên cơ gì đó, khiến người ta khó mà hiểu được.

Nhưng rồi, những đốm sáng nhanh chóng xuất hiện, cảm giác cứ như vén mây mù nhìn thấy trời xanh.

Hay!

Hay!

Tuyệt hay!

Tô Trường Ngự không khỏi kinh ngạc, bức tranh này hắn cảm thấy còn hay hơn bức trước.

Nhất là, trên tranh còn có viết một bài thơ.

"Chúng tinh la liệt dạ minh thâm, nhâm điểm cô đăng nguyệt vị trầm."

"Viên mãn quang hoa bất ma ánh, qua tại thanh thiên thị ngã tâm."

Dịch thơ:

“La liệt trời sao sáng đêm thâu,

Mỏm núi trắng côi rặng đất trời.

Viên mãn sáng ngời không mài giữa,

Lòng ta vắng vạc giữa trời treo.”

Tô Trường Ngự không hiểu thưởng thức thi từ, nhưng cũng biết bài này là thơ hay, vì dưới bài thơ có một con dấu ‘Thanh Liên Cư Sĩ’.

Hay!

Hay!

Tuyệt vời!

Tô Trường Ngự lại không kèm được, khen liền ba tiếng trong lòng.

Tiếng khen đầu tiên, là vì trong tranh không có người.

Tiếng khen thứ hai, là vì trong tranh có đề thơ.

Tiếng khen thứ ba, là vì bức họa này trông còn hay hơn bức trước.

Nếu bức này mà còn không bán được với giá trên trời, hẳn sẽ phá tanh bành hiệu cầm đồ luôn!

Rất tuyệt.

Vô cùng tuyệt.

"Tiểu sư đệ, thuật vẽ tranh của đệ hình như lại có tiến bộ nhỉ. Tốt lắm, cực kì tốt. Thuật vẽ tranh của đệ tiến triển, có nghĩa tâm tình của đệ cũng đã có tăng tiến, điều này đối với đệ chính là chuyện tốt."

Tô Trường Ngự nở nụ cười hiền hòa hiếm có.

Khen ngợi Diệp Bình.

"Thật à? Vậy đa tạ đại sư huynh chỉ điểm "

Lần đầu tiên được đại sư huynh khen ngợi, Diệp Bình không khỏi vui mừng.

"Tiểu sư đệ, bức họa này... Sư huynh sẽ mang đi đưa cho chương môn, đệ yên tâm, sư huynh nhất định sẽ nói tốt cho đệ trước mặt chương môn."

Tô Trường Ngự miệng nói, mắt nhìn bức họa dưới đất.

"Đa tạ đại sư huynh."

Nghe bảo sẽ nói tốt vài câu cho mình, Diệp Bình lập tức cuộn tranh lại, đưa cho Tô Trường Ngự.

Tô Trường Ngự nhận bức họa, mối lo trong lòng liền không còn.

"Tiểu sư đệ, hồi nãy đệ bảo vẽ tới hai bức, thế bức kia đâu? Cũng đưa cho chương môn xem đi, lỡ... còn được thích hơn bức này thì sao?"

Tô Trường Ngự nói.

Dù sao lấy cũng đã lấy, lấy thêm một bức nữa cũng vậy thôi, dù sao cũng dày mặt rồi.

"Bức... kia á?"

"Đại sư huynh, bức kia đang ở trong tay Lạc Trần sư huynh, nhưng mà chắc chương môn sẽ không thích đâu."

Diệp Bình đáp.

"Lạc Trần sư huynh?"

Tô Trường Ngự khẽ nhủ mày, chột có một dự cảm không tốt khó tả.

"Dạ, đang ở trong tay Lạc Trần sư huynh."

Diệp Bình gật đầu.

"Nếu đã vậy, thì thôi."

Tô Trường Ngự không hỏi thêm, đề khỏi nói nhiều sai nhiều.

Hắn nhanh chóng đổi đề tài: "À mà, tiểu sư đệ, sao chỉ nửa tháng không thấy, người giống như đổi thành người khác vậy?"

Tô Trường Ngự không nhìn được, buột miệng hỏi ra thắc mắc này giờ.

Hắn thật sự là có chút tò mò.

"À, đại sư huynh, ý huynh là tướng mạo của đệ? Đệ cũng không rõ lắm, chắc là tại Thái cô thân ma luyện thể quyết lần trước huynh đưa cho đệ đó!"

Diệp Bình không quan tâm lắm về sự thay đổi tướng mạo của mình, chỉ biết nó có liên quan tới Thái cô thân ma luyện thể quyết.

Nhưng mà cũng không dám chắc lắm, nên không dám nói chắc chắn.

Cái gì?

Cái thứ đó có thể làm đẹp ra hả?

Tô Trường Ngự ngây ra.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Có phải tiểu sư đệ vẽ cho đệ một bức họa không

Dịch: Tiểu Băng

Tô Trường Ngự ngây ra.

Hắn hoàn toàn mù mịt.

Cái bản Thái cô thân ma luyện thể quyết kia là bí tịch đồ bỏ chương môn mua cho có mà!

Mà nó lại có thể làm đẹp ra hả?

"Chắc là vậy. Dù sao sau khi đệ tu luyện nó, mới trở thành thể này."

Diệp Bình không dám hoàn toàn khẳng định, chỉ trả lời theo sự thật hắn biết.

"Tiểu sư đệ, đưa bí tịch đó đây sư huynh xem xem."

Tô Trường Ngự thật sự chấn kinh.

Hắn dám khẳng định Thái cô thân ma luyện thể quyết này là đồ dỏm, nhưng rất có khả năng nó có dưỡng nhan cô pháp gì đó.

Tô Trường Ngự hắn xông xáo giang hồ là dựa vào cái gì?

Không phải là nhờ khuôn mặt này hay sao?

Kiểm thuật có thể kém, nhưng giá trị nhan sắc thì không thể thấp.

Đây chính là châm ngôn cuộc sống của Tô Trường Ngự.

"Đại sư huynh, ngài cảm."

Diệp Bình không nói hai lời, đưa Thái cổ thần ma luyện thể quyết cho Tô Trường Ngự.

"Sư huynh cầm đi nghiên cứu một thời gian, trong thời gian này, đệ theo đại sư tỷ luyện công cho tốt, không được lười biếng, hiểu không? Tiểu sư đệ!"

Tô Trường Ngự tiếp nhận Thái cổ thần ma luyện thể quyết, trong lòng thấy hơi kích động.

Nếu đây đúng là trứ nham cổ pháp, vậy thì lời to! Biết bao nhiêu là nữ tử tu tiên vì trứ nham mà không từ thủ đoạn. Nếu thứ này quả thật có hiệu quả, hẳn sẽ xuất ra đi bán ngay tức khắc. Đến lúc đó không cần phải nhờ Diệp Bình vẽ tranh nữa.

Dựa vào chính mình, cơm no áo ấm.

"Sư đệ đã biết, sư huynh đi thông thả."

Diệp Bình gật đầu, nhìn theo Tô Trường Ngự rời đi.

Rất nhanh.

Tô Trường Ngự rời khỏi sườn núi sau núi Thanh Vân.

Hắn ôm Thái cổ thần ma luyện thể quyết vào lòng, chuyện dưỡng nhan, phải tạm thời chờ một chút.

Hắn muốn tìm Hứa Lạc Trần trước đã.

Nhìn xem tranh Diệp Bình đưa cho y là loại tranh gì.

"Lạc Trần à Lạc Trần, đệ nhất định không được giống bức tranh kia của sư huynh, nếu không, đệ nhất định sẽ bị sư phụ răn dạy."

Trong lòng Tô Trường Ngự không ngừng nhủ thầm như thế, hy vọng Hứa Lạc Trần không ngu xuẩn giống mình.

Nhưng mà, nếu lỡ là vẽ hình Hứa Lạc Trần, thì Tô Trường Ngự cảm thấy vấn đề cũng không lớn lắm, ít nhất chắc cũng bán được sáu ngàn lượng hoàng kim chứ?

"Không đúng, giá trị nhan sắc của Lạc Trần kém hơn mình rất nhiều, chắc được chừng ba bốn ngàn lượng thôi."

Tô Trường Ngự lắc đầu.

Cảm thấy tranh mà vẽ Hứa Lạc Trần thì quá kém chỉ được cỡ ba bốn ngàn lượng hoàng kim thôi.

Nếu thật được giá đó thì cũng khó chịu lắm vì cũng tới ba bốn ngàn lượng hoàng kim mà.

Dù sao cũng không đến nỗi chả đáng một đồng nào đúng không!?

Chưa tới một khắc sau, Tô Trường Ngự đã đi tới nơi ở của Hứa Lạc Trần.

"Lạc Trần sư đệ."

Tới trước cửa phòng, Tô Trường Ngự gõ cửa.

Nhưng mãi mà không có ai đáp lại.

"Lạc Trần sư đệ!"

Tô Trường Ngự tiếp tục gõ cửa, thấy hơi là lạ. Sao giờ đã tới giờ Thân luôn rồi, mà sư đệ còn ngủ?

Nửa đêm đi ăn trộm hả?

Hắn còn đang thắc mắc, một giọng nói vô cùng yếu ớt vang lên.

"Tới đây, đại sư huynh..."

Là tiếng của Hứa Lạc Trần.

Sau một lúc lâu, cửa phòng mở ra.

Thứ Tô Trường Ngự nhìn thấy, là một mặt vô cùng tiều tụy.

"Lạc Trần sư đệ, ngươi sao vậy?"

Tô Trường Ngự kinh ngạc, Hứa Lạc Trần trước mặt hắn, và Hứa Lạc Trần trong trí nhớ của hắn hoàn toàn khác hẳn nhau.

Nhị sư đệ này của hắn, tuy là một phế vật, nhưng thường ngày lúc nào cũng giữ vẻ mặt tươi cười, chỉ cần chút việc nhỏ nhỏ là cũng hài lòng, sao bây giờ lại nhìn u buồn chán chường như thế này? Thất tình? Hay bị gạt tiền?

Tô Trường Ngự đầy nghi hoặc.

"Đại sư huynh, vào rồi nói tiếp."

Đôi mắt Hứa Lạc Trần đờ ra, chỉ bảo Tô Trường Ngự vào phòng nói tiếp.

Chắc vì vừa mới tỉnh ngủ, cả người Hứa Lạc Trần mềm nhũn, yếu xìu.

"Đệ thế này là sao?"

Tô Trường Ngự vào trong phòng, ngồi xuống, quan tâm hỏi Hứa Lạc Trần. Dù sao đây cũng là nhị sư đệ của mình, quen biết hơn mười năm, không phải huynh đệ nhưng mà còn hơn cả huynh đệ.

"Đại sư huynh, rốt cuộc đệ đã hiểu vì sao đêm nào huynh cũng thích tới vách núi đứng đờ ra một mình."

Hứa Lạc Trần ngồi xuống ghế, giọng đầy nể nễ.

"Vách núi? Đờ ra? Ta đờ ra ở vách núi hồi nào?"

Tô Trường Ngự ngờ ngác.

Nhưng Hứa Lạc Trần nhìn hắn một cái, hắn chợt bừng tỉnh.

Song sau đó, Tô Trường Ngự nhanh chóng biến sắc.

"Đệ.... Tiểu sư đệ?.... Đó?"

Tô Trường Ngự hình như đã hiểu ra gì đó, nhưng nói không nên lời.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Trường Ngự, Hứa Lạc Trần hiểu ra ngay mình đã đoán không sai, lập tức gạt đầu: "Đại sư huynh, người đoán không sai, thiên phú luyện đan của tiểu sư đệ.... Rất mạnh."

Hứa Lạc Trần nói như thế.

"Cái này!"

Tô Trường Ngự ngờ ngác.

Chấn động tiểu sư đệ mang tới cho hắn, thật sự là quá nhiều.

Thiên phú kiếm đạo siêu mạnh thôi không tính.

Giờ ngay cả luyện đan cũng mạnh?

Có còn muốn cho người ta sống hay không?

"Mạnh tới mức nào?"

Tô Trường Ngự không nhịn được hỏi.

"Đại sư huynh, hắn là huynh cũng biết một chút về thuật luyện đan đúng không?"

Giọng Hứa Lạc Trần hữu khí vô lực.

"Hơi hiểu biết một ít."

Tô Trường Ngự gạt đầu, tuy hắn không hiểu lắm, nhưng hôm nào cũng thấy Hứa Lạc Trần đọc đan thư, hắn ở bên cạnh nhìn cũng hiểu biết một ít.

"Luyện một viên đan được, cần phải có những điều kiện gì?"

Hứa Lạc Trần hỏi.

"Đan lô, đan hỏa, dược liệu, và thủ pháp luyện đan."

Tô Trường Ngự suy nghĩ một chút, sau đó trả lời không sai một chữ nào.

"Vậy đại sư huynh, huynh có biết tiểu sư đệ luyện như thế nào không?"

Giọng Hứa Lạc Trần càng thêm bất đắc dĩ.

"Còn có thể luyện thế nào nữa? Cũng đâu thể khí hóa đan được chứ!"

Tô Trường Ngự thấy hơi bức. Người muốn nói gì thì nói quách đi, cứ cả giựt cả giựt làm gì hả?

Hắn nói xong, Hứa Lạc Trần trầm mặc.

Sau đó, Tô Trường Ngự ngây người.

"Người không phải định nói với ta... tiểu sư đệ thật sự là tụ khí hóa đan đó chứ?"

Giọng Tô Trường Ngự run run.

Hứa Lạc Trần không trả lời, mà gật đầu, khiến Tô Trường Ngự ngây người.

Mẹ nó.

Thật là quá đáng đến quá mức lắm rồi!

Có còn chút thiên lý nào hay không?

Tụ khí hóa đan?

Chỉ có thư sinh phàm tục viết tiểu thuyết tu tiên mới sáng tác ra được như vậy thôi!

Vì chuyện này cơ bản là không thể nào làm được! Muốn luyện đan, phải luyện hóa dược liệu, ngưng tụ đan dược, đây là thường thức! Tụ khí hóa đan ư? Ngay cả tu sĩ Đại thừa cũng không tài nào làm được!

Tô Trường Ngự hoàn toàn ngây ngốc.

"Huynh có biết điểm tuyệt nhất là gì không?"

Giọng Hứa Lạc Trần càng thêm bi thương.

"Vẫn còn có cái tuyệt hơn nữa?"

Tô Trường Ngự thật không đoán ra nổi.

Cái này đã đủ quá đáng lắm rồi, mà còn có thứ kỳ quái hơn nữa?

"Tiểu sư đệ hần, hần... đan dược hần luyện, còn là đan dược không độc! Hu hu hu hu hu, đại sư huynh, đệ khó chịu quá. Hu hu hu hu, đệ cực khổ bao năm, chăm chỉ nỗ lực, học đan đạo suốt mấy chục năm, ngay cả kiểm tra luyện đan sư cũng còn không thi đậu, mà tiểu sư đệ hần, hần... hu hu hu hu hu, đệ không muốn sống nữa!"

Hứa Lạc Trần nói đến đây, không nhịn được gào lên khóc.

Y thật sự là khó chịu lắm lắm.

Vô cùng khó chịu.

Không sợ so hàng với hàng, chỉ sợ so người với người thôi.

Nhìn người ta, rồi nhìn lại bản thân mình.

Bao lâu nay vẫn luôn nghĩ mình cũng không tệ lắm, kết quả bị tát cho một cái như thế, có ai chịu nổi không!

"Đan dược không độc? Người hù ta?"

Tô Trường Ngự thật không biết nên nói cái gì.

Trên đời này làm gì có đan dược không độc!

Hứa Lạc Trần không đáp, lấy ra hai viên Tự Linh Đan, đặt lên mặt bàn cho Tô Trường Ngự nhìn.

Trong nháy mắt, Tô Trường Ngự trầm mặc.

Trong phòng, ngoài tiếng khóc to của Hứa Lạc Trần thì không còn âm thanh nào nữa.

Một hồi lâu sau.

Tô Trường Ngự mới phục hồi lại tinh thần.

Nhưng phục hồi lại tinh thần rồi, hắn cũng không biết phải nói gì.

"Thôi, được rồi, được rồi, đừng khóc, đừng khóc nữa, đệ khóc làm ta tâm phiền ý loạn luôn."

Tô Trường Ngự nói, ý bảo Hứa Lạc Trần đừng khóc suốt suốt nữa. Là nói như vậy phải không nhỉ?

"Đại sư huynh, không phải đệ làm bộ làm tịch, nhưng mà chuyện như này có ai mà chịu nổi?"

Hứa Lạc Trần không khóc nữa, nhưng giọng còn nghẹn ngào, cả người run run.

Tô Trường Ngự không biết trả lời sao.

Hứa Lạc Trần nói không sai. Lúc đó, khi hắn biết Diệp Bình có thiên phú kiếm đạo kinh khủng như thế, thiếu chút nữa hắn cũng đã bật khóc. Chỉ là hắn kiên cường hơn Hứa Lạc Trần một chút mà thôi. Đương nhiên, cũng có lẽ là bởi vì tuy thiên phú kiếm đạo của Diệp Bình hơi thái quá, nhưng cũng chưa tới mức cực kì quá đáng như việc luyện đan này.

"Thôi. Đệ cũng đừng buồn nữa. Mọi việc nên nghĩ theo hướng tốt đi. Đệ học hỏi Lâm sư đệ đi, thường ngày ta cảm thấy tính tình của đệ ổn trọng lắm mà, thực không ngờ mới gặp phải chút đả kích đệ đã không chịu nổi. Đệ ngẫm lại xem, đây chẳng phải là chuyện tốt hay sao?"

Tô Trường Ngự mở miệng, an ủi Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần không khỏi sùng sốt.

Chuyện tốt?

Chuyện như này mà cũng tính là chuyện tốt?

Tốt chỗ nào?

Thấy Hứa Lạc Trần đầy ngơ ngác, Tô Trường Ngự thở dài, giọng đầy thâm ý.

"Lạc Trần sư đệ, đệ tự ngẫm lại xem, tiểu sư đệ kia của đệ, có thiên phú luyện đan kinh khủng như thế, sau này nhất định sẽ dương danh thiên hạ. Nhưng dù có là thế nào, thì thuật luyện đan của hắn là do ai dạy? Không phải là đệ hay sao? Đó là dấu tích không thể nào xóa đi được!"

"Chờ tới khi tiểu sư đệ thật sự trở nên nổi tiếng, được ghi vào lịch sử, trở thành luyện đan sư tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ, vậy thì với vai trò là người dạy võ lòng cho hắn, ta hỏi đệ, có phải lúc ấy đệ cũng sẽ được hưởng kế vinh quang không?"

Tô Trường Ngự coi như cũng có tài khuyên người, chỉ vài ba câu đã thành công.

Hứa Lạc Trần sùng sốt.

Ngài nói không sai.

Lời này thật là có lý.

"Nhưng mà... nhưng mà... đó là do đệ bịa ra."

Hứa Lạc Trần cảm thấy có chỗ hơi không ổn.

"Bịa ra thì sao? Hắn vẫn luyện thành không phải à? Hắn luyện thành thì không phải là công lao của đệ à? Còn nữa, sao lại gọi là bịa? Luyện không ra được mới gọi là bịa, chứ luyện ra được làm sao mà bảo là bịa?"

"Có lẽ đệ gặp may, đánh bại đánh bại, linh ngộ được phương pháp luyện đan tuyệt thế, sau đó truyền thụ cho hắn. Chẳng lẽ luyện đan sư đầu tiên trong trời đất này cũng là có người dạy cho à? Đệ ngốc cũng vừa thôi!"

Tô Trường Ngự giọng hơi bức.

Thật ra, những câu này, cũng chính là hần nói cho mình nghe.

"A!"

"Đại sư huynh, huynh nói thế, nghe cũng có lý."

Trong lòng Hứa Lạc Trần cảm thấy nhẹ nhõm khó tả.

Y càng nghĩ càng cảm thấy đại sư huynh nói có lý.

Đúng vậy, luyện không được mới bảo là bịa, luyện thành công làm sao là bịa được?

Đúng vậy, nói không chừng mình quả thật là đánh bậy đánh bạ, lĩnh ngộ được phương pháp luyện đan tuyệt thế, đồng thời không ngờ tiểu sư đệ cũng có ngộ tính cao, cũng đánh bậy đánh bạ mà học được ngay.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, thì thuật luyện đan của Diệp Bình cũng là do mình truyền thụ, vậy chả phải mình chính là sư phụ của luyện đan đại sư sao?

Nghĩ vậy, Hứa Lạc Trần cảm thấy vui lên hẳn.

"Đúng, nói rất đúng, đại sư huynh, huynh nói đúng, huynh nói đúng, ha ha ha ha, đúng vậy, không sai, chính là ta dạy, ha ha ha ha, đại sư huynh, ngài thực sự là người thông minh."

Chỉ trong nháy mắt, sự âu sầu buồn bã của Hứa Lạc Trần tức thì biến mất, thay vào đó là nụ cười ngây ngô.

"Được rồi, được rồi, đệ đừng vui quá sớm, rảnh rồi thì suy nghĩ chút về phương pháp luyện đan đi. Muốn bịa cũng phải bịa cho hoàn chỉnh. Đệ đã dạy khúc đầu, thì cũng phải dạy khúc sau luôn, bản dịch sớm nhất tại reader của Bạch Ngọc Sách. Nhưng mà việc này thì sư huynh không giúp được đệ. Đệ phải tự suy nghĩ."

Tô Trường Ngự nói.

"Được được được, không thành vấn đề, không thành vấn đề."

Tháo gỡ được khúc mắc, Hứa Lạc Trần cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"À, phải rồi. Đại sư huynh, sao tự nhiên huynh tới tìm ta?"

Hứa Lạc Trần hỏi.

Y nhắc một cái, Tô Trường Ngự liền nhớ ra mục đích mình tới đây, lập tức hạ giọng, ra vẻ thần bí.

"Có phải tiểu sư đệ có vẽ cho đệ một bức họa không?"

Tô Trường Ngự hỏi.

Tranh?

Hứa Lạc Trần sừng sốt.

Hắn nhú nhú mày, sau đó vỗ đùi: "Có có có. Có vẽ một bức họa. Đây đây đây, đại sư huynh, huynh mau tới thưởng thức xem."

Nhắc tới bức họa, Hứa Lạc Trần càng trở nên mạnh mẽ, lập tức đứng dậy đi lấy tranh.

Tô Trường Ngự nở nụ cười đầy chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa mà, hu hu hu

Dịch: Tiểu Băng

***

Trong phòng.

Hai mắt Tô Trường Ngự đầy mong đợi.

Thậm chí hắn còn cảm thấy hơi hồi hộp.

Hai bức tranh nha.

Hai bức này bán được ít nhất cũng phải mấy vạn lượng hoàng kim ấy nhỉ! Có khi được cả mười vạn lượng ấy chứ!

Nếu quả thật bán được mười vạn lượng hoàng kim.

Ôi trời ơi ~ Thanh Vân Đạo Tông sẽ bay lên ngay.

Nghĩ tới đây, Tô Trường Ngự không nhịn được đứng dậy.

Hứa Lạc Trần cũng đang rất hài lòng.

Khúc mắc trong lòng được giải quyết, nụ cười biến mất mấy ngày nay đã trở lại trên mặt y.

Rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, ha ha ha ha ha.

Ân sư võ lòng của luyện đan sư tuyệt thế!

Ha ha ha ha ha! Hi hi hi hi hi hi! Ha ha ~ cất cánh!

Hứa Lạc Trần hài lòng tới mức miệng hơi méo cả đi.

Nhất là khi nghĩ tới việc đại sư huynh sẽ ngợi khen thơ mình làm, miệng y càng méo thêm.

"Có chưa?"

Tô Trường Ngự ở sau lưng giục.

"Có, có."

Hứa Lạc Trần lôi từ trong đầu giường ra một bức họa.

Sau đó đi tới trước mặt Tô Trường Ngự, nhưng không mở tranh ra ngay, mà nhìn Tô Trường Ngự cười.

"Đại sư huynh, đợi tí nữa huynh nhìn thấy bức họa này, nhất định huynh phải dùng thái độ nghiêm khắc nhất để đánh giá cho đệ, tuyệt đối không được bởi vì đệ là sư đệ của huynh mà lưu tình."

Hứa Lạc Trần vừa cười vừa nói.

Tô Trường Ngự nghe y nói thế, có chút không hiểu.

Đánh giá?

Đánh giá cái gì?

Hắn chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

"Mau mở ra cho ta xem."

Tô Trường Ngự giục. Nhưng rồi hắn lại bảo Hứa Lạc Trần chờ chút, lấy tay áo lau sạch nước trà trên bàn, để khỏi làm bẩn tranh.

Hành động này làm Hứa Lạc Trần nhìn hắn kinh ngạc.

Chả phải chỉ là một bức họa thôi à? Làm nghiêm túc vậy để làm gì? Lỡ dơ thì bảo tiểu sư đệ vẽ bức khác thôi, làm gì ghê vậy? Đúng là không có một tí trầm ổn nào cả! Đại sư huynh à, haizz!

Hứa Lạc Trần trầm nghĩ.

"Mau, mau mở ra cho ta xem."

Lau khô bàn xong, trong mắt Tô Trường Ngự có ba phần khẩn trương, ba phần mong đợi, ba phần vui sướng, và một phần kích động.

"Mở đây. Huỳnh xem."

Chắc vì đang vui, Hứa Lạc Trần còn cố ý biểu diễn kỹ năng dùng một tay tung mở tranh ra. Tờ giấy Tuyên Thành xòe rộng, trải xuống bàn trà.

Bức họa không nhỏ, nhưng một cái bàn dài cũng vừa đủ chỗ cho nó mở ra.

Sau khi Tô Trường Ngự nhìn thấy bức tranh.

Hắn ngậy người.

Trước mặt là cảnh dãy núi Thanh Vân Đạo Tông, rất có ý cảnh.

Nhưng mà... ngay sau đó, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong bức họa.

Là Hứa Lạc Trần.

Hon nữa không phải một bên mặt, mà là chính diện.

Gương mặt chính diện to tướng, cười tươi tắn.

Nhưng thứ khiến Tô Trường Ngự sững sốt không phải cái này.

Mà là dòng chữ ở trên tranh.

【ngày ba tháng tư, gió ấm lòng lạnh】

【một mình trên sườn núi, lặng lẽ ngắm trăng sáng】

【chưa xót trong lòng này, có ai mà hiểu được (dấu gạch xóa), chỉ có sư huynh tỏ】

Hứa Lạc Trần - ngày ba tháng tư, nhắc bút lưu tự.

- - -

Cỡ chữ rất lớn, hon nữa lại còn chữ to chữ nhỏ, có chỗ còn bị rơi giọt mực, nhưng thứ kinh khủng nhất là, còn có dấu gạch xóa!!!

Lại còn viết chữ vào!!!

Tê!

Tê!

Tê!

Tô Trường Ngự hít sâu liền ba lần, trong đầu trống rỗng, cả người mộng mị.

Còn dờ dẩn hơn cả khi biết Diệp Bình có thể tụ hóa khí đan.

Nhưng Hứa Lạc Trần đứng bên cạnh lại chẳng hay chuyện gì sẽ xảy ra.

Trái lại mặt dày đắc ý.

"Đại sư huynh, đệ biết đệ hành văn bình thường, tuy cũng là đệ nhất trong Thanh Vân Đạo Tông chúng ta, nhưng mà đệ không hề kiêu ngạo, huynh mau đánh giá bài thơ này cho đệ đi."

"Làm thật nha. Nhất định là đừng vì đệ là sư đệ của huynh mà thấy xót đệ, nếu thấy phải mắng thì cứ mắng."

Hứa Lạc Trần cười rạng rỡ.

Mà Tô Trường Ngự vẫn còn đang ở trong trạng thái dờ dẩn.

"Đại sư huynh, sao huynh không nói gì hết? Ha ha ha ha, bị huynh nhìn thấu rồi. Thật ra là đệ đang khoe khoang đó. Đại sư huynh, huynh cũng đừng có chần chừ vì tài văn chương của đệ như vậy chứ, cái đó vẫn chưa phải là ở trạng thái đỉnh cao của đệ đâu."

"Nhưng mà đại sư huynh, lúc đó là lúc đệ bị thương nhất, nên mới viết ra bài thơ như thế. Nên huynh đọc thấy, đương nhiên mới thấy cảm xúc. Huynh xem câu sau cùng đi, 'chỉ có sư huynh tỏ', ý chính là nói huynh đó! "

"Huynh thấy có hợp không?"

"Tài văn chương của đệ có được không?"

"Đại sư huynh? Đại sư huynh? Huynh nói chuyện đi?"

Hứa Lạc Trần khoe khoang một tràng, nhưng nói đã đời, lại phát hiện Tô Trường Ngự vẫn luôn im lặng, khiến y cảm thấy tò mò.

Sao vẫn còn chưa khen mình?

Hứa Lạc Trần đẩy đẩy Tô Trường Ngự, để sư huynh mau tỉnh táo lại, khen y một tiếng. Thơ này không phải y viết, thì tự nhiên mà có chắc?

Bị Hứa Lạc Trần đẩy, Tô Trường Ngự lập tức tỉnh lại.

Hắn nhìn Hứa Lạc Trần bằng một ánh mắt cực kì kinh khủng.

Giống như mãnh thú.

"Đại sư huynh, huynh sao thế? Sao lại nhìn đệ với ánh mắt như thế?"

"Đại sư huynh, huynh định làm gì? Huynh không thể vì tài văn chương của đệ giỏi hơn huynh, mà nổi giận chứ?"

"Đại sư huynh, huynh, á, đại sư huynh, sao huynh lại đánh người?"

"Oái, đại sư huynh, huynh làm gì thế?"

"Đại sư huynh, người đùa thật đó à?"

"Tô Trường Ngự, huynh điên rồi hả?"

"Huynh đừng có ép đệ nha."

"Ồi, huynh đánh thật à?"

"Đại sư huynh, đề tài văn chương của huynh làm đệ nhất được chưa? Đề bảo này, huynh đừng đánh nữa, có được hay không?"

"Chết tiệt, huynh còn đánh? Cho huynh mặt mũi mà huynh còn không chịu hả? Huynh thật cho là đệ đánh không lại huynh hả? Bình thường đệ nhường huynh, huynh thật tưởng đệ yếu lắm à?"

"A! Ai da! Xin huynh mà, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, hu hu hu, có ai không, có ai không, cứu mạng với. Đại sư huynh điên rồi!"

Tiếng đập vào bàn không ngừng vang lên trong phòng.

Hứa Lạc Trần không ngờ, Tô Trường Ngự lại như nổi cơn điên, lao vào đánh y tới tấp.

Hết quyền này đến quyền khác, đánh tới nỗi khiến y nghi ngờ cuộc sống.

"Ta cho người hành văn này****!"

"Ta cho người viết này****!"

"Ta đánh giá cho người này ****!"

"Người là cái đồ sao chổi!"

"A a a a a! Hứa Lạc Trần, ta muốn đánh chết người!"

Tô Trường Ngự nổi điên.

Hai mắt đỏ bừng.

Một bức tranh giả vạn lượng hoàng kim, thế mà lại bị cái tên Hứa Lạc Trần dầy vò thành cái gì đây!

Đừng bảo là mấy vạn lượng hoàng kim, một vạn lượng hoàng kim thôi, một nghìn khối hạ phẩm linh thạch, hắn có thể mua được một thanh phi kiếm thượng phẩm!

Có thể khiến Thanh Vân Đạo Tông ăn uống thoải mái cả mười đời!

Kết quả lại bị tên Hứa Lạc Trần khốn kiếp này phá nát.

Còn không biết xấu hổ cảm thấy mình tài hoa, văn chương khá cao?

Ngươi còn là người không?

Ngươi không sợ trời giáng ngũ lôi oanh hùm?

Về người, Tô Trường Ngự hẳn nhìn.

Viết thơ, hẳn cũng có thể nhìn.

Nhưng mà gạch xóa là sao hả? Ngươi viết sai còn gạch xóa vào đấy được luôn?

Lại còn đòi lưu danh?

Lưu danh cái lông! Mi cho mi là ai? Mi tưởng mi là Thanh Liên Cư Sĩ???

Ngươi cũng không nhìn xem mình là cái đức hạnh gì?

Lẳng lẳng viết thêm chữ vào!

Oa a a a a a!

Ta muốn đánh chết tên sư đệ bại gia ngươi!

Ta muốn đánh chết tên sư đệ bại gia ngươi!

Tô Trường Ngự đã điên.

Hoàn toàn điên.

Hắn thật sự không chịu nổi sự đả kích này.

Nếu không biết giá trị bức họa, có lẽ hắn sẽ khen sư đệ mình thật.

Nhưng sau khi biết giá trị của nó rồi, Tô Trường Ngự chỉ hận không thể đánh cho Hứa Lạc Trần bay đi luôn.

"Đại sư huynh, đừng đánh nữa, hu hu hu, cầu xin huynh, đừng đánh nữa. Sau này đệ sẽ không bao giờ giả trâu bò với huynh nữa, xin huynh mà, đừng đánh nữa!"

Hứa Lạc Trần cuộn tròn người dưới đất, khóc lóc cầu xin Tô Trường Ngự.

Trong lòng y lại thấy khó chịu.

Y cảm thấy mình bị đánh méo cả miệng rồi.

Sau này làm sao mà nô nộ cười ôn hòa được nữa?

Nhưng mà tiếng Hứa Lạc Trần cầu xin lại càng làm cho Tô Trường Ngự giận hơn.

Rầm rầm rầm!

Tiếng động ở trong phòng rất lớn.

Lại là tiếng quyền đâm cước đá.

"Mi lại còn ‘Chỉ có sư huynh tở’? Tô con bà mi! Mi có tở hay chưa? Nói ta nghe, tở hay chưa?"

Tô Trường Ngự xách Hứa Lạc Trần lên, giận dữ hét.

"Không tở, không tở. Đại sư huynh, xin huynh đừng đánh nữa. Hu hu hu hu, lần sau đệ sẽ không bao giờ đề thơ nữa. Đại sư huynh, tha cho mạng chó của đệ đi, xin huynh mà."

Hứa Lạc Trần khóc, khóc rất thương tâm.

Y hối hận lắm.

Tự nhiên rãnh hơi đi giả trâu bò với Tô Trường Ngự làm gì.

Mãi đến lúc này, Hứa Lạc Trần vẫn cho rằng Tô Trường Ngự nổi giận bùng bùng lên như thế là bởi vì đồ kị tài văn chương của y.

"Hứa Lạc Trần à Hứa Lạc Trần, đệ gây ra đại họa rồi!"

Hành hung dừng lại, Tô Trường Ngự từ từ tỉnh táo lại.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Hứa Lạc Trần mặt mũi bầm dập, bao nhiêu lời muốn nói, cuối cùng chỉ có thể để lại những lời này, sau đó rời đi.

Hắn muốn được yên tĩnh một mình.

Nếu không làm thế, hắn sợ mình không nhịn được sẽ lại đánh Hứa Lạc Trần.

Tuy Tô Trường Ngự hành hung Hứa Lạc Trần như vậy, nhưng mà chỉ là bị thương ngoài da, đối với Hứa Lạc Trần chẳng phải là thương tích gì lớn, ngay cả tính đường cũng chả cần, nằm hai ngày là ổn.

Đội Tô Trường Ngự đi rồi.

Hứa Lạc Trần không nhịn được khóc lớn.

"Ông trời đồ kị anh tài, ông trời đồ kị anh tài mà, vì sao, vì sao, vì sao lại đồ kị ta như thế? Hu hu hu hu hu!"

"Đại sư huynh à đại sư huynh, coi như đệ nhìn nhầm huynh. Chỉ vì đệ có tài văn chương hơn huynh, mà huynh đồ kị đệ như vậy sao?"

"Hu hu hu hu! Thật là khó chịu quá."

Hứa Lạc Trần khóc còn thê thảm hơn trước.

Nước mắt không ngừng rơi.

Khóc suốt cả một khắc.

Sau đó, Hứa Lạc Trần không khóc nữa.

Vì đã thấy hơi mệt.

Hứa Lạc Trần chùi nước mắt, trong lòng vô cùng suy sụp.

Y vừa giận vừa khó chịu.

Khó chịu là vì đại sư huynh mình luôn kính ngưỡng lại là người quá tặc, lại còn đi đồ kị mình.

Giận là vì, Tô Trường Ngự ra tay quá độc ác, đánh mình cả người đau đớn.

Hứa Lạc Trần càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng giận, rơi vào vòng tuần hoàn nghĩ và giận không bao giờ kết thúc.

Sau một khắc nữa.

Hứa Lạc Trần vỗ sàn nhà, nghiến răng nghiến lợi, y cực kỳ không phục.

"Đại sư huynh à, đại sư huynh, là huynh bắt nạt trước, thì đừng trách đệ bất nghĩa. Đệ sẽ đi tìm sư phụ, đệ sẽ tố cáo tội của huynh."

"Đệ sẽ để cho sư phụ dạy cho huynh một bài học, để sư phụ truyền vị trí chương môn lại cho ta."

"Tô Trường Ngự, huynh chờ đó cho ta!"

Nói xong, Hứa Lạc Trần từ từ đứng dậy, sau đó khí thế rào rạt đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, Hứa Lạc Trần quay trở về.

Không phải sợ.

Mà là quên không xách bức tranh trên bàn theo.

Cái này là chứng cứ.

Y muốn móc tội.

Đề chương môn đi phạt Tô Trường Ngự.

Đề Tô Trường Ngự phải tự mình xin lỗi y.

Đúng thế!

Đúng thế!

Chính là như thế.

Hứa Lạc Trần với sự phẫn nộ ngập trời, khắp khiêng đi tới đại điện.

Y đã hạ quyết tâm.

Tí nữa dù Tô Trường Ngự có xin lỗi như thế nào, y cũng sẽ không đồng ý.

Dù chương môn có hòa giải như thế nào, y cũng sẽ không nghe.

Ta không nghe.

Ta không nghe.

Ta không nghe.

Hứa Lạc Trần cứ thế đi tới ngoài đại điện.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Bóng của y kéo dài thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không phải chỉ là một bức họa thôi à? Chả lẽ có giá trị liên thành?

Dịch: Tiểu Băng

Trong lòng Tô Trường Ngự rất khó chịu.

Lúc đầu, khi biết Diệp Bình vẽ tới hai bức họa, Tô Trường Ngự rất hài lòng.

Hắn thậm chí đã tính sẵn.

Bán hai bức họa đó đi, nhất định sẽ thu được một món tiền kék xù. Đến lúc đó, ngoài chi trả làm binh khí cho sư đệ, phần ngân lượng còn lại, có thể mua cho mình hai bộ quần áo mới.

Dạo này Lăng La phường mới ra mấy bộ đồ kiếm tiền coi rất là được, nhưng mà bán giá trên trời, tới lúc đó mình nói với sư phụ, kiểu gì cũng có thể mua được hai bộ nhỉ?

Nhưng không ngờ rằng, cái tên thiên sát cô tính Hứa Lạc Trần kia, lại phá hỏng mất một bức!

Lòng Tô Trường Ngự đau như đao cắt.

Vốn vẽ nguời là đã bị giảm giá rồi, một vạn lượng thì cũng phải bán được bốn năm nghìn lượng hoàng kim chứ!

Người ta không đề thơ thì thôi đi, mi còn tự mình đề thơ vào? Lại còn đề lạc khoản là tên mi nữa!

Dù người ta có đồng ý mua, thì quá lắm chắc cũng chỉ được mấy trăm lượng hoàng kim thôi!

Tô Trường Ngự nghĩ mà đau cả thịt.

Nhưng mà chuyện đã xảy ra, có giận thêm nữa cũng không làm gì được.

"Chuyện này không nên nói cho chương môn biết. Nếu không với tính tình của sư phụ, e là Lạc Trần không còn nhìn thấy được ánh mặt trời của ngày mai."

Một lát sau, Tô Trường Ngự thở dài, lẩm bầm

Chuyện này, hắn biết rõ, cũng đã tính toán xong. Dù sao cũng đánh Hứa Lạc Trần rồi, cần dạy dỗ thì cũng dạy dỗ rồi.

Nếu để sư phụ biết việc này, lúc đó mới là phiền thật sự.

Tô Trường Ngự không khỏi thở dài.

Cũng đúng lúc này, một bóng người vội vã đi tới.

"Không tốt, không tốt, đại sư huynh, không tốt."

Thanh âm gấp gáp, là tiếng của Trần Linh Nhu.

"Chuyện gì?"

Tô Trường Ngự bỏ nỗi đau đón trong lòng sang một bên, khí chất kiêu tiên cao ngạo ngay lập tức online, trong mắt có vẻ tò mò.

"Đại sư huynh, muội vừa mới nhìn thấy nhị sư huynh mình đầy thương tích, nói là muốn xử lý huynh."

Trần Linh Nhu lo lắng. Nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lúc này nhìn thấy Hứa Lạc Trần mặt đầy phần nộ đi về phía đại điện, trong miệng còn lẩm bầm đòi mạch tội gì đó.

"Đòi xử ta?"

Tô Trường Ngự sùng sốt, sau đó giật mình, hít sâu một hơi.

Mình còn chưa đòi xử nó, nó lại còn đòi xử mình?

"Đúng vậy, đại sư huynh, muội thấy nhị sư huynh đi tìm chương môn, hình như bảo là huynh ăn hiếp huynh ấy. Sư huynh, huynh đánh huynh ấy thật à? Sao nhị sư huynh lại đi khắp khiêng?"

Trần Linh Nhu đầy khó hiểu.

"Hắn đi tìm chương môn?"

Tô Trường Ngự sùng sốt.

"Phải, nhị sư huynh đi tìm chương môn."

Trần Linh Nhu nghiêm túc gật cái đầu nhỏ.

Tô Trường Ngự trầm mặc.

"Đại sư huynh, sao huynh không nói gì?"

Trần Linh Nhu càng thêm khó hiểu. Sao đạo này người trong tông môn đều trở nên cổ quái vậy?

"Linh Nhu, chuẩn bị chút hương đi."

Tô Trường Ngự không biết nên nói gì, đành bảo Trần Linh Nhu chuẩn bị hương.

"Hả?"

Trần Linh Nhu ngớ ra.

Tô Trường Ngự xoay người, đi về phía đại điện.

Hắn biết nếu mình tới chậm, không chừng Hứa Lạc Trần sẽ mất mạng thật.

Nửa khắc trước.

Thái Hoa đạo nhân đứng trong đại điện. Ông đang chờ đợi, cũng có một chút kích động.

Trường Ngự đi bảo về tranh rồi. Giờ ông đang chờ hán đem về tin tức tốt.

Đúng lúc này, một tiếng khóc âm ỉ vọng vào.

"Sư phụ! Hu hu hu hu! Người phải làm chủ cho con!"

Tiếng khóc của Hứa Lạc Trần phá vỡ sự yên tĩnh trong đại điện.

Thái Hoa đạo nhân sững sốt.

Ông quay qua nhìn, không khỏi kinh ngạc.

Hứa Lạc Trần trước mặt ông, không còn vẻ nho nhã hiền hòa, trên người đầy bụi bặm chưa tính, ngay cả mặt mũi chỗ xanh chỗ tím, quan trọng nhất là bước đi cũng khập khiễng, cứ như bị ai đó đánh.

"Lạc Trần, con làm sao vậy? Ai đánh con thành như vậy hả?"

Thái Hoa đạo nhân giật mình, vô thức quan tâm đồ đệ của mình.

Trong Thanh Vân Đạo Tông, từ trên xuống dưới, tất cả đám đệ tử đều là bảo bối của Thái Hoa đạo nhân ông, nhất là Diệp Bình. Người cũng là đệ tử của ông, thường ngày tuy ông hay răn dạy đám người này, nhưng nếu đệ tử của mình bị người ta ăn hiếp, ông nhất định sẽ không bỏ qua.

"Sư phụ, hu hu hu hu, là đại sư huynh, là đại sư huynh á. Đại sư huynh hán đồ kị tài văn chương của con, đánh con thế này này. Sư phụ, người nhìn miệng của con đi, sắp lệch luôn rồi, hu hu hu hu."

Vừa nhìn thấy Thái Hoa đạo nhân, Hứa Lạc Trần liền như trông thấy cha ruột, phụp một phát quỳ ngay xuống đất, khóc cực to, khiến ai nghe cũng phải xót lòng.

"Trường Ngự?"

Thái Hoa đạo nhân sững sốt. Không phải chứ? Tuy bình thường Tô Trường Ngự đúng là có hơi lạm dụng thân phận, nhưng đâu tới mức ăn hiếp đám sư đệ của mình, nhất là lại còn đánh thảm như vậy?

Chuyện này không hợp lý.

"Người đã làm chuyện gì mà khiến đại sư huynh người đánh người như vậy?"

Thái Hoa đạo nhân chưa định làm gì cả, ông nghĩ hẳn là cãi nhau gì đó mà thôi.

"Con cũng đâu có biết. Sư phụ, tự nhiên huynh ấy tới tìm con, hỏi con có phải tiểu sư đệ về tranh cho con không. Con nói có. Đại sư huynh nói muốn nhìn, con liền lấy ra cho huynh ấy xem. Sau khi xem xong, huynh ấy liền đánh con."

"Chường môn, người phải làm chủ cho con. Hu hu hu hu, con lớn chừng này còn chưa thấy ai hung dữ như vậy á."

"Chường môn, không phải con nói quá đâu. Huynh ấy tự nhiên vô duyên vô cớ ăn hiếp con, nói không chừng ngày mai sẽ đòi đánh luôn cả sư phụ đó. Ngài nhất định phải nghĩ cho kĩ nha."

Hứa Lạc Trần vừa khóc vừa nói.

Trong bụng y lúc này ngập tràn lửa giận, nghĩ cái gì là nói cái đó, mặc kệ có đắc tội ai hay không.

Nhưng cũng phải thôi, đổi thành người khác, ai mà chịu nổi? Tự dưng vô duyên vô cớ bị người ta đánh cho một trận toi bởi, ai còn có thể cười nói coi như không có việc gì cho được?

"Tiểu sư đệ về tranh cho người?"

Thái Hoa đạo nhân không nghe được hết, nhưng mà nhắc tới tranh họa, ông lên tinh thần ngay tức khắc.

"Dạ."

Hứa Lạc Trần vô thức gật đầu.

"Thế trên tranh đấy có vẽ người phải không?"

Thái Hoa đạo nhân tiếp tục hỏi.

"Sư phụ, sao người lại biết?"

Hứa Lạc Trần kinh ngạc.

Thái Hoa đạo nhân vỗ đùi, vừa bắt đắc dĩ vừa phì cười.

Nghịch chừng a, nghịch chừng.

Trong lòng Thái Hoa đạo nhân vô cùng bị phẫn.

Tuy thấy giận, nhưng Thái Hoa đạo nhân không định ra tay xử lý Hứa Lạc Trần.

Chủ yếu là thấy Hứa Lạc Trần đã bị Tô Trường Ngự đánh cho tơi bời rồi, ông cũng xấu hổ không định đánh thêm nữa.

"Sư phụ, chuyện này rốt cuộc là sao? Tiểu sư đệ vẽ tranh cho con thì có liên quan gì tới chuyện đại sư huynh đánh con? Không lẽ con không được bảo tiểu sư đệ vẽ tranh cho con à?"

Hứa Lạc Trần đã hỏi thấy giận.

Vẽ tranh với bị đánh ăn nhập gì với nhau?

Tiểu sư đệ vẽ một bức tranh cho mình cũng không được?

"Ài, sư huynh người đúng là hơi xung động, nhưng mà cũng vẫn hiểu được."

Thái Hoa đạo nhân thở dài.

"Sư phụ, người nói vậy là bất công. Cái gì gọi là có hơi xung động? Ngài nhìn con đi, huynh ấy đánh con thành cái dạng gì? Ngài nhìn đi, tay con này, chân con này, cả miệng của con nữa, có phải là hơi méo đi rồi hay không?"

Giọng Hứa Lạc Trần không vui.

Y tưởng nhầm là Thái Hoa đạo nhân đang thiên vị Tô Trường Ngự, nên ra vẻ tủi thân.

Nhìn Hứa Lạc Trần đang không ngừng kêu khổ.

Nói thật, trong lòng Thái Hoa đạo nhân cũng có chút không nỡ.

Dù sao y cũng là đệ tử của ông.

"Trường Ngự cũng thật là, sao ra tay nặng thế."

Thái Hoa đạo nhân không khỏi thầm trách Tô Trường Ngự.

Cảm thấy Tô Trường Ngự đúng là làm hơi quá.

Không phải chỉ là về người thôi à? Cần gì phải đánh thành như vậy?

Thật ra, Thái Hoa đạo nhân đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, dù sao từng có tấm gương trường hợp của Tô Trường Ngự, giờ xảy ra thêm lần nữa cũng là chuyện có thể hiểu được.

Đệ tử của ông có đức hạnh thế nào, đương nhiên ông biết.

"Đó. Con bắt quá chỉ đề một bài thơ lên tranh thôi, mà huynh ấy nhìn con kiểu gì cũng không vừa mắt. Bản dịch sớm nhất tại reader của Bạch Ngọc Sách. Con biết tài văn chương con tốt, lúc nào huynh ấy cũng ganh tị, nhưng không ngờ huynh ấy lại có thể ra tay nặng như thế."

Hứa Lạc Trần vẫn vừa khóc nức nở vừa kể lể.

"Cái gì?"

"Người viết một bài thơ lên tranh?"

Thái Hoa đạo nhân ngây người.

Ông nhìn Hứa Lạc Trần, giọng mở to hết cỡ.

Hứa Lạc Trần hơi ngớ ra.

"Sư phụ, sao người cũng hét toáng lên như đại sư huynh thế."

Hứa Lạc Trần muốn ù cả tai, vì Thái Hoa đạo nhân rống hơi to quá.

"Đưa tranh đây cho ta xem, nhanh!"

Thái Hoa đạo nhân bất chợt có dự cảm không hay.

"Không phải chứ, sư phụ, chỉ là một bức họa mà thôi, sao mà làm giống như nó đáng giá lắm vậy? Này, người xem đi."

Hứa Lạc Trần quả thật là không hiểu nổi.

Không phải chỉ là một bức họa thôi à.

Sao ai cũng ra vẻ như là hi thế trần báo vậy?

Y vừa nói, vừa trải tranh ra, để Thái Hoa đạo nhân thường thức.

Bức tranh được mở ra.

Có mấy chỗ bị gấp nếp, và trên bức họa vẽ người khá đẹp kia, có một mớ chữ to.

Mớ chữ ấy cái to cái nhỏ, quan trọng nhất là có dấu gạch xóa, và lạc khoản.

Ngày ba tháng tư, Hứa Lạc Trần hạ bút.

Cả đại điện im phăng phắc.

Thái Hoa đạo nhân sững người ngay tại chỗ.

Hứa Lạc Trần đứng bên cạnh khẽ nhủ mày.

Vì phản ứng của sư phụ sao giống đại sư huynh quá...

Một dự cảm không tốt chợt xuất hiện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bức họa này mà bán được năm vạn lượng hoàng kim, ta sẽ tự sát lệt miệng mình

Dịch: Tiểu Băng

***

Thanh Vân Đạo Tông.

Ngoài đại điện.

Nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết vang ra.

Tô Trường Ngự đứng ở ngoài cửa, không dám bước vào.

"Đồ thiên sát chết tiệt nhà ngươi! "

"Mi còn dám đề thơ vào nữa? Ai cho mi dũng khí đó hả?"

"Ta đánh chết tên nghiệt đồ nhà mi."

"Đừng đánh, đừng đánh, xin đừng đánh nữa. Sư phụ, rốt cuộc con làm sai cái gì."

"Hu hu hu hu, sư phụ, con thật sắp chịu hết nổi rồi. Người đừng đánh nữa, đánh nữa con chết mất."

"Sư phụ, không phải chỉ là một bức họa thôi sao? Sao hai người làm vậy?"

"Sư phụ, con không phục!!!!!"

"A a a a!"

"Mi còn không phục? Mi còn dám cãi?"

"Cái đồ thiên sát nhà ngươi. Ngươi có biết bức họa này giá trị bao nhiêu hoàng kim không?"

"Ta muốn đánh chết ngươi!!!!!"

Những tiếng kêu vô cùng thê lương thảm thiết vang lên.

Tô Trường Ngự đứng ngoài cửa cũng còn thấy hoảng.

Tuy lúc đó hắn đánh Hứa Lạc Trần cũng là như thế, nhưng mà lúc đó hắn không bình tĩnh. Bây giờ hắn tỉnh táo, nghe thấy tiếng kêu gào kia, Tô Trường Ngự quả thật không dám đi vào.

"Hứa Lạc Trần a Hứa Lạc Trần, sư huynh đã dốc hết sức giúp đệ, mà sao đệ cứ tự mình đi tìm đường chết thế! Đệ ơi là đệ! Đúng là đáng đời."

Tô Trường Ngự vô cùng bất đắc dĩ.

Tuy hắn không dám đi vào, nhưng dù sao cũng không thể đứng đây mở to mắt nhìn Hứa Lạc Trần bị đánh chết được!

Con người khi ở trong trạng thái cực kì phẫn nộ, sẽ rất dễ bị mất đi lý trí.

Nên, Tô Trường Ngự cắn răng, đẩy cửa ra.

Hắn lập tức nhìn thấy Hứa Lạc Trần đang nằm dài trên đất.

Trong đại điện.

Hứa Lạc Trần nằm trên đất, thở thoi thóp, như một con chó chết.

Thái Hoa đạo nhân cầm một cây gậy gỗ, đang quát mạnh lên người y.

Ông hành động như đang bị điên, hai mắt đỏ rực.

Thấy vậy, Tô Trường Ngự không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May quá. Sư phụ vẫn còn có chút lý trí, chỉ dùng gậy gỗ quát Hứa Lạc Trần, như vậy quá lắm cũng chỉ bị tổn thương da thịt mà thôi.

"Đại sư huynh, cứu đệ! Sư phụ nổi điên muốn giết người!"

Nhìn thấy có người đi vào, Hứa Lạc Trần như nhìn thấy cứu tinh, khào khào kêu lên.

Hứa Lạc Trần rất khó chịu.

Không, bây giờ không phải chỉ là khó chịu, mà hắn vừa giận vừa khó chịu.

Không phải là một bức họa thôi sao?

Mà đánh mình tới mức độ này?

Vì sao các người đều đổ kị tài văn chương của ta?

Nhưng y sợ, sợ Tô Trường Ngự tới đây đánh phụ.

Điều khó chịu nhất là, y thực sự không ngờ, chỉ trong vòng một ngày, mà cả sư phụ mình kính trọng lẫn sư huynh mình kính yêu đều chỉ vì đổ kị tài văn chương mà đánh đập y tàn nhẫn.

Đúng là, làm người thì không thể quá ưu tú.

"Sư phụ, đừng đánh, đừng đánh nữa. Ngài đánh nữa, Lạc Trần sư đệ sẽ chết ở đây thật mất."

Thấy tình cảnh Hứa Lạc Trần, Tô Trường Ngự đành cố gắng khuyên can.

"Người tránh ra cho ta. Hôm nay ta phải đánh chết tên nghiệt đồ này."

Thái Hoa đạo nhân cảm thấy một búng máu cuộn lên đầu.

Một bức họa đang yên ổn tuyệt vời, lại bị Hứa Lạc Trần phá tan không còn bộ dáng gì!

Về người, đã bị giảm giá mạnh.

Đề thơ của người khác, bị giảm thêm một mớ.

Độc nhất là lại còn hạ lạc khoản? Đã giảm còn bị giảm, rồi lại giảm thêm!

Nhưng thứ khiến Thái Hoa đạo nhân mất đi lý trí nhất, chính là dấu gạch xóa.

Một bức họa vốn giá trị năm sáu ngàn lượng hoàng kim, chỉ cần một thứ ấy, không chừng cả một trăm lượng hoàng kim cũng còn không bán nổi!

Thái Hoa đạo nhân có thể khoan dung cho việc vẽ người.

Nhưng cái này thì ông thật sự là không nhịn được!

Mấy nghìn lượng hoàng kim mà!

Chỉ vì thế mà thoáng cái không còn nữa!

Lòng ông đau như đao cắt.

Không, cái này còn đau xót hơn là cắt lòng ông nữa.

Tô Trường Ngự lập tức lấy ra một bức tranh.

"Sư phụ, tiểu sư đệ còn vẽ một bức nữa. Bức này hình như không có vấn đề gì cả."

Tô Trường Ngự vội vàng lên tiếng, trải tranh ra, hi vọng có thể làm Thái Hoa đạo nhân bớt giận.

"Còn nữa?"

Nghe thấy còn có bức khác, Thái Hoa đạo nhân sùng sốt.

Ông vội quay qua nhìn.

Là một bức họa vẽ cảnh đêm. Trong tranh không có người, hơn nữa còn có đề thơ, còn có cả con dấu lạc khoản.

Cái này tuyệt.

Cái này tuyệt.

Thái Hoa đạo nhân bỏ ngay cây gậy gõ trong tay xuống, hết sức chăm chú thưởng thức bức họa.

Hứa Lạc Trần nhìn chung đã tránh được một kiếp.

Y nằm liệt dưới đất, trong mắt đầy sự không phục và phẫn nộ.

Y nghĩ mãi mà không rõ, không phải chỉ là một bức họa hay sao?

Sao các người lại làm thế?

Vì một bức họa, mà đánh mình thành cái dạng này.

Chẳng lẽ trong lòng các người, Hứa Lạc Trần ta còn không quan trọng bằng một bức họa?

Trong mắt Hứa Lạc Trần đầy u oán và bi thương.

Y thật là khó chịu.

Không, y là cực kỳ khó chịu.

Khó chịu muốn chết.

Hồi này bị Tô Trường Ngự đánh một trận, thì thôi đi!

Không ngờ lại còn bị sư phụ đánh cho một trận toi bồi nữa.

Thế này thì ai mà chịu nổi!

Quan trọng nhất là, nếu y phạm phải tội lỗi tày trời, bị đánh y cũng phục, cũng không phải là chưa từng bị đánh.

Nhưng mà chỉ vì một bức họa mà đánh y đến thành cái dạng này.

Y thật sự không phục.

"Tuyệt, tuyệt, tuyệt. Thượng phẩm phi kiếm có hi vọng."

Đúng lúc này, Thái Hoa đạo nhân chợt nở nụ cười, dáng vẻ vô cùng kích động.

Bức họa này, muốn thi có thi, muốn cảnh có cảnh, muốn ý có ý.

Hoàn mỹ, cực kỳ hoàn mỹ.

Lửa giận vừa rồi nay đã hoàn toàn bị dập tắt.

Nhưng Hứa Lạc Trần đang nằm dưới đất lại ngơ ra.

Thượng phẩm phi kiếm?

Sư phụ, người điên hay con điên vậy?

Một bức họa với thượng phẩm phi kiếm thì có quan hệ gì với nhau?

Y mờ mịt.

Cảm thấy sư phụ thật bị điên rồi.

Nếu không điên, sao tự nhiên đang êm đẹp lại nói năng mê sảng vậy.

Lại còn thượng phẩm phi kiếm?

Mang cả Thanh Vân Đạo Tông đi bán, cũng không mua nổi một thanh thượng phẩm phi kiếm nữa là!

Giờ này khắc này.

Tô Trường Ngự nhìn ánh mắt ngơ ngác của Hứa Lạc Trần.

Hiểu ngay y đang nghĩ cái gì.

"Lạc Trần, đệ có biết là, đệ đã gây ra đại họa hay không?"

Tô Trường Ngự mở miệng, giọng điệu không tốt chút nào.

Chuyện này đổi thành ai cũng không thể nào nói tốt nổi.

Bức họa rõ ràng ít nhất có thể bán bốn năm nghìn lượng hoàng kim, lại bị hấn phá thành như vậy, bây giờ ngay cả một trăm lượng hoàng kim có khi còn không tới. Nói lời khó nghe thì là, nếu như Hứa Lạc Trần không phải là sư đệ của hắn, thì hắn còn muốn giết y luôn cơ.

Gây ra đại họa?

Lúc này Hứa Lạc Trần khóc thật.

Y nằm liệt dưới đất, tay chân không ngừng cào cào, y như con nít.

"Các người muốn đánh thì đánh, còn bịa đặt ra tội danh cho ta làm gì. Hu hu hu hu, ta biết mà, ta có tài văn chương hơn các người, các người ganh tị với ta chứ gì?"

"Đại sư huynh, thường ngày huynh đã hẹp hòi, lúc nào cũng đố kỵ với đệ, nhưng không ngờ, chỉ vì đệ đập đệ xuống, mà huynh có thể làm chuyện như vậy."

"Cả sư phụ nữa. Con biết thường ngày người yêu chiều đại sư huynh, chính là hi vọng đại sư huynh có thể kế thừa chức vị chương môn. Con cũng không có nói gì hết. Nhưng mà sư phụ người lại chỉ vì thiên vị đại sư huynh, mà tận lực chen ép con như thế này. Con không phục, con không phục, hu hu hu hu!"

Hứa Lạc Trần càng nói càng kích động, nói xong lời cuối cùng thì không còn để ý hình tượng gì nữa, gào lên khóc.

Nhìn thấy Hứa Lạc Trần như thế.

Thái Hoa đạo nhân cũng tỉnh táo lại.

Ông nhìn Hứa Lạc Trần, đầy không vui.

"Mi đang nói bậy gì hả? Mi có biết là mi đã tự tay hủy hoại một bức danh họa đáng giá vạn lượng hoàng kim hay không?"

Ánh mắt Thái Hoa đạo nhân nhìn Hứa Lạc Trần cứ như muốn đánh thêm trận nữa.

Hả?

Danh họa giá vạn lượng hoàng kim?

Người xác định là vạn lượng hoàng kim, chứ không phải là vạn đồng tiền?

Người hù con à?

Tranh như này, mà bán được tiền hả?

Hứa Lạc Trần không khóc nữa, nhìn Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự đầy nghi ngờ.

"Trường Ngự, người nói cho nó nghe đi."

Thái Hoa đạo nhân không muốn để ý tới Hứa Lạc Trần nữa, lại quay qua ngắm bức tranh vẽ cảnh đêm.

"Tiêu sư đệ này của chúng ta, được gọi là Thanh Liên Cư Sĩ, là một tài tử nổi danh của Tấn Quốc. Tranh họa của hắn đều có giá cả vạn lượng hoàng kim một bức. Một bức như thế này, ít nhất phải là năm vạn lượng hoàng kim."

Tô Trường Ngự giải thích.

Hứa Lạc Trần lệch miệng ra cười.

Năm vạn lượng hoàng kim.

Huynh đừng hù đệ!

Tưởng Hứa Lạc Trần đệ là đồ ngu hả?

Ngay cả năm vạn đồng tiền y còn chưa bao giờ nhìn thấy nữa là!

Không phải y muốn cười nhạo Tô Trường Ngự.

Ý huynh là năm vạn đồng tiền đúng không?

Hứa Lạc Trần lại nhanh chóng cảm thấy khó chịu.

Y không ngờ, trong lòng Tô Trường Ngự, y lại là một kẻ ngu.

"Đệ không tin?"

Tô Trường Ngự chỉ liếc một cái là nhìn thấu suy nghĩ trong đầu Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần không trả lời.

Nhưng ý tứ thì rất rõ.

Nếu bức tranh này mà có giá năm vạn lượng hoàng kim.

Y sẽ tát miệng mình lệch đi luôn!

Năm vạn lượng hoàng kim là khái niệm gì?

Ngay cả năm vạn đồng tiền y cũng còn chưa có bao giờ.

Huống chi năm vạn lượng hoàng kim!

Không cần nói Thanh Vân Đạo Tông.

Dù chỉ là những tiên môn nhị phẩm nghèo kiệt xác, thì cũng chưa chắc có thể xuất ra được năm vạn lượng hoàng kim!

Năm vạn lượng hoàng kim, có thể khiến Thanh Vân Đạo Tông tấn thăng lên cấp tam phẩm, cả tông môn tha hồ ăn uống thỏa thuê.

"Nếu chúng mình được cho mi thấy thì sao?"

Tô Trường Ngự cũng phát bực.

Ngươi hủy hoại một bức họa còn chưa tính, còn dám bày ra cái phong thái như này?

"Đại sư huynh, ta không có ý gì khác. Nếu bức tranh thật có giá năm vạn lượng hoàng kim, ta sẽ tự sát mình lách miệng đi luôn! "

Hứa Lạc Trần mở miệng, giọng vô cùng kiên định.

Cái này nếu quả thật đáng giá năm vạn lượng hoàng kim, y chấp nhận trận đánh toi bời này của Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự.

Không, đánh thế vẫn còn chưa đủ, có đánh nữa y cũng chịu.

Tô Trường Ngự còn chưa kịp trả lời.

Tiếng Thái Hoa đạo nhân đã vang lên.

"Ngươi chắc chắn?"

Thái Hoa đạo nhân nhìn Hứa Lạc Trần, thần sắc nghiêm túc.

"Con chắc chắn. Nếu quả thật bán được năm vạn lượng hoàng kim, không cần nói gì khác, sư phụ người và đại sư huynh có đánh con chết, con cũng không kêu một tiếng."

"Nhưng nếu như không được, thì sao?"

Hứa Lạc Trần thật sự không tin.

Nếu là thật, y cam tâm bị hai người cùng đánh.

Nhưng nếu như không thật thì sao?

"Nếu không làm được, ta truyền ngay chức vị chương môn cho ngươi."

Thái Hoa đạo nhân nói với giọng không hài lòng.

"Được!"

Nghe thấy cái chức chương môn, Hứa Lạc Trần đồng ý ngay tấp lự.

Một lời đồng ý luôn.

"Được. Lạc Trần à Lạc Trần, vì sư thấy mi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Trường Ngự, cho nó ít thuốc chữa thương, rồi cùng xuống núi."

Thái Hoa đạo nhân còn muốn đánh y nữa đó, chỉ là chưa tìm được lí do thôi.

Giờ thì hay rồi, Hứa Lạc Trần tự đưa mình tới cửa.

“Vâng.”

Tô Trường Ngự gật đầu, hẳn cũng rất là muốn đánh Hứa Lạc Trần, nếu Hứa Lạc Trần đã tự đưa mình tới cửa, vậy thì tốt.

Vậy thì, đừng trách hắn.

"Không cần, con tự có thuốc chữa thương. Sư phụ, người lập cam kết đi, đồ phải sau này lại chối."

Hứa Lạc Trần từ chối thuốc chữa thương của Tô Trường Ngự, tự lòi ra hai viên Huyết Khí Đan, đồng thời bảo Thái Hoa đạo nhân lập giao kèo.

Để cho khỏi bị nói miệng không bằng chứng.

Câu này của y làm Tô Trường Ngự và Thái Hoa đạo nhân giận sôi lên.

Nhưng hai người không thèm nói gì.

Đợi lát nữa sẽ cho y tha hồ mà nghỉ ngơi cuộc đời.

Một giờ sau.

Ba bóng người, cùng đi xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Làm thời gian chậm lại? Ta giúp đệ đi hỏi tam sư huynh

Dịch: Tiểu Băng

Đêm khuya.

Sao mọc khắp trời.

Tiêu Mộ Tuyết im lặng đứng trên vách núi.

Nhờ ánh trăng.

Tiêu Mộ Tuyết nhìn quyển sách trên tay, đôi mắt đẹp cau lại.

"Không đúng. Sao lại không giống với trong sách?"

Tiêu Mộ Tuyết nhìn quyển sách trên tay, trong mắt đầy khó hiểu.

Quyển sách trên tay nàng có tiêu đề « tuyết thể thể chất phổ »

Tiêu Mộ Tuyết vô cùng hoang mang.

Hôm qua, nàng phát hiện ra, thể chất của Diệp Bình hẳn phải là thần ma thể.

Nhưng sau khi nàng tìm đọc thông tin về thần ma thể, thì nàng kinh ngạc.

Bởi vì trong sách ghi rằng.

Thể chất thần ma thể đứng thứ mười trên bảng thể chất. Người có được thần ma thể, nhục thân mạnh như man long, luyện khí cảnh đã có thể đánh ngang tay với Trúc Cơ tu sĩ, khí huyết thịnh vượng, thọ mệnh lâu dài.

Tu sĩ luyện khí bình thường, dù có biết thuật dưỡng sinh, cũng không sống quá hai trăm năm.

Nhưng người có được thần ma thể, lại có thể sống ít nhất đến năm trăm tuổi.

Phản ngoại lệ còn ghi, thần ma thể cơ hồ không có khả năng xuất hiện trên cơ thể loài người. Nếu có xuất hiện trên cơ thể nhân tộc, vậy người đó sẽ cực kỳ xấu xí, mười tuổi thì cũng phải cao ít nhất ba trượng, cơ thể thô kệch, như một con man thú.

Bản Tuyết thể thể chất phổ này, là do Vạn Sự Đạo Gia viết, tính chân thực của nó là không thể nghi ngờ.

Nhưng vấn đề là, Diệp Bình trông lại gầy gò yếu ớt, hoàn toàn không giống với ghi trong thư tịch.

Quan trọng nhất là, thần ma thể, là không thể tu hành được. Đó là người bị tuyệt mạch trời sinh, là người có nhục thân vô địch, nhưng không hề có pháp lực, lực khí huyết chính là pháp lực của bọn họ.

"Kỳ quái, thực sự là kỳ quái."

"Không lẽ tiểu sư đệ không phải thần ma thể? Là ta nhìn lầm?"

Tiêu Mộ Tuyết cau mày.

Hôm qua nàng kiểm tra nhục thân của Diệp Bình, thật sự phát hiện nhục thân của Diệp Bình rất mạnh, khí huyết thịnh vượng, chẳng khác gì một con mãnh thú.

Nhưng nàng cũng phát hiện ra, trong cơ thể Diệp Bình có linh mạch, thật sự là trái ngược với ghi chép trong thư tịch.

"Thôi, thôi, càng nghĩ càng đau cả đầu. Mặc kệ tiểu sư đệ là thể chất gì, dù sao cũng là chuyện tốt, hi hi hi!"

Tiêu Mộ Tuyết uống một hớp rượu, không thèm nghĩ nữa.

"Đi xem tiểu sư đệ thôi."

Tiêu Mộ Tuyết dịch người, định đi tìm tiểu sư đệ một chuyến.

Nhưng mà, cũng đúng lúc này, một phong thư chợt xuất hiện dưới chân nàng.

Nó cứ như tự nhiên xuất hiện từ không khí.

Tiêu Mộ Tuyết chẳng chút ngạc nhiên.

Chỉ khẽ phát tay, phong thư đã bay vào trong tay.

Mở thư ra, Tiêu Mộ Tuyết bình tĩnh đọc.

Một lát sau, nàng cau mày.

"Ma thần Cung lại hồi sinh? Ài, vất vả biết bao nhiêu mới nghỉ ngơi được có mấy năm, đã lại ra việc. Ma thần Cung chết tiết, sớm không đến muộn không đến, lại cứ tới ngay cái lúc quan trọng này."

Xem thư xong, nàng lầm bầm, lá thư trong tay hóa thành những đốm sáng, tiêu tán.

Thân ảnh Tiêu Mộ Tuyết đột nhiên biến mất tại chỗ, cứ như chưa từng xuất hiện ở nơi này.

Cùng lúc đó.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Diệp Bình phun ra một hơi trọc khí. Lúc này, hắn đã bước vào Luyện khí tầng hai.

Đúng vậy. Từ Luyện khí tầng một lên Luyện khí tầng hai, hắn vẫn chỉ mất có ba canh giờ.

Nhưng Diệp Bình biết rõ, có thể đột phá cảnh giới nhanh như vậy, không phải vì hắn có thiên phú tu hành, mà vì hai cái tiên khiếu trong cơ thể.

Đúng vậy, chính là hai cái tiên khiếu trong cơ thể.

Chỉ đến khi bắt đầu tu hành thật sự, Diệp Bình mới hiểu, hai cái tiên khiếu mình thức tỉnh được kinh khủng tới cỡ nào.

Chúng giống như hai cái máy gia tốc, khi hắn đã tọa tu hành, tiên khiếu cũng không ngừng hấp thu thiên địa linh khí.

Tốc độ tăng hơn hai lần so với tốc độ tu luyện bình thường.

Cũng chính vì vậy, Diệp Bình mới có thể chỉ trong ba canh giờ mà đột phá được một cảnh giới.

Hắn lập tức nhận ra đích tầm quan trọng của tiên khiếu.

Hắn rất kích động, cũng rất hưng phấn, đây mới chỉ là đã thông hai tiên khiếu thôi đó.

Nếu đã thông được cả ba nghìn sáu trăm tiên khiếu, vậy chẳng phải phi thăng luôn hay sao!

Không, không cần tới ba nghìn sáu trăm tiên khiếu, dù chỉ đã thông mười tiên khiếu thôi cũng đủ chết rồi.

Tốc độ tu luyện tăng gấp mười lần, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta hưng phấn không thôi.

Nhưng rất nhanh.

Diệp Bình nhận ra một vấn đề.

Một vấn đề khá là vướng víu.

Vấn đề này, chính là quản lý thời gian.

Một ngày mười hai canh giờ, mặc dù bây giờ mình có thể không ăn không ngủ, nhưng cũng chỉ có mười hai canh giờ mà thôi.

Hiện giờ mình muốn tu luyện kiếm đạo, vì nó là cơ bản để tạo dựng vị trí, không thể bỏ qua.

Mà đan đạo, là phương pháp hỗ trợ. Nhưng Lạc Trần sư huynh có nói, cực hạn của đan đạo cũng không thể coi thường.

Lại còn thứ quan trọng nhất, luyện cơ sở tu hành, đả tọa luyện khí. Nghĩ thử đi, dù kiếm thuật có mạnh, mà không có pháp lực đủ hùng hậu để chống đỡ, thì kiếm pháp có mạnh tới bao nhiêu cũng không dùng được.

Ba thứ này nhất định cần phải có cái chính và cái phụ, đồng thời cũng nhất định phải phân phối thời gian sao cho tốt, không thể để sót một cái nào cả. Hay là cứ đả tọa một canh giờ, rồi ngộ kiếm đạo một canh giờ?

Diệp Bình bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cách phân phối thời gian.

"Tu hành chính là chuyện quan trọng nhất. Dù kiếm thuật có mạnh, thì cũng phải có tu vi, nên mỗi ngày ít nhất đả tọa sáu canh giờ, chắc là đủ nhỉ?"

"Thuật kiếm đạo cũng rất quan trọng, là căn bản để xác định vị trí, hành tẩu tu tiên giới sau này, nên mỗi ngày ít nhất lĩnh ngộ kiếm đạo bốn canh giờ, chắc là đủ nhỉ?"

"Đan đạo thuật cũng rất quan trọng, thiên địa làm lô, nhật nguyệt làm đan, sau này hành tẩu tu tiên giới kiểu gì mà chả gặp được chút thiên tài địa bảo? Hai canh giờ chắc là đủ?"

Diệp Bình tập trung suy nghĩ, phân bổ thời gian trong ngày.

Chỉ mới tính sơ sơ, đã dùng hết cả mười hai canh giờ rồi!

Điều này làm Diệp Bình thấy ê răng.

Mới chỉ có tu hành, kiếm đạo, đan đạo, mà đã chiếm hết mười hai canh giờ, vậy còn Thái cổ thần ma thể thì sao? Ba nghìn sáu trăm tiên khiếu thì sao?

Sau này, các sư huynh còn tiếp tục truyền thụ những đạo pháp khác nữa chứ?

Tổng không có khả năng mười hai cái canh giờ biến thành mười ba cái canh giờ đi?

"Ài, nói tới nói lui còn là bởi vì ta tư chất quá kém, nếu là tư chất tốt điểm, chỗ nào cần phải như thế phiền phức, một ngày trong lúc đó liền có thể lĩnh ngộ ra kiếm ý tới."

"Ai, Diệp Bình à Diệp Bình, nguoi thế nào lại phế như vậy?"

Tâm tình Diệp Bình có chút phức tạp.

Lúc này vừa vặn lại là đêm khuya.

Xung quanh không có ai, hần đứng dậy, ngước lên nhìn trời cao, trong mắt đầy u buồn.

Có một điểm tốt, chính là.

Dù là Thái cổ thần ma thể, hay ba nghìn sáu trăm tiên khiếu, hay pháp luyện khí vô thượng, thì ba thứ này đều có thông qua hấp thu linh khí để trực tiếp lột xác.

Chỉ tiếc rằng, hiện giờ cách thu được linh khí duy nhất của Diệp Bình lại là thành thành thật thật đi đả tọa tu luyện.

Ba món kia thì không có cách.

Nếu mà nói thật ra, thì vẫn còn có thể luyện đan.

Nhưng Diệp Bình rất rõ ràng, mình bỏ ra ba bốn canh giờ, mới luyện ra được một viên đan dược. Nhưng hiệu quả của đan dược lại chẳng khác gì so với việc đi tu luyện ba bốn canh giờ.

Nếu đã tọa thu được nhiều linh khí, luyện đan cũng thu được nhiều linh khí như nhau, thì mắc gì ăn no rảnh rồi không có việc gì làm đi luyện đan?

"Bỏ đi, bỏ đi, không suy nghĩ nữa. Giờ chỉ còn cách đi bước nào hay bước nấy, chờ mai lại đi Tầng kinh các nhìn xem, có thư tịch nào có thể giải quyết phiền phức này hay không."

Diệp Bình lắc đầu, không muốn suy nghĩ nhiều, đi bước nào hay bước đó rồi tính tiếp.

Nếu thật sự vẫn không được thì sẽ đi Tầng kinh các, xem xem có thư tịch nào liên quan hay không.

Ví dụ như khả năng giúp thời gian trôi qua chậm hơn.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của Diệp Bình mà thôi.

Cho nên.

Bốn canh giờ sau.

Khi linh mạch thứ ba được dẫn thông, Diệp Bình cũng bước vào Luyện khí tầng ba.

Mở mắt ra.

Ánh sáng ban ngày sáng bừng trước mắt.

Diệp Bình phun ra một hơi trọc khí, sau đó đứng dậy, đi tới Tầng kinh các.

Hắn muốn đi Tầng kinh các tìm bí tịch, thử xem có thể tìm được thư tịch nào viết về thời gian hay không.

Mấy canh giờ sau.

Trong Tầng kinh các.

Diệp Bình lật xem khá nhiều thư tịch, nhưng không tìm ra được cái mình cần tìm.

Làm hắn cảm thấy hơi khổ não.

Nhưng mà sau khi nghĩ kỹ lại, những thứ liên quan tới thời gian đương nhiên phải là vật cực kỳ bất phàm, dù Thanh Vân Đạo Tông có là tông môn lãnh đời, thì cũng không có khả năng để bừa bí tịch tâm pháp loại này ở chỗ này.

"Thôi, để sau này hỏi đại sư huynh vậy."

Tuy trong lòng có hơi thất vọng, nhưng Diệp Bình không hề sốt ruột. Dù sao đây cũng chỉ là một hướng nghĩ của hắn, không có cũng là chuyện hiểu được.

Diệp Bình vừa ra khỏi Tầng kinh các.

Một bóng người xuất hiện.

Là tiểu sư tỷ Trần Linh Nhu.

Diệp Bình kinh ngạc, Trần Linh Nhu còn kinh ngạc hơn.

"Xin chào Linh Nhu sư tỷ."

Trông thấy Trần Linh Nhu, Diệp Bình lập tức hành lễ, hẩn tò mò...

"Là tiểu sư đệ à."

Không hiểu sao nhìn thấy Diệp Bình, trong lòng Trần Linh Nhu lại cảm thấy rất khoái trá.

"Tiểu sư đệ, ngươi tới đây làm gì?"

Trần Linh Nhu đi tới trước mặt Diệp Bình, vẽ mặt hài lòng.

"Sư đệ muốn tới Tầng kinh các để đi tìm ít tư liệu."

Diệp Bình thật thà trả lời.

"Tìm tư liệu? Đệ muốn tìm tư liệu gì? Đệ sư tỷ xem có giúp được đệ không."

Trần Linh Nhu có vẻ rất vui khi được giúp người khác.

"À, sư tỷ, là thế này. Đệ muốn xem thử coi có thư tịch nào về thời gian hay không, ví dụ như là làm chậm thời gian ấy."

"Nhưng mà hồi nãy đệ lật xem thư tịch, thì thấy không có cuốn nào viết về cái đó cả."

Diệp Bình đáp.

Trần Linh Nhu nhíu mày.

Khiến thời gian chậm lại á?

Đây là đạo pháp gì vậy?

Nàng nhanh chóng nhớ ra gì đó, vội nói.

"Tuy ta chưa hiểu lắm ý của đệ, nhưng mà ta nhớ tam sư huynh từng nói, có trận pháp có thể khiến thời gian trở nên chậm đi, nhưng mà ta không nhớ rõ lắm. Tiểu sư đệ, hay đệ đi theo ta, ta dẫn đệ đi tìm tam sư huynh."

Trần Linh Nhu nói.

Diệp Bình tức thì kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trò đùa gì đây? Làm chậm thời gian? Đệ chờ ta một chút

Dịch: Tiểu Băng

Thanh Vân Đạo Tông.

Diệp Bình đi theo Trần Linh Nhu tới chỗ ở của Vương Trác Vũ.

Thật ra Diệp Bình thuận tủy chỉ định tới Tầng kinh các để xem có tìm được thông tin gì liên quan hay không.

Dù sao có lẽ loại đạo pháp mà có thể khiến thời gian trở nên chậm đi vốn dĩ không phải là chuyện đùa.

Tất cả những thứ có liên quan đến thời gian cùng và không gian đều nhất định không phải là việc nhỏ.

Nên ngay từ đầu, Diệp Bình đã không hề có một kỳ vọng nào.

Nhưng nếu tiểu sư tỷ đã nhiệt tình như vậy, đương nhiên hắn cũng không nên từ chối, nên mới có chuyện đi theo Trần Linh Nhu tới đây.

"Vương sư huynh!"

"Vương sư huynh!"

Trần Linh Nhu đập cửa phòng.

Sau một lúc lâu, cửa phòng mở ra, Vương Trác Vũ thò đầu ra.

So với đại sư huynh Tô Trường Ngự, nhị sư huynh Hứa Lạc Trần, đại sư tỷ Tiêu Mộ Tuyết, và tiểu sư muội Trần Linh Nhu.

Tướng mạo của Vương Trác Vũ rất tầm thường, trông chẳng khác gì một người bình thường.

Nhưng Diệp Bình không dám coi thường vị tam sư huynh này. Dù sao người trông càng bình thường, thì e là thực lực càng mạnh, Diệp Bình gọi đây là quy luật có tên hung thủ không có khả năng có chứng cứ phạm tội.

Quan điểm này được rút ra từ các tiểu thuyết suy luận hắn đọc được, những người được miêu tả càng đơn giản, càng bình thường, càng không có động

cơ giết người thì thường thường lại càng là hung thủ.

Thông qua lý luận này, có thể rút ra kết luận, cao thủ tuyệt thế nếu đã mai danh ẩn tích sẽ không còn quan tâm tới danh lợi, khí chất và hình tượng đều sẽ có thay đổi, bởi vì bọn họ chỉ muốn sống cuộc sống giống người thường.

Như Tô Trường Ngự với Tiêu Mộ Tuyết thì không tính, vì hai người cũng muốn thay đổi khí chất của mình, nhưng tiếc là dù họ có cố gắng cỡ nào, cũng không che giấu được sự thật họ là cao nhân tuyệt thế.

Nhưng Vương Trác Vũ Vương sư huynh thì khác. Người này ngay trang trông cực giống người thường, nếu không phải mình cơ trí, e là đã bị Vương sư huynh qua mặt.

"Chuyện gì?"

Vương Trác Vũ trông có vẻ khờ khờ. Y thò đầu ra nhìn Trần Linh Nhu, sau đó nhìn lướt qua Diệp Bình, ánh mắt khó hiểu.

Mấy ngày nay, y đều dùng để chuẩn bị tham gia kiểm tra Trận pháp sư. Đây là lần đầu tiên y tham gia kiểm tra loại này. Y không muốn trở thành phế vật giống Hứa Lạc Trần, kiểm tra tới bảy lần mà không đậu, nên học cực kì chăm chỉ.

Nếu không có việc, y không muốn mọi người tới quấy rầy mình.

"Vương sư huynh, tiểu sư đệ định hỏi một chút về trận pháp thời gian. Muội nhớ hồi đó sư huynh từng nói hình như có loại này, huynh giải đáp cho hần đi."

Trần Linh Nhu nhiệt tình.

Nhưng Vương Trác Vũ nghe xong lại ngơ ra.

Thời gian?

Thời gian gì?

Muội đang nói cái gì thế?

Vương Trác Vũ ngơ ngác, nghe không rõ lắm.

Nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt Vương Trác Vũ, Diệp Bình vội lên tiếng.

"Vương sư huynh, chuyện là thế này. Đại sư huynh truyền thụ cho đệ phương pháp kiếm đạo, nhưng mỗi ngày ngộ đạo đã tốn quá nhiều thời gian, nên đệ đang nghĩ có cách gì có thể khiến thời gian trôi qua chậm đi một chút hay không. Đương nhiên nếu phức tạp quá hay phiền phức quá, thì thôi."

Diệp Bình mở miệng, mô tả vấn đề mình cần hỏi một cách đơn giản gọn gàng.

Hần nói xong.

Vương Trác Vũ càng ngơ ngẩn.

Khiến thời gian trôi qua chậm một chút?

Ngươi giống mặt với ta?

Nếu ta có thể khiến thời gian trôi qua chậm một chút, thì ta cần gì phải ngày nào cũng trốn miết trong phòng để đọc sách?

Ta cũng ước gì thời gian trôi qua chậm một chút đó.

Sao ngươi lại có thể hỏi ta vấn đề như thế này?

Sao loại vấn đề này lại do ngươi hỏi hả?

Vương Trác Vũ còn chưa kịp trả lời.

Tiếng Trần Linh Nhu đã vang lên.

"Vương sư huynh, muội nhớ huynh từng nói, có trận pháp có thể khiến thời gian biến chậm mà."

Trần Linh Nhu đầy hiếu kỳ nhìn Vương Trác Vũ.

Diệp Bình nghe thế, ánh mắt liền đầy mong đợi.

Còn Vương Trác Vũ thì choáng váng.

Ta nói như thế bao giờ?

Tiểu sư muội, người đừng có nói bậy!

Khoan đã...

Vương Trác Vũ chợt sững ra.

Y chợt nhớ tới cái gì đó.

Nhưng rồi y nhanh chóng chìm vào mộng mị.

Y nhớ ra rồi, quả thật y đã từng nói những lời này.

Nhưng nó chỉ là lý luận.

Vương Trác Vũ nhớ ra.

Đại khái là năm sáu năm trước, y đọc được một quyển thư tịch trận pháp đại đạo, do Thái Hoa đạo nhân mua từ thư quán về cho y xem.

Bản thư tịch đó chỉ là một quyển sách thuần về lý luận. Lúc đó sau khi xem xong, y đã vô cùng kinh hãi. Nhưng sau khi thật sự có hiểu biết về trận đạo, Vương Trác Vũ nhận ra quyển sách kia là vô cùng vớ vẩn.

Đúng là có trận pháp có thể khiến thời gian trở nên thông thả.

Nhưng vấn đề là, điều kiện của nó cực kỳ hà khắc còn chưa tính, mà nếu người không phải là đại sư trận pháp tuyệt thế, thì cơ bản là người không có khả năng bố trí ra được loại trận pháp này.

Chủ yếu là vì nó có liên quan đến vấn đề thời gian. Có thể nói nếu chỉ dùng thủ thuật che mắt thì chỉ là chuyện nhỏ. Khiến người cảm giác hình như là ban ngày, nhưng kỳ thực là đêm tối, loại trận pháp này rất đơn giản.

Nhưng nếu muốn khiến thời gian trở nên chậm đi, thì xin lỗi, y làm không được.

Không, e là cả tu tiên giới này cũng chẳng có ai làm được.

Sao người lại nghĩ là ta có thể làm được hả?

Tiểu sư muội, có phải muội quá nhập vai rồi không?

Chương môn bảo chúng ta giả làm cao thủ tuyệt thế, thì muội thật cho rằng bọn ta đều là cao thủ tuyệt thế thật à?

Cảm ơn đã được muội cất nhắc.

Trong lòng Vương Trác Vũ chửi mắng không ngừng.

Mấy ngày nay, y đều cắm đầu học trận pháp sư, thời gian vốn đã thiếu thốn, và một điểm chính nữa là, y không dám dạy Diệp Bình.

Tô Trường Ngự dám dạy, là bởi vì Tô Trường Ngự không biết xấu hổ.

Hứa Lạc Trần dám dạy, là bởi vì Hứa Lạc Trần càng không biết xấu hổ hơn cả Tô Trường Ngự.

Nhưng y thì cần da mặt.

Chỉ với tí trình độ của y, y thật sự xấu hổ không dám đi dạy Diệp Bình. Một người ngay cả kiểm tra trận pháp sư còn không đậu nổi, có tư cách gì đi thụ nghiệp truyền đạo?

Nên y mới từ chối việc dạy Diệp Bình trận pháp.

Nhưng không ngờ rằng, có một ngày, cò lại giao tới tay y!

"Vương sư huynh, nếu tiểu sư đệ đã là đệ tử Thanh Vân Đạo Tông chúng ta, thì chúng ta chính là người một nhà, huynh còn giấu riêng làm gì chứ?"

Giọng Trần Linh Nhu tiếp tục vang lên.

Khiến Vương Trác Vũ cực kì bối rối.

Lại nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Diệp Bình.

Nếu đến thế này mà mình còn từ chối, vậy chẳng phải đắc tội với tiểu sư đệ hay sao? Lỡ làm tiểu sư đệ bất mãn, bỏ đi rồi khỏi tông môn, chắc chương môn quất cho mình một trận quá!

Nghĩ vậy, Vương Trác Vũ nghiêng rặng, nói với Diệp Bình: "Đạo này sư huynh có việc bận, tạm thời không thể truyền thụ thuật trận pháp cho đệ. Nhưng nếu đệ đã có tâm học tập như vậy, thế thì, để ta đưa bản viết những điều tâm đắc của mình cho đệ, trong đó có trận pháp liên quan tới thời gian. Đệ cảm về nghiên cứu cho tốt. Nếu nghiên cứu ra, coi như đệ có thiên phú, còn nếu nghiên cứu không ra, thì đợi sư huynh làm xong việc của mình, sẽ tới tự mình dạy đệ."

Vương Trác Vũ nói.

"Đa tạ Vương sư huynh, sư đệ nhất định sẽ chăm chỉ nỗ lực."

Nghe quả thật có trận pháp về thời gian, trong lòng Diệp Bình cực kì vui vẻ, cúi đầu hành lễ với Vương Trác Vũ.

Vương Trác Vũ không đáp, đóng cửa lại, một mình ở trong phòng mà âu sầu buồn khổ.

"Tiểu sư muội a tiểu sư muội, muội hại thảm ta rồi."

"Ôi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây?!"

"Mình phải chạy đi đâu tìm trận pháp thời gian gì đó bây giờ?"

"Nếu có cái thứ ấy, thì mình đã dùng cho mình rồi!"

Trong phòng,

Vương Trác Vũ vô cùng lo lắng, không ngừng suy nghĩ, đi tới đi lui.

Chỉ nửa khắc sau.

Y chợt sững ra, vỗ đùi một cái.

"Đúng rồi, bây giờ mình sẽ viết ra ngay tại chỗ một phần cho hấn. Dù sao cũng phải kéo dài thời gian, chi bằng làm cho hoàn chỉnh một chút."

Vương Trác Vũ lập tức trở lại bàn học.

Y lấy ra một quyển thư tịch trống, là bản trắng để y tập vẽ trận pháp, ngắm nghĩ một hồi, sau đó đặt bút xuống viết.

Vương Trác Vũ viết chữ cực nhanh, một phần là vì nóng ruột, phần còn lại là vì các ý vẫn còn sót lại trong đầu.

Ký ức khi y nhìn quyển sách kia từ đó tới nay hãy còn mới mẻ, cứ ba đoạn viết lại, là thêm một đoạn lý giải của bản thân.

Còn chuyện Diệp Bình đọc có thể hiểu hay không. . .

Cái thứ như này mà nhìn cũng hiểu ra được à!!!

Nếu Diệp Bình có thể nhìn cái thứ này mà học được, y sẽ làm mất trận, nằm ngay ở đây cho Diệp Bình bày trận.

Cứ thế.

Viết một lèo mấy nghìn chữ mình tâm đắc, một canh giờ sau, Vương Trác Vũ đã viết xong.

Viết về hoàn tất.

Vương Trác Vũ cầm thư tịch, đẩy cửa phòng ra.

Ở ngoài cửa, Diệp Bình và Trần Linh Nhu đang yên lặng chờ đợi.

Cửa vừa mở ra, Diệp Bình lập tức nhìn chăm chăm với ánh mắt đầy chờ đợi.

"Tiểu sư đệ, đây là phần tâm đắc, là tâm huyết cả đời của sư huynh. Đệ đã là đệ tử Thanh Vân Đạo Tông ta, sư huynh cũng sẽ không giấu riêng với đệ. Nhưng nhớ kỹ sau khi đọc thuộc xong phải đốt ngay. Nếu bản tâm đắc này bị truyền ra ngoài, sẽ đưa tới tai họa lớn, đệ hiểu không?"

Vương Trác Vũ vô cùng nghiêm túc nói.

Nếu đã muốn giả bộ, y phải giả bộ cho hoàn chỉnh, mặc kệ ba bảy hai một luôn.

"Đa tạ sư huynh, đa tạ sư huynh."

Diệp Bình hơi kích động, dùng cả hai tay nhận lấy, không dám sai sót chút nào.

Vương Trác Vũ tiếp tục nói.

"Tiểu sư đệ, ngươi phải xem cho kĩ, nghiên cứu cho cẩn thận, không được nóng vội. Nếu như không hiểu, cũng không nên nóng ruột, chờ sư huynh rảnh rỗi, ta sẽ tới chỉ điểm cho đệ. Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, thì sư huynh còn có việc phải làm."

Vương Trác Vũ nói, tận lực khiến mình trông thật bình tĩnh.

"Sư huynh làm việc của mình đi, đa tạ sư huynh."

Diệp Bình cảm ơn Vương Trác Vũ lần nữa.

Hắn vừa dứt lời, cửa phòng Vương Trác Vũ liền đóng lại.

Trần Linh Nhu lên tiếng.

"Tỷ đã nói Vương sư huynh biết mà. Tiểu sư đệ, sau này đệ có cái gì không hiểu, thì cứ tới hỏi ta. Có lẽ ta cũng không biết, nhưng các vị sư huynh trong tông môn sẽ biết, đệ khỏi cần phải đi Tăng kinh các tìm cho tốn thời gian."

Trần Linh Nhu vừa cười vừa nói.

"Dạ, dạ, đa tạ Linh Nhu sư tỷ, ân tình lần này, khắc trong tâm khảm."

Nói thật lòng, thiện cảm Diệp Bình dành cho Trần Linh Nhu đã tăng lên vèo vèo. Tiểu sư tỷ này của hắn không chỉ diện mạo xinh đẹp mà tâm địa còn thiện lương.

"Không có gì, không có việc gì, ráng cố gắng lên, chờ đệ trở nên mạnh mẽ, sau này nếu có ai dám ăn hiếp ta, ta sẽ dựa vào đệ."

Trần Linh Nhu vui vẻ đùa.

"Linh Nhu sư tỷ cứ yên tâm, sau này nếu có ai dám ăn hiếp tỷ, dù chỉ là chửi một câu thôi, sư đệ cũng sẽ khiến hắn phải hối hận."

Tuy Trần Linh Nhu chỉ nói đùa, nhưng giọng của Diệp Bình lại vô cùng kiên định.

"Rất tốt, vậy sư tỷ không quấy rầy đệ tu luyện, đọc sách cho tốt, khỏi tiễn."

Nụ cười trên mặt Trần Linh Nhu càng thêm xán lạn.

Từ biệt Trần Linh Nhu, Diệp Bình đi ra sau núi, tâm tình dâng trào mở bản tâm đắc trận pháp ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Luyện khí tầng bốn, Phù Đồ Trận

Dịch: Tiểu Băng

Sau sườn núi Thanh Vân.

Trong lòng Diệp Bình hứng khởi.

Hắn cẩn thận từng li từng tí mở quyển bí tịch trong tay.

Quyển sách có vẽ rất mới, chả có chút vẽ cũ xưa nào.

Nhưng Diệp Bình biết, đây là tâm đắc Vương sư huynh mới viết ra, nên đương nhiên là mới tinh.

Mở nó ra.

Những hàng chữ xinh đẹp tuyệt trần đập ngay vào mắt.

Đầu tiên là bốn chữ lớn.

【trận pháp trên trời】

Trận pháp là gì?

Lấy vật làm dụng cụ bày trận, điều tiết linh khí trời đất, tạo ra sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, thế nào là trận pháp thật sự?

Trận pháp cũng có phân ra ba cảnh giới.

Lấy vạn vật làm vật bày trận, một cái nhấc tay, một bông hoa một cành cây, đều có thể làm vật bày trận.

Vạn vật đều có thể làm dụng cụ, cây cỏ đều có thể làm vật bày trận, vừa ra tay trận pháp như sấm sét, chính là đại sư trận pháp.

Đây là cảnh giới thứ nhất.

Lấy nhật nguyệt trong trời đất làm vật bày trận. Trong trận pháp nhất đạo, trận đồ và vật bày trận phải đi đôi tương xứng với nhau, vật bày trận càng cường đại, thì uy lực của trận pháp càng mạnh, trận đồ càng mạnh thì trận pháp càng hoàn thiện.

Trong trời đất, vật bày trận mạnh nhất chính là thiên địa nhật nguyệt, núi non giang hà. Trong trận pháp nhất đạo, bố cục được cả thiên hạ, bày mưu lập kế, quyết định kẻ sách, đây chính là trận pháp Thiên sư, người thì gầy gò yếu ớt, nhưng có thể giết được cả chân tiên dưới nhân gian.

Cái này là cảnh giới thứ hai.

Lấy bản thân làm trận.

Vạn vật làm trận thì sao?

Thiên địa làm trận thì sao?

Ta sẽ lấy vật mạnh nhất trong trời đất này làm vật bày trận.

Lấy bản thân làm trận, sẽ không có một kẻ hờ nào, tùy tâm sở dục, không còn bị hạn chế là sát trận hay khốn trận. Một trận lên, vạn trận hiển, lập tiên thiên bất bại, lập tiên thiên bất diệt, thiên địa hủ mà ta bất hủ, nhật nguyệt hủ mà ta bất hủ, chúng sinh hủ mà ta bất hủ.

Đây chính là cảnh giới thứ ba, thần trận sư.

- - -

Khúc đạo đầu chỉ hơn ba trăm chữ, nhưng khiến nhiệt huyết Diệp Bình sôi trào.

Lấy vạn vật làm trận.

Lấy thiên địa làm trận.

Lấy bản thân làm trận.

Xem đi, xem đi, xem đi.

Xem cái gì gọi là tông môn lánh đời đi.

Xem cái gì gọi là cao nhân lánh đời đi.

Người thường có thể viết ra loại tâm đắc như này hay không?

Không phải Diệp Bình thổi phồng, nhưng người thường có bảo hấn viết hấn cũng không biết viết.

Giờ phút này, trong lòng của Diệp Bình quả thực là dâng trào không gì sánh kịp.

Hắn mở tiếp trang tiếp theo, bắt đầu nghiêm túc học tập.

Lúc trước ở trong Tầng kinh các, Diệp Bình đã xem qua thư tịch về trận pháp, nhưng trong đó chỉ có kiến thức trận pháp cơ bản.

Nhưng cũng đã giúp hắn có được chút hiểu biết về trận pháp nhất đạo.

Cái gọi là trận pháp, nói một cách đơn giản, chính là dựa trên trận đồ, lấy ‘đồ vật’ bày ra, sau đó điều tiết thiên địa linh khí, để tạo ra sức mạnh không lồ.

‘Đồ vật’ này, chính là vật bày trận.

Trận đồ đại diện cho sự hoàn thiện của trận pháp, trận đồ càng hoàn thiện, sơ hở của trận pháp sẽ càng ít.

Vật bày trận đại diện cho hạch tâm của trận pháp. Vật bày trận càng mạnh, thì uy lực của trận pháp càng mạnh.

Nhưng mà, thứ khiến Diệp Bình khiếp sợ.

Là trong bản tâm đặc Vương sư huynh đưa cho hắn, cả ba loại trận pháp chi đạo, đều không dùng tới vật bày trận.

Phải biết rằng muốn có trận đồ không khó, nhưng vật bày trận thì cực kỳ trân quý.

Nói cách khác, nếu hắn học được trận pháp chi đạo này, không cần phải đi mua vật bày trận.

Trên đời có chuyện gì khiến người ta phiêu sương hơn cái này không?

Cổ bình tĩnh lại.

Diệp Bình mở tiếp trang sau.

Một mớ chữ rơi vào trong mắt.

【 vạn vật trận pháp 】

Bốn chữ đọc thấy, càng làm Diệp Bình kích động hơn.

Diệp Bình xem thật kĩ lưỡng.

Mỗi một chữ đều đọc vô cùng nghiêm túc, mỗi một chữ đều cẩn thận suy nghĩ.

Một canh giờ sau.

Diệp Bình mới hiểu được Vương sư huynh đã đưa cho mình một quyển tâm đặc xuất chúng như thế nào.

Bước đầu tiên đã là vạn vật đại trận.

Lấy thế gian vạn vật làm vật bày trận.

Một cành cây một ngọn cỏ, đều thành trận.

Nhưng Diệp Bình hiểu, viết tâm đặc chỉ làm vài nét bút vô cùng đơn giản, nhưng nếu muốn làm thành thật, thì cực kỳ gian nan.

Bởi vì muốn làm được một bước này, nhất định phải thức tỉnh ‘trận phù’.

Cái gọi là trận phù, chính là vật ‘môi giới’ của vạn vật đại trận.

Trận phù tổng cộng có ba nghìn sáu trăm cái, đối ứng với các loại biến hóa của thiên địa vạn vật.

Những trận phù này, cũng có thể hiểu là ‘phù tự’.

Thiên, địa, nhật, nguyệt, sơn, xuyên, hà, lưu, thảo, mộc, tinh, hoa.

Tổng cộng có ba nghìn sáu trăm cái trận phù.

Có thể dùng đơn lẻ, cũng có thể kết hợp vào với nhau, diễn biến ra vô số trận văn.

Từ đó mới có thể thật sự làm được cái gọi là ‘vạn vật đều thành trận’.

Đến lúc này, Diệp Bình mới hiểu được, thứ Vương sư huynh trông cực kì bình thường kia truyền thụ cho mình là một bản tâm đặc cao thâm hàng đầu.

Kiểm đạo Đại sư huynh truyền thụ cho mình đã được giản lược đến mức tối giản.

Đan đạo nhị sư huynh truyền thụ cho mình cũng vậy.

Nhưng trận pháp chi đạo tam sư huynh truyền thụ cho mình lại đầy rẫy huyền ảo.

Trong bản tâm đắc có ghi chú thích của tam sư huynh. Rằng ba nghìn sáu trăm trận phù, nắm giữ cực kì khó, không thể nóng vội, chỉ có thể thử tìm hiểu chúng, linh ngộ được cái nào thì được cái đó.

Diệp Bình tự mình tìm tòi suốt mấy canh giờ.

Cuối cùng hắn cảm thấy đã hòm hòm, mới giấu bản tâm đắc vào trong lòng.

Sau đó bắt đầu giác ngộ trận phù.

Dựa trên trận đồ ở trong bản tâm đắc, hắn lấy kiếm vẽ ra đồ hình, sau đó xếp bằng ngồi ở giữa trận đồ. Linh khí từ trong linh mạch của hắn tuôn ra, tràn vào trong trận đồ.

Chúc long tiên khiếu không ngừng phóng thích linh khí, duy trì hiệu quả của trận đồ.

Diệp Bình bắt đầu chuyên tâm giác ngộ.

Ở một chỗ khác.

Vương Trác Vũ ngồi bên bàn học.

Dưới ánh nến, y nhìn quyển sách trên tay, trong mắt đầy khát vọng.

"Ài, nếu mình nắm được trận phù thì tốt biết chừng nào. Ba nghìn sáu trăm trận phù, đừng nói nắm được mười loại hai mươi loại, chỉ cần nắm được một cái thôi, là mình có thể trở thành trận pháp sư, chẳng cần phải tham gia kiểm tra."

"Đại sư trận pháp đệ nhất Thanh Châu, cũng chỉ nắm được có một trận phù mà thôi, hơn nữa còn là trận phù chữ 'dưỡng', chỉ có thể bố trí dưỡng sinh trận, nhưng mà chỉ cần vậy, ông ấy cũng đã là khách quý của vô số cường giả Thanh Châu."

Vương Trác Vũ vô cùng cảm khái.

Quyển sách trên tay y, có tiêu đề là 'ba nghìn sáu trăm trận phù lục'.

Trận pháp nhất mạch, cũng có phân chia tư chất, nhưng tư chất của trận pháp nhất mạch không phải là ngộ tính, mà là 'trận phù'. Nắm giữ được trận phù chẳng khác nào nắm giữ được hạch tâm của một loại trận pháp, bởi vì mỗi một loại trận phù đều tự có trận đồ riêng của mình, mà trận pháp có thể tăng cường tương ứng.

Nói ví dụ như trận phù chữ 'dưỡng', nếu nắm giữ được trận phù này, là có thể thu được loại trận đồ về 'dưỡng', như dưỡng sinh, dưỡng thể, dưỡng sủng, vân vân.

Đồng thời có thể bố trí một ít đại trận dưỡng sinh, có thể làm tăng thêm, cải tạo tuổi thọ, cũng có thể dưỡng cơ thể. Dù người chỉ là một tu sĩ tầm thường, nhưng nếu có đại sư trận pháp dùng trận phù chữ 'dưỡng', lập trận 'dưỡng' thân người.

Thì từ phạm thai cũng có thể biến đổi thành linh thể.

Đây là chỗ khủng bố của trận pháp, cũng là chỗ khủng bố của trận phù.

Chỉ cần có thể nắm giữ một trận phù, là có thể trong nháy mắt trở thành nhân vật phong vân của Thanh Châu, của các đại cường giả. Dù có là Tứ Quý đạo nhân thì cũng sẽ coi người là thượng khách, chỉ vì những thứ không thể tưởng tượng được mà trận pháp có thể làm ra.

Nhưng đúng lúc này, Vương Trác Vũ bỏ quyển sách trên tay xuống, lẩm bẩm.

"Nếu quả thật có thể nắm giữ được trận phù, thì nên chọn loại trận phù nào?"

Vương Trác Vũ bắt đầu tự mình méo mó, mỗi khi y rảnh rỗi không biết làm gì, thì đều thích tự tưởng tượng.

"Trận phù thời gian không?"

Vương Trác Vũ suy tư.

Y nhanh chóng đổi mặt.

Trong ba nghìn sáu trăm trận phù, không hề có phân chia cao thấp, bởi vì nếu phát huy thỏa đáng mỗi loại trận phù đều sẽ mang tới hiệu quả thần kì. Nhưng dù là vậy, trận pháp nhất mạch vẫn liệt ra Thập đại trận phù.

Trận phù thời gian chính là cái xếp hàng thứ nhất. Bởi vì đại trận thời gian không giống bình thường, nếu có tuyệt thế đại sư trận pháp bày thời gian đại trận, thì ở trong trận một năm, sẽ chỉ bằng ở ngoài trận một ngày. Người thử nghĩ xem, nó kinh khủng tới mức nào?

Thời gian một trăm năm, đủ cho người nghiên cứu ra bao nhiêu thứ? Mà cho dù người không nghiên cứu, để người luyện kiếm, thì luyện một trăm năm, dù có là Tô Trường Ngự cũng có thể trở thành kiếm đạo cao thủ ấy chứ!

Nên Vương Trác Vũ cảm thấy suy nghĩ của mình đáng xấu hổ.

Y cứ như một thư sinh còn chưa thi cử, mà đã lo nghĩ xem sau này làm hoàng đế, mình sẽ làm cái gì.

Nhưng Vương Trác Vũ cũng tỉnh táo lại rất nhanh. Y nhìn ra xa, về phía sau sườn núi Thanh Vân. Y không nhìn thấy được nơi đó, chỉ nhìn về hướng nó mà thôi.

"Tiểu sư đệ à tiểu sư đệ, đệ nhất định đừng oán trách sư huynh. Sư huynh cũng là bị buộc bất đắc dĩ mà thôi. Nhưng mà đệ yên tâm, chờ sư huynh thông qua kỳ kiểm tra trận pháp sư, sư huynh nhất định sẽ dạy trận pháp cho đệ thật tốt."

Vương Trác Vũ thì thào.

Sau đó y không nói thêm gì nữa, quay đầu xuống tiếp tục đọc sách, nghiên cứu trận pháp đại đạo.

Thời gian trôi qua nhanh.

Trong nháy mắt, đã đến đêm khuya.

Diệp Bình ngồi một mình dưới vách núi.

Hắn đã giác ngộ hai canh giờ.

Nhưng vẫn không nhìn ra được cái gì.

Muốn giác ngộ ra trận phù, quả thực là khó hơn tưởng tượng.

Nhưng Diệp Bình vẫn giữ mình bình tĩnh, không hề suy nghĩ lung tung. Hắn hết lần này đến lần khác phác họa trận phù đồ.

Cứ như thế.

Mười canh giờ sau.

Diệp Bình phác họa ba mươi sáu lần trận phù đồ.

Trận phù không có xuất hiện.

Nhưng tu vi của hắn, thì đột phá lên luyện khí tầng bốn.

Dưới sự duy trì của chúc long tiên khiếu, Diệp Bình không cần phải đả tọa, mà có thể tự động tu hành.

Nếu hắn mà đả tọa, thì tốc độ sẽ còn nhanh hơn.

Nhưng mà, ngay khi Diệp Bình vừa mới đột phá lên luyện khí tầng bốn.

Một luồng gió mát.

Quất vào mặt.

Trong nháy mắt, trận đồ ở trong đầu, tỏa ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ta muốn báo danh tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu

Dịch: Tiểu Băng

Ở trong đầu.

Trận phù đồ tỏa ánh sáng.

Trong nháy mắt, ba ngàn sáu trăm trận phù hiện lên.

Những trận phù này như những hạt giống, được một lớp màng mỏng gì đó bọc quanh, một màu xám xịt.

Trận phù bay lơ lửng bên trong trận đồ.

Thiên, địa, nhật, nguyệt, sơn, xuyên, thảo, mộc, tinh, thần, huyết, sát, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ...

Đủ loại trận phù xuất hiện, nhưng cái hấp dẫn ánh mắt Diệp Bình nhất là cái có hai chữ ‘ thời gian ’.

"Chính là nó!"

Diệp Bình kích động, không nói một lời thừa nào, dùng ý niệm kết nối với trận phù thời gian.

Trong nháy mắt, trận phù thời gian chậm rãi xuất hiện trước mặt Diệp Bình.

Hai luồng sáng chiếu vào trận phù thời gian.

Trong nháy mắt, lớp màng mỏng tiêu tán, thay vào đó là ánh sáng chói ngời rực rỡ.

Quang mang lóa mắt, làm che mờ những trận phù khác.

Các trận phù quay trở về trong trận đồ, chỉ còn một mình trận phù thời gian là còn ở lại trong đầu Diệp Bình.

Một lượng tin tức khổng lồ hiện ra trong đầu hắn.

Là thông tin về trận đồ thời gian.

Tự bản thân trận phù thời gian có đại trận thời gian của nó, giải quyết được nỗi phiền hiện giờ của Diệp Bình.

Hai canh giờ sau.

Diệp Bình tỉnh lại từ trong giấc ngộ.

Hắn nở nụ cười, cả người cực kỳ hưng phấn.

Hắn đã ngộ ra trận đồ thời gian.

Trận phù thời gian tặng cho hắn hai loại trận đồ.

Một loại là trì hoãn thời gian, một loại là gia tốc thời gian.

Gia tốc thời gian, là ở trong trận một ngày bằng ở ngoài trận mấy ngày.

Trì hoãn thời gian, là ở trong trận mấy ngày, bằng ở ngoài trận một ngày, có thể dùng để thúc được liệu mộc nhanh, hoặc để gia tốc thời gian trị thương thể.

Diệp Bình tạm thời chưa dùng được gia tốc thời gian, nhưng hắn biết môn đạo pháp này rất có ích với mình, chỉ là hiện giờ chưa dùng tới mà thôi.

Còn trì hoãn thời gian, chính là thứ Diệp Bình đang cần nhất.

Một ngày chỉ có mười hai canh giờ.

Lĩnh ngộ kiếm đạo, đan đạo, rồi bây giờ còn có thêm trận đạo, đòi hỏi cần phải có rất nhiều thời gian.

Nhưng tu hành vẫn là cái quan trọng nhất, phải bỏ nhiều thời gian nhất dành cho tu hành.

Tuy rằng trong cơ thể đã đã thông được hai cái Chúc Long tiên khiếu, có thể tự động tu hành, nhưng nếu có thể tiếp tục đã thông được thêm, thì tốc độ tu hành sẽ tăng lên rất lớn.

Nhờ hai cái Chúc Long tiên khiếu, từ luyện khí tầng ba lên luyện khí tầng bốn mà chỉ mất có mười mấy canh giờ.

Nếu tiếp tục đã tọa tu hành, đã thông được thêm tiên khiếu, không chừng chỉ cần sáu canh giờ là có thể đột phá được rồi.

Bây giờ thì tuyệt rồi, có được trận phù thời gian, ít nhất có thể giải quyết sự bối rối vì thiếu thời gian hiện giờ.

Hung phấn xong.

Diệp Bình lập tức dùng linh khí, khắc ra thời gian đại trận.

Trong nháy mắt, lấy hấn làm trung tâm, thời gian trong phạm vi khu vực nửa thước xung quanh hấn bắt đầu chậm lại.

Diệp Bình có thể nhận ra rất rõ, rằng thời gian đã chậm hấn đi.

Nhưng đây chỉ là cảm giác khi ở trong trận pháp, ở bên ngoài không bị ảnh hưởng gì.

Diệp Bình không đi tu hành, mà im lặng quan sát thời gian trôi qua.

Hai canh giờ sau.

Diệp Bình vung tay, trận pháp tiêu tán.

Hấn nhìn sắc trời, nhanh chóng tính ra được đại trận thời gian đã làm chậm thời gian cho hấn được bao lâu.

Hấn ở trong trận hai canh giờ.

Nhưng mà ở ngoài trận chỉ trôi qua có một canh giờ.

Có nghĩa là, nếu hấn ở trong trận một ngày, thì hấn sẽ có được tới hai mươi bốn canh giờ.

Nhưng Diệp Bình biết, tốc độ tu hành sẽ không vì thời gian trì hoãn mà tăng nhanh.

Đúng thế. Trận pháp thời gian chỉ có thể trì hoãn thời gian, chứ không thể thay đổi linh khí vật chất.

Hiệu quả mình tu luyện trong trận pháp một ngày, cũng chỉ bằng tu luyện ngoài trận pháp một ngày mà thôi, chẳng có gì khác cả.

Nhưng nếu mình ngộ đạo trong trận pháp một ngày, thì hiệu quả đạt được sẽ hoàn toàn khác với việc ngộ đạo ngoài trận pháp một ngày!

Nói một cách đơn giản.

Trận pháp thời gian mình bố trí chỉ thích hợp để ngộ.

Nhưng vậy là đã đủ.

Mỗi ngày bỏ ra sáu canh giờ đi ngộ đạo, sẽ bằng ngộ đạo mười hai canh giờ.

Còn lại sáu canh giờ sẽ dùng để tu hành, hoàn toàn không ảnh hưởng tới kế hoạch của mình.

Hơn nữa khi tu vi của mình tăng tiến, khả năng trì hoãn thời gian của trận pháp thời gian sẽ ngày càng mạnh.

Ở trong trận một năm, bằng ở ngoài trận một ngày cũng không thành vấn đề.

Khuyết điểm duy nhất chính là, cần phải tiêu tốn rất nhiều linh khí để duy trì trận pháp.

Hai cái Chúc Long tiên khiếu miễn cưỡng cũng làm được, nhưng nếu muốn tăng tỉ lệ thời gian, thì chút linh khí đó là không đủ.

Linh khí!

Linh khí!

Linh khí!

Nói tới nói lui, vẫn là liên quan tới linh khí.

Rèn luyện Thái Cổ Thần Ma thể cần phải có linh khí.

Ba ngàn sáu trăm vô thượng tiên khiếu cần phải có linh khí.

Pháp luyện khí vô thượng cần phải có linh khí.

Luyện đan cần phải có linh khí.

Trận pháp cần phải có linh khí.

Cũng may phương pháp kiếm đạo đại sư huynh truyền cho không đòi hỏi linh khí.

Nghĩ tới đây, Diệp Bình chợt hiểu ra, vì sao trong thứ tự pháp tài lữ địa, chữ tài lại được đặt ở vị trí thứ hai.

Nếu không có đủ linh khí.

Thì dù ngươi có học được tâm pháp vô thượng, vậy thì sao?

Tu hành với tốc độ rùa bò?

Bỏ năm trăm năm hoặc một ngàn năm? Chờ thần công đại thành mới trở ra?

Tu tiên kiêu này thì còn có ý nghĩa gì nữa.

"Được, chờ sau này xuống núi, phải nghĩ cách kiếm thật nhiều tiền, mới không bị lãng phí."

Diệp Bình trầm nghĩ.

Tuy bị thiếu hụt linh khí, nhưng Diệp Bình cũng chỉ cảm thán một chút mà thôi, chứ không hề oán giận. Dù sao bây giờ hắn cũng chỉ là một người mới, chỉ cần ở trong tông môn học cho thật tốt, sau này xuống núi còn lo gì không có thành tựu!

Nghĩ thế, Diệp Bình tiếp tục bố trí đại trận, bắt đầu tiếp tục ngộ kiếm.

Thiên Hà kiếm pháp vẫn còn chưa ngưng tụ được kiếm thế.

Đã sắp được nửa tháng rồi, nếu để đại sư huynh biết, chắc sẽ nói mình lười biếng.

Nghĩ tới đây, Diệp Bình tiếp tục bắt đầu ngộ.

Cứ như thế, mấy ngày trôi qua.

Tiên Võ kỷ nguyên, ngày hai mươi tháng tư.

Thanh Vân sơn mạch.

Ba bóng người phá vỡ sự yên tĩnh của nơi này.

Tô Trường Ngự vô cùng khoái trá, tay cầm một thanh phi kiếm, không ngừng ngắm nghía.

Thái Hoa đạo nhân nét mặt bình tĩnh, bước đi trong núi, không nói một lời.

Hứa Lạc Trần thì cả người thất hồn lạc phách.

Chuyến xuống núi lần này, Hứa Lạc Trần đã hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là ếch ngồi đáy giếng.

Năm vạn lượng.

Năm vạn lượng hoàng kim.

Một bức tranh của tiểu sư đệ bán được tới năm vạn lượng hoàng kim!

Khi biết được sự thật này, lòng Hứa Lạc Trần đau như đao cắt.

Thái Hoa đạo nhân với Tô Trường Ngự không đánh y nữa.

Nhưng chính Hứa Lạc Trần lại tự tát mình mười mấy cái.

Bởi vì bức tranh vẽ y chả đáng lấy một đồng.

Chưong quỹ Thập Lượng Kim khi nhìn thấy bức họa đó thì mắt đỏ cả lên, lâm bảmb đòi giết chết y.

Nếu không phải y che mặt, chắc đã không phải chết vì bị Thái Hoa đạo nhân và Tô Trường Ngự đánh, mà chết vì bị chưong quỹ đánh.

Một bức họa vốn giá trị vạn kim mà qua tay y đã biến thành phế phẩm.

Một vạn kim.

Một vụn kim.

Hứa Lạc Trần đã từng tưởng tượng cảnh cuộc sống của mình khi có một trăm lượng hoàng kim.

Một trăm lượng hoàng kim, Hứa Lạc Trần ngẩn ra cả mấy canh giờ mới bình tĩnh lại được.

Một vụn lượng hoàng kim là cái khái niệm gì?

Không phải mình sẽ lên đời luôn sao!

Mua cho mình một cái đàn lô, mua cho sư huynh một thanh phi kiếm, phát dương quang đại, tái lập huy hoàng?

Đáng tiếc, tất cả đã bị mình làm hỏng.

Y rất là khó chịu.

Hứa Lạc Trần thất hồn lạc phách cả mấy ngày, tới lúc này trong đầu vẫn còn ngơ ngẩn.

Nhưng mà, ngay lúc này.

Một nhóm người bỗng nhiên xuất hiện.

Trong chớp mắt, Tô Trường Ngự giấu ngay phi kiếm đi. Thanh phi kiếm này có thể phóng to ra, cũng có thể thu nhỏ lại chỉ bằng cỡ bàn tay.

Thái Hoa đạo nhân cũng từ trong suy tư tỉnh lại.

Về cảnh giác nhìn qua phía cách đó không xa.

Khi nhìn thấy rõ những người kia, nét mặt Thái Hoa đạo nhân sầm xuống.

"Ai da, đây chả phải Thái Hoa đạo hữu sao? Đúng là có duyên ha."

Cách đó không xa.

Một nhóm người xuất hiện.

Đi đầu là một lão giả, dẫn theo bảy tám thiếu niên tuổi chừng đầu hai mươi, đang đi trong đường núi.

Những người này đều mặc áo bào trắng, là đệ tử của một tông môn khác.

"Bạch Linh Tông."

Tô Trường Ngự khẽ nhủ mày, hẩn đứng cạnh Thái Hoa đạo nhân, nét mặt cao ngạo nhìn đám người kia.

Lúc này, dù Hứa Lạc Trần có vẻ không vui, nhưng sau khi nhìn thấy đám đệ tử Bạch Linh Tông, thì cũng cố ép mình phải tươi tỉnh lại.

"Trùng hợp ghê, không ngờ ở trong cái nơi sơn dã này mà cũng gặp được Trần chương môn."

Thái Hoa đạo nhân cười khế, chỉ nghe qua giọng điệu, cũng biết quan hệ của hai người chẳng hề tốt đẹp gì.

"Ha ha ha ha, chủ yếu còn là ngự kiếm phiền quá, thỉnh thoảng cũng muốn thử nghiệm cảm giác cuộc sống của một tu sĩ bình thường thôi."

"Thái Hoa đạo nhân, sao ngươi vẫn còn ở nơi này vậy? Không tới thành Ngân Hạnh bọn ta tham gia đại hội kiếm đạo?"

Trần chương môn của Bạch Linh Tông cười to, nét mặt đầy đắc ý.

Thái Hoa đạo nhân còn chưa kịp mở miệng.

Trần chương môn đã lại nói tiếp.

"Nga, ta quên, Thanh Vân đạo tông các ngươi vẫn còn chưa có tấn cấp tam phẩm, có muốn tham gia đại hội kiếm đạo ở thành Ngân Hạnh cũng không được."

"Nhưng mà cũng không sao đâu, cố gắng phấn đấu thêm tám năm mười năm nữa, thế nào cũng sẽ tấn cấp được lên tam phẩm. Đương nhiên nếu như Trường Ngự có thể nâng cao kiếm thuật của mình lên thêm một chút, đi tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu, tiến vào một trăm thứ hạng đầu, thì có thể tấn cấp tam phẩm sớm hơn đó."

"Trường Ngự à, không phải sư bá nói gì ngươi, có vẻ ngoài đẹp đẽ như vậy để làm cái gì hả? Cũng đâu thể làm cơm ăn, lo học kiếm đạo cho chăm vào,

nếu không vào được một trăm hạng đầu, ít nhất cũng phải vào được ba trăm hạng đầu chứ đúng không? Nếu không chả phải làm mất hết mặt mũi sư phụ người hay sao? Năm đó dù gì sư phụ người cũng được coi là tuần kiệt kiếm đạo nổi danh của giới kiếm đạo Thanh Châu chúng ta đó! "

Trần chương môn dùng một giọng điệu quái gở giáo dục Tô Trường Ngự, tiện đà còn trào phúng cả Thái Hoa đạo nhân.

Tô Trường Ngự khẽ nhủ mày, nhưng hắn không hề cãi lại, cũng không nói gì thêm, một là bởi vì đối phương nói không sai, hai là vì tính hắn vốn không thích cãi nhau với ai cả.

Nhưng Tô Trường Ngự không nói lời nào, không có nghĩa là Thái Hoa đạo nhân cũng không nói.

"Trần chương môn nói rất đúng, nhưng mà Trần chương môn cũng phải cố gắng thật nhiều nha, đừng có giống như lần trước nữa, tự tin mười phần, nhưng mà cả môn phái chả có lấy một người nào vào được năm trăm hạng đầu cả. Trường Ngự tuy cũng chỉ bình thường, nhưng mà ít nhất cũng tiến vào một trăm hạng đầu á."

Thái Hoa đạo nhân khẽ cười, chọc lại.

Trần chương môn nghe vậy, cười văng lên.

"Thái Hoa đạo hữu nói đúng lắm, nhưng mà lần này Bạch Linh Tông chúng ta rất là may mắn, thu được một đệ tử có tư chất cực tốt, chỉ mất có ba năm, đã lĩnh ngộ ra được Xuân Lôi kiếm thể, ăn đứt Thanh Vân đạo tông các người nha."

"A, đúng rồi, ta nghe nói Thái Hoa đạo hữu nhận một tên đệ tử chả biết ở đâu ra phải không? Thái Hoa đạo hữu à, nghe lời đạo huynh đi, đăng cấp tu sĩ chúng ta, dù có chết đói, cũng không thể hồ người ta chứ?"

"Ha ha ha ha, thôi, thôi được rồi, Thái Hoa đạo hữu, canh giờ cũng không còn sớm, ta không tiếp tục hàn huyên với người nữa, chờ đệ tử tông ta tiến vào một trăm hạng đầu, nhất định sẽ phát hạ thiếp, đến lúc đó mời người tới uống rượu mừng."

Trần chương môn câu nào câu nấy sắc lẹm, hoàn toàn không cho Thái Hoa đạo nhân một chút cơ hội nào, châm chọc xong là bỏ đi ngay, đám đệ tử đi theo cũng cười vang ha ha.

Làm ba thầy trò vừa buồn vừa giận.

"Hừ, nếu không phải Bạch Linh Tông bọn chúng gặp may, chọn được một ngọn núi có linh mạch, Thanh Vân đạo tông chúng ta sẽ thua kém chúng sao!? Đúng là đồ tiểu nhân đắc chí! Đắc chí!"

Thái Hoa đạo nhân phát tay áo, tức giận mắng, rồi tiếp tục đi về Thanh Vân đạo tông.

Tô Trường Ngự vẫn im không nói, cũng không nhìn phi kiếm nữa, dáng vẻ trong lòng có tâm sự, bước theo sau Thái Hoa đạo nhân.

Hứa Lạc Trần còn đơn giản hơn, tiếp tục chìm vào trạng thái thất hồn lạc phách, đi như mộng du về phía Thanh Vân đạo tông.

Một đường lên tới đỉnh núi.

Tô Trường Ngự chợt lên tiếng.

"Sư phụ, con muốn báo danh tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu."

Thanh âm vang lên, giọng vô cùng kiên định.

Thái Hoa đạo nhân ngẩn người ngay tức khắc.

Ông nhìn Tô Trường Ngự, im lặng một hồi lâu mới hỏi.

"Chỉ bằng con?"

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chắn Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Sư phụ, không phải người nghĩ con rất yếu chứ

Dịch: Tiểu Băng

Không phải Thái Hoa đạo nhân có ý xúc phạm.

Mà là ông biết quá rõ Tô Trường Ngự được mấy cân mấy lạng.

Chỉ với chút bản lĩnh này, mà còn đòi đi tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu?

Không sợ bị mất mặt?

Cho tiểu sư đệ của mi đi thì còn được.

Thái Hoa đạo nhân nhìn Tô Trường Ngự, không biết nên nói gì.

Nhưng Tô Trường Ngự không hề thấy giận.

Hắn chỉ nhìn chăm chú vào Thanh Vân đạo tông, sau đó chậm rãi mở miệng.

"Sư phụ, người không nghĩ là con rất yếu đuối chứ?"

Giọng của hắn rất bình tĩnh, nhưng trong mắt đầy tự tin.

Thái Hoa đạo nhân hết hồn, đứng sững tại chỗ, Hứa Lạc Trần cũng tỉnh táo lại, nhìn Tô Trường Ngự với ánh mắt kinh ngạc.

"Ừm, thời gian qua con đã truyền thụ rất nhiều kiếm đạo cho tiểu sư đệ, sư phụ, làm phiền ngài báo danh cho con và tiểu sư đệ đi, tiện thể mua đồ ngon, chuẩn bị sẵn tiệc lớn, nghênh đón hạng nhất và hạng nhì Thanh Châu trở về."

Tô Trường Ngự bình tĩnh nói xong, thì đi thẳng vào trong tông, không hề quay đầu, để lại một bóng người cao ngạo.

Cả một hồi lâu sau, Hứa Lạc Trần mới từ từ lên tiếng.

"Cảnh giới gạt người cao nhất chính là gạt được cả bản thân mình. Sư phụ, ngài đánh thức sư huynh lại đi, nếu không cứ như vậy, sau này sư huynh xuống núi thế nào cũng bị người ta chặt đứt chân."

Hứa Lạc Trần giọng vô cùng nghiêm túc.

Thái Hoa đạo nhân cũng mất một hồi rất lâu sau mới hoàn hồn, có vẻ hơi khó chịu.

"Sư phụ, người đừng khó chịu, đại sư huynh là vậy đó, chắc là chỉ vì mới bị chọc trúng chỗ hiểm nên vậy thôi, ngài thức tỉnh một cái là được rồi."

Hứa Lạc Trần thấy Thái Hoa đạo nhân không nói, thì nói tiếp.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân lắc đầu.

"Không phải ta khó chịu vì chuyện đó, mà là vì Trường Ngự lại còn giả trâu bò ngay với cả vi sư, thế này thì sau này làm sao mà được!"

Thái Hoa đạo nhân lâm bầm, giọng đầy bất đắc dĩ, sau đó cũng đi vào Thanh Vân đạo tông.

Hiện giờ còn có rất nhiều việc cần phải xử lý.

Tranh Diệp Bình về, bán được năm vạn lượng hoàng kim.

Trong đó vì làm một thanh phi kiếm thượng phẩm cho Diệp Bình, đã tốn mất hai vạn lượng hoàng kim, còn lại ba vạn lượng, Thái Hoa đạo nhân đem đi đổi một ít linh thạch, còn lại thì giữ dưới dạng tiền giấy.

Linh thạch đương nhiên là để cho Diệp Bình, còn tiền giấy còn lại thì ông định dùng để xây dựng Thanh Vân đạo tông.

Không nói cái khác, ít nhất cũng phải sơn sửa, trang trí lại tông môn chứ!?

Sắp tấn cấp tam phẩm tới nơi rồi, nếu vẫn để tông môn rách nát thế này, còn ra thể thống gì!?

Chờ tấn cấp tam phẩm rồi, sẽ còn có nhiều thứ phải tốn tiền hơn nữa.

Nhưng mà Thái Hoa đạo nhân cũng biết, thời gian tới nếu Thanh Vân đạo tông có thể trở nên lớn mạnh, thì hết chín mươi chín phần trăm công lao chính là nhờ Diệp Bình, nên ông cũng nghĩ hết rồi, chờ Thanh Vân đạo tông tấn cấp tam phẩm xong.

Kiểm được thêm tiền, cộng với số tiền bán họa, sẽ đủ để trả cho Diệp Bình.

Nhưng việc cần làm trước mắt hiện giờ, chính là phát triển tông môn, đây là ước mơ cả đời của ông.

Thái Hoa đạo nhân đi rồi.

Chỉ còn lại một mình Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần không nói gì.

Y liếc qua sắc trời, sắp tối rồi, nên đi thẳng về phía sườn núi, trong lòng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, để lúc đó khỏi đến mức muốn khóc cũng không khóc được.

Chớp mắt, bảy ngày đã trôi qua.

Trong bảy ngày này, Thái Hoa đạo nhân vẫn luôn nghĩ tới tương lai sắp tới của Thanh Vân, chuẩn bị tất cả mọi việc từ to tới nhỏ.

Cũng trong bảy ngày này, Tô Trường Ngự không hề đi tìm Diệp Bình, mà là cầm phi kiếm thượng phẩm, cả ngày ngự kiếm phi hành trong Thanh Vân đạo tông. Thanh phi kiếm này là mua cho Diệp Bình, không phải Tô Trường Ngự thấy tiếc không muốn đưa, mà chỉ là muốn thử nghiệm thật đã khoái cảm khi ngự một thanh kiếm thượng phẩm phi hành mà thôi.

Về phần Hứa Lạc Trần, toàn bộ thời gian bảy ngày này, cả ăn ngủ nghỉ đều ở trên sườn núi, giống như gặp phải đá kích không thể nào chịu nổi, dù ai khuyên cũng không nghe.

Nhưng, vào ngày hôm đó.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Linh khí kinh khủng từ khắp bốn phương tám hướng vọt tới.

Từ trong cơ thể Diệp Bình vang lên một âm thanh nặng nề.

Mười linh mạch trong cơ thể đều mở rộng ra gấp đôi, sau đó toàn bộ ẩn giấu hết ở bên trong cơ thể.

Tu hành hai mươi lăm ngày.

Hắn đã hoàn thành đúc thân lần thứ nhất.

Không sai, chính là đúc thân lần thứ nhất.

Hai mươi lăm ngày này, Diệp Bình đã đột phá từ luyện khí tầng một lên tới luyện khí tầng mười.

Một leo cho tới lúc này, xông thẳng lên hoàn thành đúc thân luôn.

Vào giờ khắc này, Diệp Bình đã hoàn toàn hiểu được, pháp luyện khí vô thượng này cường đại đến mức nào.

Luyện khí tầng mười, chính là luyện khí cảnh viên mãn.

Nhưng mà sau khi đúc thân, linh mạch trong cơ thể sẽ mở rộng gấp đôi, tương đương có pháp lực hùng hậu gấp đôi người cùng cảnh giới.

Diệp Bình có một cảm giác, rằng chỉ cần dựa vào thiên tâm pháp này, hắn chỉ cần trùng tu một lần, mà còn mạnh hơn cả lúc hắn luyện khí tầng ba bốn lúc trước.

Mà đây mới chỉ là trùng tu một lần thôi đó.

Nếu trùng tu mười lần? Hai mươi lần? Năm mươi lần? Một trăm lần? Ba trăm sáu mươi lăm lần thì sao?

Diệp Bình không dám nghĩ nữa.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất là, người ở bên ngoài nhìn vào, chỉ nhìn thấy cảnh giới của hắn là luyện khí tầng một mà thôi.

Đây đúng là thủ đoạn cực tốt để mê hoặc kẻ địch.

Thử nghĩ, nếu mình trùng tu năm lần mười lần, thoát nhìn giống như vẫn chỉ là luyện khí tầng một, nhưng thực tế còn mạnh hơn cả tu sĩ trúc cơ, đánh một phát ại mà chịu được!?

Nghĩ tới đây, Diệp Bình không khỏi cảm khái tận đáy lòng.

Đại sư tỷ quả thực là cao nhân tuyệt thế.

Nhưng mà Diệp Bình đã quên mất một yếu tố, chính là thể chất của hắn không giống với người thường. Hắn tu luyện là Thái Cổ Thần Ma thể, bản thân tu hành bình thường đã vô cùng mạnh rồi, nay lại thêm trùng tu, có thể nói là mạnh còn thêm mạnh.

Cũng ngay lúc này, đột ngột trên bầu trời xuất hiện một tia sáng.

Sau đó một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Là đại sư huynh, Tô Trường Ngự.

Trên trời, Tô Trường Ngự mặc bào xanh, dưới chân đạp một thanh phi kiếm cũng màu xanh, đẹp như một kiếm tiên tuyệt thế, từ từ hạ xuống trước mặt Diệp Bình.

Chỉ nhìn vẻ ngoài này, đã làm Diệp Bình chấn kinh.

Tuy hẳn biết đây là thế giới tu tiên, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tô Trường Ngự ngự kiếm.

Bản thân Tô Trường Ngự đã có tướng mạo cực kỳ phù hợp làm kiếm tiên, nay còn có thêm phi kiếm dưới chân, càng biểu hiện bốn chữ kiếm tiên tuyệt thế vô cùng nhuần nhuyễn.

"Tiểu sư đệ, đạo này tốt chứ?"

Tô Trường Ngự cho phi kiếm từ từ hạ xuống, nét mặt bình tĩnh hỏi Diệp Bình.

"Đạo này rất tốt. Sư đệ kính chào đại sư huynh."

Diệp Bình phục hồi lại tinh thần, liền hành lễ.

"Đại sư huynh, đây là phi kiếm gì vậy? Là phi kiếm của sư huynh à?"

Hành lễ xong, Diệp Bình dời ánh mắt vào thanh phi kiếm màu xanh kia, trong mắt đầy hiếu kỳ.

Trước giờ chưa bao giờ thấy Tô Trường Ngự ngự kiếm, đương nhiên là hắn thấy tò mò.

"Không, không phải, trong trời đất này, không có phi kiếm nào xứng được với sư huynh. Phi kiếm này là thượng phẩm phi kiếm, tên là Nguyệt Pháp kiếm. Đại sư tỷ đã truyền cho đệ phương pháp luyện khí tuyệt thế, sớm muộn gì đệ cũng cần phải có một thanh phi kiếm, nhưng cân nhắc đến việc cảnh giới của đệ còn chưa đủ mạnh, nên đưa tạm trước một thanh thượng phẩm phi kiếm cho đệ dùng, để đệ khỏi phải ngay cả một món binh khí coi được cũng không có."

Tô Trường Ngự mở miệng, cố gắng giả trâu bò cho hoàn hảo.

Thanh thượng phẩm phi kiếm này, giá trị hai ngàn viên hạ phẩm linh thạch, là bảo vật quý báu nhất của cả Thanh Vân đạo tông.

Không phải Tô Trường Ngự hắn nói quá đâu, nếu như năm đó Thái Hoa đạo nhân mua cho hắn một thanh phi kiếm như vậy, thì trong đại hội kiếm đạo Thanh Châu hẳn đã có thể tiến vào ba trăm hạng đầu.

Nhưng Tô Trường Ngự cũng biết, dù có mang cả hắn đi bán, cả đời cũng không mua nổi thanh kiếm này.

Thượng phẩm phi kiếm mà!

Thanh Châu ngoài tam đại đạo tông, làm gì có tông môn nào dám mua cho đệ từ một thanh phi kiếm như này!?

Bây giờ này, giây nào khắc nào Tô Trường Ngự cũng thử nghiệm khoái cảm thanh phi kiếm này mang tới cho mình, nói thật lòng, thời gian được dùng nó càng nhiều, hắn càng khó mà dứt nó ra được.

Có mấy lần Tô Trường Ngự đã muốn đi tìm Thái Hoa đạo nhân, xin giao thanh phi kiếm này cho mình.

Nhưng cuối cùng hắn đều bỏ đi suy nghĩ không thực tế này.

Dù sao có câu là 'ngựa hay phải phối yên tốt', phi kiếm này mà rơi vào tay mình, thuần túy chỉ là bày biện mà thôi.

Còn không bằng đưa cho Diệp Bình, ít nhất Diệp Bình có thể phát huy được tác dụng của nó.

"Cho đệ?"

Diệp Bình kinh ngạc.

Hắn không ngờ, thanh phi kiếm này lại là đưa cho mình?

Chuyện này không khỏi cũng tốt quá!

Mình bắt quá chỉ là một đệ tử tập sự.

Ngay cả đệ tử tập sự mà cũng được phát thưởng phẩm phi kiếm?

Vậy nếu thành đệ tử chính thức, chẳng phải sẽ được phát linh khí phi kiếm?

Đúng là tông môn lánh đời!

Yêu rồi, yêu rồi.

"Chỉ là một thanh thưởng phẩm phi kiếm, có gì mà phải vui dữ vậy? Tiểu sư đệ, đệ phải nhớ thật kỹ lời của sư huynh, cường giả kiếm đạo thật sự, không phải dựa vào phi kiếm mà mạnh, mà là phi kiếm nhờ có đệ mới mạnh."

"Cũng như lúc này, nếu có người đưa cho ta một thanh tuyệt thế phi kiếm, sư huynh cũng sẽ không quan tâm, bởi vì người cường đại là ta, chứ không phải phi kiếm, dựa vào ngoại vật, thế nào cũng sẽ làm mình chìm vào mê muội, chỉ có tự mình mạnh mới là cái mạnh thật sự, đệ hiểu không?"

Giương mặt cao ngạo của Tô Trường Ngự lộ vẻ nghiêm túc.

Nói một tràng đạo lý lớn như vậy, ngay cả người nói là Tô Trường Ngự mà cũng thấy tin nữa.

Không thể không nói, nói về khả năng lừa dối tiểu sư đệ, Tô Trường Ngự cảm thấy mình càng ngày càng thuần thực.

"Sư đệ thụ giáo, đã như vậy, sư đệ không muốn thanh phi kiếm này nữa."

Diệp Bình mở miệng, trong mắt đầy kiên định.

Tô Trường Ngự nghe vậy thì bối rối.

Diệp Bình nhất định phải nhận thanh phi kiếm này, nếu không lỡ để Thái Hoa đạo nhân biết hắn muốn chiếm phi kiếm của Diệp Bình, ắt Thái Hoa đạo nhân sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tô Trường Ngự khê ho một cái.

"Cũng không cần như thế, đại hội kiếm đạo Thanh Châu sắp bắt đầu rồi, tu vi của đệ chỉ thường thường, dùng phi kiếm này coi như sẽ có chút ưu thế, cố gắng chiếm lấy một thứ hạng thật tốt cho tông môn đi."

Tô Trường Ngự nói thế.

Diệp Bình kinh ngạc.

"Đại hội kiếm đạo Thanh Châu?"

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tông môn lánh đời thật sự!

Dịch: Tiểu Băng

Diệp Bình kinh ngạc.

Hắn có nghe về đại hội kiếm đạo Thanh Châu hồi tham gia các đại hội thăng tiên.

Nhưng mà lúc đó, hắn còn chưa có cả tư cách bái nhập vào tiên môn, nên đương nhiên càng không có tư cách biết gì về đại hội kiếm đạo Thanh Châu.

"Không sai, chính là đại hội kiếm đạo Thanh Châu."

Tô Trường Ngự gật đầu.

"Sư huynh, đệ được tham gia sao?"

Diệp Bình thấy hơi không tin nổi.

Đại hội kiếm đạo Thanh Châu, nghe cái tên thôi cũng biết là ghê gớm.

Minh mới tu hành còn chưa được hai tháng nữa.

Để cho mình đi tham gia đại hội tầm cỡ này?

Lỡ bị thua, chẳng phải mất mặt lắm sao?

"Tiểu sư đệ, tu sĩ chúng ta, tiếc gì đánh một trận?"

"Cái này cũng sợ, cái kia cũng sợ, còn nói tu tiên đại đạo cái gì?"

Tô Trường Ngự nghiêm túc nói.

"Sư huynh, không phải đệ sợ hãi, chủ yếu là cảm thấy thời gian đệ tu hành lâu như vậy mà mới chỉ lĩnh ngộ được Tứ Lôi kiếm thế, Thiên Hà kiếm thế vẫn còn chưa lĩnh ngộ ra được hết, chỉ sợ làm hổ thẹn tông môn."

Không phải Diệp Bình sợ, loại đại hội như thế này sẽ không làm người tham gia mất mạng, trên cơ bản chính là điểm đến thì dừng, hấn chỉ là lo làm cho Thanh Vân đạo tông mất mặt.

Đây mới là phiền phức.

Nếu không thua thì thua, cũng có sao đâu.

Nhưng mà, lời này rơi vào tai Tô Trường Ngự lại vô cùng chói tai.

Cái gì gọi là mới chỉ lĩnh ngộ được có Tứ Lôi kiếm thế?

Cái này của người mới chính là đang hạ nhục toàn bộ kiếm tu Thanh Châu đó có biết không?

Là một gã từng tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu, Tô Trường Ngự hiểu biết rất rõ về đại hội kiếm đạo Thanh Châu.

Đúng là có thiên tài tham gia, nhưng những kẻ được gọi là thiên tài kia mà đứng trước mặt Diệp Bình, thì đều chỉ là vụn vặt.

Tô Trường Ngự nhớ tu sĩ đứng hạng nhất thời đó của hấn, cũng mới chỉ miễn cưỡng lĩnh ngộ được Hạ Lôi kiếm thế mà thôi.

Trong khi Diệp Bình lĩnh ngộ được hết cả Tứ Lôi kiếm thế, cỡ này qua đó chả phải là một đường mà đi hay sao!

Nhưng mà Tô Trường Ngự biết, có những lời nói không nên nói quá rõ ràng, cứ để tự Diệp Bình đi thể ngộ, bởi vì nói nhiều sẽ sai nhiều, còn không bằng không nói.

"Tiểu sư đệ đừng lo lắng, sư huynh cho đệ đi tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu, không phải yêu cầu người phải giành hạng nhất, mà chỉ muốn dùng cơ hội này để tôi luyện đạo tâm của đệ mà thôi."

"Cả ngày đệ đều ở đây luyện kiếm, ở đây chỉ có một vết kiếm, dù có ngộ ra thêm nhiều kiếm pháp kiếm chiêu nữa thì sao? Không có thực chiến, thì mãi cũng không thể phát triển được."

"Diệp Bình, đệ phải nhớ, yêu ma thật sự sẽ không đứng yên ở đó cho đệ tới giết, cũng sẽ không đứng đó chờ đệ thi triển hết mọi kiếm chiêu đệ biết rồi mới đầu vói đệ đâu."

"Đệ hiểu chưa?"

Tô Trường Ngự lại nói thêm một tràng đạo lý lớn, vang vọng văng vẳng trong tai Diệp Bình như tiếng chuông.

Thế là, Diệp Bình ngộ.

"Đại sư huynh, ta ngộ ra rồi."

Diệp Bình nghiêm túc mở miệng.

Hấn cảm thấy những lời Tô Trường Ngự nói hôm nay, mỗi chữ đều chẳng khác gì châu ngọc, mỗi câu chẳng khác gì vàng.

Cả ngày mình đều ngồi dưới vách núi ngộ kiếm đạo, ngộ đan đạo, ngộ trận.

Nhưng không đi thực tiễn, thì sẽ không bao giờ phát triển được, mãi mãi chỉ là biết về lý thuyết mà thôi.

Đúng vậy, dù kẻ địch có mạnh, nhưng ngay cả dũng khí xuất kiếm ra mà người còn không có, thì còn nói gì tới chuyện tu tiên đại đạo?

Thánh nhân dạy, do dự là sẽ bại trận.

Nghĩ tới đây, Diệp Bình hít sâu một hơi, nhìn Tô Trường Ngự.

"Đại sư huynh, sư đệ đồng ý tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu, không cầu thứ tự, chỉ cầu không hối hận."

Diệp Bình bị những lời nói của Tô Trường Ngự làm cho nhiệt huyết sôi trào.

Tô Trường Ngự trầm thờ phào nhẹ nhõm.

"Rất tốt, cuối cùng cũng có chút bộ dáng của một tu sĩ kiếm đạo."

"Nhưng mà, từ giờ tới đại hội kiếm đạo Thanh Châu, chỉ còn có hơn một tháng, trừ thời gian đi tới đó, thì đệ không còn bao nhiêu thời gian."

"Nghĩ tới việc trình độ tu hành của đệ còn thấp, sư huynh sẽ chỉ cho đệ một chút, đệ có đồng ý không?"

Tô Trường Ngự tiếp tục mở miệng, nhìn Diệp Bình.

"Sư đệ đương nhiên nguyện ý."

Tô Trường Ngự tự ra tay chỉ điểm cho mình, đương nhiên là Diệp Bình nguyện ý một trăm hai mươi phần trăm.

Được một kiếm tiên tuyệt thế tự tay chỉ điểm kiếm đạo cho mình, đổi thành ai mà không đồng ý!

"Được."

Tô Trường Ngự gật đầu, cầm Nguyệt Pháp kiếm, vạch một cái xuống đất.

Một vết kiếm mới xuất hiện.

Hắn nói.

"Tiểu sư đệ, bắt đầu từ ngày hôm nay, mỗi ngày đệ bỏ ra năm canh giờ để lĩnh ngộ vết kiếm này, trong vết kiếm này, sư huynh có để lại một chiêu kiếm pháp vô thượng."

"Nếu lĩnh ngộ được kiếm pháp này, thì sau tất cả kiếm chiêu trong thiên hạ ở trước mặt đệ đều sẽ hiện rõ sơ hở, nhưng muốn lĩnh ngộ chiêu kiếm pháp này, đệ phải bỏ ra năm canh giờ trong số bảy canh giờ còn lại để luyện kiếm."

"Không cần đệ phải luyện Tứ Lôi kiếm pháp, cũng không cần phải luyện Thiên Hà kiếm pháp, chỉ cần luyện những chiêu thức cơ bản, đâm, móc, bổ, quét, hắt, vung, chặn, chọc."

"Những ngày tới, thỉnh thoảng sư huynh sẽ lại tới tìm đệ. Nếu đệ có chỗ nào không hiểu, thì cứ hỏi, có hiểu không?"

Nét mặt Tô Trường Ngự nghiêm túc.

Hắn làm như vậy, không phải định lừa đảo Diệp Bình.

Mà vì hắn biết, nếu Diệp Bình tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu, nhất định sẽ giành được hạng nhất, đồng thời Diệp Bình cũng sẽ phát giác ra được những mảnh khóc của hắn.

Dù sao đối thủ tên nào cũng yếu gã như thế, mà mình lại mạnh như thế, dù có là đồ ngu thì cũng nhìn ra được là có vấn đề!

Cho nên Tô Trường Ngự mới bố trí một chiêu này, bảo Diệp Bình tiếp tục lĩnh ngộ kiếm chiêu mới. Tô Trường Ngự biết, nhất định Diệp Bình sẽ không thể nào lĩnh ngộ ra được, nhưng mà hắn đã nghĩ ra cách giải quyết rồi, tới lúc đó, hắn sẽ nói.

Đệ đã lĩnh ngộ ra rồi, chỉ là đệ không nhận thấy mà thôi.

Một câu này là có thể giải quyết vấn đề một cách hoàn hảo.

Nếu lỡ Diệp Bình thật lĩnh ngộ ra được thì sao?

Thì cũng đâu có sao!

Quá lắm thì sẽ lại chứng minh lần nữa Tô Trường Ngự hắn là một phế vật mà thôi, có cái gì mà ghê gớm! Minh vốn là phế vật mà, Tô Trường Ngự ta đã chối bao giờ đâu!

Cho nên, mặc kệ Diệp Bình có thể lĩnh ngộ ra được hay không, thì hắn đều sẽ nói là đã lĩnh ngộ ra rồi.

Dù sao lừa dối tiểu sư đệ là nghề của hắn.

Giống như mình đã nói, mặc kệ là nói bịa hay là nói thật, cứ lĩnh ngộ ra được là đủ chứng minh mình dạy dỗ không thành vấn đề, còn nếu lĩnh ngộ không ra, thì chính là do mi tư chất kém, mà nếu đã tư chất kém, mi còn định trách ai?

Mi phế vật như thế, định trách Thái Hoa đạo nhân à?

Cho nên, đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi. Dù Diệp Bình có thật sự giành được hạng nhất tại đại hội kiếm đạo Thanh Châu, thì chiêu kiếm mình truyền thụ cho hắn hiện giờ cũng có lợi.

Còn chuyện sau khi Diệp Bình trở thành hạng nhất kiếm đạo Thanh Châu rồi, có bị tông môn khác quấy đi hay không...

Chuyện này, trên đường đi, Tô Trường Ngự và Thái Hoa đạo nhân cũng đã bàn bạc với nhau.

Ý của Thái Hoa đạo nhân rất đơn giản, chỉ cần Thanh Vân đạo tông tấn cấp tam phẩm, là sẽ nói sự thật ra cho Diệp Bình biết.

Muốn đi hay ở sẽ do chính Diệp Bình quyết định.

Còn chuyện tiền bán tranh họa, Thái Hoa đạo nhân cũng sẽ tìm mọi cách trả hết lại cho Diệp Bình.

Nhưng mà có một điểm phải nhắc nhở, rằng Thanh Vân đạo tông thật sự đã dạy cho Diệp Bình rất nhiều, ít nhất Tứ Lôi kiếm pháp với Thiên Hà kiếm pháp là do Tô Trường Ngự hắn dạy đó!

Còn phương pháp luyện đan không độc nữa!

Vẫn là câu nói kia, không định nói gì lĩnh tỉnh thì đừng có nói, hãy nhìn kết quả đi thôi.

Diệp Bình luyện ra được đan, chứng tỏ thứ hắn được truyền thụ không hề có vấn đề gì.

Luyện không ra có thể trách tông môn, nhưng luyện có ra thì mi không thể trách tông môn được.

Chính vì đã nghĩ thông suốt điều này, nên Tô Trường Ngự chẳng có một chút sức ép tâm lý nào.

"Sự đệ tuân mệnh."

Nhìn vết kiếm mới trên đất, trong lòng Diệp Bình vô cùng kích hưng phấn, hắn chả có chút bị gượng ép nào cả.

"Được rồi, cất thanh phi kiếm này đi. Trong phi kiếm này có bốn trận pháp, trong đó có trận giúp có thể biến lớn thu nhỏ, chờ tới khi đệ trở thành luyện khí tầng một, thì rút pháp lực vào trong kiếm là có thể điều tiết lớn nhỏ, sư huynh còn có việc phải làm, đệ hãy lĩnh ngộ cho tốt, có thắc mắc gì thì đến tìm sư huynh."

Tô Trường Ngự nói xong, xoay người bỏ đi.

Còn Diệp Bình thì chăm chú nhìn vết kiếm kia, tiến vào trạng thái lĩnh ngộ.

Cùng lúc này.

Thanh Châu cảnh nội.

Dưới một thác nước, có một thanh niên đang đứng.

Hắn đang luyện kiếm trong thác nước, lực ép khủng khiếp của thác nước có vẻ chẳng tạo được ảnh hưởng gì tới hắn.

Trong lúc thanh niên không ngừng vung kiếm.

Chợt có một tiếng nổ rất to vang lên.

Cả thác nước bị đảo chiều, kiếm thế khủng khiếp cuộn cuộn cả mấy trăm thước xung quanh, những cây cỏ thụ che trời chấn động, chim chóc giật mình vỗ cánh bay lên.

Một lão giả mặc áo choàng đen xuất hiện, vô cùng bình tĩnh nhìn thanh niên kia.

"Gặp qua sư tôn."

Thanh niên nhảy ra khỏi thác nước, đi tới trước mặt lão giả.

"Minh Hạo, người có thể chỉ trong năm năm đã lĩnh ngộ được cả bốn kiếm thế của Tứ Lôi kiếm pháp, quả thật là có thiên phú kiếm đạo."

Lão giả nhìn thanh niên trước mặt, khen ngợi thật lòng.

"Tất cả đều là nhờ có sư phụ dạy tốt, nếu không nhờ có sư phụ, đồ nhi không thể nào chỉ trong năm năm mà lĩnh ngộ được Tứ Lôi kiếm thể."

Nam tử nói, giọng vô cùng cung kính.

"Ừ, nhưng ngươi cũng đừng nên tự mãn. Tuy tạo nghệ kiếm đạo hiện giờ của ngươi đã được coi là Thanh Châu đệ nhất nhân, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, mục tiêu của ngươi không phải chỉ là một cái Thanh Châu nho nhỏ, mà là Học phủ mười nước, chỉ khi ngươi vào được Học phủ mười nước, mới được coi là tu sĩ thực thụ."

"Gần đây vì sư nhận được tin, Học phủ mười nước lại sắp chiêu sinh khóa mới, nhưng muốn vào được Học phủ mười nước, ngươi phải tham gia Tấn quốc học xã trước, giành vị trí hạng nhất đại hội kiếm đạo Thanh Châu chính là cách tốt nhất để gia nhập vào Tấn quốc học xã, ngươi nhất định phải càng chăm chỉ hơn, không được tự đại tự mãn."

Lão già chậm rãi lên tiếng dạy bảo.

Sau đó lão khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

"Sư phụ, đồ nhi luôn có một chuyện nghĩ hoài không rõ, không biết sư phụ có thể giải đáp cho đồ nhi được không."

Nam tử dò hỏi.

"Vi sư biết ngươi muốn hỏi cái gì, ngươi muốn hỏi, rõ ràng chúng ta có kiếm thuật của mình, vì sao còn bảo ngươi phải đi tu luyện Tứ Lôi kiếm pháp đúng không?"

Lão già như đã biết trước, nam tử muốn hỏi cái gì nên nói thẳng.

"Vâng."

Thanh niên gật đầu.

"Minh Hạo à Minh Hạo, ngươi hãy nghe cho kỹ. Tông môn chúng ta đã từng rất huy hoàng, ngay cả cường giả hàng đầu của cả mười nước, Thái Hư kiếm tôn cũng đã từng tới tông ta cầu học, nhưng cũng chính vì tông ta quá mạnh mẽ, khiến cuối cùng Đại Hạ vương triều dùng mọi thủ đoạn, phá hủy tông môn, dẫn đến phải chia thành bảy nhánh."

"Sau đó Đại Hạ vương triều không ngừng chèn ép, bảy nhánh cuối cùng chỉ còn lại có một nhánh này của chúng ta. Vì sinh tồn, chúng ta mai danh ẩn tích, giấu mình trong xứ Thanh Châu nho nhỏ này, chính là để một ngày kia, lại có thể khôi phục sự huy hoàng của tông môn. Nhưng muốn khôi phục lại huy hoàng của tông ta ngày trước, ngươi nhất định phải lấy được Đại Nhật Hàng Ma kiếm pháp."

"Đại Nhật Hàng Ma kiếm pháp này đã mất tích trên thế gian từ lâu, nhưng chỉ cần ngươi vào được Học phủ mười nước, tìm được quyền Hàng Ma Kinh, trong đó sẽ có ghi chép địa điểm mai táng tổ sư gia, đến lúc đó, Đại Nhật Hàng Ma kiếm pháp sẽ lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Tới lúc đó, Đại Nhật kiếm tông chúng ta sẽ có thể đúc lại huy hoàng."

"Để lấy được Hàng Ma Kinh, thì ở đại hội kiếm đạo Thanh Châu, ngươi nhất định phải dùng Tứ Lôi kiếm thể giành ba thứ hạng đầu, như vậy sẽ không có ai nghi ngờ thân phận của ngươi. Vì nếu ngươi thi triển kiếm pháp của Đại Nhật kiếm tông, e rằng sẽ bị người ta nhìn ra manh mối. Với tính tình của Đại Hạ vương triều, sẽ thả giết nhầm còn hơn bỏ sót, ngươi hiểu không?"

Lão già nói liền một tràng, giọng đầy ý nghĩa.

"Đồ nhi đã hiểu, nhưng mà đó chỉ là một cái đại hội kiếm đạo Thanh Châu, không phải là đồ nhi tự mãn, nhưng chỉ cần một tay cũng có thể lấy được hạng nhất."

Nam tử vô cùng tự tin.

Nhưng lão già lắc đầu.

"Nếu chỉ có tu sĩ của cảnh nội Thanh Châu, ngươi quả thật có thể một tay cũng lấy được hạng nhất. Nhưng mà cảnh nội Thanh Châu không chỉ có một mình chúng ta là tông môn lãnh đời. Hiện giờ ta biết còn có hai nơi khác nữa, hơn nữa nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ cũng sẽ phải đệ tử tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này."

"Minh Hạo, vì sư không cần ngươi giành hạng nhất, chỉ cần ở trong ba hạng đầu là được. Ngươi đi luyện kiếm đi, một tháng sau đại hội sẽ bắt đầu, đến lúc đó đừng để vì quá tự mãn, mà bị một kiếm tu mới nổi đánh bại."

Lão già nói xong, khẽ gật đầu.

Rồi nhoáng một cái, ông ta biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Đại Hạ công chúa, mua tranh vẽ

Dịch: Tiểu Băng

Trong một ngọn núi vô danh.

Lão giả áo choàng đen xuất hiện ở nơi này.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Từ Trách trưởng lão, theo tin tình báo của tông ta, Đại Hạ công chúa đã đi tới Thanh Châu, ý của tông môn là muốn ngươi phối hợp với chúng ta, bắt lấy Đại Hạ công chúa."

Lão giả áo choàng đen không khỏi biến sắc.

"Đại Hạ công chúa? Là vị công chúa kia? Trưởng công chúa?"

Lão giả lên tiếng, giọng có chút khiếp sợ.

"Đương nhiên là không phải. Nếu trưởng công chúa tới, chỉ bằng chúng ta, bắt được người ta sao? Là thập công chúa."

Lão giả thở phào, nhưng lão lập tức thất sắc.

"Thập công chúa Đại Hạ? Không phải là vị công chúa không được yêu thương nhất sao? Bất năng ta để làm gì? Không lẽ Đại Hạ vương triều lại vì một vị công chúa không được yêu thương mà chịu trao đổi à?"

Lão giả không hiểu, vì ông ta rất hiểu Đại Hạ vương triều.

"Đại Hạ thập công chúa, đúng là không được yêu thương, nhưng trong cơ thể nàng ta là huyết mạch hoàng tộc, đại diện cho bộ mặt của Đại Hạ, trong tông ta có mấy trưởng lão, bị Đại Hạ vương triều giam cầm, bây giờ chỉ có bắt lấy thập công chúa, để coi như làm áp lực, buộc Đại Hạ vương triều chủ động thả người."

"Mặc dù thập công chúa không được yêu thương, nhưng nàng ta dù sao cũng là công chúa Đại Hạ, đương nhiên sẽ chịu thỏa hiệp."

Thanh âm vang lên, giọng rất kiên định.

Nhưng lão giả cau chặt mày, im lặng không đáp, trong lòng lo lắng.

"Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi lo là sợ làm như vậy, sẽ khiến Đại Hạ vương triều giận chó đánh mèo, đến lúc đó tập trung lực lượng nhằm vào ngươi, nhưng ngươi yên tâm, hiện giờ Đại Hạ vương triều đang có rất nhiều việc phải đau đầu."

"Nội loạn lẫn ngoại xâm, đủ để khiến vương triều sút đầu mẻ trán, cơ bản không rảnh để xử lý chuyện này đâu, quá lắm cũng chỉ là chuyển lửa giận này lên người thập công chúa mà thôi."

"Được rồi, nếu ngươi có thể xử lý tốt việc này, sẽ cho ngươi hai danh ngạch lên Thiên Tinh tiên đảo."

Giọng nói có vẻ rất gấp gáp, lúc nói đến đây còn có cả dáng vẻ như ra lệnh.

"Thiên Tinh tiên đảo? Thật sự?"

Lão giả khi nghe tới bốn chữ Thiên Tinh tiên đảo thì không kiềm được lên tinh thần hẳn.

"Nếu đã nói ra, đương nhiên ta sẽ không lừa ngươi, nhưng mà ngươi nhất định phải bắt được thập công chúa. Nhớ kỹ, không được làm tổn thương tới tính mạng của nàng ta, nàng ta là lợi thế của chúng ta, hiểu không?"

Giọng nói lúc này rất nặng nề, nghiêm túc.

"Đương nhiên ta biết." Lão giả gật đầu. Thật ra cho dù có cho lão mười lá gan, lão cũng không dám làm tổn thương tới Đại Hạ thập công chúa.

Lỡ quả thật làm vị kia bị thương, dù người ta có được yêu thương hay không, thì lão cũng không gánh nổi.

"Đây là tin mật báo chúng ta có được từ trong cung, trên đó có viết rõ những đặc điểm của thập công chúa."

"À phải, người có một đồ đệ, định tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu phải không?"

Đối phương âm thầm ném ra một cuộn giấy, hỏi.

"Phải."

Lão giả thấy hơi khó hiểu, đối phương hỏi chuyện này làm gì?

"Tên gì?"

Đối phương tiếp tục hỏi.

"Vương Minh Hạo."

Lão giả trả lời.

"Được. Hoàn thành nhiệm vụ cho tốt, sau khi chuyện lớn của tông chủ thành công, Đại Nhật Hàng Ma Tông của người chắc chắn sẽ trở lại huy hoàng."

Nói xong, một bóng người biến mất.

Lão giả phát tay, cuộn giấy trên mặt đất rơi vào tay ông ta.

Ông ta mở cuộn giấy ra, xem thật kỹ, sau đó lẩm bẩm.

"Thích tranh họa của Thanh Liên Cư Sĩ?"

Ông ta lẩm bẩm xong, thì cũng biến mất khỏi chỗ đó.

Cùng lúc đó.

Trong thành Ngân Hạnh.

Tiệm cầm đồ Thành Kim.

Có hai khách quý tới.

Trong nhà các.

Thập Lượng Kim mặt mày kích động đang giảng giải một bức họa.

Trong nhà các lúc này có hai vị khách quý, đều là nữ tử, một người mặc váy dài màu lam nhạt, một người mặc váy dài màu lục nhạt.

Hai nữ tử này đều đeo lồng che mặt, nhưng chỉ cần nhìn khí chất và tư thế là biết nhất định là mỹ nữ hàng đầu, chỉ là đẹp tới cỡ nào thì không biết thôi.

Nhưng mà Thập Lượng Kim lại không có hứng thú với cái gọi là nữ sắc, hắn chỉ có hứng thú với ngân lượng thôi.

Trước mặt hắn đang trải rộng một bức họa, vẽ cảnh đêm tối đầy sao.

"Hai vị tiên tử, bức họa này chính là do Thanh Liên Cư Sĩ dốc hết tâm huyết vẽ ra. Hai vị tiên tử, ngài nhìn kỹ bức tranh này đi, có phải là cảm giác có một sự kiềm nén, sau đó nhanh chóng được giải tỏa ra, giống như vén mây mù nhìn thấy trời xanh không?"

"Không giấu gì hai vị thượng tiên, khi Thanh Liên Cư Sĩ sáng tác bức họa này, còn có một câu chuyện nhỏ."

"Lúc đó Thanh Liên Cư Sĩ đang suy nghĩ vấn đề, hắn đang suy nghĩ xem trời đất này sinh ra như thế nào, người ta sống ở trên đời rốt cuộc là vì cái gì, hắn nghĩ hoài nghĩ mãi, mà vẫn không ra."

"Đột nhiên lúc đó, có một cơn gió nhẹ thổi qua, Thanh Liên Cư Sĩ chợt ngộ, hắn bèn trút hết tất cả tâm đắc của mình vào bức họa này, cho nên bức họa này còn có tên là, Thanh Liên Cư Sĩ đêm tối ngộ đạo đồ."

Thập Lượng Kim vì để bán được giá cao, mà không ngừng điên cuồng bịa đặt.

Nhưng nữ tử áo xanh lục không thèm để ý đến hắn, đôi mắt đẹp chỉ nhìn chăm chăm vào trong bức họa, cẩn thận ngắm nghía, trong ánh mắt không che giấu được vẻ vui mừng.

Nữ tử còn lại thì quay qua nhìn Thập Lượng Kim.

"Người nói thẳng đi, bức họa bao nhiêu tiền?"

Nàng ta hỏi, giọng rất tùy ý.

"Thực không dám giấu diếm, bức họa này ta phải bỏ ra một số tiền rất lớn mới mua được, nhưng ta thấy hai vị là người hiểu biết họa, lại còn giống ta, đều thích tranh Thanh Liên Cư Sĩ họa, năm mươi vạn lượng hoàng kim, coi như giá làm quen."

Thập Lượng Kim cười tủm tỉm.

Nữ tử váy lam nhạt biến sắc, nhìn Thập Lượng Kim: "Năm mươi vạn lượng hoàng kim? Sao người không đi ăn cướp? Tranh này tuy đúng là bút tích của Thanh Liên Cư Sĩ họa thực, nhưng giá người thu vào làm gì tới mấy chục vạn lượng hoàng kim!"

"Có bán cả cái cửa tiệm này của người cũng không tới được năm mươi vạn lượng hoàng kim! Chưông quý, tốt nhất người nói cái giá thực, bằng không không có được cơ hội thứ hai đâu!"

Nữ tử nói, giọng điệu rất khôn khéo.

"Ồi, hai vị thượng tiên, thật sự không phải ta định giá tầm lum đâu! Thanh Liên Cư Sĩ là đệ nhất tài tử Tấn quốc chúng ta, nhất là ba năm trở lại đây, Thanh Liên Cư Sĩ gần như là bốc hơi khỏi nhân gian, tranh ngài ấy họa đương nhiên càng có giá. Năm mươi vạn lượng hoàng kim, ta thật sự là không lời một lượng bạc nữa."

Thập Lượng Kim bày mặt như khóc tang, cổ gồng ra vẻ mình không lừa người.

"Không lời một lượng bạc! Lời tới mười vạn lượng hoàng kim chứ gì?" Nữ tử áo lam chẳng hề bị bộ dạng của y đánh lừa. Nàng ta suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng: "Một vạn lượng hoàng kim, bán hay không?"

Thập Lượng Kim ngẩn ra.

"Một vạn lượng hoàng kim? Cô nãi nãi, ngài trả giá cũng không sát vắn như thế chứ? Một vạn lượng hoàng kim? Không phải ta nói chuyện khó nghe, một vạn lượng hoàng kim đừng nói là mua tranh Thanh Liên Cư Sĩ vẽ, dù có mua một bài thơ của ngài ấy cũng còn không đủ nữa!"

"Ngài nhìn đi, trên bức họa này còn có thơ do Thanh Liên Cư Sĩ chính tay đề, còn có cả con dấu của Thanh Liên Cư Sĩ nữa, chỉ mấy thứ này thôi đã có giá hơn năm vạn lượng rồi!"

"Hai vị tiên tử, nếu thật lòng muốn mua, thì giá cả còn có thể thương lượng, nhưng nếu không thật lòng muốn mua, vậy thì... xin tự nhiên!"

Thập Lượng Kim có chút phiền muộn.

Trời ạ, một vạn lượng!?

Nếu hần bán, chưa nói tới chuyện lỗ vốn hay không, chỉ riêng đám người hâm mộ Thanh Liên Cư Sĩ cũng đủ chém chết hần rồi.

Bán tranh Thanh Liên Cư Sĩ họa với giá một vạn lượng?

Quả thực là đã ném đi bốn chữ Thanh Liên Cư Sĩ này rồi!

"Chưông quý."

Nhưng đúng lúc này, nữ tử áo xanh lục này giờ vẫn luôn thương thức bức họa mở miệng.

Giọng nàng thánh thót như tiếng chim hoàng oanh, nghe thoải mái vô cùng.

"Bức họa này ta thích, cũng quả thật là tranh Thanh Liên Cư Sĩ mới làm gần đây, nhưng mà năm mươi vạn lượng là hơi tham quá, mười vạn lượng hoàng kim đi."

Nữ tử nói.

"Mười vạn lượng? Ta bán giá này là lỗ đó. Ba mươi vạn lượng hoàng kim có được không?"

Thập Lượng Kim không hề để mỹ sắc làm mờ mắt, trong mắt hần chỉ có tiền.

"Mười vạn lượng hoàng kim thôi, bức họa này thật ra không đáng giá tới mười vạn lượng, nhưng còn phải xem nó ở trong tay ai. Giới cao tầng Tấn quốc cũng có mấy vị khá thích tranh Thanh Liên Cư Sĩ họa, nhưng mà người không thể tiếp xúc được tới họ. Dù người có tiếp xúc được, mà cấp dưới của họ biết người có bức họa này, thì cũng sẽ dùng đủ mọi cách cướp nó của người."

"Người tự cân nhắc đi, bán cho ta ít nhất người còn kiếm được tiền, không bán cho ta, nói không chừng chỉ mấy ngày nữa là sẽ có người của triều đình tới cửa, đến lúc đó giá cả bọn họ định ra cho người e là ngay cả vốn gốc người cũng không có được đâu."

Nữ tử nói rất bình tĩnh, nhưng lời nàng nói ra lại làm Thập Lượng Kim im bật.

Bởi vì nàng nói không sai một chữ nào.

Giới cao tăng Tần quốc cũng có người thích tranh Thanh Liên Cư Sĩ họa, cho nên để nịnh bợ họ, đương nhiên sẽ có nhiều kẻ ra tay. Những kẻ này đều là những kẻ ngoan độc, nếu hấn dấm định giá quá cao, coi chừng ngày hôm sau cái tiệm này sẽ không còn nữa.

Nghĩ tới đây, Thập Lượng Kim cắn răng: "Hai mươi vạn lượng hoàng kim."

"Mười vạn lượng, không thêm một đồng nào hết, người tự cân nhắc đi."

Nữ tử nói, giọng rất kiên định.

"Bán bán bán, coi như hôm nay mới bắt đầu khai trương, lỗ chút thì lỗ chút vậy."

Thấy đối phương đã dùng tới giọng điệu kia, Thập Lượng Kim cũng không dám ép thêm nữa, đồng ý với giá đó luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cái gì? Người đã báo danh cho ta tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu

Dịch: Tiểu Băng

Bên ngoài tiệm Thành Kim.

Thập Lượng Kim nở nụ cười đầy nhiệt tình, nhìn theo hai nữ tử rời đi.

Hai nữ tử này, một trước một sau đi về phía khách sạn.

"Tiểu thư, bây giờ người thỏa mãn chưa? Tranh Thanh Liên Cư Sĩ họa, ai da, bây giờ càng ngày ta càng tò mò, rốt cuộc Thanh Liên Cư Sĩ kia trông như thế nào? Đùng là một lão già không ra gì nha, nếu không, tiểu thư thăm lăm đó."

Trên đường phố.

Dáng vẻ của hai người thu hút không ít ánh mắt nhìn theo.

Nhưng nữ tử áo lam chẳng có cảm giác gì, chỉ chuyên tâm nói chuyện với nữ tử áo lục.

"Lão già không ra gì thì là lão già không ra gì, cái ta thích là tranh họa của hấn, là tài văn chương của hấn, chứ có phải thích bản thân hấn đâu. Người đó, ra khỏi cung, a, không, không đúng, là ra khỏi phủ một cái liền ra sức cười nhạo ta. Chờ sau này bản tiểu thư hỏi phủ, sẽ cho người đi thăm dò thử xem Thanh Liên Cư Sĩ đang ở đâu, nếu quả thực là một lão già chẳng ra gì, sẽ đem gả người cho hấn."

Nữ tử áo lục khẽ cười.

Nữ tử áo lam mặt mày đau khổ ngay lập tức.

"Tiểu thư, là Xuân Hiểu sai, Xuân Hiểu không nên đùa bốn tiểu thư, ngài nhất định đừng có gả ta cho lão già nha."

Giọng nàng ta đầy tội nghiệp.

"Ha ha, vậy còn phải xem sau này người còn dám đùa bốn bản tiểu thư không."

Nữ tử áo lục cười.

"Tiểu thư, ngài yên tâm, ta không bao giờ... dám đùa bốn ngài nữa. À phải rồi, chúng ta rời khỏi phủ đã gần một tháng, quá lăm chỉ có thể ở thêm nửa tháng nữa thôi. Ta đã cho người tìm hiểu rồi, đại hội kiểm đạo Thanh Châu đã sắp bắt đầu, chúng ta sẽ đi xem chứ?"

Nữ tử áo lam hỏi.

"Đương nhiên là đi. Lần này ra phủ, không biết lần kế tiếp được ra sẽ tới khi nào, chúng ta đừng bay nữa, lần này đi từ từ thôi, thưởng thức phong cảnh non nước, thưởng thức đồ ăn ngon các nơi, như vậy mới có ý nghĩa, chứ hờ ra là một lèo bay tới bay lui, chẳng có ý nghĩa gì hết."

Nữ tử áo lục nói.

"Dạ, mọi việc làm theo ý tiểu thư."

Nói xong câu này, hai người cũng về tới khách sạn.

Cùng lúc này.

Thanh Vân đạo tông.

Diệp Bình tĩnh ngồi sau sườn núi.

Hắn hết sức chăm chú nhìn vết kiếm trên mặt đất.

Là vết kiếm Tô Trường Ngự mới vạch ra.

Nhưng mà nhìn cả một ngày, Diệp Bình thật sự không lĩnh ngộ ra được kiếm chiêu nào cả.

Làm hắn lại bắt đầu cảm thấy bồn chồn.

Không lĩnh ngộ được kiếm chiêu.

Không phải Diệp Bình lo lắng, hắn biết dục tốc thì bất đạt, muốn thật sự lĩnh ngộ ra được kiếm chiêu, thì nhất định phải giữ mình bình tĩnh.

Năm canh giờ sau.

Diệp Bình rút kiếm, hắn không rút Nguyệt Pháp kiếm, mà là thanh kiếm hồi trước Tô Trường Ngự đưa cho, bắt đầu luyện kiếm chiêu cơ sở.

Đâm!

Chọc!

Chém!

Bỏ!

Đây là những chiêu thức kiếm đạo cơ bản, nếu đổi thành người khác làm chuyện này, hắn sẽ không tài nào hiểu được, vì sao đã lĩnh ngộ được Tứ Lôi kiếm thế, mà còn phải luyện kiếm chiêu cơ sở.

Nhưng Diệp Bình thì hiểu.

Dụng ý của Đại sư huynh là cái gì.

Kiếm chiêu cơ sở là gì?

Là bắt đầu của tất cả mọi kiếm chiêu.

Kiểm pháp trong thiên hạ, dù có tinh diệu tuyệt luân tới cỡ nào, dù có đăng phong tạo cực tới cỡ nào, thì cũng đều được diễn hóa từ kiếm chiêu cơ sở.

Nên luyện cơ bản càng vững chắc, thì sau này tăng tiến càng vững vàng.

Cho nên, Diệp Bình không hề coi thường kiếm chiêu cơ bản, ngược lại, mỗi một kiếm hắn đều hết sức chăm chú.

Tốc độ Diệp Bình xuất kiếm cực nhanh.

Chỉ trong một hơi thở, hắn đã xuất ra tới kiếm thứ bảy mươi hai.

Tương đương mười lăm kiếm một giây.

Hơn nữa lại còn không hề dùng tới pháp lực, nếu có pháp lực hỗ trợ vào, tốc độ xuất kiếm sẽ càng nhanh hơn nữa.

Tốc độ ra kiếm của Diệp Bình rất nhanh, đến sau cùng thì thậm chí bằng mắt thường không thể nhìn thấy thanh kiếm của hắn nữa.

Thời gian từ từ trôi qua.

Mười ngày trôi đi.

Cách đại hội kiếm đạo Thanh Châu còn chưa tới một tháng.

Mười ngày này, dù Diệp Bình không tu luyện, nhưng nhờ Chúc Long tiên khiếu, cũng đã đột phá luyện khí tầng hai.

Nhờ mỗi ngày bỏ ra năm canh giờ lĩnh ngộ, cũng nhờ vào Chúc Long tiên khiếu, đến nay Diệp Bình đã kéo dài được thời gian tới gấp đôi.

Nhưng tiếc là dù vậy, hắn vẫn chưa ngộ ra được kiếm pháp trong vết kiếm của đại sư huynh.

Song dù chưa lĩnh ngộ ra được kiếm chiêu mới do đại sư huynh truyền thụ.

Nhưng Diệp Bình lại cảm ngộ ra được cái khác.

Vì không ngừng tu luyện kiếm pháp cơ sở, đã giúp hắn hiểu biết sâu thêm về kiếm đạo.

Hắn có cảm giác nếu bây giờ bảo hắn thi triển Tứ Lôi kiếm pháp, nhất định sẽ mạnh hơn trước đây.

Mười ngày qua, Tô Trường Ngự cũng đã tới mấy lần, nhưng lần nào cũng chỉ im lặng đứng nhìn, không nói gì cả.

Cứ như thế.

Mãi đến đêm đó.

Ban đêm ở Thanh Vân đạo tông vô cùng yên bình.

Hứa Lạc Trần đứng một mình trên sườn núi, y đã làm thế này suốt mười ngày nay.

Một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Là Tô Trường Ngự.

Đêm tối.

Trên bầu trời, sao không nhiều, trăng sáng quá rực rỡ, làm các vì sao không bì nổi.

Hứa Lạc Trần nhìn đại sư huynh đi tới, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm động.

Hơn mười ngày, cuối cùng cũng có một người tới đây với mình.

Y thấy cảm động.

"Đại sư huynh, huynh không cần an ủi đệ gì đâu, trong lòng đệ hiểu, chỉ là muốn được ở một mình suy nghĩ mà thôi."

Giọng Hứa Lạc Trần rất nhẹ nhàng, hơn mười ngày u sầu, đã giúp y hiểu ra được chút đạo lý, y cũng đã từ từ thoát dần khỏi sự u sầu ban đầu.

Nhưng Tô Trường Ngự đang đi tới lại ngo ngác.

Hắn nhìn Hứa Lạc Trần, vẻ rất tùy ý.

"Không phải ta tới để an ủi đệ."

Tô Trường Ngự nói, hắn tới đây không phải vì Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần: "..."

Không phải tới an ủi ta thì ngươi tới làm cái gì?

Tôi cười nhạo ta hả?

Tô Trường Ngự à Tô Trường Ngự, huynh có tư cách gì mà đòi cười nhạo ta?

Chả phải trước mặt tiểu sư đệ, huynh cũng chỉ là phế vật thôi à?

Trong lòng Hứa Lạc Trần càng thêm phiền muộn.

Y còn chưa kịp hỏi.

Tô Trường Ngự đã giơ hai tay lên cao, ngẩng đầu nhìn chăm chú lên bầu trời.

Hứa Lạc Trần ngẩn ra.

Này là ý gì?

Chúng u sâu cấp độ nặng?

"Đại sư huynh? Huynh làm gì thế?"

Hứa Lạc Trần quả thật là không hiểu, không rõ Tô Trường Ngự đang làm gì.

"Ta không quan tâm chuyện của đệ, đệ cứ việc đi qua bên kia u sâu, đừng có quấy rầy ta luyện công."

Tô Trường Ngự đang tu luyện Thái Cổ Thần Ma luyện thể quyết, không muốn nhiều lời với Hứa Lạc Trần. Bây giờ hắn đã hoàn toàn thoải mái, tiểu sư đệ càng lợi hại thì hắn càng cao hứng.

Bởi vì dù có thế nào, thì hắn cũng là người thầy dạy kiếm đạo vỡ lòng cho Diệp Bình, nên sau này Diệp Bình càng có thành tựu, thì hắn càng hài lòng.

Nghĩ tới đây, Tô Trường Ngự không nhịn được nở nụ cười.

Nhưng nụ cười này rơi vào mắt Hứa Lạc Trần lại trở nên quỷ dị vô cùng.

Đại sư huynh bị điên rồi?

Hứa Lạc Trần ngẩn ra.

Tuy mình gặp phải đã kích chí mạng, nhưng ít ra cũng chỉ u sâu một mình thôi, không ngờ Tô Trường Ngự lại bị đã kích tới mức phát điên.

Hứa Lạc Trần tự nhiên cảm thấy có chút đồng cảm với Tô Trường Ngự.

Có lẽ, chúng ta đều là kẻ bị ông trời hành hạ.

Nghĩ vậy, Hứa Lạc Trần lại tiếp tục bắt đầu u buồn.

Một lát sau.

Hứa Lạc Trần bỏ đi, không phải là để không quấy rầy Tô Trường Ngự, mà là vì bây giờ Tô Trường Ngự cứ luôn phát ra tiếng cười, làm y sồn tóc gáy.

Dưới sườn núi.

Trần Linh Nhu với Vương Trác Vũ lặng lẽ nhìn thấy tất cả.

Nhất là Trần Linh Nhu, nàng nhướn mày lên, nhìn hai vị sư huynh đứng trên vách núi.

Trong mắt nàng đầy khó hiểu.

Nàng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, mà suốt mấy ngày nay, đêm nào Hứa Lạc Trần cũng ra sườn núi đứng một mình ở đó, hôm nay tới lượt đại sư huynh cũng tới, hơn nữa lại còn cổ quái hơn, bày ra một cái tư thế vô cùng kì quái.

Thật sự làm nàng không hiểu nổi.

"Vương sư huynh, huynh nói đại sư huynh và nhị sư huynh rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? Sao mà từ khi tiểu sư đệ tới đây, hai người họ lại trở nên như bị thần kinh vậy?"

Trong mắt Trần Linh Nhu vô cùng thắc mắc.

Vương Trác Vũ cầm một quyển sách, nhìn lướt qua hai người trên vách núi, sau đó lãnh đạm nói: "Chắc là vì tiểu sư đệ."

"Hai vị sư huynh này của muội, người này còn kém hơn người kia. Linh Nhu, muội đừng có học theo bọn họ, mà lo luyện công cho thật tốt, nói không chừng sau này chức vị chương môn chính là cho muội."

Vương Trác Vũ nhìn hai người ngoài xa, nói.

"Thật à? Vương sư huynh? Huynh không gạt muội chứ?"

Nghe thấy chức vị chương môn, mắt Trần Linh Nhu sáng lên.

"Nếu hai người kia cứ như vậy, thì đây là điều chắc chắn. Ta với tứ sư huynh, ngũ sư huynh đều không thích quản lý tông môn, đại sư tỷ của muội thì càng khỏi phải nói, dù tỷ ấy có muốn làm chương môn, sư phụ cũng sẽ không truyền ngôi cho đâu."

"Càng nghĩ, càng cảm thấy chỉ có muối là có thể đảm nhiệm được, có điều muối còn phải luyện công cho thật tốt hơn nữa, đừng có giống như bọn họ, hiểu không?"

Vương Trác Vũ nói rất chân thành.

"Dạ, tam sư huynh yên tâm, muối nhất định sẽ luyện công thật tốt."

Trần Linh Nhu nghiêm túc gật đầu.

Cứ như thế.

Cho đến sáng hôm sau.

Tô Trường Ngự thu tay về, giờ tay suốt cả đêm, hai cánh tay vừa tê vừa mỏi, nhưng nghĩ tới chuyện có thể nâng giá trị nhan sắc lên, thì không thấy khó chịu lắm nữa. Đọc chương sớm nhất tại reader Bạch Ngọc Sách.

"Nhị sư đệ, đệ xem ta có... thay đổi gì hay không? Có... đẹp trai hơn không?"

Tô Trường Ngự vung vẩy hai cánh tay, hỏi to với Hứa Lạc Trần đứng cách hần một quãng xa.

Hứa Lạc Trần không trả lời.

Mà im lặng rời khỏi vách núi, vừa đi vừa lẩm bẩm.

"Điên, điên rồi, đại sư huynh bị điên thật rồi. Sư phụ, xem ra vị trí chương môn Thanh Vân đạo tông, người có không muốn thì cũng chỉ truyền cho ta được thôi."

Hứa Lạc Trần lẩm bẩm.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện dưới vách núi.

Là Thái Hoa đạo nhân.

"Trường Ngự!"

Thái Hoa đạo nhân kêu to.

"Có chuyện gì không?"

Tô Trường Ngự hỏi Thái Hoa đạo nhân.

Thái Hoa đạo nhân cười vui vẻ, dáng vẻ thần bí móc ra hai tấm lệnh bài.

"Trường Ngự, hôm nay sư phụ đã đi xuống núi một chuyến, đi báo danh cho người với tiểu sư đệ tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu."

Thái Hoa đạo nhân cười rạng rỡ.

Sau đó.

Tô Trường Ngự ngây người.

Hả?

Báo danh cho mình tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu?

Không phải chứ, sư phụ, người cho là thật hả?

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Dù tiểu sư đệ nói cái gì, ngài nói ngược lại là được

Dịch: Tiểu Băng

***

Thanh Vân đạo tông.

Tô Trường Ngự ngơ ngác.

Hắn thực sự không ngờ Thái Hoa đạo nhân lại báo danh cho mình thật!

Ngài đùa ta à?

"Không phải chính ngươi nói muốn tham gia hả?"

Thái Hoa đạo nhân ngơ ngác, không phải chính Tô Trường Ngự tự yêu cầu còn gì?

Ngươi có ý gì?

"Ta bảo muốn tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu hồi nào? Sư phụ, có phải người già nên hồ đồ rồi không?"

Tô Trường Ngự nghiêm trang.

Thái Hoa đạo nhân hiểu ngay.

Thằng nhóc này muốn giả ngu?

"Bớt giả ngu với ta đi. Vì sư đã báo danh dùm ngươi, nên nói như này cho nhanh, ngươi muốn đi cũng phải đi, mà không muốn đi cũng phải đi."

Sắc mặt Thái Hoa đạo nhân đầy giận dữ.

Báo danh một người tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu tốn mười lượng hoàng kim, tương đương thu nhập một tháng của Thanh Vân đạo tông, giờ nói không đi hả?

Ngươi thấy vậy vui lắm hả?

Thái độ của Thái Hoa đạo nhân nghiêm túc quá, làm Tô Trường Ngự hoảng.

"Sư phụ, lúc đó con chỉ nói đại thôi, đâu có biết người cho là thật."

"Chưa kể, sư phụ à, ngài bảo con đi tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu, không phải là làm mất mặt hay sao?"

"Nói thật lòng, nếu như không có tiểu sư đệ, con cũng chẳng sợ gì hết. Nhưng mà vấn đề là có tiểu sư đệ ở đó, lỡ mà con bị đánh bại, chẳng phải sẽ khiến tiểu sư đệ chế giễu hay sao?"

Tô Trường Ngự tận lực khuyên lơn.

Nhất định hắn sẽ không đi tham gia Đại hội kiểm đạo Thanh Châu.

Thật lòng Tô Trường Ngự cảm thấy hơi không hiểu.

Sao Thái Hoa đạo nhân lại báo danh cho hắn đi thật vậy?

Không thể nào, không thể nào, người không thật sự nghĩ rằng con là cao nhân tuyệt thế chứ?

Tô Trường Ngự kinh sợ, kinh sợ thật sự.

Bảo hắn đi khoác lác với tiểu sư đệ thì không có vấn đề gì, thậm chí còn có thể suy một ra ba.

Nhưng mà bảo hắn đi tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu, vậy chả phải bảo hắn đi muối mặt hay sao!

Hắn không đi, có chết cũng không đi.

Nhưng mà Thái Hoa đạo nhân lại lắc đầu, nhìn Tô Trường Ngự.

"Trường Ngự, ngươi thật nghĩ là vì sư bảo ngươi đi tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu, là bảo ngươi đi đầu kiếm?"

Thái Hoa đạo nhân mở miệng.

Tô Trường Ngự im bất.

Không đi đấu kiếm chứ đi làm chi?

Đi đấu đẹp trai hả?

"Trường Ngự, ngươi là khò thật hay là giả ngu hả?"

"Vi sư bảo ngươi đi đại hội kiếm đạo Thanh Châu, trọng điểm là coi chừng tiểu sư đệ của ngươi!"

"Tiểu sư đệ này, kiếm đạo phi phạm, ghi tên trong mười hạng đầu đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này cũng không phải là nói quá, đến lúc đó nhất định sẽ có không ít người muốn kết giao với hắn."

"Tới lúc đó ngươi phải ra mặt, ngăn chặn những kẻ đó lại, để tiểu sư đệ của ngươi khỏi bị người ta mang đi, hiểu chưa?"

Thái Hoa đạo nhân nói với giọng không hài lòng.

"À, con hiểu rồi."

Tô Trường Ngự nhìn chung đã hiểu ý tứ của Thái Hoa đạo nhân.

"Vậy thì quyết định như vậy đi, con đi."

Tô Trường Ngự gật đầu.

Chỉ cần không bắt hắn đấu kiếm, cái gì cũng đều dễ nói.

"Ngươi đi chuẩn bị đi, từ giờ tới đại hội kiếm đạo chẳng còn mấy ngày, ba ngày sau ngươi với Diệp Bình xuất phát."

Thái Hoa đạo nhân gật đầu.

Ngay từ đầu ông đã chẳng trông chờ Tô Trường Ngự phát huy tác dụng gì, chỉ cần giữ được Diệp Bình là được rồi.

"Ba ngày nữa xuất phát? Sao vội vậy? Chỉ có con với tiểu sư đệ thôi à? Sư phụ, người không đi à?"

Tô Trường Ngự khẽ nhú mày.

"Đại hội kiếm đạo là hi vọng duy nhất để Thanh Vân đạo tông chúng ta tấn cấp tam phẩm, đương nhiên không thể đến muộn, đi sớm tới sớm, cũng khỏi xảy ra chuyện gì lộn xộn."

Thái Hoa đạo nhân nói.

"Vâng! Vậy sư phụ, lần này xuống núi có lộ phí không?"

Tô Trường Ngự gật đầu, hỏi ngay vào vấn đề quan trọng.

"Đương nhiên là có, vì sư là loại người keo kiệt vậy à?"

Thái Hoa đạo nhân rất không vui.

Tô Trường Ngự im lặng không đáp, làm Thái Hoa đạo nhân sầm mặt.

"Được rồi. Lần này xuống núi, vì tiểu sư đệ ngươi, cho ngươi năm trăm lượng hoàng kim làm lộ phí."

Thái Hoa đạo nhân nói.

Tô Trường Ngự giật mình.

"Năm trăm lượng? Sư phụ, người điên à?"

Tô Trường Ngự hết hồn.

Năm trăm lượng hoàng kim?

Thu nhập một năm của Thanh Vân đạo tông quá lắm cũng chỉ chừng một trăm lượng hoàng kim, chỉ tham gia một cái đại hội kiếm đạo Thanh Châu, mà cấp tới năm trăm lượng?

Tương đương với thu nhập năm năm của Thanh Vân đạo tông?

Cho mình tha hồ tiêu xài?

"Đừng có nằm mơ, năm trăm lượng hoàng kim này không phải là để cho ngươi tiêu xài, là để cho tiểu sư đệ của ngươi! Lần này xuống núi, ngươi có ăn ngon hay không, có ngủ chỗ tốt hay không đều không quan trọng, quan trọng là không được để tiểu sư đệ của ngươi không thoải mái, hiểu không?"

Giọng Thái Hoa đạo nhân bức bối.

Song Tô Trường Ngự chẳng hề thấy khó chịu chút nào.

Tuy Thái Hoa đạo nhân nói là nói vậy, nhưng đây chỉ là nói mà thôi, không lẽ đưa tiền cho mình mà để mình bị đói?

"Được rồi, ngươi đi chuẩn bị đi, chuyến xa nhà lần này phải chuẩn bị cho thật tốt, để khỏi đến lúc đó bị lạc đường."

"Phải rồi, Trường Ngự, còn có một việc, vì sư muốn hỏi ngươi."

Thái Hoa đạo nhân chợt nhớ tới một chuyện, nhìn Tô Trường Ngự.

"Sư phụ ngài hỏi đi?"

Tô Trường Ngự hơi tò mò.

"Là thế này, Trường Ngự, tiểu sư đệ của ngươi tới tông môn đã gần được hai tháng, mà sư phụ là ta lại chưa hề dạy cho hắn cái gì, lần này xuống núi, sư phụ định dạy hắn một chút, nhưng không biết phải dạy cái gì."

Thái Hoa đạo nhân vẻ hơi xấu hổ.

"Sư phụ, phép thiên cơ bói toán của người bây giờ đem ra dạy hắn cũng không dùng được, thứ này không phải thứ có thể học cấp tốc, chưa kể, món đó của ngài có dạy hay không cũng như nhau, không bằng chờ tiểu sư đệ trở về rồi dạy đi."

Tô Trường Ngự nói với giọng tùy ý.

"Ai nói muốn dạy tiểu sư đệ của ngươi phép tính thiên cơ? Ý ta là lần này xuống núi, ta định dặn hắn một vài chuyện, đồng thời dạy hắn chút kiến thức đối nhân xử thế."

Nghe thấy Tô Trường Ngự coi thường phép tính thiên cơ của mình, đương nhiên Thái Hoa đạo nhân khó chịu.

"À, vậy hả, con hiểu rồi. Sư phụ, qua thời gian tiếp xúc với tiểu sư đệ gần đây, đại khái con đã biết cách làm sao để dạy cho tiểu sư đệ. Tiểu sư đệ khá là bị động, chúng ta nhất định không được chủ động nói gì với hắn hết, có cái gì thì để hắn hỏi rồi hẵng trả lời."

"Mặc kệ tiểu sư đệ nói cái gì, chúng ta cứ nói ngược lại là được, đừng có đi theo ý của tiểu sư đệ. Sư phụ, ngài có hiểu không?"

Nói tới kinh nghiệm làm sao để chỉ điểm tiểu sư đệ, Tô Trường Ngự liền trở nên mạnh mẽ, bởi vì cái này hắn biết thật.

"À, hiểu rồi. Nói cách khác, đầu tiên vì sư sẽ hỏi hắn một câu hỏi, sau đó dù hắn có trả lời như thế nào, vì sư chỉ cần nói ngược lại là được, đúng không?"

Thái Hoa đạo nhân nói.

"Đúng."

Tô Trường Ngự gật đầu.

"Ồ được, ngươi đi lo chuẩn bị đi."

Hiểu cách thức chỉ điểm cho Diệp Bình rồi, Thái Hoa đạo nhân phát phát tay, cho Tô Trường Ngự rời đi.

Và như thế.

Một giờ sau.

Sau núi Thanh Vân.

Diệp Bình đang ở trong trạng thái ngộ đạo.

Bây giờ hắn đã đạt tới luyện khí tầng hai, nên chỉ trong nháy mắt đã cảm ứng được có người đến.

Hắn lập tức kinh ngạc.

"Chưòng môn?"

Diệp Bình tỉnh lại từ trong trạng thái ngộ đạo, mở mắt ra, đồng thời hủy bỏ trận pháp, nhìn Thái Hoa đạo nhân cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Không động thì thôi, động liền kinh người

Dịch: Tiểu Băng

Dưới vách núi Thanh Vân.

Thái Hoa đạo nhân có hơi hồi hộp.

Sự hồi hộp này, giống như từng hồi hộp khi lần đầu dạy kiếm đạo cho Tô Trường Ngự.

Nhưng cũng có một chỗ không giống, ông biết Tô Trường Ngự là phé vật, còn Diệp Bình lại là thiên tài.

Cũng may hôm nay tới đây cũng không phải là dạy bản lĩnh gì cho Diệp Bình.

Chủ yếu là chỉ cho hắn chút kiến thức về đối nhân xử thế trong giới tu tiên mà thôi.

"Thái Hoa, mi không thể mất mặt trước mặt đệ tử của mình được! Phải bình tĩnh! Bình tĩnh!"

Thái Hoa đạo nhân không ngừng thầm tự cảnh cáo mình, phải giữ bình tĩnh, phải ổn định tâm tính, không thể để xấu hổ trước mặt Diệp Bình.

Trong lúc Thái Hoa đạo nhân không ngừng thầm tự cảnh cáo mình.

Diệp Bình đứng dậy.

"Diệp Bình, kính chào chưòng môn!"

Diệp Bình lên tiếng, khiến Thái Hoa đạo nhân phục hồi lại tinh thần.

Diệp Bình hơi căng thẳng.

Đạo gần đây hắn đã quen thói cư xử thoải mái với mấy người đại sư huynh, nên lần này nhìn thấy chưòng môn, đương nhiên Diệp Bình có hơi hồi hộp.

Dù sao hắn có thể tiếp tục được ở lại tông môn lánh đời này hay không đều phải xem ý của chưòng môn.

"Diệp Bình, không cần khách khí như vậy."

Thái Hoa đạo nhân sắc mặt bình tĩnh, Diệp Bình vẫn còn chưa chính thức bá sư, ông không thể gọi hắn là đồ đệ được.

"Hôm nay ta tới tìm ngươi, là có mấy chuyện muốn nói với ngươi."

Thái Hoa đạo nhân về bình tĩnh, Diệp Bình thì đầy tò mò, không hiểu vì sao đột nhiên chưòng môn lại tới tìm mình.

"Chưòng môn mời nói."

Diệp Bình vô cùng cung kính, không chỉ vì đối phương là chưòng môn, mà chủ yếu là on thụ nghiệp nặng như trời, tuy rằng Thái Hoa đạo nhân vẫn chưa thu mình làm đồ đệ, nhưng trong lòng Diệp Bình, Thái Hoa đạo nhân đã tính là sư phụ của mình.

Dù cho có một ngày Thái Hoa đạo nhân trực xuất mình ra khỏi tông môn, Diệp Bình cũng sẽ không có nửa phần oán hận, ân tình này hắn sẽ luôn khắc trong tâm khảm.

"Là như vậy, đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, hắn là đại sư huynh ngươi đã nói với ngươi, ngươi phải cố gắng thật tốt, ba ngày nữa sẽ khởi hành."

"Đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, không yêu cầu ngươi phải giành được thứ hạng cao, chỉ hi vọng qua lần lịch lãm này, có thể giúp ngươi thật sự hiểu biết về tu tiên giới, đương nhiên nếu có thể lấy được thành tích tốt thì càng tốt."

"Chuyến đi ra ngoài này, có lẽ là đi cả mấy tháng, kinh nghiệm của ngươi còn ít, không biết rất nhiều chuyện của tu tiên giới, nên ta đặc biệt tới đây để chỉ điểm ngươi một chút, để ngươi đỡ gặp phải phiền phức mà không biết giải quyết ra sao."

Thái Hoa đạo nhân nói.

Diệp Bình nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Nói thật lòng, chỉ là một chuyến xuống núi mà thôi, không ngờ chương môn lại lo lắng cho mình tới như vậy, bảo sao Diệp Bình không cảm động?

"Đa tạ chương môn."

Diệp Bình hành lễ cảm ơn.

"Vậy ngươi ngồi đi, chương môn hỏi ngươi mấy vấn đề."

Thái Hoa đạo nhân bảo Diệp Bình ngồi, tự ông cũng ngồi xuống, đối diện với Diệp Bình.

Tiếng Thái Hoa đạo nhân nhanh chóng vang lên.

"Thế giới tu tiên, hồng trần cuộn cuộn, muôn người muôn vẻ, có thiện tất có ác, cho nên khi ngươi gặp phải có người làm ác, theo ngươi nên làm như thế nào?"

Thái Hoa đạo nhân cực kỳ nghiêm túc.

Ông chủ động hỏi trước.

Diệp Bình trầm tư một lúc.

Sau đó đáp: "Đã là đệ tử chính đạo, nếu thấy có người làm ác, hẳn là nên ra tay cứu người, dạy dỗ đối phương, thay trời hành đạo?"

Diệp Bình trả lời.

Câu trả lời rất đúng ý của Thái Hoa đạo nhân.

"Sai!"

Nhưng Thái Hoa đạo nhân lắc đầu.

"Thế giới tu tiên, vô cùng hung hiểm, tu sĩ chúng ta, tuy là danh môn chính phái, nhưng trước khi ra tay giúp đỡ người ta, ngươi nhất định cần phải nghĩ tới một vấn đề, là ngươi có khả năng ra tay hay không?"

"Nếu không có khả năng, có xông ra cũng là đi chịu chết, nếu như ngươi chết, thì còn thay trời hành đạo cái gì?"

Thái Hoa đạo nhân nói rất lý lẽ.

Diệp Bình nghe xong, không khỏi gật đầu, cảm thấy mình ngộ ra được cái gì đó.

Đúng vậy, tu sĩ chính đạo thì thế nào? Gặp phải người làm ác, đánh không lại mà còn xông ra, chẳng phải là đi chịu chết hay sao?

Chết rồi còn thay trời hành đạo thế nào được?

"Cho nên nếu gặp người làm ác, trước tiên phải suy nghĩ, rồi mới quyết định, hiểu chưa?"

Thái Hoa đạo nhân nghiêm nghị cảnh cáo Diệp Bình.

"Đệ tử đã hiểu."

Diệp Bình ghi nhớ lời dặn vào lòng.

"Chương môn, nếu như đánh thắng thì được đúng không?"

Diệp Bình hỏi.

Thái Hoa đạo nhân nghe hỏi, ngần ra.

Đánh thắng hả?

À, ông chưa nghĩ tới trường hợp này.

Bởi vì cho tới nay ông chưa đánh thắng bao giờ.

"Nếu đánh thắng được, thì phải đánh cho hắn chết. Diệp Bình, nhớ kỹ lời của chương môn, làm việc là phải làm cho trót, hoặc là không trêu chọc vào đối phương, còn lỡ chọc phải rồi, thì không được tha cho đối phương."

"Không đến mức là phải giết người, nhưng phải đánh cho đến khi đối phương phải phục, đánh cho tới khi hắn sợ người, đánh tới khi hắn chỉ cần nghe thấy tên người là sợ mất mặt, nếu đã kết thù, thì không nên bận tâm tới tình cảm, nhất định không được có lòng từ bi!"

"Lòng người khó dò, có lẽ người có lòng từ bi tha cho người ta, nhưng người ta sẽ không nhận tình cảm này của người đâu."

"Diệp Bình, nhớ kỹ những lời nói này của vị sư. Muốn khiến một kẻ nhận mình sai, không phải dựa vào cái miệng, mà là dựa vào nắm đấm, có hiểu không?"

Thái Hoa đạo nhân cực kì nghiêm túc.

Ông đã rất có kinh nghiệm về vấn đề này.

"Đã hiểu."

Diệp Bình gật đầu, hắn đã nghe rõ.

Không thể không nói, chương môn tông môn lánh đời đúng là khác người.

Diệp Bình vốn tưởng Thái Hoa đạo nhân sẽ nói những lời đại loại như chúng ta là danh môn chính phái, gặp phải bất bình, cần phải hành hiệp trượng nghĩa vân vân.

Không ngờ Thái Hoa đạo nhân lại dạy mình như này, có thể nói là đối xử tốt với mình một cách chân tình.

"Diệp Bình, chương môn hỏi tiếp người, giả thiết người gặp phải kẻ địch, xảy ra phải chiến đấu không tránh được, người sẽ giấu tài, hay là toàn lực ứng phó?"

Thái Hoa đạo nhân tiếp tục hỏi.

"Giấu!"

Diệp Bình vô thức đáp ngay.

"Sai!"

Thái Hoa đạo nhân bác bỏ ngay tức khắc.

"Mười phần sai, nếu xảy ra tranh đấu với người không thể nào tránh khỏi, người không nên giấu, mà phải toàn lực ứng phó. Không được coi thường kẻ địch của người, dù người có là luyện khí viên mãn, còn hắn thoát nhìn chỉ là luyện khí tầng một, thì cũng không được coi thường hắn."

"Diệp Bình, nhớ kỹ lời này của chương môn, không bao giờ được coi thường bất kì một ai. Nếu người phải chiến đấu với người khác không thể nào tránh khỏi, thì người phải dồn hết toàn lực ra, không được có ý nghĩ giấu bớt. Trong chiến đấu sống chết chân chính, kẻ địch sẽ không cho người cơ hội lần thứ hai đâu, hiểu chưa?"

Không biết vì sao, lúc Thái Hoa đạo nhân nói đến đây lại có vẻ khá là phần nộ.

"Đệ tử đã hiểu."

Diệp Bình gật đầu.

Hắn hiểu được câu này.

Đúng vậy, thế giới tu tiên ngoại hồ tàng long.

Giống như hắn, nhìn chỉ là luyện khí tầng hai, nhưng trên thực tế hắn đã trùng tu một lần, dù có là tu sĩ luyện khí tầng bảy tám thì cũng đánh không lại hắn.

Giả thiết hắn gặp phải một kẻ địch cũng giống hắn, mà hắn lại đi coi thường đối phương, giấu diếm thực lực, trong khi đối phương lại dốc toàn lực ra, vậy thì hắn sẽ mất mạng.

Thái Hoa đạo nhân nói rất đúng.

Kẻ địch không bao giờ cho mình cơ hội ra tay lần thứ hai.

Chết rồi là hết.

Dù mi có mạnh cỡ nào, thì chết rồi cũng sẽ không có ai kêu bất bình cho mi.

Được.

Sau này gặp phải kẻ địch, mà phải chiến đấu với nhau, thì sẽ không giấu bót.

Diệp Bình nhớ kỹ điều này vào trong lòng.

"Diệp Bình, nhớ lời của chương môn, không động thì thôi, động là kinh người, hoặc là không nhúng tay vào chuyện gì hết, nhưng một khi đã nhúng tay, thì không được dùng dằng do dự, để lại hậu hoạn cho mình, không được để mình dính vào nhân quả, hiểu không?"

Thái Hoa đạo nhân dạy.

Tuy cả đời ông đều rất bình thường, nhưng ít ra ông cũng đã sống đến tuổi này, cuộc đời này ông đã nhìn thấy không biết bao nhiêu là bạn cũ chết trong tay yêu ma, chết trong tay đồng tộc là con người.

Thế giới tiên hiệp là rất trong sáng, nhưng nó cũng có mặt đen tối của mình, mi không nhìn thấy không có nghĩa là không có.

"Chương môn, đệ tử đã ghi nhớ tất cả những lời dạy này của ngài, đa tạ chương môn dạy bảo."

Diệp Bình hành lễ, cúi đầu thật lòng cảm ơn Thái Hoa đạo nhân.

"Người đã hiểu được, thì cũng không uổng công ta tự mình đi chuyến này."

"Ba ngày sau người theo đại sư huynh cùng đi tới Thanh Châu cổ thành, những lời ta mới vừa nói, người suy ngẫm cho thật kỹ."

"Còn một câu nữa, phải suy nghĩ cẩn thận. Gặp phải bất kì chuyện gì cũng phải suy nghĩ, đã quyết định rồi thì không được hối hận."

"Giải quyết sự việc xong rồi thì nhất định cũng phải nghĩ lại, phải nhớ lại kĩ lưỡng xem chuyện đó có làm tốt hay chưa, có làm sai chỗ nào không, chỗ nào làm đúng, chỗ nào làm sai, hiểu không?"

Thái Hoa đạo nhân vỗ vai Diệp Bình, nói.

"Hiểu rõ."

Diệp Bình nghiêm túc gật đầu.

"Được rồi, cố gắng cho tốt."

Thái Hoa đạo nhân không nói thêm nữa, cái gì cần nói đều nói xong rồi.

Ông quay người bỏ đi, đưa lưng về phía Diệp Bình, tuy bóng lưng trông hơi có vẻ tiêu điều, nhưng trong mắt Diệp Bình lại vô cùng cao to.

Một nén nhang sau.

Diệp Bình từ trong suy tư tỉnh lại, tiếp tục tiến hành ngộ kiếm.

Ba ngày nữa sẽ xuống núi, hẳn hi vọng trong vòng ba ngày này, ngộ ra kiếm chiêu mới mà đại sư huynh truyền thụ.

Cho nên không được hao phí thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Vô Tận Kiếm Đồ, Phá Kiếm thức

Dịch: Tiểu Băng

Ngày hôm sau.

Cách thời gian xuống núi còn chưa tới hai ngày.

Tô Trường Ngự đã xuống núi, nhưng là đi cùng với Thái Hoa đạo nhân, không biết đi làm cái gì.

Sau sườn núi Thanh Vân.

Tốc độ ra kiếm của Diệp Bình càng lúc càng nhanh.

Tuy chỉ là kiếm pháp cơ sở vô cùng đơn giản.

Nhưng bộ kiếm pháp cơ sở này ở trong tay Diệp Bình lại mang tới một cảm giác xuất thần nhập hóa.

Tiểu là cho tới tận đêm, mà hắn vẫn chưa lĩnh ngộ ra kiếm chiêu mới của đại sư huynh.

Đêm khuya.

Diệp Bình ngồi một mình dưới vách núi.

Từ giờ đến lúc xuống núi còn có hai ngày.

Lần xuống núi này không đảm bảo sẽ không gặp phải chuyện phiền phức, nên Diệp Bình muốn lĩnh ngộ kiếm chiêu mới sớm một chút, như thế lỡ có gặp phải nguy hiểm, cũng có thêm một phần bảo đảm.

Nhưng đáng tiếc là tư chất của hắn ngu dốt quá.

Gần một tháng mà còn không lĩnh ngộ ra nổi.

Nhưng ngay lúc này.

Hai bóng người xuất hiện tại Thanh Vân đạo tông.

Là Tô Trường Ngự.

Hắn ôm chặt một bao quần áo, trong mắt đầy vui vẻ.

Trong tay Thái Hoa đạo nhân cũng ôm một bao quần áo, ánh mắt nhìn Tô Trường Ngự với vẻ không vui.

"Trường Ngự, trường bào lưu vân cẩm tú bạch hạc ngươi thích vì sư đã mua cho ngươi, lần xuống núi này, phải chăm sóc sư đệ ngươi thật tốt, nhất định đừng để xảy ra sai sót, nếu xảy ra chuyện gì, chớ trách sư phụ xử lý ngươi."

Giọng Thái Hoa đạo nhân hơi khó chịu.

Mới sáng sớm Tô Trường Ngự đã tới tìm ông, nói đi tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu, thì cần phải mua chút quần áo mới, để tặng thêm hiệu quả.

Lúc đầu Thái Hoa đạo nhân cảm thấy ừ cũng có lý, nhưng ông không ngờ, Tô Trường Ngự lại dẫn ông đi thẳng tới Thiên Y Các, mua một cái trường bào hoa hòe giá tới một trăm lượng hoàng kim.

Một trăm lượng, thu nhập cả một năm của Thanh Vân đạo tông!

Đã thế còn mua một lều tới mấy bộ, dù sao tông môn có tới mấy đệ tử, đương nhiên Thái Hoa đạo nhân không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

Nói thật nếu không phải trong tay đang có chút tiền, mà Tô Trường Ngự nói cũng có lý, thì dù có chết ông cũng không mua.

"Sư phụ ngài yên tâm, con đảm bảo sẽ coi chừng tiểu sư đệ thật tốt."

Tô Trường Ngự vô cùng vui sướng.

Bộ cẩm tú bạch hạc lưu vân trường bào này là mẫu mới ra năm nay. Hắn đã mơ ước nó thắm thiết lâu lắm rồi, chưa từng nghĩ có một ngày thật sự có thể mặc nó lên người.

Giờ phút này, Tô Trường Ngự cảm thấy mình là người cao cấp.

Nhưng hiện giờ hắn chưa định mặc nó, hắn tiếc không dám mặc, định là hôm xuống núi mới mặc.

"Bộ này là cho sư đệ của ngươi mang đi. Còn có hai ngày nữa thôi, ngươi đi chỉ điểm cho tiểu sư đệ ngươi thêm một chút. Trường Ngự, vì sư không có dã tâm nhiều, chỉ cần trong mười hạng đầu là vì sư thỏa mãn rồi."

Thái Hoa đạo nhân nghiêm túc nói.

Tuy ông biết rõ, Tô Trường Ngự có dạy gì thêm hay không cũng chẳng có ý nghĩa mấy, chủ yếu là do tự thiên tư của Diệp Bình mà thôi.

Nhưng ông vẫn hi vọng Tô Trường Ngự quan tâm thêm một chút, dù Diệp Bình có tiến bộ chậm, ông cũng thỏa mãn.

"Bây giờ con đi tìm hấn."

Tô Trường Ngự gật đầu, nhận bao quần áo từ tay Thái Hoa đạo nhân, đi về phía sau núi.

Trên đường đi, Tô Trường Ngự gặp Hứa Lạc Trần.

Tên kia đang bước đi từng bước, sắc mặt phiền muộn, cả một thời gian dài vậy rồi mà vẫn chưa giải tỏa được u uất trong lòng.

"Lạc Trần."

Có lẽ là vì tâm tình vô cùng tốt, nên Tô Trường Ngự lên tiếng bắt chuyện với Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần ngẩng đầu lên, vẻ hơi kinh ngạc.

"Đại sư huynh."

Y buột miệng kêu.

"Lạc Trần, đại hội kiểm tra luyện đan sắp khai mạc, đệ phải cố gắng lên, sư huynh tin tưởng đệ, đừng bực bội nữa."

Tô Trường Ngự cổ vũ Hứa Lạc Trần.

Hứa Lạc Trần không khỏi sùng sốt, ánh mắt nhìn Tô Trường Ngự đầy kính ngạc.

Y chưa từng thấy Tô Trường Ngự nói chuyện với mình như thế này bao giờ.

Có ý gì đây?

Điên rồi, điên rồi, đại sư huynh bị điên thật rồi.

Hứa Lạc Trần cay đắng lắc đầu bỏ đi, trong lòng không ngừng lẩm bẩm Tô Trường Ngự bị điên.

Tô Trường Ngự cũng chẳng suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi ra sau núi.

Dưới sườn núi.

Diệp Bình yên tĩnh ngồi cách đó không xa.

Không thể không nói, Diệp Bình rất chăm chỉ, chăm chỉ đến mức Tô Trường Ngự rất xấu hổ.

Rõ ràng thiên phú kinh khủng, mà còn chăm chỉ như vậy.

Tô Trường Ngự không khỏi cảm thấy khó chịu thay cho những thiên tài cùng tuổi kia.

Mà nghĩ cũng phải. Một thiên tài tuyệt thế, thiên phú dị bẩm vậy thì thôi, vấn đề là còn chăm chỉ đến thế.

Cũng may mình là một phế vật, nếu không gặp phải loại người như Diệp Bình, đúng là muốn khóc.

Còn thấy khó chịu hơn Hứa Lạc Trần cả chục lần.

"Tiểu sư đệ."

Tô Trường Ngự gọi Diệp Bình.

"Đại sư huynh? Ngài đã tới?"

Diệp Bình tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, hấn tập trung quá, nên không biết Tô Trường Ngự tới.

"Tiểu sư đệ, đây là quần áo mới chương môn có ý mua cho đệ, có thể tránh bụi, còn phòng được rắn, trùng, chuột, kiến."

Tô Trường Ngự đặt bao quần áo trước mặt Diệp Bình, nói.

"Đa tạ đại sư huynh."

Diệp Bình nhận bao quần áo, hiện giờ hấn chẳng hứng thú gì lắm với những thứ này, trong đầu hấn chỉ toàn nghĩ tới kiếm chiêu mà thôi.

Đưa đồ xong, Tô Trường Ngự nhìn thoáng qua Diệp Bình.

Hắn nhìn ra được, Diệp Bình có vẻ rất hoang mang.

Nhưng hắn không nói gì.

Hắn quay người, một mình đi lên vách núi.

Hắn nhìn chăm chú lên bầu trời đêm đen như mực, để lại cho Diệp Bình một bóng lưng, bóng lưng của một kiếm tiên tuyệt thế.

Dưới vách núi.

Diệp Bình nhìn Tô Trường Ngự.

Không biết vì sao, chỉ nhìn Tô Trường Ngự, Diệp Bình lại có một cảm giác, như có một lớp ngăn gì đó không biết, mãi mà không phá nó vỡ ra được.

Cuối cùng,

Diệp Bình không nín được nữa, hắn nhìn Tô Trường Ngự, cổ lấy dũng khí.

"Đại sư huynh!"

Hắn vừa lên tiếng, đã bị Tô Trường Ngự cắt ngang.

"Tĩnh tâm!"

Tiếng Tô Trường Ngự không lớn, nhưng như có ma lực, giúp Diệp Bình tĩnh lại.

"Tiểu sư đệ, bỏ hết những chấp niệm trong lòng, hãy cảm nhận vẻ đẹp của trời đất."

"Tất cả đáp án đệ muốn đều ở trong trời đất này."

"Tâm không định, lấy gì ngộ đạo?"

Giọng Tô Trường Ngự lãnh đạm.

Câu nói ấy như thể hồ quán đỉnh, không ngừng vang vọng trong tai Diệp Bình.

Cũng đúng lúc này tâm Diệp Bình bình tĩnh trở lại.

Hắn không nhìn vết kiếm nữa.

Cũng không tìm hiểu kiếm chiêu.

Hắn rút kiếm, bắt đầu luyện tập kiếm chiêu cơ sở.

Đâm!

Móc!

Chém!

Bỏ!

Chọc!

Dưới ánh trăng,

Diệp Bình luyện tập kiếm chiêu cơ sở.

Trong đầu hắn hoàn toàn trống không.

Hắn không suy nghĩ bất cứ điều gì, mỗi động tác, mỗi hành vi đều là tùy theo cảm tính, mang tới một cảm giác đại đạo tự nhiên.

Tô Trường Ngự không nhìn Diệp Bình, hắn vẫn luôn đưa lưng về phía Diệp Bình.

Hắn đã suy nghĩ rõ ràng, sau khi chờ chừng một giờ, sẽ là thời điểm tốt nhất để dạy chút đạo lý cho Diệp Bình.

Bây giờ để cho Diệp Bình tự lĩnh ngộ là được.

Cho nên, dưới vách núi.

Tốc độ xuất kiếm của Diệp Bình càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Dưới vách núi.

Tất cả lá cây bị cuốn lên.

Điểm đáng sợ ở chỗ, là không hề có tiếng gió thổi.

Những chiếc lá ấy như bị một lực vô hình nâng lên.

Chuyển động theo kiếm thế của Diệp Bình.

Kiếm của Diệp Bình nhanh tới mức không thể nào tin nổi.

Nhưng đột nhiên.

Kiếm của hắn, chậm lại.

Không sai, đúng là chậm lại.

Giờ phút này, trong đầu Diệp Bình, chỉ có một câu nói.

"Tâm bất định, lấy gì ngộ đạo?"

Kiếm của hắn, càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm.

Đúng lúc này.

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Trên vách núi, Tô Trường Ngự run run, cảm thấy hơi lạnh.

Diệp Bình đứng dưới vách núi lại không nhúc nhích.

Trong đầu Diệp Bình hiện ra những chiêu thức cơ sở.

Nhưng những chiêu thức này không ngừng trôi chảy, thiên biến vạn hóa trong đầu hắn.

Lấy kiếm pháp cơ sở làm khởi điểm, diễn dịch ra vô số kiếm chiêu.

Trong đầu Diệp Bình, còn xuất hiện một bức cổ đồ.

‘Vô Tận Kiếm Đồ’

Kiếm đồ này lấy kiếm pháp cơ sở làm căn bản, không ngừng trôi chảy kiếm chiêu.

Số lượng kiếm chiêu trôi chảy ra càng nhiều, sau này khi lĩnh ngộ kiếm pháp khác sẽ lĩnh ngộ càng nhanh.

Nói cách khác, Diệp Bình sau này không cần phải lĩnh ngộ kiếm pháp khác, chỉ cần trôi chảy số lượng kiếm chiêu trong kiếm đồ là đủ để lĩnh ngộ luôn.

Giống như Tứ Lôi kiếm pháp, có một ngàn bốn trăm bốn mươi chiêu.

Nếu trong Vô Tận Kiếm Đồ đã trôi chảy đủ một ngàn bốn trăm bốn mươi chiêu, thì chỉ cần một cái đạo đầu, là có thể lĩnh ngộ luôn ra kiếm thế, có thể lược bớt được rất nhiều thời gian. Đọc truyện sớm nhất tại reader của Bạch Ngọc Sách.

Đây là chỗ kinh khủng của Vô Tận Kiếm Đồ.

Nhưng điểm đáng sợ nhất không phải cái này.

Mà là trong bản thân Vô Tận Kiếm Đồ có một môn kiếm thuật.

Kiếm thuật này tên là...

Phá Kiếm thức.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thiên Hà kiếm thế, xuống núi

Dịch: Tiểu Băng

Phá Kiếm thức!

Phá hết tất cả kiếm thuật trong thiên hạ, chính là Phá Kiếm thức.

Sau khi mình ngộ được thông tin của kiếm thuật.

Diệp Bình không hề có vẻ vui mừng.

Mà ngược mắt lên nhìn Tô Trường Ngự ở trên vách núi.

Hắn không nói gì, nhưng trong mắt đầy vẻ kính phục.

Phá Kiếm thức này, là kiếm pháp đại sư huynh muốn truyền cho mình.

Phá hết tất cả kiếm thuật trong thiên hạ.

Nhưng muốn thật sự phá được hết tất cả kiếm thuật trong thiên hạ, thì phải thôi diễn được Vô Tận Kiếm Đồ.

Nói một cách đơn giản, là Phá Kiếm thức có thể phá giải tất cả kiếm chiêu, kiếm pháp trong Vô Tận Kiếm Đồ, nhưng nếu không thôi diễn ra được, thì cũng không phá được.

Lúc này, ở trong Vô Tận Kiếm Đồ có ba ngàn kiếm chiêu.

Gồm Tứ Lôi kiếm pháp một ngàn bốn trăm bốn mươi chiêu, Thiên Hà kiếm pháp hai ngàn bốn trăm chiêu, nhưng bởi vì có một số kiếm chiêu bị trùng, nên tổng cộng là vừa đúng ba ngàn kiếm chiêu.

Nếu có ai thi triển ba ngàn kiếm chiêu này trước mặt Diệp Bình, vậy Diệp Bình chính là tiên thiên bất bại.

Chỉ có một tình huống hãn thua, chính là song phương cảnh giới khác biệt quá lớn.

Nếu không hãn sẽ là một phương nghiền áp.

Không tồn tại kết quả nào khác.

Đến lúc này, Tô Trường Ngự cũng đã đứng trên vách núi được một canh giờ.

Hắn nhìn thoáng qua sắc trời, thời gian vừa đúng.

Tô Trường Ngự ổn định tâm tình, mở miệng.

"Ngươi ngộ."

Hai chữ ấy chậm rãi truyền vào trong tai Diệp Bình.

Lời thoại này Tô Trường Ngự chuẩn bị đã lâu, thật ra dù Diệp Bình có ngộ được hay không, hắn cũng đều sẽ nói như vậy.

Dù sao ngộ hay không ngộ đều do hắn quyết định mà.

Dưới vách núi.

Diệp Bình hơi kinh ngạc.

Hắn không ngộ, mình vừa mới ngộ ra Vô Tận Kiếm Đồ, mà đại sư huynh đã biết rồi?

Đại sư huynh chả hề nhìn mình một cái nào, mà cũng biết mình ngộ được?

Cái này...

Diệp Bình đè nén sự khiếp sợ trong lòng, nhìn Tô Trường Ngự, cung kính hành lễ.

"Nhờ có sư huynh dạy tốt, đệ mới ngộ ra được."

Diệp Bình nghiêm túc nói.

Hắn biết rõ, mình có thể đột ngộ lĩnh ngộ ra Vô Tận Kiếm Đồ, chín thành là nhờ có đại sư huynh hỗ trợ.

Nếu không phải nhờ đêm khuya, đại sư huynh tới chỉ điểm, e là có cho mình mấy tháng, cũng chưa chắc ngộ ra nổi Vô Tận Kiếm Đồ!

Hở?

Trên vách núi.

Tô Trường Ngự ngây người.

Ngươi lại ngộ nữa?

Ngươi thật coi ta là tên ngố?

Lúc trước ngộ ra Tứ Lôi kiếm pháp, ít nhất Tô mỗ cũng từng học qua rồi.

Nhưng vấn đề là Tô mỗ ta ngoài Tứ Lôi kiếm pháp, thì không hề học kiếm pháp nào nữa hết. Nếu nói trung thực, thì chỉ có thêm Xuyên Hà kiếm pháp kia.

Nhưng Xuyên Hà kiếm pháp ngươi cũng đã học rồi mà.

Ngươi còn ngộ ra được cái gì nữa vậy?

Tiểu sư đệ à tiểu sư đệ, ngươi đừng có ý vào ngươi có thiên phú cao là có thể muốn làm gì thì làm nha!

Ngươi thật không coi ta là người há?

Trong lòng Tô Trường Ngự điên cuồng mắng mỗ.

Không phải là hắn ngạc nhiên, chủ yếu là vì hắn thấy Diệp Bình kiêu ngạo quá!

Vết kiếm thứ nhất, lĩnh ngộ ra Tứ Lôi kiếm pháp của mình, hắn nhận!

Dù sao mình cũng biết Tứ Lôi kiếm pháp thật.

Vết kiếm thứ hai, mà ngươi cũng có thể lĩnh ngộ ra kiếm pháp?

Nào nào nào, ngươi nói đại sư huynh nghe xem, ngươi lĩnh ngộ ra cái gì?

Không ngừng mắng chửi trong lòng, Tô Trường Ngự cực kỳ muốn nói ra miệng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại được.

"Vết kiếm thứ hai, đệ mất tới gần một tháng trời. Tiểu sư đệ, đệ biết mình sai ở đâu không?"

Tô Trường Ngự chấp tay sau lưng, hắn không quay lại nhìn Diệp Bình, không phải định đùa cợt gì, mà là sợ nhìn thấy Diệp Bình rồi, không nhịn được lại bảo tiểu sư đệ biểu diễn kiếm pháp mới lĩnh ngộ ra được.

Sợ nếu lỡ Diệp Bình không lĩnh ngộ ra kiếm pháp mới, lại làm đá kích sự tự tin của hắn, ảnh hưởng tới quan hệ sư huynh đệ.

Nhưng nếu như Diệp Bình lĩnh ngộ ra kiếm pháp mới thật, Tô Trường Ngự lại sợ sẽ đá kích sự tự tin của mình, thế lại càng ảnh hưởng tới quan hệ sư huynh đệ hơn.

Cho nên thà không nhìn Diệp Bình.

"Sư đệ không biết, mong sư huynh chỉ điểm sai lầm."

Diệp Bình đè nghị thật lòng.

"Ngươi quá mau."

Tô Trường Ngự đáp, giọng cực kì bình tĩnh, mang theo ngữ khí chân thật đáng tin.

"Từ ngày đệ bái nhập vào Thanh Vân đạo tông, lúc nào đệ cũng vội vội vã vã, sư huynh nhìn ra được, đệ rất muốn tu tiên."

"Đúng là, ai ai cũng muốn tu tiên, ai ai cũng muốn trở thành vì sao cực sáng trên bầu trời đêm kia."

"Nhưng con đường tu tiên, vốn dài mênh mông, không bao giờ được nóng vội. Ngươi càng nóng vội, càng không thể tiến bộ được, có những lúc phải biết cách buông tay."

"Phải biết buông bỏ, không bỏ làm sao có?"

Tô Trường Ngự bình tĩnh nói.

Diệp Bình im lặng.

Đúng vậy, nhìn lại thời gian qua, mình bái nhập tiên môn bất quá mới được chừng hai tháng, tuy rằng vẫn chỉ là bình thường, nhưng ngày nào, đêm nào cũng khắc khổ tu hành, không phải ngộ đạo thì cũng là đang trên đường ngộ đạo.

Không đi thưởng thức cái đẹp của thế gian, không đi cảm ngộ lạc thú của tu tiên, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc nhanh nhanh bước vào tiên đạo, nhanh nhanh trở nên mạnh mẽ.

Giống như một công cụ hình người, linh hồn chết lặng như gỗ.

"Sư huynh dạy rất phải, sư đệ sẽ nghiêm túc kiểm điểm lại."

Diệp Bình thở dài, hẳn đã nhận ra sai lầm của mình, quyết định kiểm điểm xem xét lại mình thật tốt.

"Tiểu sư đệ." Tô Trường Ngự nói tiếp.

Hắn vẫn đứng chấp tay sau lưng, nhìn lên bầu trời.

"Vì sao ngươi tu tiên?"

Câu hỏi bất chợt của Tô Trường Ngự làm Diệp Bình không khỏi sững sốt.

Câu hỏi nghe rất đơn giản, nhưng Diệp Bình suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không trả lời được.

"Đại sư huynh, đệ... cũng không rõ lắm. Chỉ biết tu tiên có thể kéo dài tuổi thọ, nếu như phải nêu ra một lý do, thì có lẽ là vì sự tự tại tiêu dao, vô câu vô thúc."

Im lặng suy nghĩ rất lâu.

Diệp Bình mới đưa ra câu trả lời này.

Hắn cũng không rõ lắm, vì sao mình tu tiên.

Nếu như phải trả lời.

Thì sự trường sinh bất tử là thứ vô cùng mê hoặc hắn.

Tự tại tiêu dao, cũng rất hấp dẫn.

Diệp Bình không có ước mơ xa xôi cầu được trường sinh bất tử, hắn chỉ cần sống mấy ngàn năm là đủ, muốn làm được một lần tất cả những việc mình muốn làm, không uống công xuyên việt một chuyến.

Còn mục đích cụ thể rõ ràng, thì hắn không có.

Ít nhất, hiện giờ là không có.

Nếu phải nói, thì đó chính là đắc đạo trường sinh, tự tại tiêu dao đi.

"Tự tại tiêu dao? Vô câu vô thúc?"

Tô Trường Ngự trầm ngâm kĩ lưỡng câu trả lời này, sau đó không nói gì thêm, từ trên vách núi đi xuống, không hề quay đầu lại, cứ thế bỏ đi.

"Tiểu sư đệ, ngày một giờ nào khởi hành, nếu như đã ngộ ra, thì hãy nghỉ ngơi hai ngày này cho thật tốt, đừng có liều mạng như vậy nữa."

Tô Trường Ngự không hề quay đầu lại, cũng không nhìn Diệp Bình, cứ thế rời đi.

Dưới ánh trăng.

Bóng hắt kéo dài, mang tới một ý cảnh khó tả.

Nhìn theo Tô Trường Ngự đi rồi.

Diệp Bình im lặng rất lâu.

Nửa canh giờ sau.

Diệp Bình phục hồi lại tinh thần.

Hắn cười nhạt, phát tay, bảo kiếm bay lên, rơi vào trong tay hắn.

"Hoàng hà chi kiếm thiên thượng lai!"

Một tiếng hô vang.

Tất cả lá khô ở sau núi Thanh Vân cuốn lên, như một ngọn sóng to, ào ào đổ vào biển lớn.

Một luồng kiếm thế khủng bố đột ngột xuất hiện.

Đây chính là Thiên Hà kiếm thế.

Lĩnh ngộ Vô Tận Kiếm Đồ, nắm giữ được ba ngàn kiếm chiêu, Diệp Bình cũng thuận lý thành chương lĩnh ngộ ra được Thiên Hà kiếm thế.

Hắn tùy tiện múa may diễn luyện một hồi, rồi mới rời khỏi sườn núi.

Đi về phòng của mình, định nghỉ ngơi hai ngày.

Cứ thế.

Thời gian thấm thoát, trong nháy mắt, hai ngày đã trôi qua.

Thời điểm xuống núi đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Gió nổi Thanh Châu, mạch nước ngầm động mạnh

Dịch: Tiểu Băng

Bên ngoài Thanh Vân đạo tông.

Đã là giờ mao.

Tô Trường Ngự lẳng lặng đứng cách đó không xa.

Hắn mặc bộ cẩm tú bạch hạc lưu vân trường bào, đứng thẳng tắp ở đó, thể hiện khí chất kiếm tiên tuyệt thế vô cùng nhuần nhuyễn.

Trường bào trắng tinh, góc trên áo bào thêu hình Thanh Vân, dưới một chút có mấy hình bạch hạc vỗ cánh. Bộ quần áo này chỉ cần nhìn chất liệu cũng biết là loại hàng đầu, trang phục kiểu dáng cũng cực kỳ mất sáng.

Đây là sản phẩm mới của Thiên Y Các, giá năm mươi tám lượng hoàng kim một bộ, nhưng lượng hàng quá ít, dẫn tới bị thổi giá lên tới một trăm lượng hoàng kim một bộ.

Đúng vậy chính là một trăm lượng hoàng kim một bộ.

Cả đời Tô Trường Ngự luôn ước ao mua được một bộ trường bào như thế này, đây là mơ ước duy nhất của hắn.

Vốn tướng là cả đời cũng không thực hiện được, không ngờ mấy hôm trước, Thái Hoa đạo nhân lại mua cho mình một bộ thật.

Bộ cảm tú bạch hạc lưu vân bào này, tuy rằng không phải là pháp khí, nhưng có một vài chức năng của pháp khí, ví dụ như có thể chống bụi, chất liệu được làm từ một loại tơ tằm đặc biệt, có thể phòng ngừa rắn trùng chuột kiến, lại còn có đường may đường thêu đều là làm bằng tay tuyệt phẩm, nên giá này cũng là hợp tình hợp lý.

Lúc này.

Diệp Bình từ từ xuất hiện.

Diệp Bình mặc trường bào màu xanh nhạt. Tô Trường Ngự mặc cảm tú bạch hạc lưu vân bào màu trắng, Diệp Bình mặc cảm tú son hà thanh phong trường bào màu xanh, tỏa ra khí chất nho tiên của Diệp Bình.

Bề ngoài của hai người có thể gọi là mỹ nam tử, tuy nhiên khí chất của họ khác nhau, một người là khí chất kiếm tiên, một người là khí chất nho tiên.

Nếu đem ra so, thì Tô Trường Ngự nhìn hơn một chút, nhưng nhân giả kiến nhân - trí giả kiến trí, nếu nói về mặt nho nhã dễ coi, thì Diệp Bình lại nhìn hơn Tô Trường Ngự.

"Kính chào đại sư huynh."

Lần đầu tiên xuống núi, Diệp Bình hơi phấn khích.

Hồi trước, khi còn ở trong phạm tục, là một người thường, còn bây giờ, vai trò đã khác, hẳn muốn được nhìn thấy thế giới tu tiên.

Đương nhiên là hơi phấn khích.

"Tiểu sư đệ, đây là lệnh bài của tông môn, và lệnh hào (lệnh bài ghi số thứ tự) của đại hội kiểm đạo Thanh Châu, ngươi phải luôn mang theo trên người, không được để mất."

Tô Trường Ngự đưa lệnh bài tông môn và lệnh hào của đại hội kiểm đạo cho Diệp Bình.

Diệp Bình nhận lấy, nhét vào đai lưng.

"Đi thôi."

Tô Trường Ngự không nói gì thêm, đây không phải lần đầu tiên xuống núi, nên khá là bình tĩnh.

Hai người từ từ đi xuống núi.

Thái Hoa đạo nhân xuất hiện trước sườn núi, ông đứng đó, im lặng nhìn theo Tô Trường Ngự và Diệp Bình cách đó không xa.

Đệ tử phải xuống núi, đi một chuyến xa nhà, làm sư phụ đương nhiên có hơi lo lắng.

Nhưng Thái Hoa đạo nhân không ồn ào, cũng không ra tiễn, chỉ lặng lẽ đứng trên vách núi, chăm chú nhìn theo hai người.

Nhưng chỉ được một lúc, Thái Hoa đạo nhân vẫn không nhìn được lên tiếng.

"Trường Ngự, Diệp Bình."

Ông gọi.

Tô Trường Ngự với Diệp Bình ở phía xa nghe thấy tiếng ông.

Hai người quay đầu lại.

Nhìn thấy Thái Hoa đạo nhân ở trước sườn núi.

Hai người có vẻ thắc mắc.

"Lên đường bình an."

Thái Hoa đạo nhân không nói gì nhiều, chỉ nói bốn chữ thay cho tất cả.

Diệp Bình và Tô Trường Ngự im lặng.

Sau đó hai người cúi đầu hành lễ chào Thái Hoa đạo nhân, không nói gì, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó.

Một nơi nào đó ở Thanh Châu.

Trên một vách núi.

Một nam tử tuấn mỹ cũng cúi đầu hành lễ chào một lão già.

Lão già này ăn mặc rách rưới, mắt còn bị mù, nhưng lại mang tới một cảm giác sâu không lường được.

"Trường Dạ, ngươi đã học được phần lớn kiếm pháp của ta, ngươi là người có tư chất kiếm đạo mạnh nhất ta từng biết."

"Vi sư không ngờ ở Thanh Châu nhỏ nhỏ này, mà ta lại tìm được một thiên tài kiếm đạo tuyệt thế."

"Hai mươi năm nay, ngươi đã học được rất nhiều, cũng hiểu được rất nhiều, đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, là trận chiến đầu tiên của ngươi."

"Tuy vì sư còn một chiêu sau cùng chưa dạy cho ngươi, nhưng đó không phải là ta muốn giấu diếm, mà là ta muốn chặn bớt số mệnh cho ngươi. Ngươi muốn lĩnh ngộ ra kiếm pháp vô địch, thì phải đi theo con đường vô địch."

"Con đường này, vô cùng khó khăn, ngươi không thể bại, ngươi cũng không được thua, ngươi phải một đường tiến lên, cho tới khi chứng được con đường kiếm đạo vô thượng."

"Nhưng, cũng vì con đường này quá khó, nên ta giữ lại một chiêu sau cùng, chờ tới một ngày nào đó ngươi thất bại, thì hãy quay lại tìm ta, ta sẽ truyền thụ chiêu kiếm pháp này cho ngươi."

"Còn nếu ngươi mãi luôn bất bại, vậy thì ngươi hãy tự lĩnh ngộ ra chiêu sau cùng."

"Trường Dạ, Thanh Châu này chỉ là bước khởi đầu của ngươi, nhưng ngươi phải biết, mục tiêu của ngươi không phải vô địch Thanh Châu, không phải vô địch Tấn quốc, không phải vô địch mười nước, thậm chí không phải vô địch Đại Hạ vương triều, mà là vô địch thiên hạ."

"Vi sư không mong ngươi sẽ bại, nhưng vì sư cũng hi vọng ngươi bại, kẻ địch lớn nhất của ngươi sẽ xuất hiện ở Đại Hạ vương triều, nhưng là ai thì ta không biết."

"Ngươi xuống núi đi thôi, chừng nào bại, thì lại tới tìm ta."

Lão già nói liền một lèo.

"Xin sư phụ yên tâm, Trường Dạ nhất định sẽ một đường thắng tiến, trở thành thiên hạ đệ nhất rồi, sẽ lại đến tìm ngài."

Hắn nói.

Hắn quỳ xuống đất, dập mạnh đầu ba cái với lão già, rồi rời đi.

Thanh Châu son mạch.

Đại Nhật Hàng Ma kiếm tông.

Trần Lập nhìn đồ nhi Vương Minh Hạo của mình, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

"Đại hội kiếm đạo Thanh Châu đã sắp bắt đầu, đây là trận chiến đầu tiên của ngươi. Lọt vào ba thứ hạng đầu là đủ rồi, vì sư có một cảm giác khó tả, ở Thanh Châu này có ngọa hổ tàng long."

Trần Lập bình tĩnh nói.

Đệ tử của ông ta có vẻ không hiểu.

"Sư phụ, rốt cuộc có môn phái nào mà có thể làm người kiêng kỵ như vậy? Đại Nhật Hàng Ma Tông chúng ta năm xưa cũng là một trong tam đại kiếm tông của Đại Hạ vương triều, chỉ là một cái Thanh Châu nhỏ nhỏ, có thể có cường giả gì được?"

Vương Minh Hạo thực sự là không hiểu.

Mấy năm nay, hắn không chỉ một lần nghe sư phụ Trần Lập nói, rằng ở Thanh Châu ngọa hổ tàng long, nhưng mãi mà hắn không hiểu được.

Thanh Châu chỉ là một khu vực nhỏ nhỏ của Tấn quốc, cũng chẳng phải là vùng đất lành gì, Đại Nhật Hàng Ma Tông năm xưa đứng trong hàng ngũ ba kiếm tông mạnh nhất của Đại Hạ vương triều, gọi một câu tông môn tuyệt thế cũng không phải là nói quá.

Vậy tại sao phải kiêng kỵ tới như vậy?

Hắn nghĩ mãi mà không rõ.

Nghe đồ nhi hỏi, Trần Lập vốn không định trả lời, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu thờ dài.

"Chuyện này liên lụy rất lớn, đại khái là ba trăm năm trước, lão hoàng đế của Đại Hạ tuổi đã già, mà không bước ra được một bước sau cùng, cuối cùng chết già."

"Lúc đó cả Đại Hạ từ trên xuống dưới gió nổi mây vần, các đại tông môn đều có tư tâm, đại chiến tranh đoạt nổ ra trước dự định. Đại Nhật Hàng Ma Tông chúng ta chọn sai phe. Lúc đó, không chỉ chúng ta, mà hầu như tất cả các tông môn đều chọn sai phe cả."

"Chúng ta đã chọn sai người, hoặc phải nói là, không ai có thể ngờ được, một kẻ cực kì bình thường không thu hút nhất, lại trở thành kẻ chấp chương Đại Hạ vương triều, đăng cơ làm đế."

"Lúc đó Đại Nhật Hàng Ma kiểm tông chúng ta rơi đài, phải ẩn núp ở cái nơi Thanh Châu nhỏ nhỏ này."

"Nhưng đáng sợ nhất không phải là chuyện này, mà là hai mươi năm trước, lúc Đại Hạ nghênh đón Long Đăng, trời giáng dị tượng, ánh sáng lạnh tận trời, tất cả bách tính trong hoàng thành đều nhìn thấy dị tượng, hoàng tử thứ mười của Đại Hạ, được trời chọn con của trời."

"Lúc đó, có cường giả tuyệt thế lên vào hoàng cung Đại Hạ, giết chết vị con trời này từ trong tã lót, cả triều đình chấn động, thiên tử giận dữ, không biết đã có bao nhiêu cái đầu người rơi xuống, bao nhiêu tông môn bị liên lụy vào."

"Nhất là vị cường giả kiếm đạo tuyệt thế kia, lập tức bị truy sát tới Tấn quốc, cuối cùng vô tung vô ảnh, nhưng mười năm trước, vì sư hình như đã nhìn thấy hấn, hấn chưa có chết, nhưng hấn bị thương rất nặng, có điều hấn nhất định sẽ không chịu bỏ đi chấp niệm đó đâu."

"Hấn nhất định sẽ bồi dưỡng ra một đệ tử tuyệt thế báo thù cho mình, đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này, ý nghĩa rất lớn, có người muốn thông qua Tấn quốc học phù, để vào Học phủ mười nước, rồi dùng thân phận này, đặt chân vào Đại Hạ vương triều."

"Sự tồn tại của mỗi người đều có mục đích riêng của mình. Minh Hạo, Đại Nhật Hàng Ma kiểm tông chúng ta không muốn báo thù rửa hận gì cả, chúng ta chỉ muốn tái lập lại sự huy hoàng mà thôi."

"Đại hội kiếm đạo Thanh Châu, chỉ cần tiến vào ba thứ hạng đầu là đủ rồi. Ngươi xuống núi đi thôi."

Trần Lập kể một tràng dài câu chuyện cũ.

Câu chuyện cũ này, làm Vương Minh Hạo trầm mặc.

Đến lúc này, hấn đã hiểu.

"Sư phụ, đợi ta lấy được hạng nhất kiếm đạo Thanh Châu, sẽ dùng nó để chứng kiếm tâm."

Wương Minh Hạo đứng dậy, cúi đầu chào Trần Lập, rồi đi xuống núi.

Tương tự.

Cảnh giống như vậy xuất hiện ở vài nơi trong khắp Thanh Châu.

Trong một tòa viện ở một thành cổ.

Mấy trăm nam tử mặc đồ đen đứng trong đại đường.

Đứng trước mặt bọn họ là một thư sinh, tay cầm một cây quạt sắt, im lặng nhìn đám người áo đen.

"Ngày ba tháng ba, giáo chủ của chúng ta thông linh với trời, biết được Đại Hạ vương triều làm xằng làm bậy, tàn hại sinh linh, đã không còn nhận được thiên ý, khí số đã tận, chính là lúc thánh giáo ta hưng thịnh."

"Trong giáo đã hạ tử lệnh, bao vây tiêu diệt tất cả thiên tài của Tấn quốc. Bọn ta phụ trách trong địa hạt Thanh Châu, mượn cơ hội đại hội kiếm đạo, giết sạch tất cả thiên tài Tấn quốc, lập uy cho thánh giáo."

"Đại Hạ sắp vong, phục hồi thánh giáo, vì muôn sinh linh mà chiến, chết cũng không tiếc!"

Giọng của thư sinh vững vàng, kiên định, không hề có chút nhẹ nhàng nhỏ nhen nào, chỉ có sự điên cuồng.

"Chúng ta kính tuân lệnh của giáo chủ."

Mấy trăm giọng nói cùng vang lên trong đại đường.

Sau khi giọng hô chấm dứt, mấy trăm người cũng biến mất tại chỗ.

Không ai biết.

Thanh Châu trông vẫn bình tĩnh yên ả, mà mạch nước ngầm đã động mạnh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Yêu nghiệt to gan, còn không mau mau hiện hình

Dịch: Tiểu Băng

Kỷ nguyên Tiên Võ, mừng một tháng năm.

Cách đại hội kiểm đạo Thanh Châu còn có hai mươi bảy ngày cuối cùng.

Diệp Bình và Tô Trường Ngự đã xuất phát được ba ngày.

Ban đêm.

Trong đại điện Thanh Vân Đạo tông.

Thái Hoa đạo nhân cau mày, không biết đang suy tư chuyện gì.

"Rốt cuộc mình đã quên chuyện gì ta?"

"Kỳ quái thật? Sao cứ cảm giác có chuyện gì đó sai sai?"

"Sao nghĩ mãi mà không ra ta?"

Thái Hoa đạo nhân lắc đầu.

Từ khi Diệp Bình và Tô Trường Ngự rời đi, ông luôn có cảm giác hình như có chuyện gì đó mình chưa làm, nhưng nghĩ mãi mà không nhớ nổi rốt cuộc là chuyện gì.

Nghĩ nửa ngày, cuối cùng Thái Hoa đạo nhân vẫn lắc đầu.

Dù sao thường những chuyện nghĩ không ra đều chẳng phải là chuyện lớn.

Cũng như vào lúc này.

Sắc trời đen như mực.

Trong một dãy núi, hai bóng người nhờ ánh trăng, đi lại ở trong núi.

Dưới ánh trăng.

Tô Trường Ngự cẩn thận nhìn bản đồ, nét mặt có vẻ hơi cổ quái.

Theo hình vẽ trên bản đồ, hẳn là bây giờ phải tới thành Trường Lâm chứ, sao lại vẫn còn ở trong nơi hoang dã hoang vu?

Đã đi suốt ba ngày đêm, Tô Trường Ngự đã thấy hơi không chịu nổi, giờ hẳn chỉ hi vọng tranh thủ thời gian đến Cổ Thành nghỉ ngơi cho thoải.

"Sư đệ, đệ có cảm thấy chỗ này quá mát mẻ không?"

Tô Trường Ngự đứng giữa rừng, cau mày.

Hắn cảm thấy có một sự âm lạnh, nhưng không biết là do tâm lý hay nơi này tà môn, dù sao cả người hắn cảm thấy hơi không thoải mái.

Diệp Bình nghe vậy, cảm nhận một cái, không có sự lạnh lẽo nào cả, không cảm thấy có gì khác thường.

"Đại sư huynh, vẫn tốt mà, đệ không cảm thấy âm u lạnh lẽo gì cả."

Diệp Bình trả lời.

Tô Trường Ngự chau mày càng chặt hơn.

Quần áo hắn đang mặc là sản phẩm của Thiên Y Các, có khả năng chống bụi thông khí, đừng nói ở nơi trong rừng núi như này, dù có ở nơi tuyết lớn đầy trời, về lý thuyết hắn cũng không cảm thấy lạnh lẽo gì mới phải.

"Chẳng lẽ mình thật sự là nghi thần nghi quỷ?"

Tô Trường Ngự chau mày.

"Sur đệ, cẩn thận một chút."

Tô Trường Ngự chậm rãi nói.

Tuy rất có thể là bản thân nghi thần nghi quỷ, nhưng Tô Trường Ngự vẫn nhắc Diệp Bình cẩn thận.

Tô Trường Ngự cũng có một vài điểm được Thái Hoa đạo nhân khen ngợi.

Chính là Tô Trường Ngự kế thừa được một ưu điểm lớn nhất của ông.

Tính cẩn thận!

Lúc đi ra bên ngoài, hầu như chuyện gì Tô Trường Ngự cũng đều cực kỳ cẩn thận, cho dù là một chút gió thổi cỏ lay, Tô Trường Ngự cũng bén nhảy phát hiện ra, chính vì vậy, đã nhiều lần Tô Trường Ngự tránh được nguy hiểm.

"Dạ."

Diệp Bình khẽ gật đầu, tuy hắn không phát giác ra bất kỳ khác thường nào, nhưng hắn tin tưởng Tô Trường Ngự vô điều kiện.

"Lướt qua ngọn núi này, tìm đại một chỗ nghỉ ngơi thôi."

Tô Trường Ngự trầm nghĩ.

Một lúc lâu sau.

Vòm trời càng thêm đen, giữa rừng núi vô cùng yên tĩnh, Tô Trường Ngự đi trước, Diệp Bình theo sau.

Hai người đều khá cảnh giác nhìn chung quanh.

Qua một hồi rất lâu sau.

Cuối cùng, Diệp Bình phát hiện ra chỗ hơi không đúng.

"Đại sư huynh."

Tiếng Diệp Bình vang lên.

Tô Trường Ngự đi đằng trước dừng lại ngay, quay đầu lại nhìn Diệp Bình, trong mắt đầy ý hỏi.

"Hình như chúng ta đã từng tới chỗ này."

Diệp Bình mở miệng, hắt hơi nhú mày.

Đã tới chỗ này?

Tô Trường Ngự hơi kinh ngạc, cẩn thận dò xét chung quanh.

Ngài nói mới thấy, quả thực là hình như nhìn hơi quen nha.

"Ừm."

Nhưng Tô Trường Ngự không tỏ vẻ kinh ngạc lắm, mà ngược lại chỉ hơi hột ừ một tiếng, tạo cho người ta cảm giác 'ta đã phát hiện ra từ lâu rồi'.

"Sur đệ, có biết cái gì tạo ra loại cảm giác này không?"

Tô Trường Ngự mở miệng, lặng lẽ hỏi.

Đây không phải là hỏi, mà làm người ta cảm thấy như đang kiểm tra Diệp Bình.

"Là trận pháp."

Diệp Bình suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời theo suy nghĩ trong lòng mình.

"Ồ? Đệ còn biết cả trận pháp?"

Lúc này Tô Trường Ngự hơi kinh ngạc.

"Vương sư huynh đã dạy đệ một chút trận pháp chi đạo, đệ cũng đọc một ít sách về trận pháp ở trong Tàng Kinh Các của tông môn."

Diệp Bình đáp.

A, ra là học với tên kia.

Nghe thấy học trận pháp từ Vương Trác Vũ, Tô Trường Ngự lập tức không còn hứng thú gì.

Hắn cảm thấy Diệp Bình tự học còn hay hơn là học với Vương Trác Vũ.

"Nếu như thế, vậy sư huynh hỏi thử đệ, có biết phá làm sao không?"

Tô Trường Ngự lặng lẽ hỏi.

"Hồi Đại sư huynh, đã là trận pháp, vậy nhất định sẽ có mắt trận, tìm được mắt trận, phá hồng trận khí (vật bày trận), thì trận sẽ tự giải, nhưng phương pháp này có chút nguy hiểm"

Sau khi phát giác ra là có trận pháp, Diệp Bình cũng đã nghĩ đến phương pháp phá giải.

"Nói nghe thử xem"

Tô Trường Ngự vẫn giữ vẻ như 'ta đang kiểm tra ngươi', rất là bình tĩnh.

"Nơi bày trận, chính là mắt trận. Đã có người bày trận ở đây, vậy có nghĩa họ đang ở ngay mắt trận, nếu chúng ta tùy tiện đi qua, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm."

Đương nhiên, có Đại sư huynh ở đây, có gì mà sợ.

Diệp Bình không nói hết câu, chỉ nghiêm túc phân tích mà thôi.

"Gặp nguy hiểm?"

Tô Trường Ngự nghe, không hiểu bày trận mắt trận gì cả, hắn chỉ nghe được hai chữ nguy hiểm mà thôi.

Cái này không hợp lý nha.

Tại sao lại có người cố ý bày trận ở chỗ này?

Bày trận ở chỗ này làm cái gì?

Đầu năm nay còn có người thích nhắm vào phế vật nữa hả?

Chẳng lẽ lại là thấy mình đẹp trai quá, muốn cướp sắc?

Không đúng, nói không chừng là biết trên người mình có nhiều tiền, muốn cướp tiền?

Vậy hay là để bọn họ cướp sắc đi.

Tô Trường Ngự suy nghĩ cực nhanh.

"Nếu như không muốn chọc vào phiền toái, thì còn một cách phá trận nữa."

Diệp Bình nói.

"Cách gì?"

Tô Trường Ngự mặt không đổi sắc hỏi.

"Hồi Đại sư huynh, chúng ta hẳn là đã đi vào một khốn trận, đã là khốn trận vậy có nghĩa đối phương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

"Đã như vậy, chúng ta ngồi ở đây chờ đi. Cái khốn trận này không mạnh lắm, tu vi của người bày trận hẳn là không cao, chắc hẳn chỉ muốn chúng ta tiêu hao khí lực, sau đó bọn hắn mới ra tay."

"Như vậy sư đệ cho là, ngồi ở đây yên lặng chờ một thời gian, trận pháp sẽ tự sụp đổ?"

Đây là cách xử lý của Diệp Bình.

Cũng là cách xử lý an toàn nhất.

Hắn đã phát hiện ra, khốn trận nơi này không hề mạnh, nói cách khác tu vi của người bày trận cũng không cao lắm, hẳn là có hơi kiêng dè.

Nếu như không muốn chủ động tìm phiền toái, thì có thể ngồi ở chỗ này đợi, chờ đối phương hết kiên nhẫn, lấy trận khí đi, vậy thì trận pháp sẽ tự sụp đổ.

Ngồi chờ?

Người bảo Tô mỗ ta ngồi ở đây chờ chết?

Vậy cũng được, dù sao cũng đã đi suốt ba ngày liền, quả thực cũng hơi mệt rồi.

Tô Trường Ngự không muốn gặp bất cứ một phiền toái nào, hơn nữa theo suy luận của Diệp Bình, tu vi của người bày trận cũng chẳng cao, bằng không đã chẳng cần phải che che giấu giấu. Đọc chương mới nhất tại reader của Bạch Ngọc Sách.

Nếu đã là thế, vậy thì ở chỗ này chờ một chút.

"Vậy để xem bọn họ định làm gì."

Tô Trường Ngự nói, sau đó ngồi xếp bằng xuống đất, dáng vẻ cao thâm mịt mịt.

Diệp Bình nhẹ gật đầu.

Hắn cũng không muốn lỗ mắng, chương môn đã dặn, đi ra bên ngoài đừng gây chuyện thị phi, mục đích của mình là tham gia đại hội kiếm đạo Thanh Châu.

Chứ không phải là tới đây tranh đua hiếu chiến.

Nghĩ vậy, Diệp Bình cũng ngồi xếp bằng xuống, ba ngày liền gấp rút lên đường, đúng là cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Nhưng mà, chưa tới một canh giờ.

Một giọng nói như sấm chột vang lên.

"Yêu nghiệt to gan, còn không mau mau hiện hình?"

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Mộ quý Lâm Hà

Dịch: Tiểu Băng

Một giọng nói như sấm vang lên.

Trong đêm tối yên tĩnh, trở nên vô cùng chói tai.

Tô Trường Ngự và Diệp Bình cùng lập tức mở mắt.

Hai người không nói gì, cũng không tạo ra âm thanh khác, chỉ cảnh giác nhìn quanh.

Một cái bóng màu đỏ xuất hiện.

Diệp Bình nhìn qua.

Là một nữ tử áo đỏ, đang dang không bay lên, bay thẳng về phía hắn.

Theo sau lưng nàng ta là một tăng nhân mặc áo vàng nhạt, tăng nhân này có tướng mạo thanh tú, khoác áo cà sa, từ trong bóng tối lao ra, nhìn chăm chú vào nữ tử áo đỏ.

"Đại sư, ta với ngươi không oán không thù, sao ngươi cứ muốn đuổi tận giết tuyệt? Đám người ở trong Phật môn các ngươi, không phải chú ý từ bi vi hoải sao? Ngươi hãy bỏ qua cho ta đi, ta cam đoan lần sau nhất định không dám nữa."

Nữ nhân lên tiếng, giọng khá là điềm đạm đáng yêu.

"Yêu nghiệt, ngươi vì tu hành mà giết hại phạm nhân, hút dương khí của hắn, chính là tà ma ngoại đạo, bản tăng là người trong Phật môn, từ bi vi hoải chính là lời của Phật Tổ, để bản tăng tiễn ngươi đi gặp Phật Tổ."

Tăng nhân áo vàng đáp lại.

Y ném ra một chuỗi tràng hạt màu xanh biếc, mỗi hạt trong tràng hạt đều toả hào quang, trong đêm tối trở nên vô cùng chói sáng, quán chặt lấy nữ tử áo đỏ.

"A!"

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, tràng hạt này là pháp khí Phật môn, sau khi trói chặt nữ tử áo đỏ liền tỏa ra những đợt khói trắng, ngay sau đó là những tiếng kêu thảm thiết.

"Đồ lừa trọc thối tha, các ngươi cũng chỉ dám ăn hiếp đám tiểu quỷ chúng ta thôi, a a a! Chờ Quỷ Vương sống lại, ngươi sẽ chết không yên!!!"

Nữ tử áo đỏ không ngừng lăn lộn trên mặt đất, trên người tỏa ra những làn khói trắng, xem ra cực kỳ thống khổ.

"A Di Đà Phật, ngươi có chấp niệm quá sâu, oán niệm quán quanh, để bản tăng độ cho ngươi."

Tăng nhân áo vàng mặt không đổi sắc, đi thẳng tới trước mặt nữ tử áo đỏ, một chưởng chụp xuống, Phật quang phổ chiếu, đập nữ tử áo đỏ kia thành bụi phấn ngay tại chỗ.

Tiếng kêu chói tai biến mất.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh như cũ.

Diệp Bình nhìn thấy hết, ánh mắt đầy mới lạ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tận mắt cảnh tu sĩ đánh nhau, mặc dù là nghiền ép từ một phía, nhưng cũng khá là đặc sắc.

Nhưng Diệp Bình nhảy bèn phát hiện ra, sau khi nữ tử áo đỏ chết, có một tia sáng nhạt chui vào trong cơ thể tăng nhân.

"Đệ tử của Phật?"

Tô Trường Ngự không khỏi kinh ngạc mở miệng.

Ở Tấn quốc, Đạo môn là độc tôn, có rất ít đệ tử Phật môn xuất hiện, nhất là ở Thanh Châu, ngoài ở trong một vài cổ tháp, Tô Trường Ngự chưa từng nhìn thấy đệ tử của Phật, nhất là đệ tử của Phật lợi hại như thế.

Đúng lúc này, tăng nhân áo vàng thu hết pháp lực về, nhìn Diệp Bình và Tô Trường Ngự.

Cả hai cách nhau không xa lắm, nên tăng nhân áo vàng nhìn Tô Trường Ngự, chắp tay trước ngực nói.

"A Di Đà Phật."

"Vô Lượng Thiên Tôn."

Tô Trường Ngự bình tĩnh lại, cũng hành lễ đáp trả, không làm mất mặt Đạo Môn.

"Xin hỏi đại sư, chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Bình lên tiếng.

Hắn rất tò mò, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tăng nhân áo vàng lập tức trả lời.

"Nói ra thì dài, bản tăng phụng mệnh, đến mộ quý Lâm Hà này xử lý chút chuyện, trên đường đi gặp nữ quý áo đỏ này, nên liền thuận tay siêu độ."

Dù tăng nhân áo vàng rất dữ dằn với đám yêu tà, nhưng đối với tu sĩ chính đạo lại cực kì ôn hòa, không hề ra vẻ chút nào, trái lại còn có vẻ cực kỳ khách khí.

Nhưng câu trả lời này lại khiến Diệp Bình có chút không biết nên nói gì.

Thế này mà gọi là thuận tay siêu độ?

Thay nữ quý áo đỏ cảm ơn người.

Sau một khắc, Tô Trường Ngự hỏi.

"Ý các hạ là, nơi đây là mộ quý Lâm Hà?"

Nét mặt Tô Trường Ngự rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì cuộn cuộn sôi trào.

"Hai vị đạo trưởng không biết?"

Tăng nhân áo vàng hơi kinh ngạc, y còn tưởng hai người này cũng là đến mộ quý Lâm Hà siêu độ oan hồn.

Tô Trường Ngự trầm mặc.

Mộ quý Lâm Hà!

Tô Trường Ngự nhìn bề ngoài vô cùng yên lặng, nhưng trong lòng lại dờn sóng lấp lánh.

Ở Thanh Châu có hai đại cấm địa, mộ quý Lâm Hà, và Vân Vụ Sơn Mạch.

Hai cái nơi này, là nơi tu sĩ Thanh Châu không dám mạo hiểm xâm nhập vào.

Vân Vụ Sơn Mạch cũng còn hơi dễ, chỉ cần không vào sâu, vậy sẽ rất khó gặp phải Yêu thú.

Nhưng mộ quý Lâm Hà thì khác, nơi này mà không có tu vi Trúc Cơ Cảnh, thì vào chính là muốn chết.

Chuyện này không có khả năng!

Mình đi theo bản đồ kia mà, sao lại đi tới mộ quý Lâm Hà?

Tô Trường Ngự đã hoàn toàn ngờ ngáo.

Cái quý này không hợp thói thường.

"Mộ quý Lâm Hà?"

Diệp Bình cũng kinh ngạc.

Hắn có biết về mộ quý Lâm Hà, trong Tăng Kinh Các của tông môn có quyển Nhất Bản Thanh Châu Phong Vân Lục ghi chép về nơi này.

Đại khái là một trăm năm mươi năm trước, có một vị Quý tu, vì luyện chế một món bảo vật, mà huyết tẩy một tòa cổ thành, tên của tòa cổ thành này là cổ thành Lâm Hà.

Mấy trăm vạn người đã chết trong trường hạn kiếp đó, khiến ở trong cổ thành oan hồn ngút trời.

Triều đình Tần quốc liên thủ với mười đại tiên môn, thậm chí còn mời cả cao thủ Phật môn đến cùng trấn áp Quý tu kia.

Nhưng dù đông như vậy, mà để trấn áp hoàn toàn được Quý Vương kia, mười đại tiên môn đã tổn thất nặng nề, nếu không phải nhờ cao tăng Phật môn lấy mạng mình ra đánh đổi, thì triển ra Đại Nhật Hàng Ma Ấn, thì e là đã không trấn áp được Quý Vương.

Cũng chính vì vậy, Tần quốc mới cho phép tăng nhân Phật môn đi vào, bằng không, đệ tử của Phật không được quyền bước vào Tần quốc.

Tranh giành giữa các giáo phái không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng dù đã hạ được Quý Vương, nhưng Lâm Hà cổ thành cũng đã trở thành Quý Vực, mấy trăm vạn oan hồn, sao có thể thoát cái mà độ xong được.

Hơn nữa những oan hồn này đều có oán niệm sâu nặng, bọn họ bị chết quá thảm, bị chôn sống tế luyện mà chết, nên đương nhiên cũng không thể độ hóa được dễ dàng.

Hơn nữa những nơi tụ tập oan hồn như thế này, cũng là miền đất lạnh của Quý tu, tà tu, dần dà, mộ quý Lâm Hà đã trở thành địa phương đáng sợ nhất

Thanh Châu.

Đương nhiên loại địa phương này cũng có ưu điểm của nó, Nho đạo thả ra ba nhà đều có thể tới đây, tôi luyện tâm chí, tu luyện đạo pháp, hay giống như tăng nhân áo vàng này, siêu độ oan hồn để thu lực công đức.

Chỉ cần không chết, thì sẽ có lợi ích to lớn.

Nhưng đối với tu sĩ Luyện Khí như Tô Trường Ngự và Diệp Bình, cái chỗ này là rất khủng bố.

Chỉ mỗi sát khí của cái nơi này thôi, thì tu sĩ Luyện Khí đã không chống đỡ nổi rồi.

"Thôi rồi, thôi rồi, thôi xong rồi!"

"Chết rồi, chết rồi, đã chết rồi!"

"Mộ quỷ Lâm Hà, mộ quỷ Lâm Hà!"

"Sao mình lại đi tới chỗ này?"

“Kiếp trước rút cuộc mình đã tạo nghiệt gì?!”

Trong lòng Tô Trường Ngự rối bời.

Hắn không ngờ có một ngày mình lại tới nơi địa phương quỷ quái này.

Hắn thà là đi Vân Vụ Sơn Mạch, chứ không muốn đến cái nơi quỷ quái này đâu.

Ít nhất ở Vân Vụ Sơn Mạch, chỉ cần không đi vào sâu, là sẽ không gặp phải phiền toái gì hết.

Mộ quỷ Lâm Hà thì không.

Là nơi đầy sát khí do cả trăm vạn oan hồn khắp nơi tụ thành, không cần phải có quỷ tu gì tới tìm mình gây phiền toái.

Chỉ cần đứng ở nơi này, là đã có thể bị sát khí nhập vào cơ thể bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó nhẹ thì bệnh nặng một trận, nặng thì thân tử đạo tiêu.

Thôi rồi, thôi rồi, thôi rồi rồi.

Sư phụ, đều do người miệng mềm xui xẻo, giờ thì hay rồi, đúng là muốn người đầu bạc tiễn người đầu xanh rồi đó.

Trong lòng Tô Trường Ngự vô cùng khó chịu.

Hắn rất muốn khóc, nhưng không khóc được.

Đúng lúc này, tăng nhân áo vàng đột nhiên mở miệng.

"Hai vị thí chủ, hẳn là đi nhầm vào đây phải không? Có cần bản tăng đưa hai vị thí chủ rời khỏi đây không?"

Tăng nhân hỏi.

Tô Trường Ngự lập tức lấy lại tinh thần.

Dẫn mình rời đi?

Tốt tốt.

Tô Trường Ngự cực kỳ kích động, nhưng nhớ tới tiểu sư đệ đang ở bên cạnh, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

"Vốn định dùng nơi này để tôi luyện sư đệ ta một phen, nhưng đại hội kiểm đạo Thanh Châu đã sắp bắt đầu, không thể ở lại chỗ này lâu hơn được, làm phiền Pháp Sư dẫn đường."

Giọng Tô Trường Ngự rất bình tĩnh, lời nói rất khách khí, nhưng mang theo một loại cảm giác cao nhân.

Tư thái đó, làm tăng nhân áo vàng hơi sửng sốt.

Y trầm mặc một hồi.

Bởi vì ban đầu y nhìn ra được cảnh giới của hai người trước mặt này hình như cao nhất là chỉ tới Luyện Khí tầng năm.

Theo quan điểm từ bi thương người của Phật môn, hơn nữa đối phương còn là đệ tử Đạo Môn, nên y mới ra tay tương trợ.

Nhưng... Vì sao lại có cảm giác hơi là lạ?

Nhưng tăng nhân áo vàng không suy nghĩ gì nhiều.

Tính tình y không thích tranh cãi, hơn nữa ở Tân Quốc, Đạo giáo là độc tôn, tuy đệ tử của Phật cũng được ở trong địa bàn Tân Quốc, nhưng vẫn là chưa được chào đón, nên để cho Phật - Đạo hai giáo có quan hệ hòa hợp một chút, rất nhiều đệ tử của Phật khi đi du lịch mà gặp được đệ tử Đạo Môn thì đều sẽ ra tay tương trợ.

Coi như là một kiểu thể hiện thái độ của mình.

Dù sao sự tranh giành giữa các giáo phái là rất khốc liệt, liên quan tới rất nhiều thứ..., không có đúng hay sai, chỉ là lập trường khác biệt mà thôi.

"Vậy hai vị đạo trưởng đi theo ta."

"Nơi này đã bố trí quỷ mê trận, tí nữa dù có xảy ra chuyện gì, mong rằng hai vị đạo trưởng sẽ vẫn giữ bản tâm kiên định, đừng để mình bị ma quỷ ám ảnh, nếu không sẽ có phiền toái."

Tăng nhân áo vàng dẫn, để hai người Diệp Bình chú ý.

Diệp Bình và Tô Trường Ngự cùng gật đầu, cảm ơn tăng nhân, sau đó đi theo y tiến về phía trước.

Trên đường đi, ba người chuyện trò đơn giản với nhau.

Diệp Bình đã biết được tên của tăng nhân áo vàng.

Không Hải.

Nhị đệ tử Tiểu Linh tự Tân Quốc.

Tô Trường Ngự nói không nhiều lắm.

Chủ yếu là Diệp Bình và Không Hải nói chuyện với nhau.

Tính của Không Hải rất tốt, vô cùng kiên nhẫn, trên cơ bản có hỏi tất đáp.

Nhờ vậy, Diệp Bình cũng biết khi Không Hải siêu độ nữ quỷ ban nãy, ánh sáng xuất hiện kia, chính là lực công đức.

"Diệp thí chủ, lực công đức có ưu điểm là có thể tế tự trời xanh, đổi thành công đức chi bảo, chẳng những giúp có thể tu luyện Phật môn Kim Thân, mà còn tu luyện được cả pháp môn Đạo giáo, hơn nữa còn làm tăng cao tu vi, còn hơn cả linh thạch đan dược."

"Chỉ là, lực công đức, rất khó có được, bình thường chỉ khi siêu độ oan hồn có sát khí, thì mới có thể thu hoạch được công đức, bản tăng siêu độ nữ quỷ vừa rồi giúp thu được lực công đức, linh khí tương đương với một viên hạ phẩm linh thạch, chỗ tốt duy nhất, chính là lực công đức vô cùng tinh khiết, không nhuộm bẩn một chút xúi nào."

Không Hải giải thích lực công đức.

Diệp Bình nghe rất háng say.

"Vậy như thế nào mới có thể siêu độ?"

Diệp Bình cảm thấy hứng thú khó hiểu với siêu độ.

Chủ yếu là vì siêu độ oan hồn có thể đạt được lực công đức, mà một lực công đức tương đương với một vạn lượng, đồ tốt nha.

Cái mà Diệp Bình nhìn trúng chính là có thể sử dụng như linh khí.

Hắn bây giờ không thiếu cái gì cả, chỉ thiếu mỗi linh khí.

"Pháp môn siêu độ có hai loại, một loại là trăm nghiệp siêu độ, tức lấy Phật hiệu hoặc đạo pháp cưỡng ép siêu độ, đây là hàng yêu trừ ma, trăm nghiệp hộ pháp, nhưng siêu độ như vậy, công đức lấy được cực ít."

"Loại thứ hai chính là dùng kinh văn siêu độ, lấy vô thượng diệu pháp, để cảm hóa oan hồn, khiến chúng bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật, phương pháp này rất khó, chỉ có cao tăng đắc đạo mới có thể làm được, nhưng nếu cảm hóa oan hồn thành công, công đức lấy được cũng rất nhiều."

Không Hải nghiêm túc nói.

Diệp Bình bừng hiểu ra.

Lúc này, Không Hải nói tiếp.

"Nếu Diệp thí chủ cảm thấy hứng thú với siêu độ chi pháp, ở đây bản tăng có nửa quyển sách kinh dùng để siêu độ, có thể cho Diệp thí chủ mượn xem thử."

Không Hải nói.

Nhưng y vừa nói xong, Tô Trường Ngự đột nhiên mở miệng.

"Nếu nói tới siêu độ chi pháp, môn ta cũng có không ít, siêu độ của Phật môn tuy là rất tốt, nhưng sư đệ này của ta dù sao cũng là đệ tử của Đạo Môn, e là khó mà hiểu được."

Tô Trường Ngự đột nhiên lên tiếng, cắt ngang việc truyền kinh nghiệm của Không Hải.

Không phải Tô Trường Ngự keo kiệt.

Mà là vấn đề thâm căn cố đế của giáo phái.

Diệp Bình là Đệ tử Đạo Môn, nếu đi học siêu độ pháp của Phật môn, chỉ sợ làm nhiều công ít, ý nghĩa không lớn.

Nhưng không ngờ, Không Hải chẳng hề lúng túng, ngược lại còn gật đầu nói.

"Thí chủ thứ lỗi, bản tăng quên mất điều ấy."

"Không sao, Không Hải Pháp Sư cũng là tốt bụng mà thôi."

Tô Trường Ngự cũng không tức giận, nói tới nói lui vẫn chỉ là do vấn đề giáo phái.

Diệp Bình không khỏi nhìn Tô Trường Ngự, ngạc nhiên hỏi.

"Đại sư huynh, môn ta cũng có siêu độ chi pháp?"

Diệp Bình quả thực cảm thấy hứng thú với thứ gọi là siêu độ chi pháp này.

"Đương nhiên."

Tô Trường Ngự nhẹ gật đầu.

"Vậy sư huynh có biết siêu độ chi pháp không?"

Diệp Bình hỏi tiếp, ánh mắt đầy chờ mong.

"Đương nhiên."

Tô Trường Ngự vốn muốn nói đương nhiên là không, nhưng suy nghĩ một hồi thì không nói thế, dù sao ở đây cũng có người ngoài, nếu mình nói không biết, chẳng phải mình sẽ mất mặt à?

"Đại sư huynh, huynh dạy đệ được không?"

Nghe Tô Trường Ngự bảo mình biết siêu độ chi pháp, Diệp Bình càng thêm kích động, hỏi thẳng.

Tô Trường Ngự lập tức buồn bực.

Tiểu sư đệ, người có thể đừng có ham học như vậy được không.

Sao cái gì cũng đòi học vậy.

Không sợ tham thì thâm à?

Đúng lúc này, Tô Trường Ngự còn chưa kịp trả lời Diệp Bình.

Đột nhiên, có từng đợt sương trắng đập vào mặt.

"Cẩn thận! Trận pháp có biến, hai vị đạo trưởng, không nên lộn xộn, thủ vững bản tâm, đừng để bị ma quỷ ám ảnh."

Chương 73: Ta là đệ tử Thanh Vân, không ham nữ sắc

Dịch: Tiểu Băng

Vô số sương mù tràn ngập.

Bao phủ cả ba người.

Diệp Bình vô cùng tỉnh táo.

Có Tô Trường Ngự ở đây, hẳn chẳng sợ chút nào.

Hắn hiểu rất rõ, loại nguy hiểm này chẳng là gì cả, đến lúc quan trọng, Đại sư huynh sẽ ra tay cứu mình.

Nhưng Diệp Bình cũng biết, Đại sư huynh sẽ không ra tay ngay đâu, mà sẽ kiểm tra, tôi luyện hắn trước.

Bằng không, lúc nào cũng cứ dồn hết hy vọng lên người người khác, làm sao mà trưởng thành?

Thêm nữa là, Diệp Bình cũng không hề muốn Đại sư huynh giúp mình, như vậy sẽ có vẻ hắn yếu đuối, không chịu nổi thử thách.

Sương mù dày đặc che phủ tất cả mọi thứ, ngăn cản tầm mắt.

Diệp Bình ngồi xếp bằng trên mặt đất, ánh mắt cảnh giác nhìn chung quanh, nắm Nguyệt Pháp kiếm trong tay, lúc nào cũng có thể động thủ.

"Rống!"

Trong chốc lát, một âm thanh cổ quái vang lên, nghe giống tiếng thú rống, mà cũng hơi giống tiếng người khóc.

Loại thanh âm này làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Tiếng gào khóc thảm thiết này là một loại sóng âm quỷ nhiễu, khiến người ta sợ hãi, mất đi ý chí chiến đấu, suy yếu tinh thần, phai mờ ý chí.

Diệp Bình đã từng đọc được tin tức liên quan ở trong Tàng Kinh Các, nên kịp phản ứng ngay.

"Tĩnh tâm"

Diệp Bình tự nhủ, không được để mình rối loạn, phải ngồi yên đây, yên lặng theo dõi kỳ biến là đủ.

Người sợ quỷ ba phần, quỷ phải sợ người tới bảy phần.

Những con quỷ tu này chính là vật chí âm, người sống có dương khí bảo vệ. Ở trong mắt Quỷ tu, trên đỉnh đầu và hai vai của một người sống luôn có ba ngọn lửa, là vật chí dương.

Nên quỷ sợ người tới bảy phần.

Nhưng ba ngọn lửa này là đại diện cho cho tinh khí thần, nếu tinh khí thần yếu ớt bạc nhược, vậy dương hỏa sẽ bị dập tắt, Quỷ tu sẽ thừa cơ mà vào.

"Người mây mưa quá nhiều, tinh yếu."

"Người sức khỏe không đủ, khí nhược."

"Người ý chí không vững, thần yếu."

"Vì vậy Quỷ Hồn muốn hại người, sẽ chuyên môn chọn lựa những người có thể chất yếu ớt, sau đó tạo ra ảo giác, làm người ta tiết dương khí ra, cuối cùng giết hại đối phương."

"Nếu như đối phương không mắc mưu, thì sẽ biến ảo ra những cảnh tượng đáng sợ, dọa cho người ta bay hết cả hồn phách. Mắt hồn tương đương với mắt thần, nên thông thường, những quỷ hồn đều sẽ tạo ra loại ảo cảnh, dọa người ta mất hồn phách này."

"Nhưng mình không ăn chơi trụy lạc, và lại còn tu luyện Thần Ma thân, còn đọc sách thánh hiền, tính khí thần đều ở trong trạng thái cường thịnh, ngay cả Quỷ tu mạnh hơn mình thì e là cũng không dám tới gần mình."

Diệp Bình thầm nhủ, lòng tự tin của hắn vô cùng kiên định, ý chí vững vàng, cơ bản là không sợ.

Hắn tin tưởng những quỷ hồn này không dám nhích tới gần mình, bằng không, cần gì phải bày ra nhiều trò bịp bợm như vậy?

Nếu có thể trực tiếp ra tay, những con quỷ tu này cần gì phải bày ra nhiều trò như vậy?

Càng nghĩ vậy, ý chí của Diệp Bình càng thêm kiên định.

Nhưng ngay lúc này.

Trong sương mù, mấy chục quỷ ảnh tụ vào với nhau.

Bọn chúng nhìn xuyên qua sương mù, nhìn chăm chăm vào ba người.

"Đại ca, mê trận đã được kích hoạt, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?"

Một nam tử gầy gò lên tiếng, hỏi một nam tử trung niên.

"Hòa thượng này không dễ chọc vào, trên người hắn có pháp khí Phật môn, dù chúng ta có liên hợp ra tay, cũng chưa chắc có thể nuốt được hắn, nên đừng chọc vào hắn."

"Chúng ta tóm hai tên còn lại. Văn quy củ cũ, dương khí cho các người hút, túi da cho ta, ta sắp phải vượt Quỷ Kiếp, cần đổi bộ da thịt khác."

Nam tử trung niên nói.

Đám Quỷ tu gật đầu, không có ý kiến gì.

"Lam nhi, người tới dùng sắc dụ tên mặc áo bào bạch hạc kia. Tên đó nhìn là biết là đồ háo sắc, nhưng các người cũng đừng hút ác quá, để lại một phần cho những người còn lại."

"Dương Văn, người biến thành tên mặc áo bào Bạch Hạc, lừa tên trẻ tuổi kia ra. Hắn đứng gần tên hòa thượng quá, ta sợ đến khi ra tay, tên hòa thượng thú kia sẽ nhào vào phá hỏng chuyện tốt của chúng ta."

"Nhớ kỹ, mê trận chỉ duy trì được một canh giờ, đắc thủ rồi là phải lập tức đi ngay, không nên để tên hòa thượng kia bắt được, bằng không sẽ hờn phi phách tán."

Nam tử trung niên nói.

Hắn ra lệnh, bố trí kế hoạch.

Trong nháy mắt, hai bóng người đi ra.

Một người là nữ quỷ mặc áo lam, á mặc một bộ sa mỏng, cũng hơi có chút sắc đẹp, nhất là cách ăn mặc khêu gợi như vậy làm người ta không thể nào dửng lơ được.

Người còn lại nhanh chóng biến hóa, biến thành bộ dáng Tô Trường Ngự, dáng người, khí chất, nhan sắc hầu như không khác biệt chút nào.

Đây là năng lực thiên phú của Quỷ tu, bởi vì bọn họ không có cơ thể thật, nên có thể thiên biến vạn hóa, nhưng không kéo dài được lâu, vì bản thể của bọn họ là quỷ, không thể ngự trang được trong thời gian dài, nhưng có thể lừa được kẻ địch trong thời gian ngắn.

Hai bóng người biến mất tại chỗ, hóa thành một làn khói xanh, bay về phía mấy người Diệp Bình.

Lúc này.

Trong sương mù mờ mịt.

Tô Trường Ngự dửng lơ ngồi yên tại chỗ.

Hắn đang sợ.

Hắn rất sợ.

Hắn không muốn chết ở chỗ này.

Cho dù có chết, có thể nào chờ tới sau khi đại hội kiểm đạo Thanh Châu kết thúc rồi mới chết được không?

Vất vả bao nhiêu mới được mặc bộ trường bào Bạch Hạc Lưu Vân tuyệt đẹp mà mình ước mơ tha thiết, bản thân còn chưa chói sáng ở đại hội kiểm đạo, thế mà đã chết ở giữa đường, hân thật sự rất không cam tâm.

"Nếu ta thật phải chết, ta nhất định phải biến thành Lệ Quý, giết hết đám quý hại chết ta, làm người đã là một phế vật, ta không tin Tô Trường Ngự ta thành quý mà cũng vẫn là phế vật!" ==))

Tô Trường Ngự trầm thề.

Vất vả biết bao nhiêu mới được mặc Bạch Hạc Lưu Vân trường bào đẹp đẽ, nếu thật sự chết ở trên đường, không thể tới đại hội kiểm đạo để giả trâu bò, Tô Trường Ngự cảm thấy mình nhất định sẽ biến thành Lệ Quý, bởi vì hân không nuốt trôi được con hận này.

Chấp niệm càng sâu, năng lực tạo oán sẽ càng lớn, đến lúc đó rất có thể sẽ hóa thành Lệ Quý.

Đến lúc đó oan có đầu, nợ có chủ, kẻ nào hại hân, hân sẽ giết kẻ đó.

Khẩn kê đó hồn phi phách tán.

Nghĩ vậy, Tô Trường Ngự không còn thấy sợ, trái lại còn đi suy nghĩ xem sau khi mình báo thù rồi mình sẽ làm gì, sẽ trở về Thanh Vân Đạo tông, hay là đi tu luyện.

Tô Trường Ngự còn đang nghĩ ngợi lung tung, một tiếng kêu yêu kiều vọng tới.

"Cứu tôi với, cứu tôi với."

Tuy tiếng kêu khá to, nhưng lại nghe rất êm tai.

Tô Trường Ngự tỉnh táo lại, vô thức nắm chặt lấy bảo kiếm trong tay, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Một bóng người nhanh chóng hiện ra từ trong sương mù, đi về phía hân.

Là một nữ nhân.

Mặc áo sa màu lam, dáng vóc hấp dẫn, nhan sắc thì không phải đẹp lắm, không thể nào so được với Trần Linh Nhu và Tiêu Mộ Tuyết, nhưng coi như cũng có chút nhan sắc.

Chủ yếu là cái bộ áo sa à ta mặc, nếu không phải sương mù quá dày, e là cái gì cũng có thể nhìn thấy hết.

"Thượng tiên, thượng tiên, cứu ta, cứu ta với."

Tô Trường Ngự còn chưa kịp làm gì, cô gái áo lam đã nhào vào lòng hân với vẻ mặt đầy hốt hoảng, thân thể run rẩy, cứ như đã gặp phải cái gì đó cực kỳ sợ hãi.

"Cô nương, làm phiền giữ khoảng cách."

Tô Trường Ngự đẩy cô gái ra, đứng dậy, nói với nét mặt cực kỳ nghiêm túc.

Cái nơi quý quái này đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, Tô Trường Ngự không thể nào không đề phòng, tuy cảm thấy cô gái trước mắt là một người sống, nhưng hân không ngốc, trong lòng đầy đề phòng.

Cô gái áo lam sững sờ.

Ả không ngờ Tô Trường Ngự lại đẩy mình ra.

Phải biết rằng tuy ả không phải là tuyệt sắc, nhưng cũng là mỹ nhân hàng đầu đó!

Hơn nữa còn mặc ít như vậy, là đàn ông mà có thể đẩy mình ra ư?

Ả ta hơi sững sốt.

Nhưng ả bình tĩnh lại rất nhanh, lau nước mắt, làm bộ làm tịch nói: "Thượng tiên, là do ta bối rối quá, mong thượng tiên thứ lỗi."

Cô gái áo lam lau nước mắt, dáng vẻ diễm đạm đáng yêu, hơn nữa cả người cô ta ngoài việc mặc hơi ít, thì hoàn toàn chẳng khác gì người thường, Tô Trường Ngự nhìn không ra ả là nữ quý.

Tô Trường Ngự không nói gì, mặt lạnh tanh, ánh mắt hiện vẻ nghi hoặc đã giải thích cho tất cả.

Cảm nhận được ánh mắt của Tô Trường Ngự, cô gái áo lam vội nói.

"Thượng tiên, ta là nữ nhi Lưu thị ở Tỉnh Bằng thành. Cả nhà ta đi đập thanh (**đi chơi trong tiết thanh minh*), không ngờ gặp phải một cơn gió lạ, quần ta tới nơi này. Ta không biết đây là đâu, khẩn cầu thượng tiên hãy cứu ta."

Cô gái áo lam vừa nói vừa xán tới gần, tỏ vẻ vô cùng sợ hãi.

Đến khi tới sát rạt, ả hạ giọng nói nhỏ đi, đầy phong tình vạn chủng.

"Thượng tiên, nếu ngài có thể cứu ta, ta nhất định sẽ hầu hạ thượng tiên thật thoải mái."

Ả nói rất nhỏ, làm cho người ta không khỏi tưởng tượng lan man.

Nhưng Tô Trường Ngự vẫn đẩy ả ra, mặt không thay đổi.

Nét mặt hắn rất bình tĩnh, động tác cũng cực kỳ dứt khoát.

Cô gái áo lam: "???"

Ả không sao hiểu nổi. Trước đây mỗi khi ả xuất tới chiều này, là ả đã có thể hút được dương khí rồi.

Sao người này lại đối xử với ả lạnh lùng như vậy?

Cái này không hợp lý

"Thượng tiên, ngài đây là sợ ta sao?"

Cô gái áo lam không nhịn được hỏi, ánh mắt đầy nghi hoặc.

"Không phải."

Tô Trường Ngự vô cùng lạnh nhạt nhả ra cho hai chữ.

"Vậy thượng tiên là không thích dáng vẻ này của ta?"

"Thượng tiên, người có lẽ đã hiểu lầm, tuy ta trông nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng mà thâm tàng bất lộ đó."

Cô gái áo lam tiếp tục nói khe khẽ, dùng ngôn ngữ châm ngòi Tô Trường Ngự, lại tiếp tục xán tới gần.

Nhưng ả còn chưa kịp nhào vào, Tô Trường Ngự đã lại đẩy ả ra, lần này, ánh mắt còn mang theo tức giận.

Cô gái áo lam: "..."

"Thượng tiên, rốt cuộc là ngài không chấp nhận ta chỗ nào?"

Cô gái áo lam lúc này trở nên thành thật hơn, không xán tới nữa, trong lòng đã có hơi bức bối.

Ta chủ động đưa tới cửa ba lần, mà người đẩy ta ra đủ cả?

Ta có còn mặt mũi hay không?

Ả nghĩ không ra, sao mình đã chủ động, mà Tô Trường Ngự lại thờ ơ?

Nhưng chỉ sau một khắc.

Cuối cùng, Tô Trường Ngự lạnh lùng kiêu hãnh cho ả ta lời đáp.

"Đệ tử Thanh Vân ta, không ham nữ sắc."

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Người bảo một quý tu như ta dạy người kinh siêu độ u

Dịch: Tiểu Băng

Tô Trường Ngự có hơi buồn bực.

Cô gái áo lam trước mặt này có phải là bị bệnh hay không?

Ngươi có việc thì cứ nói thôi, làm gì mà cứ nhào vào người ta cọ cọ.

Ngươi không biết bộ đồ này của ta quý lắm hả?

Ngươi cọ tới cọ lui như vậy, làm hư đồ của ta, ngươi đền nổi không?

Tô Trường Ngự rất không vui.

Cô gái áo lam im bất.

Ả cảm nhận được Tô Trường Ngự ghét ả.

Nếu không phải Không Hải đang ở gần đó, e là lúc này ả đã trở mặt.

"Thượng tiên, chúng ta cứ đợi ở chỗ này không tốt lắm đâu? Hay là chúng ta rời đi trước, tìm đường xuống núi?"

Cô gái áo lam kiên trì cười nói.

"Không đi."

Về mặt Tô Trường Ngự rất lạnh lùng.

Dù hấn hơi khờ, nhưng hấn không ngu, đợi ở chỗ này ít nhất bên cạnh còn có một Không Hải, nếu quả thật xảy ra nguy hiểm, Không Hải còn ra tay cứu giúp.

Nhưng nếu rời khỏi nơi đây, có trời mới biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì.

Mặc dù Tô Trường Ngự không cảm nhận được nữ nhân trước mặt có vấn đề gì.

Nhưng Tô Trường Ngự hết sức tự tin về mị lực của mình, cô gái áo lam này làm bao nhiêu thứ đều chỉ vì muốn có được thân thể của hấn mà thôi, loại chuyện như này hấn không phải gặp được lần đầu tiên, nên Tô Trường Ngự hoàn toàn không hề cảm thấy có chỗ nào không ổn cả.

Ở một chỗ khác.

Trong sương mù dày đặc.

Diệp Bình ngồi xếp bằng tĩnh tọa, không chút bối rối, thậm chí còn đang suy nghĩ về việc "Siêu độ".

"Không biết giữa pháp môn siêu độ của Đạo Môn với pháp môn siêu độ của Phật môn thì cái nào khá hơn."

"Nhưng dù là pháp môn siêu độ của Đạo môn hay của Phật môn, thì pháp môn siêu độ của Đại sư huynh vẫn là mạnh nhất."

Diệp Bình trầm nghĩ.

Đúng lúc này, sương trắng chung quanh dần dần tiêu tán, tầm mắt trở nên rõ ràng hơn.

Một bóng người nhanh chóng xuất hiện trước mặt Diệp Bình.

Là Tô Trường Ngự, cũng xếp bằng ngồi dưới đất.

"Đại sư huynh."

Nhìn thấy Tô Trường Ngự, Diệp Bình không khỏi vui vẻ, vội kêu lên một tiếng.

Cách đó không xa.

Dương Văn nghe thấy tiếng kêu của Diệp Bình, thì mở mắt, hấn là Quỷ tu, thông thạo pháp thuật biến hóa, hấn ở đây là để lừa Diệp Bình rời khỏi nơi này.

Dương Văn cực kì tự tin về pháp thuật biến hóa của mình, đến nỗi hấn đã từng nghi ngờ liệu bản thân mình trước khi chết có phải là một con hát hay không.

Vì hấn quá giỏi bắt chước giọng nói của người khác, bắt chước nhất cử nhất động của người khác.

Nãy giờ hấn vẫn luôn quan sát Tô Trường Ngự, nên mọi cử chỉ, lời lẽ của Tô Trường Ngự hấn đều bắt chước giống y như đúc, khuyết điểm duy nhất chính là, không bắt chước được hoàn toàn khí chất, nhưng chung quanh đây toàn là sương trắng, rất khó phát giác ra được.

Hơn nữa mục đích của hấn cũng chỉ là gạt Diệp Bình, chút chi tiết nhỏ nhỏ trên cơ bản sẽ không thể nào bị phát giác ra được.

Nghĩ vậy, Dương Văn đứng dậy.

"Sur đệ."

Dương Văn lên tiếng, giọng nói rất bình tĩnh, bắt chước vô cùng chính xác.

Diệp Bình gần như chẳng hề nghĩ gì, đi thẳng tới.

Hai người cách nhau cũng không xa lắm.

"Đại sư huynh, huynh không sao chứ?"

Diệp Bình đi tới trước mặt Dương Văn, ánh mắt tò mò.

"Dù trận pháp này đã hơi yếu, nhưng vẫn còn chưa kết thúc hấn, nơi này không an toàn lắm, sư đệ, đi theo sư huynh."

Dương Văn mở miệng, nghiêm túc nói.

Muốn lừa gạt Diệp Bình rời khỏi nơi đây.

"Giờ rời đi luôn à? Vậy Không Hải Pháp Sư thì sao?"

Diệp Bình hơi chưa hiểu.

"Không Hải Pháp Sư có thể tự bảo vệ mình, sư huynh phát hiện nơi này có chút không yên ổn, có thể Quý Vương muốn sống lại, chúng ta phải mau mau rời đi."

Dương Văn mở miệng, hé ra một ít tin tức cho Diệp Bình nghe.

"Quý Vương phục sinh? Không phải Quý Vương đã chết rồi sao?"

Diệp Bình hơi kinh ngạc, lúc xem Thanh Châu Lục hấn thấy trong đó ghi rằng Quý Vương đã bị Phật môn cao tăng dùng Hàng Ma Ấn trấn giết, làm sao còn sống lại được?

"Đó chẳng qua chỉ là Tấn quốc muốn che dấu tai mắt người ta mà thôi. Hồi đó, Quý Vương quả thật đã bị trọng thương, nhưng chưa hề chết đi thật sự, mà chỉ bị phong ấn mà thôi."

"Sư đệ, đừng nói nhiều nữa, đi theo ta."

Dương Văn không muốn làm trễ nải thời gian, trận pháp chỉ kéo dài được một canh giờ, nếu làm trễ canh giờ, tới lúc đó trận pháp bị mất đi hiệu lực, vậy thì phiền toái.

Không biết tại sao, Diệp Bình lại có cảm giác khó hiểu là Đại sư huynh trước mặt này có chút vấn đề.

Nhưng cụ thể là vấn đề gì, thì Diệp Bình không rõ ràng lắm, đó chỉ là một loại trực giác, cảm giác Đại sư huynh trước mặt và Đại sư huynh trước giờ có chút khác biệt với nhau.

"Sư đệ, ngươi còn do dự cái gì? Không phải ngươi không tin Đại sư huynh đó chứ?"

Dương Văn lại lên tiếng, lần này trên nét mặt hấn mang theo một vẻ không vui.

"Không phải vậy."

Diệp Bình lắc đầu, hấn chỉ là có một cảm giác khó tả, loại cảm giác này không mạnh lắm, nên hấn đứng dậy, đi về phía Dương Văn.

"Đại sư huynh, kinh văn siêu độ hồi nãy huynh nói là kinh văn gì?"

Diệp Bình đi tới trước mặt Dương Văn, vẻ mặt hết sức tò mò.

Dương Văn sững ra.

Kinh văn siêu độ?

Kinh văn siêu độ gì?

Ngươi bảo một con Quỷ tu như ta tới dạy ngươi kinh siêu độ?

Cái này có khác gì bảo một cô gái hồng trần dạy về đức hạnh cho con gái ngươi?

Ngươi đang hạ nhục ta?

Không đúng, đây là đang thăm dò ta?

Dương Văn sừng sốt một chốc, tuy Diệp Bình đã đi tới trước mặt hắn rồi, nhưng Không Hải vẫn còn ở ngay gần đó, hắn không dám động thủ.

Nhưng Diệp Bình hỏi như vậy, hơn nữa ánh mắt của Diệp Bình vừa rồi còn có chút cổ quái, khiến Dương Văn không thể không phỏng đoán, Diệp Bình là đang cố ý thăm dò mình.

Nghĩ vậy, Dương Văn không khỏi trầm mặc.

Sau đó hắn chậm rãi nói.

"À, kinh văn siêu độ không phải là đạo pháp quan trọng gì lắm của Huyền Môn, đợi trở về tông môn rồi, Đại sư huynh sẽ dạy cho ngươi."

Dương Văn trả lời, có quỷ mới biết kinh văn siêu độ gì, thôi cứ kéo dài thời gian trước rồi hãy nói.

"Trở về tông môn á? Đại sư huynh, vậy huynh cho đệ kinh văn siêu độ trước đi, để đệ từ từ xem."

Diệp Bình mở miệng.

Hắn cảm thấy rất hứng thú với kinh văn siêu độ, dù sao siêu độ Quỷ Hồn, còn có thể lấy được công đức, kiếm được đồ miễn phí ai mà chả thích!

Dương Văn nghe vậy, trở nên khẩn trương hơn.

Hắn có một cảm giác khó tả rằng, Diệp Bình quả thực đang dò xét hắn.

Nhưng vấn đề là, bản thân hắn cơ bản là không biết kinh văn siêu độ gì cả.

Không đúng!

Hình như mình quả thực có biết một quyển sách kinh văn siêu độ.

Đột nhiên, Dương Văn nghĩ tới một quyển sách kinh văn siêu độ.

Đó là kinh văn siêu độ dùng để phong ấn Quỷ Vương, do một cường giả Đạo Môn khắc ấn, ý đồ định dùng kinh văn siêu độ để làm hao mòn oán lực của đối phương.

Tiếc là, oán niệm của Quỷ Vương quá sâu.

Nghĩ vậy, Dương Văn ho khan một tiếng.

"Đã như vậy, sư huynh sẽ truyền miệng cho ngươi nghe. Sư đệ, ngươi lắng nghe cho kỹ."

Dương Văn từng đi qua nơi phong ấn, cũng đã từng nhìn thấy kinh văn siêu độ ngày đó, nhưng hắn nhớ không được kỹ lắm.

Nhưng là một Quỷ tu, tuy Dương Văn không biết kinh văn siêu độ, nhưng hắn biết oán niệm của Quỷ tu ở chỗ nào.

Nếu nói siêu độ, kỳ thật là một dạng khuyên bảo, khuyên bảo oán niệm trong lòng Quỷ tu, để hắn bỏ đi sự cố chấp, có nghĩa là bỏ xuống đồ đao, xóa tan nghiệp chướng trong lòng, đó chính là siêu độ.

Vì vậy quyển sách kinh siêu độ này, hắn định lấy một nửa trích dẫn từ bản đúng đang phong ấn Quỷ Vương, nửa còn lại là hắn bịa ra.

Hắc!

Mình đúng là một con quỷ lạnh trí.

"Thỉnh Đại sư huynh ban thưởng pháp."

Diệp Bình có chút kích động.

"Vô Lượng Thiên Tôn, tam thế chiếu bao hàm..."

Dương Văn mở miệng, nói từng chữ từng câu, vừa đọc vừa dẫn Diệp Bình đi ra xa.

"Vạn vật có linh, sinh thời mang thích, khi chết mang đau buồn, oán hận ly biệt, đều là chấp niệm."

"Oán niệm dậy sóng, hóa thành Khổ Hải, si ngốc mệnh mông, không muốn qua bờ, cố chấp cố chấp."

"Chấp niệm vì đao, hại người hại mình, Ma Ha Ma Ha, bỏ xuống đồ đao, tự khả độ hóa."

Kinh văn Dương Văn đọc có một nửa trước là chôn từ kinh thật, nhưng nửa phần sau lại là một loại cảm ngộ.

Một loại cảm ngộ của Quý tu, hần là Quỷ tu, oán niệm khá là sâu sắc, thống khổ tới không chịu nổi, hần cũng muốn được độ hóa, nhưng mà oán hận trong lòng sâu sắc quá không thể nào độ hóa được. Hần không biết là mình đang oán ai, cũng không biết mình đang hận cái gì.

Cả đất trời như một biển khổ, Dương Văn cảm giác mình chính là một con thuyền nhỏ giữa biển khổ ấy, hần vừa muốn giẫy giụa, vừa không muốn giẫy giụa.

Cầm giữ thì dễ, bỏ đi rất khó.

Mịa nó, nói một hồi mình cũng muốn khóc luôn.

Dương Văn đọc xong một câu cuối cùng, tự nhiên có một chút thương cảm khó hiểu.

Diệp Bình nghiêm túc lắng nghe bản kinh văn này.

Chẳng biết tại sao, hần bỗng có một cảm xúc khó hiểu.

Người chết như đèn tắt, vạn sự đều không còn, nếu vẫn cứ cố chấp đòi sống trên cõi đời này, phải là loại oán niệm như thế nào?

Khi còn sống đã gặp phải thống khổ bức nào, mới có thể ngưng tụ ra oán niệm cường đại như vậy?

Sinh thời đau khổ, khi chết cũng đau khổ.

Diệp Bình dừng lại.

Sao không đi nữa?

Dương Văn sững sốt, còn tưởng Diệp Bình đã phát hiện ra chân tướng.

Nhưng mà, Diệp Bình không có bất kỳ cử động nào, hần chỉ ngồi xếp bằng xuống đất, lĩnh ngộ quyền sách kinh độ hóa này.

"Sur đệ, ngươi đây là?"

Dương Văn có chút bối rối.

"Sur huynh, hình như đệ có chút lĩnh ngộ, muốn suy nghĩ một chút."

Diệp Bình nói.

Hần mơ hồ cảm ngộ được một ít gì đó.

Nghe hần nói vậy.

Dương Văn ngăn người ngay tức khắc.

Ngươi ngồi ở đây ngộ đạo?

Ngươi muốn ngộ ra cái gì?

Thứ ta đọc tuy có nửa đầu là kinh độ hóa hàng thật, nhưng khúc sau đều là ta nói bịa thôi mà.

Vậy mà ngươi cũng có thể ngộ ra được hả?

Nếu ngươi ngộ ra được thật, Dương Văn ta sẽ lập tức đầu thai chuyển thế, không báo thù nữa.

Dương Văn có chút đau răng.

Sắp hết thời gian rồi, mà hắn đòi ngồi ở chỗ này, đổi thành ai mà chịu nổi hả?

Dương Văn không biết phải nói gì.

Hắn thật sự là nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc là Diệp Bình đang ngộ đạo thật, hay là đang giả vờ ngộ đạo.

Trong lúc hắn còn đang do dự, thời gian một nén hương đã trôi qua.

Cuối cùng, Dương Văn không đợi được nữa.

"Sur đệ..."

Dương Văn vừa há miệng, đang định bảo Diệp Bình đi trước rồi hẵng tính.

Thì có một làn gió mát thổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thái Thượng Độ Nhân Kinh, kim quang độ hóa

Dịch: Tiểu Băng

Dương Văn vừa mới định lên tiếng.

Một con gió mát lướt nhẹ qua, thoáng thổi tan bớt một ít sương trắng.

Hắn thấy hơi kỳ quái, sao tự nhiên lại xuất hiện một con gió mát?

Nhưng Dương Văn còn chưa kịp nói gì.

Diệp Bình đã đột ngột lên tiếng.

"Đại sư huynh, đệ ngộ ra rồi."

Giọng nói lặng lẽ vang lên, làm Dương Văn không khỏi sửng ra.

Ngươi ngộ ra rồi?

Ngươi ngộ ra cái gì?

Thế này mà cũng có thể ngộ ra được?

Đại ca, có phải ngươi đã sớm nhìn ra được ta không phải là Đại sư huynh của ngươi, cố ý làm nhục Dương mõ ta hay không?

Dương Văn đứng sững ở đó.

Hắn thấy hơi đau răng, đến mức cả lá gan cũng thấy hơi đau nữa.

Chưa nói hành động trước đó của Diệp Bình hắn thật sự là xem không hiểu, giờ tự nhiên còn bảo là mình ngộ đạo.

Thứ đồ như kinh độ hóa trên cơ bản là nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, tư chất người càng tốt, thì tốc độ lĩnh ngộ sẽ càng nhanh, thiên phú của Diệp Bình xem ra chỉ là dạng bình thường mà thôi.

Bằng không, làm sao mà mới chỉ là Luyện Khí tầng hai?

Nếu quả thực là thiên tài, thì đã sớm được môn phái bảo vệ chặt chẽ kĩ càng rồi, mới Luyện Khí tầng hai mà đã đòi xuống núi đi lịch lãm?

Còn nếu không phải là thiên tài, sao chỉ trong thời gian một nén nhang mà có thể lĩnh ngộ kinh độ hóa?

Đây không phải là coi mình thành thẳng khờ hả?

Thực ra Dương Văn không có ý gì cả.

Nếu quả thật Diệp Bình có thể chỉ trong thời gian một nén nhang mà ngộ được quyển sách kinh độ hóa này, thì hẳn sẽ đi đầu thai chuyển thế ngay, không làm quỷ nữa, không còn mặt mũi của quỷ.

"Tiểu tử này nhất định là đã nhìn thấu thân phận của ta, cố ý trì hoãn thời gian."

"Được rồi, nếu không ra tay, cũng đã tới mức này rồi, dù hòa thượng thú kia có nhận ra mình, cũng đành chịu thôi."

Dương Văn trầm nghĩ.

Hắn đang suy nghĩ, có nên ra tay bây giờ luôn không, hút khô dương khí của Diệp Bình.

Nhưng ngay khi Dương Văn còn đang do dự chưa quyết.

Thì Diệp Bình chợt bắt đầu tụng kinh.

"Chúng sinh trên đời, bởi vì đau khổ mà sinh, bởi vì nạn mà biến mất, oán niệm thành biển, chấp niệm làm đao, tham giận si hận, yêu biệt ly oán tăng, cầu không được, bỏ không được, Thiên Tôn diệu pháp, tất cả đủ loại, đều bởi vì đau khổ, đều bởi vì đau khổ mà có."

"Vô thượng pháp, pháp mở ra thế giới, người bỏ chấp niệm, sẽ được nhập vô thượng giới, trong vô thượng giới, chúng sinh đều ngang hàng, có ba trăm sáu mươi triệu pháp môn, đều có thể tẩy rửa tất cả tội nghiệp, tiêu trừ tất cả hận ý, đập vào luân hồi, kiếp sau phúc trạch, không dọa súc sinh, không dọa Tu La, không dọa cực khổ."

Tiếng tụng kinh vang lên.

Tiếng niệm không to lắm, nhưng chữ chữ châu ngọc.

Giờ khắc này, quanh người Diệp Bình có một làn sáng vàng, bên dưới của hào quang phổ chiếu, có vẻ diễm lành vô cùng, trên mặt đất có sen vàng không ngừng nở ra từ mặt đất, một mùi thơm lạ lùng tràn ngập, Phạm âm cổ xưa vang lên, như đang tụng niệm Chú Vãng Sinh.

Dương Văn chìm trong ánh sáng vàng, không khỏi biến sắc.

"Kim quang độ hóa?"

Cả cơ thể quỷ của Dương Văn rung động.

Kim quang độ hóa, chỉ có cao nhân đắc đạo, mới có thể ngưng tụ ra.

Lúc trước, mộ quỷ Lâm Hà Quỷ Vương chỉ còn thiếu một chút nữa là đã bị kim quang độ hóa siêu độ thành công.

Có thể ngưng tụ ra kim quang độ hóa, tu vi dù có kém thì cũng phải là Kim Đan cảnh a?

Nhưng nam tử ở trước mắt, còn chưa vượt qua Luyện Khí tầng hai.

Luyện Khí tầng hai mà có thể ngưng tụ ra kim quang độ hóa? Kiếp trước đã từng phổ độ chúng sinh? Bằng không làm sao có thể ngưng tụ ra kim quang độ hóa hả?

Cái này không hợp thói thường.

Người có tình ở đây giả heo ăn thịt hổ phải không?

Dương Văn không biết nên nói gì, trong lòng đầy sợ hãi.

Làm cơ thể quỷ của hắn vô thức đứng trong kim quang độ hóa một hồi.

Trong nháy mắt, Dương Văn ngẩn người.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ rất thống khổ, nhưng không ngờ rằng, đắm mình trong kim quang, tất cả quỷ đều như được ngâm trong nước ấm, cả người có một cảm giác được phóng thích.

Phạm âm vang lên, giống như đang cầu phúc cho hắn.

Từng đợt khói đen từ trong cơ thể hắn bay ra, những khói đen này, chính là chấp niệm và tội nghiệp của hắn.

Xi xì xì!

Khói đen cuộn cuộn, nhưng rất nhanh đều bị Diệp Bình độ hóa hết, Dương Văn khôi phục bộ dáng ban đầu, tất cả oán niệm của hắn đã không còn, thay

vào đó là trạng thái không mình.

Dường như giác ngộ ra trí tuệ, tất cả mọi thứ đều đã trở thành mây khói bay đi.

Hắn bị độ hóa, đương nhiên cũng bỏ đi chấp niệm, bỏ đồ đao trong tay xuống, đã có thể đầu thai chuyển thế.

Dương Văn đứng sững ở đó, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ bị độ hóa.

Những năm gần đây, tuy hắn không hại tới mạng người, nhưng đã hút không ít dương khí, nghiệp chướng nặng nề, nếu bị tu sĩ chính đạo nhìn thấy, kết quả chính là sẽ bị cưỡng ép siêu độ.

Nhưng mà pháp môn siêu độ của Diệp Bình không hề khiến hắn có một sự đau khổ nào, trái lại còn có một cảm giác được siêu thoát khó tả.

Nhưng dù là vậy, Dương Văn vẫn ngơ ngác.

Hắn không ngờ Diệp Bình lại thật sự độ hóa được mình.

Kinh siêu độ phong ấn Quỷ Vương an toàn như vậy sao?

Nhưng vì sao Quỷ Vương lại thống khổ như vậy? Mà mình lại có một cảm giác như muốn thăng tiên?

Là vì mình yếu quá à?

Hay là chấp niệm không đủ sâu?

Dương Văn không kịp nghĩ quá nhiều, bởi vì ánh sáng luân hồi đã chiếu lên trên người hắn rồi, hắn không kháng cự được, chỉ có thể thuận theo.

Sau một khắc, Dương Văn biến mất ngay tại chỗ, hắn đã đi luân hồi, đầu thai chuyển thế.

Sau khi Dương Văn biến mất, một làn hào quang màu vàng nhạt cũng chui vào trong người Diệp Bình.

Đây là lực công đức, rõ ràng là mạnh và rõ hơn rất nhiều so với luồng lực mà Không Hải lấy được trước đó.

Dương Văn biến mất.

Nhưng mà, một nén nhang sau.

Diệp Bình tỉnh lại từ trong ngộ đạo.

"Sư huynh, đệ ngộ ra rồi."

Tỉnh táo lại, Diệp Bình liền muốn báo tin vui cho Tô Trường Ngự trước tiên.

Nhưng mà xung quanh hắn không có ai cả, Tô Trường Ngự đã biến mất.

"Đại sư huynh?"

Diệp Bình kêu to, nhưng không nhận được một lời đáp lại nào.

Điều này làm Diệp Bình hơi khó hiểu.

Nhưng rồi hắn hiểu ra rất nhanh.

"Hắn là do Quỷ Vương muốn sống lại, Đại sư huynh đi đối phó Quỷ Vương rồi, đúng đúng đúng, Đại sư huynh hắn là đi đối phó Quỷ Vương."

"Đại sư huynh, đúng là mãnh nam tuyệt thế."

Diệp Bình trầm nghĩ.

Hắn nghĩ mãi, cũng chỉ có khả năng này.

Nghĩ vậy, Diệp Bình không hề hoảng hốt.

Hắn bắt đầu từ từ thể ngộ quyền kinh độ hóa Thái Thượng này.

Đúng vậy, quyền kinh độ hóa này có tên là độ hóa Thái Thượng kinh, Diệp Bình lĩnh ngộ chừng một nén nhang, mới lĩnh ngộ ra.

Quyển kinh độ hóa này, có hai cách thức độ hóa.

Loại thứ nhất là tụng kinh độ hóa, niệm tụng lời kinh, có thể ngưng tụ ra kim quang độ hóa, có khả năng tẩy oán, khiến bỏ xuống chấp niệm, chuyển thể đầu thai, có hiệu quả tốt nhất đối với những kẻ chưa từng làm chuyện gì đặc biệt thương thiên hại lý.

Còn nếu là kẻ hai tay dính đầy máu tươi, thì sẽ thống khổ không chịu nổi, rất khó độ hóa thành công.

Hơn nữa không chỉ hữu hiệu đối với Quỷ tu, mà còn có hiệu quả với người bình thường, nói thí dụ như một người oán hận thật lớn, cũng có thể độ hóa.

Nói cách khác, nếu sau này có kết thù, đối phương căm hận bản thân, cũng có thể ra tay độ hóa.

Đây là pháp môn vô thượng có thể giải trừ hậu hoạn nếu lỡ đi ra ngoài kết thù.

Loại thứ hai chính là lấy kim quang độ hóa, hóa làm pháp khí, chém giết Quỷ tu, chuyên nhằm vào những quỷ tu thương thiên hại lý, sát sinh để bảo vệ mạng sống, trăm nghiệp không phải trăm người.

Quyển sách Kinh độ hóa Thái Thượng này, tổng cộng có bốn cảnh giới.

Kim Quang cảnh, Kim Luân cảnh, Bồ Đề cảnh, Thái Thượng cảnh.

Ngưng tụ được trăm đạo kim quang độ hóa, là có thể hóa thành Kim Luân, sau đó sẽ hiển hóa một vòng ánh sáng kim luân, đại biểu cho giác ngộ Trí Tuệ, độ người độ mình, không cần tụng kinh, một lời một câu là đã có thể độ hóa đối phương.

Ngưng tụ được chín kim quang luân, sẽ giác ngộ ra Bồ Đề, tới lúc đó chỉ cần chiếu ra ánh sáng Bồ Đề là có thể độ hóa đối phương.

Cảnh giới Thái Thượng, thì có hơi xa xôi, Diệp Bình cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng thứ làm Diệp Bình kinh ngạc chính là, sau khi hấn lĩnh ngộ ra Kinh độ hóa Thái Thượng, ở trong người hấn rõ ràng có thêm một đạo lực công đức.

Diệp Bình nghĩ mãi mà không rõ đạo lực công đức này là từ đâu mà có.

Nhưng suy nghĩ một hồi, cũng không cảm thấy cái gì xấu.

Có luôn tốt hơn là không có, huống chi còn là tặng không, điều này làm cho tâm tình Diệp Bình không khỏi trở nên phấn khởi.

Hấn thử điều khiển lực công đức trong cơ thể, muốn thử xem nó có mạnh không.

Trong chốc lát, khi Diệp Bình điều động lực công đức trong cơ thể.

Một luồng linh khí vô cùng khổng lồ sinh ra trong người.

Một đạo lực công đức, dường như hóa thành nước lũ, cọ rửa thân thể.

Chỉ sau mười lần hô hấp.

Tu vi của Diệp Bình đột phá đến Luyện Khí tầng ba.

Không sai, Luyện Khí tầng ba.

"Hi!"

Cảm nhận được cảnh giới tăng lên, Diệp Bình bối rối.

Bình thường, mình muốn tu luyện từ Luyện Khí tầng hai lên Luyện Khí tầng ba, ít nhất cần phải mất hai ba ngày, bởi vì đã trùng tu một lần, nên tốc độ tu luyện chậm đi rất nhiều.

Thực không ngờ, chỉ một đạo lực công đức, mà có thể làm cho mình đột phá một tầng cảnh giới.

Cái này nếu là mười đạo, một trăm đạo thì sao?

Vậy chẳng phải là sẽ bay lên luôn sao?

Diệp Bình chấn kinh.

Lực công đức trong cơ thể hấn cũng tiêu hao hết.

"Làm công đức! Ta muốn làm công đức!"

Cảm nhận được hiệu quả khủng khiếp của lực công đức, Diệp Bình liền ngồi không yên.

Vất vả khổ cực ngồi xuống hai ba ngày mới tăng lên được một tầng cảnh giới.

Trong khi tùy tiện làm ra một đạo lực công đức, là đã có thể tăng lên một tầng cảnh giới rồi.

Đổi thành ai cũng không thể nào ngồi im được!

Nghĩ vậy, Diệp Bình đứng dậy, tiến về phía trước.

Suy nghĩ của Diệp Bình rất đơn giản, Tô Trường Ngự đi trấn áp Quý Vương, hắn sẽ đi độ hóa đám tiểu quý, nếu như gặp phải nguy hiểm, thì bỏ chạy, còn nếu không gặp phải nguy hiểm, thì độ hóa được bao nhiêu tính là bấy nhiêu.

Cứ như vậy.

Bóng người Diệp Bình biến mất trong sương mù trắng.

Nhưng cũng vào lúc này.

Trong sương mù trắng.

Không Hải đang tĩnh tọa dưới một thân cây.

Ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, tay lần tràng hạt, khí định thần nhàn.

Không Hải không sợ Quý Hồn ở nơi này. Bản thân hắn chính là tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, hơn nữa còn tinh thông Phật hiệu, còn là người đứng đầu trong chùa về phương diện siêu độ, chỉ cần không gặp phải quỷ tu quá mạnh, thì hắn chẳng có gì phải sợ.

"Sáu trăm năm mươi một, sáu trăm năm mươi hai, sáu trăm năm mươi ba, còn thiếu ba trăm bốn mươi bảy đạo lực công đức, là mình có thể thử ngưng tụ Phật môn kim thân."

"Nếu có thể ngưng tụ được Phật môn kim thân trước khi hai mươi lăm tuổi, vậy thì mình sẽ có thể uẩn dưỡng ra kim quang độ hóa trước năm ba mươi tuổi."

"Ài, còn muốn thay đổi ghi chép của Phật môn Tấn quốc, trước ba mươi tuổi, có được cả kim quang độ hóa, Không Hải à Không Hải, sao mi ưu tú như vậy?"

"Mi có biết là, mi ưu tú như vậy, sẽ khiến người ta ghen ghét hay không, đến lúc đó bởi vì đố kỵ sinh hận, nghiệp lực gia trì, quả thật là nghiệp chướng nặng nề."

"Không Hải, đồng ý với ta đi, sau này không được ưu tú như vậy."

Không Hải thâm lâu bầu trong lòng, tuy lời lẽ có vẻ như khuyên bảo, nhưng nhìn kiểu nào cũng thấy có vẻ là vô cùng đắc ý.

Chưa tới một nén hương.

Đột nhiên cách đó không xa, có một luồng kim quang lóe lên.

Không Hải không khỏi sửng sò.

"Kim quang độ hóa?"

"Có cao nhân đắc đạo ở đây?"

Hắn kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hù hấn té đái

Dịch: Tiểu Băng

Không Hải ngăn người.

Hắn thật sự vừa mới nhìn thấy một mớ kim quang hiện lên ở cách đó không xa.

Đáng tiếc sương trắng chắn mắt tầm mắt của hắn, không sao nhìn thấy rõ được là ai.

"Là cường giả Đạo môn hay cao tăng Phật môn?"

Không Hải hơi kinh ngạc.

Người có thể ngưng tụ ra kim quang độ hóa trong cả Tấn quốc chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Một người tu sĩ, muốn ngưng tụ kim quang độ hóa, cực kỳ khó khăn.

Đầu tiên phải ngưng tụ được một nghìn đạo lực công đức, một nghìn đạo lực công đức này, không phải là chém giết một nghìn oan hồn là có thể đạt được.

Mà phải là độ hóa thật sự. Không Hải bỏ ra thời gian suốt mười lăm năm, mới chỉ ngưng tụ hơn sáu trăm bảy mươi đạo lực công đức mà thôi.

Muốn có được đủ một nghìn đạo còn cách một khúc nữa, hơn nữa mặc dù là ngưng tụ một nghìn đạo lực công đức, cũng chỉ có thể dập nặn Phật môn Kim Thân, rồi sau đó mới có thể uẩn dưỡng kim quang độ hóa.

Nên người có thể có được kim quang độ hóa đều là cao nhân đắc đạo, là cao nhân đắc đạo chân chính.

Kim Quang phổ chiếu, tẩy rửa oán niệm.

Mộ quỷ Lâm Hà gần đây đã xảy ra rung chuyển, nhưng chỉ là một chút rung chuyển mà thôi, cao tăng trong chùa cho là phong ấn của mộ quỷ Lâm Hà hơi bị lỏng ra, bảo hắn tới điều tra.

Trừ phi là Quỷ Vương phục sinh, bằng không, sẽ không thể nào đưa cao nhân đắc đạo tới được.

"Hắn là một vị tiền bối, tiếc là mình không thể đi lung tung, ở đây vẫn còn hai vị thí chủ, nếu mình rời đi, tất có Quỷ tu đến đây tìm bọn họ gây sự."

Không Hải có chút khó chịu, hắn muốn đi mở mang kiến thức xem vị cao nhân đắc đạo này một chút.

Nhưng nghĩ tới Diệp Bình và Tô Trường Ngự còn đang ở gần đó, hắn không dám rời đi, không thôi sợ hắn đi rồi, đám Quỷ tu kia sẽ thừa cơ mà vào.

Cúng đúng vào lúc này.

Trong sương mù trắng, một đám cô hồn đã quỷ tụ lại với nhau.

"Sao Lam nhi và Dương Văn đi lâu quá mà vẫn chưa trở lại?"

"Đúng đó, lần này cũng đã nửa canh giờ rồi, nếu còn cứ vậy, đến khi trận pháp biến mất thì phiền toái."

"Bọn họ sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ?"

Đám cô hồn đã quỷ này ước chừng hai ba mươi con, coi như là một thể lực nhỏ tại mộ quỷ Lâm Hà, bình thường chúng sẽ bắt những tu sĩ lạc đàn, hấp thụ dương khí của đối phương.

"Không có khả năng, hai người kia chỉ là Luyện Khí tu sĩ, trong khi Dương Văn và Lam nhi ít nhất cũng là Quỷ Binh Đại viên mãn, tương đương Luyện Khí viên mãn, trừ phi bọn họ học phải tên hòa thượng kia, nhưng ta không hề cảm nhận được Phật hiệu chi lực."

Nam tử cầm đầu nói, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

"Đại nhân, có khi nào hai người kia giả heo ăn thịt hổ, nhìn như Luyện Khí Cảnh, nhưng trên thực tế cũng là tu sĩ Trúc Cơ, để dụ chúng ta tới không?"

"Bằng không, chỉ với hai tu sĩ Luyện Khí, một kẻ trong đó còn là Luyện Khí tầng hai, mà dám đến mộ quỷ Lâm Hà?"

Một oan hồn nói, vẻ hết sức tò mò.

Nó vừa nói xong, đám đã quỷ còn lại đều không khỏi sững ra.

Suy nghĩ kỹ lại, quả thật là có thể.

"Chắc là không có đâu. Mộ quỷ Lâm Hà, có cả trăm vạn oan hồn, có lẽ hắn gạt được chúng ta, nhưng làm sao lừa được những ác quỷ khác, hơn nữa, cứ cho là như vậy thật, thì cũng không lo."

"Ta đã đột phá tới Quý Sĩ cảnh, dù hai tên đó có là tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn, cũng không làm gì được ta."

"Chẳng lẽ bọn chúng còn có thể ngưng tụ kim quang độ hóa?"

Thủ lĩnh của đám dã quỷ rất tự tin, hẳn là tu sĩ Quý Sĩ cảnh, tương đương tu sĩ Trúc Cơ Cảnh.

Hơn nữa nơi đây chính là mộ quỷ Lâm Hà, có hiệu quả hỗ trợ đối với bọn chúng.

Nếu chiến đấu cùng cảnh giới, dù có đánh không lại thì tuyệt đối cũng không thể chết ở trong tay đối phương, vì vậy hẳn không hề sợ hãi.

Đám quỷ tu đều gật đầu.

Đúng thế, dù Diệp Bình và Tô Trường Ngự thật sự giả heo ăn thịt hổ, vậy thì sao?

Chẳng lẽ là Kim Đan giả bộ Luyện Khí?

Điều này về cơ bản là chuyện không thể nào, huống hồ chân nhân Kim Đan cũng không có khả năng tới chỗ như thế này.

Càng không khả năng thật sự có thể đánh ra kim quang độ hóa!

Trong lúc đám Quỷ tu đang suy nghĩ.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên.

"Tới rồi, tới rồi!"

Đám oan hồn nghe vậy, đều nâng cao tinh thần.

Quả nhiên, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt đám quỷ tu.

Đám oan hồn đều hưng phấn không thôi.

"Đừng có lộn xộn, để cho hắn tới gần thêm chút nữa, để khỏi lúc đang vây hắn lại bị hòa thượng thái phá hỏng."

"Cũng không được giết hắn ngay, phải dọa hắn trước, dọa cho hắn sợ, dương khí hút được mới tốt."

Tên thủ lĩnh cô hồn lên tiếng.

"Lão đại yên tâm, ta nhất định sẽ dọa hắn tới mức hồn phi phách tán."

"Hắc hắc hắc, vất vả biết bao mới bắt được người, chúng ta nhất định sẽ từ từ mà chơi."

"Đúng đó, chỉ hi vọng tên nhóc này đừng có giống với tên lần trước, bị chúng ta dọa cái chết tươi."

Đám dã quỷ cười lớn, tên nào cũng vô cùng hưng phấn, không thể chờ đợi được.

Mà cách đó không xa.

Diệp Bình tay cầm phi kiếm, nét mặt có vẻ cực kì phiền muộn.

Hắn rất phiền muộn.

Không phải nói nơi này là mộ quỷ Lâm Hà sao? Sao đi cả gần một nén nhang, mà chả gặp được một phần mộ dã quỷ nào hết?

Quý đâu?

Đi đâu hết rồi?

Chết hết rồi hả?

Diệp Bình rất khó chịu, bản thân vất vả biết bao mới học được pháp môn siêu độ, còn đang mong kiếm điểm công đức, thật không ngờ ngay cả một con quỷ cũng còn không thấy.

Loại cảm giác này rất khó chịu, Diệp Bình không tả thành lời được.

Nghĩ vậy, Diệp Bình không khỏi sinh ra oán niệm.

Nhưng ngay lúc này, hắn chợt sững ra.

Kinh độ hóa Thái Thượng, không chỉ là độ hóa vong hồn, mà còn có thể độ hóa oán niệm.

Mình bây giờ sinh ra oán niệm, có thể độ hóa được không?

Nếu mình độ hóa ngay chính mình, vậy có công đức hay không?

Nếu có công đức, vậy chẳng lẽ có thể tự sản tự tiêu?

Nghĩ vậy, Diệp Bình không khỏi vỗ vỗ đầu, một luồng ánh sáng vàng từ thiên linh chui vào trong cơ thể.

Đây là kim quang độ hóa.

Sau một khắc, một loại cảm giác khó tả xuất hiện.

Dường như tiến nhập vào trạng thái thánh hiền, tất cả phiền não, áp lực, phiền muộn, đều biến mất sạch.

Thứ đáng tiếc duy nhất là cảm nhận được công đức.

Nhưng loại cảm giác này rất tốt, có một loại cảm giác như giác ngộ trí tuệ, khiến người ta không khỏi trở nên hưng phấn.

"Mặc dù không có lực công đức, nhưng lại có thể khiến cho bản thân tiến vào trạng thái hiểu biết, mở ra trí tuệ, tiêu trừ phiền não, cũng coi như tốt rồi."

Diệp Bình tự nhủ.

Không có lực công đức, nhưng lại có thể tiêu trừ phiền não, rất tốt.

Nhưng mà, ngay lúc Diệp Bình đang suy nghĩ.

Đột nhiên có những đợt gió âm lạnh thổi tới.

Một âm thanh trầm trầm khàn khàn vang lên.

"Ta... Chết... Thật thê thảm."

Thanh âm cực kỳ trầm thấp, mang theo một sự kêu rên, làm người ta nghe mà sớn hết cả gai ốc.

Diệp Bình ngẩn người.

Từng đoàn khói đen xuất hiện, hóa thành rất nhiều ác quỷ, quỷ không đầu, quỷ gãy tay chân, còn có cả một chút oan hồn, toàn thân đều dính máu tươi, nhìn vô cùng thê thảm.

Gió âm lạnh không ngừng thổi tới, những âm thanh kêu rên không ngừng vang lên, mấy chục oan hồn từ dưới mặt đất trời lên, con nào cũng oán khí ngập trời nhìn Diệp Bình chằm chằm.

Những oan hồn này, thấy Diệp Bình 'ngây ngốc' đứng đơ ra ở đó, con nào cũng không khỏi cười rộ trong lòng, nghĩ hử Diệp Bình đã sợ tới choáng váng luôn rồi.

Bọn chúng rất hưởng thụ cảm giác sợ hãi này.

Một khắc sau.

Diệp Bình tỉnh táo lại, trong ánh mắt... Toát ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Hả?

Kính hử??

Đám quỷ sững sờ.

Đây là ý gì?

Không phải là sợ hãi sao?

Sao nguoi lại vừa sợ hãi lẫn vui mừng?

Đám oan hồn có chút bối rối.

Còn Diệp Bình sau khi lấy lại tinh thần, thì vẻ mặt đầy vui mừng.

Hắn bỏ thời gian một nén nhang, không tìm được một oan hồn nào, không ngờ chỉ thoáng cái xuất hiện tới mấy chục oan hồn.

Thế này bảo sao hắn không vui vẻ?

"Ta chết thật oan."

"Ta rất thống khổ."

"Ta thật là khó chịu."

Đúng lúc này, một oan hồn người nhiễm đầy máu tươi đi tới dưới chân Diệp Bình, tóm lấy chân của hắn, trong mắt đầy oán hận và không cam lòng.

Đây là một con quỷ thất cổ, trên cổ nó có một vòng dây henn màu xanh.

Quý thất cổ nhìn thẳng vào Diệp Bình, nó rất chờ mong biểu hiện tiếp theo của Diệp Bình.

Nhưng sau một khắc, Diệp Bình lại ngồi luôn xuống, vẻ mặt đầy từ bi nói với quỷ thất cổ.

"Người thật sự thống khổ lắm hả?"

Diệp Bình hỏi với vẻ mặt đầy lòng thương xót.

Quý thất cổ không khỏi sửng sốt?

Ý gì?

Người hỏi ta có thống khổ hay không làm gì?

Bộ muốn siêu độ cho ta hả?

Đại ca à, nghiêm túc chút đi có được không? Ta là quỷ đó.

Người có thể có chút phản ứng bình thường của con người hay không?

Người khóc một cái cho ta xem một chút được không?

Quý thất cổ không nhịn được muốn móc ói trong lòng.

Nhưng tuy trong lòng đang nôn ọe, nhưng ngoài mặt quỷ thất cổ vẫn hết sức thâm trầm mà nói với Diệp Bình.

"Đúng vậy, ta thống khổ lắm, người có thể cứu ta không?"

Quý thất cổ vừa nói, vừa biểu lộ vẻ oán độc trong ánh mắt.

Nhưng ngay lúc này.

Tiếng Diệp Bình vang lên sát bên tai nó.

"Không sao đâu, người sẽ không còn thống khổ ngay tức khắc."

Thanh âm vang lên.

Quý thất cổ còn chưa kịp phản ứng.

Một nhúm kim quang xuất hiện trong lòng bàn tay Diệp Bình.

Đám oan hồn ngán người.

Kim quang độ hóa?

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đại Uy Thiên Long, Đại La pháp chú

Dịch: Tiểu Băng

Kim quang độ hóa?

Tất cả oan hồn sùng sốt.

Cả đám sùng ra như trời trông, tên nào cũng như nhìn thấy quỷ.

Ngay cả tên thủ lĩnh đang ngậm núp một bên cũng hoàn toàn tròn tròn mắt.

Con nào cũng hết như đang nhìn thấy quỷ vậy.

Đối với bọn họ, kim quang độ hóa này chính là sát khí chí mạng, chỉ cần chạm phải nó, từ Quỷ Vương trở xuống đều sẽ bị siêu độ ngay tức khắc, cơ bản là không cho mi một cơ hội giải thích nào.

Đúng vậy, dưới Quỷ Vương là sẽ bị siêu độ ngay tức khắc.

Trong giới quỷ tu, Quỷ Vương tương đương với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh của Nhân tộc.

Nói cách khác, quỷ hồn từ Nguyên Anh cảnh trở xuống, chỉ cần bị kim quang độ hóa chiếu vào một phát, dù ngươi có không cam lòng hơn nữa, không muốn hơn nữa thì cũng chỉ có thể cưỡng ép bị siêu độ mà thôi.

Nếu là cô hồn dã quỷ, bị siêu độ cũng còn đỡ.

Nhưng đối với một số Quỷ tu, vất vả khổ cực tu luyện mấy trăm năm, biết bao vất vả mới tu luyện đến Quỷ Tướng cảnh.

Có mấy ai đồng ý đi đầu thai chuyển thế?

Có đầu thai làm hoàng đế cũng chẳng có ai thèm. Trở thành Quỷ Tướng, mặc dù sẽ gặp phải rất nhiều kiếp nạn, nhưng ít ra còn có thể nhìn thấy niềm hy vọng, nói không chừng có một ngày có thể trở thành Quỷ Tiên.

Còn bị siêu độ thì chỉ có một con đường ra là đầu thai mà thôi.

Đời này còn chưa sống được tốt, còn mơ tới kiếp sau sao?

Xi xì xì!

Vô số khói đen bay ra, con quỷ thất cổ như bị hỏa thiêu, vô cùng đau đớn, nhưng nỗi đau ấy chấm dứt rất nhanh, xung quanh thân nó có một vòng sáng màu trắng, sau đó một làn sáng trắng đảo qua, quỷ thất cổ liền biến mất, đi chuyển thế đầu thai.

Nó có tội nghiệt, vượt quá nhân mệnh, nên khi kim quang độ hóa chiếu lên thân sẽ khiến nó vô cùng thống khổ.

"Chạy mau, gia hỏa này là giả heo ăn thịt hổ."

Có oan hồn bùng tỉnh lại, hét lên một tiếng.

Sau một khắc, tất cả oan hồn điên cuồng tản ra khắp xung quanh, chạy thực mạng, ước gì mình có thêm mấy cái chân.

Tên nào cũng sợ tới mức té đái, cơ bản là không kẻ nào dám tiếp tục ở lại nữa.

"Đừng đi, ta giúp các ngươi đầu thai chuyển thế, các ngươi yên tâm, sẽ không đau lắm đâu, nhoáng cái là qua ngay thôi."

Thấy tất cả oan hồn chạy trốn, Diệp Bình không khỏi nóng nảy, vội hô to.

Khuyên bọn họ đi đầu thai chuyển thế.

Nhưng đám oan hồn này con nào con nấy đều đã sợ tới mức hồn phi phách tán.

Ai mà còn dám đứng đợi ở chỗ này.

Về phần đầu thai?

Con bà ngươi chứ, muốn đầu thai bọn ta đã sớm làm rồi, còn chờ ngươi tới siêu độ chắc?

Thấy đám oan hồn điên cuồng chạy thực mạng, Diệp Bình có chút nóng nảy, vội đánh ra những đạo kim quang độ hóa.

Mỗi một đạo kim quang độ hóa được đánh ra, đều làm hao tổn rất nhiều pháp lực. Dù pháp lực của Diệp Bình hùng hậu, nhưng Diệp Bình cũng không muốn lãng phí.

Nhưng tình cảnh lúc này không còn cách nào khác, hắn không thể giấu bớt lại được nữa.

Xi xì xì!

Xi xì xì!

Trong nháy mắt, Diệp Bình đã đánh ra năm sáu đạo kim quang độ hóa, bất cứ oan hồn nào khi bị kim quang độ hóa đánh trúng, đều lập tức cực kỳ thống khổ, nhưng trong nháy mắt, tất cả tội nghiệt đều bị tiêu trừ, đi đâu thai chuyển thế, đồng thời từng đạo lực công đức cũng chui vào trong người Diệp Bình.

Điều này làm Diệp Bình vui mừng quá đỗi.

Chỉ là có người vui thì có người sầu, Diệp Bình thì vui rồi, nhưng đám oan hồn này thì không chịu được.

Tất cả oan hồn sợ tới mức mặt không còn chút máu, có mấy con còn thật sự sợ quá phát khóc, quỳ phịch xuống đất kêu rên.

"Thượng tiên, xin tha mạng, bọn ta chỉ phụng mệnh làm việc, ngài muốn siêu độ, thì đi siêu độ đại ca của bọn ta đi, hắn đang trốn ở hướng tây bắc đó, ngài tha cho ta đi."

"Đúng vậy đó, thượng tiên, bọn ta đều chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, ngài muốn siêu độ, thì đi siêu độ đại ca của bọn ta đi. Hắn là Quý Sĩ, siêu độ hắn có thể đạt được không ít công đức đó, ngài có lòng từ bi, buông tha cho bọn ta đi."

Đám oan hồn vừa khóc vừa gào lên hô hào, bọn chúng thật sự không muốn bị siêu độ như vậy, đành phải bán đại ca của mình ra thôi.

Diệp Bình nghe chúng nói xong, mắt tái đi.

Lại còn có một Quý Sĩ đang ần núp?

Diệp Bình cũng có biết về phân chia cảnh giới của Quý tu. Bọn Quý tu này là tương đương Luyện Khí tầng bảy, Luyện Khí tầng tám, đều chỉ là chút tiểu lâu la mà thôi.

Nhưng Quý Sĩ thì khác, nó tương đương với tu sĩ Trúc Cơ.

Nếu có thể độ hóa thành công, vậy chẳng phải là...

Diệp Bình không dám nghĩ tới.

Hắn vùng tay lên, mấy chục đạo kim quang độ hóa đánh ra, siêu độ luôn đám oan hồn.

Mặc dù có một tên Quý Sĩ, nhưng con nít mới là lựa chọn đúng đắn, hắn đều lấy hết.

Thịt muối cũng là thịt, hưởng hồ những oan hồn này còn cho hắn lực công đức, cộng lại cũng không ít.

Hướng tây bắc.

Trương Dã nhìn bộ hạ của mình ngày xưa, sau khi từng con một bị Diệp Bình độ hóa, toàn bộ quý đều trở nên ngờ ngác.

Hắn không thể nào ngờ, tên tu sĩ nhỏ nhẽ trông vô cùng trẻ tuổi trước mặt này lại có thể ngưng tụ ra kim quang độ hóa!

Có làm hay không vậy?

Còn trẻ như vậy mà đã có thể uẩn dưỡng ra kim quang độ hóa, vậy sau này còn tới mức nào?

Con hắc mã này, là Phật Đà chuyển thế? Hay đạo tôn chuyển thế?

Trương Dã hoàn toàn không biết nên nói gì.

Nhưng hắn còn chưa kịp chuẩn bị chạy trốn, đã nghe thấy tiếng đám thủ hạ bán đứng mình, Trương Dã nháy mắt vừa giận vừa phẫn nộ.

Nhưng tức giận cũng vô dụng, tất cả thủ hạ dưới tay mình đều đã bị siêu độ hết rồi, dù có muốn phát tiết cũng vô dụng.

Nghĩ vậy, Trương Dã lập tức quay thân bỏ chạy, muốn biến nhanh ra khỏi nơi này, không dám ở lâu thêm nữa.

Nhưng mà hắn vừa chạy, đã nghe thấy tiếng Diệp Bình vang lên sau lưng.

"Bằng hữu, ngươi có thống khổ không?"

Nghe thấy tiếng hỏi, Trương Dã tức khắc sờn hết cả gai ốc, hấn sợ tới mức bay vọt lên, bay về phía bắc chạy trốn.

"Bằng hữu, đừng chạy mà, ta thấy toàn thân ngươi đều có oán niệm bám vào, có phải hôm nào ngươi cũng phải sống trong thống khổ hay không?"

"Có muốn ta giúp ngươi siêu độ một cái không? Ngươi yên tâm, lúc đầu sẽ hơi đau một tí, nhưng mà sau đó rất là thoải mái."

Nhưng tiếng của Diệp Bình không ngừng vang lên sau lưng hắn.

Làm cho Trương Dã cảm thấy bị dày vò.

Hắn thấy hối hận, hối hận sao mình lại đi trêu vào một bậc đại thần như thế này.

Nhưng thứ làm cho Trương Dã khó chịu không phải là cái này, mà là đầu năm nay không ngờ còn có người thích trò giả heo ăn thịt hổ.

Thấy thú vị lắm hả?

Đã là thời đại nào rồi, mà còn chơi cái trò cũ mềm này nữa?

Ngươi không thể hiện ngang thành thật một chút hả?

Ở phía sau.

Diệp Bình nhận ra Trương Dã ngay lập tức.

Ở trong mắt Diệp Bình, toàn thân Trương Dã đều có oán khí quấn quanh, oán khí này vô cùng dày đặc, nhiều hơn hẳn so với đám oan hồn ban nãy kia cộng lại.

Khiến hắn không khỏi cảm thấy khó chịu.

Một người rõ ràng sinh ra nhiều oán khí như vậy, hiển nhiên là khi còn sống đã phải chịu sự đối xử không công bằng, nhận nhiều tra tấn, hắn cảm thấy đau lòng thay cho Trương Dã.

Diệp Bình quyết định, nhất định phải siêu độ Trương Dã, để cho hắn được hạnh phúc vui vẻ.

Nghĩ vậy, Diệp Bình tăng thêm tốc độ đuổi theo.

Diệp Bình không ngại kiếm phi hành, bởi vì hắn vẫn chưa biết ngự kiếm, còn không bằng chạy bằng chân mình còn nhanh hơn.

Hắn chính là có Thái Cổ Thần Ma thân, thân thể của hắn không thể dùng lẽ thường để hình dung được.

Diệp Bình dồn pháp lực xuống hai chân, trong tích tắc, hắn lướt nhanh như gió, không ngờ tốc độ không thua gì Trương Dã.

"Đạo hữu, ngươi đừng vậy mà, ta là người tốt, ta là tới giúp ngươi tẩy sạch oán khí mà, cho ngươi được làm quỷ mới ấy."

Diệp Bình đuổi theo ở phía sau, lớn tiếng nói.

"Thượng tiên, là ta có mắt không trông, đắc tội ngài, cầu xin ngài, ngài đại nhân đại lượng, bỏ qua cho ta đi, ta cam đoan sau này sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý nữa."

Trương Dã khóc nức nở nói, hắn giờ đang run bần bật toàn thân, nhất là khi thấy Diệp Bình đã sắp đuổi kịp mình, khiến hắn càng thêm sợ hãi.

"Đạo hữu, ngươi hiểu lầm rồi, ta đâu có giận gì ngươi, ta chính là tu sĩ chính đạo, thấy ngươi đáng thương như thế, nên tới giúp ngươi siêu thoát mà thôi, ngươi tin ta đi."

Diệp Bình trả lời.

"Thượng tiên, ta hiện giờ rất tốt, không cần độ hóa, cảm ơn ý tốt của thượng tiên, ngài bỏ qua cho ta đi, hay là thế này nhé, ta dẫn ngài đi tìm Quỷ Vương, ngài độ hóa một tên tiểu quỷ như ta đâu có ích gì, độ hóa Quỷ Vương mới kêu là có bản lĩnh thật sự, nếu ngài có thể độ hóa Quỷ Vương, vậy chính là tạo được công đức vô lượng đó."

Trương Dã hét to, đến nỗi muốn dẫn Diệp Bình đi độ hóa Quỷ Vương luôn.

"Còn có cả Quỷ Vương? Vậy được, đạo hữu, ngươi đừng chạy, dẫn ta đi tìm Quỷ Vương, chúng ta cùng độ hóa Quỷ Vương, đến lúc đó công đức chia mỗi người một nửa, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không xuống tay với ngươi đâu, ta chính là danh môn chính phái, sẽ không lừa gạt ngươi."

Diệp Bình nói như vậy.

Nhưng Diệp Bình không ngu, hắn biết chính đạo mạnh yếu ra sao, biết không thể nào đi độ hóa Quỷ Vương nổi.

Hai bên hoàn toàn không phải là cùng cấp độ, cho dù có kim quang độ hóa vậy thì sao?

"Thượng tiên, ngài đừng nói giỡn, van cầu ngài, bỏ qua cho ta đi, ta van xin ngài mà."

Mặt quỷ của Trương Dã khóc om sòm, vừa chạy vừa nói.

Cơ bản là hắn cũng không tin Diệp Bình.

"Đạo hữu, sao ngươi không có ý tứ gì hết vậy? Diệp mỗ ta đã nói với ngươi tới nước này rồi, mà ngươi còn chưa tin? Vậy cũng đừng trách ta."

"Đại Uy Thiên Long."

"Đại La pháp chú."

"Thế Tôn Địa Tàng."

"Bát Nhã chư phật."

"Bát Nhã Bá Ma Hồng."

Diệp Bình hét lớn, sử dụng tất cả pháp lực, cả người hắn như tỏa ra một vòng ánh sáng vàng, một nhúm kim quang độ hóa bắn thẳng vào Trương Dã đang bỏ chạy.

"A!!!!!"

Một tiếng kêu thê lương vô cùng thảm thiết vang lên.

Xa xa, Trương Dã ngã nhào xuống đất, kêu thảm thiết không thôi.

Kim quang độ hóa bao phủ lấy hắn, khói đen từ trong cơ thể hắn cuộn cuộn bay ra.

Những khói đen này là đại diện cho tội nghiệt, hắn từng phạm phải rất nhiều tội nghiệt, hôm nay đương nhiên bị trừng phạt.

Diệp Bình nhìn hết vào trong mắt.

Hắn không hề cảm thấy thương cảm một chút nào, đây là kiếp của Trương Dã, đã làm sai đương nhiên sẽ bị trừng phạt, mặc dù là độ hóa, nhưng cũng không thể nào để cho ngươi chuyển thể thư thái như vậy.

Đây là thiên lý.

Phạm phải tội nghiệt, mặc dù là bị người ta độ hóa, thì cũng phải rửa sạch tội nghiệt trên người trước, và quá trình rửa sạch tội nghiệt này là vô cùng thống khổ.

Trừ phi chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý gì vậy thì sẽ không thống khổ lắm.

Và như thế, sau chừng một khắc đồng hồ.

Cuối cùng, tất cả khói đen trên người Trương Dã đã hoàn toàn biến mất.

Lúc ấy, một luồng lực công đức cực kỳ tinh khiết chui vào trong người Diệp Bình.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lại thông suốt lần nữa, Luyện Khí tầng bảy

Dịch: Tiểu Băng

Mộ quỷ Lâm Hà.

Oán khí trên thân không còn, cơ thể Trương Dã biến thành trắng muốt.

Lệ khí của hắn đã hoàn toàn biến mất, đã được tinh lọc.

"Thế nào, đạo hữu, ta không có lừa ngươi đúng không, có phải là chỉ đau một chút hay không?"

Diệp Bình nhìn Trương Dã, nghiêm túc hỏi.

Trương Dã nghe hỏi, không khỏi có vẻ hơi u oán.

Trong lòng Trương Dã rất phức tạp, tuy đã nhận được độ hóa, trên cơ thể không còn oán khí, nhưng mà cũng bị mất hết tu vi.

"Đạo hữu, có phải ngươi vẫn còn chút oán hận hay không? Có muốn ta đang giúp ngươi độ hóa nữa không?"

Nhìn vẻ mặt của Trương Dã, Diệp Bình liền hỏi ngay, kim quang độ hóa đã chuẩn bị sẵn trong bàn tay.

"Đừng, thượng tiên, ta đã giác ngộ trí tuệ, không cần độ hóa thêm nữa."

"Nếu ngài thật sự muốn độ hóa, thì cứ đi thẳng tới phía trước, ở đó có rất nhiều cô hồn dã quỷ."

Nghe Diệp Bình bảo còn muốn độ hóa bản thân, Trương Dã liền thấy bức, vội nói cho Diệp Bình biết phía trước còn có nhiều cô hồn dã quỷ hơn, đừng độ hóa hắn nữa.

Hắn thật sự không chịu nổi.

"Phía trước có rất nhiều cô hồn dã quỷ?"

Diệp Bình nghe thế, cả người phản chấn hẳn lên.

"Đúng vậy, phía trước có rất nhiều cô hồn dã quỷ, không dám đối gạt thượng tiên, ngài nhất định đừng vào sâu quá, vì Quỷ Vương ở ngay phía trước đó, dù ngài có kim quang độ hóa, nhưng chưa chắc độ hóa được Quỷ Vương đâu."

Trương Dã nhắc nhở với ý tốt.

Hôm nay hắn đã bị độ hóa, đã nhận được ơn của Diệp Bình, hơn nữa trong lòng không còn lệ khí, đương nhiên lòng là hướng thiện, không muốn hại Diệp Bình.

"Ta đã biết."

Diệp Bình khẽ gật đầu, chính hắn cũng hiểu rõ, với thực lực của mình, muốn đi độ hóa Quỷ Vương, thuần túy chính là dâng đồ ăn cho người ta, không độ hóa nổi Quỷ Vương, nhưng độ hóa một chút đám quỷ binh Quỷ Sĩ thì không thành vấn đề.

"Thượng tiên, Quỷ Vương mộ quỷ Lâm Hà rất có thể sẽ sống lại, nơi này không an toàn cho lắm, tuy không biết tu vi của thượng tiên ngài thế nào, nhưng nếu không có chuyện gì quan trọng, thì cố gắng nên rời đi cho sớm."

Trương Dã nói như vậy, có ý khuyên Diệp Bình nên rời đi cho sớm, để khỏi gặp phải nguy hiểm.

"Đa tạ đạo hữu."

Diệp Bình cảm kích nói.

"Thượng tiên khách khí, từ khi ta hóa thành lệ quỷ, đã làm nhiều việc ác, chịu rất nhiều dày vò thống khổ, nay được thượng tiên độ hóa hết lệ khí trên người, đây chính là đại ân, tại hạ Trương Dã, nếu có cơ hội, kiếp sau xin làm trâu làm ngựa cho thượng tiên."

Trương Dã nói với giọng thành kính.

Hắn thật sự muốn cảm tạ Diệp Bình.

"Đạo hữu có thể dừng cương trước bờ vực, đây là thiện quả, không cần đa tạ."

"Nhưng mà, Trương đạo hữu, ngươi chắc chắn ngươi đã độ hóa hết lệ khí rồi chứ?"

Diệp Bình không hề cảm thấy Trương Dã thiếu nợ nhân tình gì của hắn, ngược lại còn có cảm giác hình như đối phương vẫn còn có một chút lệ khí chưa được độ hóa sạch sẽ.

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Bình, cả người Trương Dã run rẩy, vẻ mặt như đưa đám nói.

"Thượng tiên, ta đi trước, kiếp sau nếu có duyên, lại liên hệ."

Nói xong, hắn biến mất ngay tại chỗ, đi đầu thai luân hồi.

Đưa mắt nhìn theo Trương Dã rời đi, trong lòng Diệp Bình thoáng có chút quyến luyến, đó là một con quỷ tốt nha.

Nhưng mà nếu đã đi đầu thai chuyển thế, vậy xem ra cũng chỉ có thể gặp lại ở kiếp sau thôi.

Chờ Trương Dã đi rồi.

Diệp Bình không đi tiếp, hắn bắt đầu tiêu hóa lực công đức.

Diệp Bình ngồi xếp bằng xuống đất, kiểm tra lực công đức trong người.

Tổng cộng có ba mươi một đạo lực công đức.

Đa phần lực công đức, đều rất nhỏ, nhưng lực công đức do độ hóa Trương Dã, thì thô to như chiếc đũa.

Một khắc sau, Diệp Bình liền vận chuyển lực công đức trong cơ thể, bắt đầu khai thông.

Không sai, chính là dùng để khai thông.

Tạm thời chưa cần tăng cảnh giới tu vi hiện giờ, mà Chúc Long tiên khiếu là căn bản tu hành, dù sao mình sắp sẽ phải tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu, nhất định phải tranh thủ thời gian tu luyện.

Chúc Long tiên khiếu càng nhiều, tốc độ tu luyện của mình sẽ càng nhanh.

Cho nên Diệp Bình có ý muốn đã thông mười cái Chúc Long tiên khiếu trước, sau đó mới tính tới vấn đề tu hành và Thần Ma thân.

Trong chốc lát, từng đạo lực công đức được chuyển thành linh khí bàng bạc.

Diệp Bình lập tức vận chuyển phương pháp tu hành Chúc Long tiên khiếu.

Một khắc sau.

Ba tiếng động vang lên, Diệp Bình thể như chẻ tre đã thông cái Chúc Long tiên khiếu thứ ba.

Quan trọng là, chỉ tốn có năm đạo lực công đức, đủ thấy lực công đức mạnh tới cỡ nào.

Trên thực tế, đối với tất cả tu sĩ, lực công đức đều là cực kỳ trân quý.

Bởi vì lực công đức là chất liệu vạn năng, có thể dùng để luyện đan, có thể dùng để Luyện Khí, có thể dùng tới tu luyện, cũng có thể dùng để gia tăng số mệnh, thậm chí còn có thể dùng lực công đức để tế tự trời xanh, đổi lấy bảo vật.

Nói tóm lại, tất cả những gì người có thể nghĩ ra, thì lực công đức đều có thể làm được.

Vì vậy lực công đức cực kỳ trân quý, nhưng hầu như chẳng có mấy người, dám lấy lực công đức đi tu luyện.

Bởi vì muốn có được một đạo lực công đức, là việc cực kỳ khó khăn.

Người muốn độ hóa oan hồn, để cho hắn bỏ đi chấp niệm, đi chuyển thế đầu thai, nhưng Quý tu tu vi càng cao, thì càng khó có khả năng bị độ hóa thành công.

Nhưng kim quang độ hóa lại có thể, bởi vì kim quang độ hóa còn là ánh sáng của giác ngộ trí tuệ.

Có thể tưởng tượng muốn tu luyện ra kim quang độ hóa rất rất rất khó, không tu luyện từ trăm đến cả ngàn năm, căn bản là không thể nào ngưng tụ ra được kim quang độ hóa.

Đợi đến khi uẩn dưỡng ra được kim quang độ hóa, thì tu vi bản thân cũng đã vượt thoát tới Kim Đan cảnh luôn rồi!

Mà chân nhân Kim Đan, có ai lại ăn no không có việc làm rảnh rỗi chạy tới những chỗ như thế này độ hóa tiểu quý!?

Nhưng Diệp Bình không phải. Hắn tính toán đầu ra đấy. Hắn mới chỉ là tu sĩ Luyện Khí mà thôi. Đối với hắn, chuyển đổi những lực công đức thành linh khí, quả thực chính là lời to.

Cho nên, khi thời gian dần dần trôi qua.

Ước chừng sau hai canh giờ.

Diệp Bình mở mắt.

Ba mươi đạo lực công đức, chuyển đổi thành cực nhiều linh khí, đã mạnh mẽ đã thông ba cái Chúc Long tiên khiếu.

Tốc độ tu hành hiện giờ đã tăng lên ước chừng gấp năm lần.

Diệp Bình không dùng lực công đức của Trương Dã để mở ra Chúc Long tiên khiếu, mà dùng nó để tăng cao tu vi.

Nơi này là mộ quý Lâm Hà, bất kì nơi nào lúc nào cũng là nguy hiểm, không tăng tu vi lên, hắn không có cảm giác an toàn.

Cho nên, lại một lúc lâu sau.

Khi Diệp Bình sử dụng xong đạo lực công đức cuối cùng, lúc này tu vi của hắn đã tăng vùn vụt tới Luyện Khí tầng bảy.

Không sai, một hơi tăng liền bốn cấp.

Cảm nhận được pháp lực cực kì dồi dào trong thân thể, Diệp Bình có một cảm giác vô cùng phong phú nhưng khó mà tả được thành lời.

Hắn cảm thấy với tu vi bây giờ, mà gặp phải Quỷ Sĩ như Trương Dã, hắn hoàn toàn có thể đuổi theo.

Tu vi tăng lên, Chúc Long tiên khiếu cũng mở, Diệp Bình đứng dậy, đi về phía trước.

Khó khăn lắm mới tìm được một nơi để tìm công đức, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua mà rời đi.

Về phần Đại sư huynh, Diệp Bình ngược lại chẳng hề lo chút nào. Thực lực Đại sư huynh mạnh như thế, hiển nhiên không cần hắn phải lo cho, ngược lại mình mới là kẻ phải nhân cơ hội này, tận dụng cho thật tốt để kiếm lực công đức, tăng tốc độ tu luyện.

Bóng người Diệp Bình dần dần biến mất.

Mà ở một chỗ khác, lại không ngừng vang lên những giọng nói.

"Cô nương, nơi này là mộ quý Lâm Hà, người đừng có đi lung tung, cẩn thận gặp quỷ đó."

"Vị công tử này, hình như ta nghe thấy tiếng người nhà của mình, giờ ta đi qua tập hợp với bọn họ, chúng ta hữu duyên gặp lại."

"Cô nương, coi chừng người nghe nhầm, ta không nghe thấy ai gọi người hết, coi chừng là có oan hồn ở gần đây, muốn dụ người qua đó. Người ở lại đây đi, chỗ này của ta có một vị pháp sư, có tu vi cực cao, có thể bảo vệ cho người an toàn."

Cách đó không xa.

Tô Trường Ngự kéo tay áo của cô gái áo lam, nghiêm túc nói.

Tuy hắn là một phế vật, nhưng hắn vẫn có tinh thần trọng nghĩa, nơi này là mộ quý Lâm Hà, nếu cô gái mặc áo lam này rời đi, lỡ mà gặp phải oan hồn, chết ở chỗ này, hắn sẽ hổ thẹn trong lòng.

"Thượng tiên, ta thật sự nghe thấy tiếng cha ta đang gọi ta mà, người để cho ta đi đi."

Cô gái áo lam nói với vẻ mặt kiên nhẫn.

Ả thực là bực bội.

Vốn muốn dụ dỗ Tô Trường Ngự, nhưng sau đó nhận ra tên gia hỏa này quả thực quá khó chơi, nhất định không đi là không đi, mà lại còn muốn không cho mình đi nữa.

Nhưng mà đợi tới khi sương mù tiêu tán, Không Hải mà tới, ả sẽ chết ngay khỏi nghi ngờ.

"Cô nương, tuyệt đối không được giờ tính trẻ con, nơi đây rất nguy hiểm, dù có là tu sĩ chính đạo, ta nhất định không thể để cho người mạo hiểm."

"Tới rồi, bằng hữu của ta tới rồi."

Tô Trường Ngự giữ chặt cô gái áo lam, vừa mới nói xong, liền phát hiện sương mù đang bị tản đi rất nhanh, bóng dáng Không Hải ở cách đó không xa đã xuất hiện trong tầm mắt.

"Người buông tay ra cho ta!"

Cô gái áo lam hét, sau đó hóa thành một luồng khói đen, muốn chạy trốn.

Nhưng chỉ trong tích tắc, một luồng hào quang màu xanh lục đã lóe sáng, một chuỗi tràng hạt quán chặt lấy cô gái áo lam, sau đó những tiếng niệm phật vang lên.

Nữ tử hét lên chói tai, toàn thân tràn ngập khói đen, nhưng không được độ hóa như Diệp Bình, mà ả ta bị hồn phi phách tán ngay tại chỗ, không có cả cơ hội đi đầu thai.

Hai tay ả đã nhiễm nhiều máu tươi, đã từng giết rất nhiều người, pháp môn độ hóa cơ bản chỉ có thể khiến ả ta hồn phi phách tán, chứ không đủ sức để độ hóa.

Nhưng không có ai thấy đáng thương cho ả, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, đây là kiếp của ả.

"A Di Đà Phật."

Cách đó không xa, Không Hải nhanh chóng đi tới, vung tay lên, chuỗi tràng hạt quay trở lại tay hắn, lên tiếng niệm phật.

Tô Trường Ngự đứng ngay đó không khỏi ngây ngời.

Hắn không ngờ nữ nhân này lại là một Quý tu!

Tô Trường Ngự có chút nghĩ mà sợ.

Cũng may mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nếu không thì tiêu rồi.

"Lời Tiểu tử nói quả nhiên không sai, đi ra bên ngoài, không được ham mê sắc đẹp."

Tô Trường Ngự trầm nghĩ trong lòng.

Nhưng chỉ sau một khắc, hắn đã nhận ra có điều không đúng.

Diệp Bình đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thanh Châu Cổ Thành, lập kiếm đài

Dịch: Tiểu Băng

Tô Trường Ngự hơi ngơ ngác.

Hắn đột nhiên phát hiện không nhìn thấy Diệp Bình.

Tô Trường Ngự ngẩn ngời.

"Diệp thí chủ đâu?"

Không Hải cũng có hơi không hiểu, hắn nhìn chăm chú chung quanh, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng Diệp Bình.

Thôi rồi!

Thôi rồi!

Thôi xong rồi!

Diệp Bình đã mất tích?

Tô Trường Ngự choáng váng.

Nếu Diệp Bình mất tích, chắc hắn cũng sẽ bị Thái Hoa đạo nhân lột da.

Không, không chỉ là lột da không thôi, Tô Trường Ngự nghĩ có lẽ tất cả tông môn trên dưới đều sẽ không bỏ qua cho mình.

Diệp Bình, Diệp sư đệ, ngươi đi đâu thế?

Sư huynh dạy người vô thượng kiếm đạo nè, người mau trở về đi.

Tô Trường Ngự cảm thấy tuyệt vọng, không biết nên nói cái gì.

Cảm nhận được sự im lặng của Tô Trường Ngự, Không Hải bèn nói.

"Ta thấy Diệp thí chủ có cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, Tô thí chủ chớ lo lắng."

Hắn an ủi Tô Trường Ngự.

Tô Trường Ngự hít sâu một hơi, nói: "Không Hải pháp sư, có thể giúp đi cùng ta tìm tiểu sư đệ được không?"

Tô Trường Ngự hỏi, hắn biết bây giờ mình không được sợ, mình phải bình tĩnh.

Nhưng Tô Trường Ngự rất là lo lắng, nếu Diệp Bình thật sự đã xảy ra chuyện gì, dù Thái Hoa đạo nhân có đối xử thế nào với mình, thì chính bản thân Tô Trường Ngự cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

Bất kể Diệp Bình có phải là thiên tài hay không, điều duy nhất hắn biết là, Diệp Bình là sư đệ của hắn, đương nhiên hắn không hề mong sư đệ gặp phải chuyện không may.

"Được."

Không Hải đồng ý ngay.

"Trường Ngự, đa tạ pháp sư."

Tô Trường Ngự bình tĩnh lại, sau đó quan sát chung quanh, muốn tìm ra dấu vết hay dấu chân gì đó để có căn cứ đi tìm Diệp Bình.

Bóng hai người dần dần đi khuất.

Vào lúc này.

Ở Thanh Châu Cổ Thành cách đó hơn ngàn dặm, cũng đã xảy ra một đại sự.

Do đại hội kiếm đạo Thanh Châu sắp tới, nên ở Thanh Châu Cổ Thành tụ tập rất nhiều tu sĩ.

Người bán hàng rong, người tới xem chiến, người đi du ngoạn vân vân, khiến Thanh Châu Cổ Thành kín người hết chỗ.

Cửa đông của Cổ Thành, có một lối đi dành riêng ưu tiên cho đệ tử tới dự thi. Đệ tử dự thi chỉ cần báo đúng tên, là được quyền đi vào lối đi ưu tiên, để khỏi bị chậm trễ việc thi đấu.

Nhưng ở cửa thành đông lúc này.

Có một thiếu niên lập kiếm đài, lấy kiếm kết bạn.

Loại hành vi này, hầu như lần đại hội kiếm đạo Thanh Châu nào cũng có người làm, thứ nhất là kết bạn, làm nóng người trước khi vào thi đấu chính thức.

Thứ hai là để nâng cao danh tiếng của bản thân.

Bởi vì quy củ lập kiếm đài rất là nghiêm khắc, nếu lập kiếm đài, ai tới đòi chiến cũng phải đồng ý, không được từ chối, cũng không thể nghỉ ngơi.

Nói cách khác, chính là cho phép xa luân chiến, người đấu thắng liên tục mười trận, có thể sẽ được Thanh Châu Cổ Thành ban thưởng đặc biệt.

Bởi vì kẻ có thể thắng được liên tiếp mười trận, hẳn đều là bậc tuấn kiệt lừng danh.

Cho nên ở ngoài thành Thanh Châu, một khi có người lập kiếm đài, nhất định sẽ thu hút không ít người tới vây xem.

Nhưng mà, lần này có một điểm khác biệt.

Chính là có người lập kiếm đài ngay ở lối vào ưu tiên kia!

Suy nghĩ của y rất đơn giản.

Phải thắng y, mới có thể đi vào lối đi này. Còn nếu không thắng, vậy thì chỉ có thể đi đường khác thôi.

Điều này dẫn tới có rất nhiều tu sĩ vây xem.

Lập kiếm đài, chặn lối vào, cái hành vi này quả thực là hiểm thấy.

Phải biết, lối đi này của Thanh Châu Cổ Thành, chính là đường lớn của Cổ Thành, chỉ cần được đi vào lối đi này, nhất định sẽ được rất nhiều ánh mắt chú ý.

Hỏi thử một cái, có mấy người trẻ tuổi không thích giả trâu bò?

Nên lối đi bị chặn đã chọc giận không ít tu sĩ.

Nhưng mà, điều làm tu sĩ Thanh Châu khiếp sợ chính là.

Thiếu niên này, xem ra chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi, nhưng kiếm thuật rất mạnh, mạnh mẽ đấu suốt ba mươi sáu trận, mà không thua một trận nào.

Chỉ trong một thời gian ngắn, từ trên xuống dưới Cổ Thành đều sôi trào, trong trong ngoài ngoài bị vây chặt như nêm cối, chỉ miễn cưỡng hé ra một con đường nhỏ để cho những kẻ khiêu chiến tiếp theo.

Mới chỉ một khắc đồng hồ trước, cuối cùng Thanh Châu Cổ Thành cũng đón tiếp một bậc tuấn kiệt về kiếm thuật.

Đến từ Tứ Lôi kiếm tông.

Bậc tuấn kiệt tới từ đệ nhất kiếm tông của Thanh Châu.

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số chủ đề được đưa ra bàn luận râm ran, người người quan tâm.

Đồng người thành chuyện.

Tu sĩ tính bằng đơn vị hàng nghìn, tạo thành một bức tường người, trên bầu trời cũng có tới mấy ngàn đạo thân ảnh, khổng chế phi kiếm, quan sát trận đại chiến này.

"Tứ Lôi kiếm tông, Vương Kiến, thỉnh chí giáo."

Cửa thành.

Vương Kiến mặc đạo bào của Tứ Lôi kiếm tông, tay cầm một thanh phi kiếm màu bạc, ánh mắt sáng ngời linh động nhìn chăm chú vào thiếu niên ở trước mắt.

Thiếu niên này, nhìn chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi, bộ dáng anh tuấn, nhưng khắp mặt và thân người có một loại lãnh ý.

Mặc một bộ bào màu đen điểm đầy sao, màu đen mà không đậm, lại còn chấm chấm đầy sao, có vẻ vô cùng cao ngạo.

Không phải vẻ cao ngạo như của Tô Trường Ngự, cao ngạo của Tô Trường Ngự là cái loại cao ngạo của tuyệt thế cao nhân, còn cao ngạo của thiếu niên này là cái loại cao ngạo lạnh lùng, cứ như trong mắt y, mọi thứ trong cả trời đất này cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Thiếu niên không nói gì, chỉ lạnh nhạt rút kiếm ra.

Trong tích tắc, Vương Kiến không khỏi nhíu mày.

Nhưng hắn không nói gì, trực tiếp ra chiêu.

Oành!

Tiếng sấm sét vang lên.

Kiểm thế của Vương Kiến như sấm, Tứ Lôi kiếm pháp giết ra, không chút do dự, kiếm thế cường đại hóa thành sấm sét nổ vang.

BOANG...!

Chỉ trong nháy mắt, thiếu niên lập tức xuất kiếm, kiếm thế kinh khủng vừa hiện lên, dường như đem tới ập xuống.

Choang!

Hai thanh phi kiếm va chạm, vền vền chỉ là một lần đối mặt, Vương Kiến đã bị đánh bay, phi kiếm trong tay cũng rời khỏi tay.

Đánh bại.

Hắn đã bị đánh bại.

Vừa đối mặt, đã thua.

Toàn trường im phăng phắc.

Cả nghìn tu sĩ cực kỳ chấn động mà nhìn cảnh này.

Vương Kiến chính là tuấn kiệt kiếm đạo nổi danh Thanh Châu, sư thừa là một vị trưởng lão của Tứ Lôi kiếm tông, vị trưởng lão kia năm đó chính là người đứng đầu về kiếm đạo của Thanh Châu.

Thật không ngờ rằng, chỉ mới vừa đối mặt ngay chiều đầu tiên đã không trụ nổi.

Không phải chỉ bọn họ.

Ngay cả Vương Kiến cũng ngẩn ra. Hắn biết thiếu niên ở trước mắt rất mạnh, nhưng không ngờ mình chỉ mới ngay chiều đầu tiên mà đã không tiếp nổi.

Thế này có chút không hợp lẽ thường.

"Tứ Lôi kiếm tông, bất quá chỉ như vậy."

Thắng được Vương Kiến, thiếu niên không có chút đắc ý nào, cũng không có sự vui vẻ, trái lại trong ánh mắt hắn tràn đầy trống rỗng.

Lời nói này, không hề có sự khinh miệt, mà thuần túy là sự cảm khái từ nội tâm.

Tất cả mọi người không khỏi trầm mặc.

Những đôi mắt ghen tỵ và hâm mộ nhìn vào người thiếu niên.

Nam tu thì đầy ghen ghét, nữ tu thì mắt sáng rỡ long lanh, lúng liếng nhìn thiếu niên, tiếc là không biết y tên gì, nếu không hẳn là các nàng đã hô tên y ra rồi.

"Thôi đi, chảnh cái mồm, chả phải chỉ biết chút kiếm pháp thôi sao?"

"Đúng đó, còn kiêu ngạo như vậy, còn Tứ Lôi kiếm tông không ngờ cũng chỉ có thế, ăn hiếp đệ tử thì có gì đặc biệt hơn người, có bản lĩnh thì đi tìm Tứ Quý tiên bối mà đánh."

"Đúng đó, chính là, người tuổi trẻ bây giờ, sao tên nào cũng điên cuồng như vậy?"

"Không thể nào, không thể nào, không có ai cảm thấy như vậy rất tuấn tú hả?"

Có âm thanh vang lên, không nhận được chăm chọc.

Nhưng rất nhanh, cũng có những thanh âm khác vang lên.

"Nói thật, chẳng lẽ không đẹp trai sao?"

"Có sao nói vậy, rất là đẹp trai."

"Cái này mà đẹp trai? Cho người nói lại đó, có nói lại hay không?"

"Ta tiêu rồi."

"Mợ nó, sao đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này lại có một mãnh nam như thế? Ngay cả đệ tử kiệt xuất của Tứ Lôi kiếm tông mà cũng không ngăn được một chiêu?"

"Xem ra người này nhất định sẽ trở thành đệ nhất Thanh Châu cho xem."

"Cũng chưa chắc, nghe nói đại hội kiếm đạo Thanh Châu lần này có giải thưởng rất thần bí, đoán chừng sẽ đưa tới không ít cường giả ẩn thế chân chính đó."

Những tiếng bàn tán vang lên, đa phần đều là nam tu, có người hâm mộ có người đố mắt.

Nhưng rất nhanh, nữ tu cũng đã bắt đầu lên tiếng.

"Oa, đẹp trai quá, vị sư đệ này thật là đẹp trai ghê."

"Ya ya ya ya, sao có thể có một vị sư đệ đẹp mắt như vậy chứ."

"Tiểu sư đệ này là loại ta thích đó a, a a a a, ta không chịu nổi, bọn tỷ muội có thể đi hỏi giúp ta một chút sư thừa của hắn ở đâu không?"

Tiếng nữ tu vang lên.

Trong nháy mắt, đám nam tu càng thêm đỏ mặt.

Cứ như vậy.

Trong nháy mắt, thời gian bảy ngày trôi qua.

Khoảng cách Thanh Châu kiểm đạo đại hội, còn có không đủ hai mươi ngày.

Cửa thành phía dưới, thiếu niên này đã thắng liên tiếp trăm cuộc rồi.

Đánh một trận lừng danh khắp Thanh Châu, khiến cao thủ khắp nơi kéo tới đây ước chiến.

Mà cùng lúc đó.

Mộ quý Lâm Hà.

Hai bóng người đang đi bên trong mộ quý Lâm Hà.

Tô Trường Ngự và Không Hải đang đi tìm Diệp Bình.

Nhưng đã bảy ngày tròn, mà vẫn chưa tìm thấy Diệp Bình ở đâu.

Điều này làm cho Tô Trường Ngự càng thêm hoảng hốt.

"Tô thí chủ, ngươi có cảm thấy rất kỳ quái hay không."

Không Hải bước đi trong núi, cau mày suy tư.

"Kỳ quái?"

Tô Trường Ngự có thấy kì quái gì đâu.

"Chúng ta đi trong mộ quý Lâm Hà này đã trọn vẹn bảy ngày, nhưng không gặp được một oan hồn nào, chuyện này có chút không hợp lý."

Không Hải cau chặt chân mày.

Mộ quý Lâm Hà, khắp nơi đều là cô hồn dã quỷ, không đến nỗi là đi một bước gặp được một con, nhưng liên tiếp bảy ngày mà không gặp phải một con nào.

Cái này cũng có chút không bình thường!

Nghe Không Hải nói vậy, Tô Trường Ngự cũng không khỏi kinh ngạc.

Đúng thế.

Suốt bảy ngày liền, không hề gặp một oan hồn nào!

Đây là mộ quý Lâm Hà sao?

Quý đâu?

Chết hết rồi à?

"Pháp sư thấy sao?"

Tô Trường Ngự hỏi.

"Bản tăng nghĩ ngờ có lẽ mộ quý đã dựng dục ra một con Quý Vương mới, đã nuốt hết lệ quý nơi này."

Không Hải nói.

Quý Vương?

Tô Trường Ngự biến sắc.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói gì.

Một tiếng gào vô cùng thê thảm đột ngột vang lên.

"Cứu mạng!!! Cứu mạng!!!"

Thanh âm vang lên, kèm theo hai bóng người xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tiểu đạo mà thôi, chuyện này Tô Trường Ngự tuyệt đối là cao nhân

Dịch: Tiểu Băng

"Cứu mạng! Có người giết quý!"

Nghe một tràng tiếng la khóc, Tô Trường Ngự và Không Hải không khỏi dỗi mắt nhìn ra phía xa xa.

Một quý ảnh xuất hiện.

Hoảng hốt sợ hãi chạy về phía hai người.

Đằng sau có một bóng người quen thuộc đang đuổi theo.

Là Diệp Bình!

Tô Trường Ngự tròn mắt.

Tìm cả bảy ngày không tìm được Diệp Bình, Tô Trường Ngự đang vô cùng lo sợ, bây giờ thấy Diệp Bình bình yên vô sự, sự lo lắng trong lòng Tô Trường Ngự nhẹ hẳn.

Nhưng mà... tại sao sư đệ lại đuổi theo một con quý?

"Đạo hữu, đừng sợ, chỉ đau một chút là xong ngay, người có thể chuyển thể đầu thai đó, làm ăn không lỗ đâu."

Tiếng Diệp Bình vang lên sau lưng, hắn vẫn đang đuổi theo người ta.

Sau đó một tia kim quang bắn ra, con Quý tu kêu ré lên thảm thiết.

"Kim quang độ hóa?"

Diệp Bình vừa thi triển ra kim quang độ hóa, mấy người Không Hải ở phía xa đều choáng váng.

Kim quang độ hóa?

Sao hắn lại có thể tạo ra kim quang độ hóa?

Có phải minh hoa mắt hay không?

Mấy người Không Hải bối rối.

Không phải là Không Hải chưa từng nhìn thấy kim quang độ hóa, chỉ là chưa bao giờ nhìn thấy một người còn trẻ như vậy mà có được kim quang độ hóa.

Mà ở phía xa, quý tu bị kim quang độ hóa đánh trúng kia sau khi kêu lên vô cùng thê thảm, thì chỉ trong nháy mắt, đã hóa thành một tia sáng trắng, biến mất.

Giải quyết xong con Quý tu cuối cùng, Diệp Bình nở nụ cười.

Bóng Tô Trường Ngự nhanh chóng hiện ra trước mặt Diệp Bình càng thêm vui vẻ, không ngờ lại gặp được Đại sư huynh ở chỗ này.

"Đại sư huynh! Huynh cũng tới."

Diệp Bình thấy Tô Trường Ngự, lập tức chạy như bay tới, trong mắt đầy vẻ vui mừng.

"Sư đệ, mấy ngày nay đệ chạy đi đâu? Có biết sư huynh rất lo lắng không?"

Thấy Diệp Bình bình yên vô sự, Tô Trường Ngự cuối cùng cũng thở phào.

Nếu Diệp Bình thật sự có chuyện bất trắc, hẳn quả thật không biết phải báo cáo làm sao.

Nhưng may thay, Diệp Bình không có việc gì.

Có lẽ là bởi vì chờ đợi lo lắng suốt bảy ngày, nên Tô Trường Ngự không hề để ý vừa rồi kim quang Diệp Bình đánh ra là cái gì, dù sao với hắn, Diệp Bình bình yên vô sự là tốt lắm rồi.

Còn thì kim quang hay không kim quang gì gì đó, ăn nhập gì tới mình, người không có việc gì là được rồi.

"Đại sư huynh, sau khi truyền thụ pháp môn độ hóa cho đệ xong, huynh đột nhiên biến mất, đệ không biết huynh đi đâu, nên quyết định đi độ hóa Quỷ Hồn, không có đề ý thời gian, mong sư huynh thứ lỗi."

Diệp Bình cúi đầu, vẻ sẵn sàng nghe Tô Trường Ngự quở trách.

"Pháp môn độ hóa?"

Tô Trường Ngự sững sờ.

Ta truyền pháp môn độ hóa cho người nào?

Ta biết người có thiên phú ngộ tính tốt.

Nhưng mà người đừng có ăn không nói có như vậy được không?

Tô Trường Ngự có chút bất đắc dĩ.

Hắn biết thiên phú của Diệp Bình là vô cùng tốt.

Nhưng bây giờ càng lúc càng không hợp thói thường, còn tới mức tự nhiên mà có nữa.

Tô Trường Ngự thì trong lòng phiền muộn, còn Không Hải vẫn chìm trong mộng mị.

Gần như y có thể khẳng định, kim quang Diệp Bình thi triển ra, chính là kim quang độ hóa mà y vẫn luôn tha thiết ước mơ.

Nhưng thế này không hợp thói thường nha.

Hai người trước mặt nhìn kiểu gì cũng đều là hai tên phế vật.

Làm sao có thể đánh ra được kim quang độ hóa?

Chẳng lẽ hai người này vẫn luôn giả vờ?

Giả heo ăn thịt hổ?

Gượm đã...!

Không Hải chợt nghĩ tới một chuyện.

Y nhìn Tô Trường Ngự.

Càng nhìn càng cảm thấy có chút cổ quái.

Điểm thứ nhất, tu vi của hai người này nhìn rất bình thường không có gì khác lạ, vậy sao họ lại dám xuất hiện tại mộ quỷ Lâm Hà?

Chẳng lẽ là đi nhầm?

Điều này có thể sao?

Mộ quỷ Lâm Hà là địa phương nào? Tu sĩ Trúc Cơ cũng còn không dám tùy tiện đi vào nữa.

Có ai lại đi lấy tính mạng của mình ra giỡn hay không?

Điểm thứ hai, một tu sĩ Luyện Khí Cảnh, thế mà khi gặp phải Quỷ tu lại rõ ràng không bối rối chút nào, suốt bảy ngày này Tô Trường Ngự đều đi theo mình đi tìm Diệp Bình, hẳn chưa hề tỏ vẻ sợ hãi bao giờ.

Đây là biểu hiện bình thường của một tu sĩ Luyện Khí à?

Dựa vào những căn cứ nào, Không Hải chột bùng hiểu.

Hai người này đang giả heo ăn hổ.

Được!

Được!

Uổng cho ta còn tưởng tu vi các ngươi yếu nhược, còn ra tay giúp đỡ, không ngờ các ngươi lại coi ta là đồ ngu!

Sư phụ nói quả nhiên không sai, đệ tử Đạo môn quả nhiên là bọn ưa giả dối, kẻ nào cũng là loại thâm tàng bất lộ.

Đáng ghét!

Trong lòng Không Hải vô cùng uất ức, vốn còn tưởng mình ra tay cứu giúp hai con gà yếu của Đạo môn, để chứng tỏ tinh thần hữu ái của Phật môn nhà mình.

Ai dè lại gặp phải hai tên giả dối.

Thế này thì làm sao Không Hải chịu được!?

Nhưng, Không Hải cũng đã nhận ra điểm quan trọng rất nhanh.

Pháp môn siêu độ?

Pháp môn siêu độ nào mà có thể ngưng tụ ra kim quang độ hóa?

Không Hải lập tức hưng phấn, lên tiếng.

"Xin hỏi Diệp thí chủ, thứ ngài vừa thi triển là kim quang độ hóa có phải không?"

Không Hải nhìn Diệp Bình.

Nhưng mà không nhìn còn đỡ, nhìn một cái Không Hải lại ngẩn ra.

C M N? Luyện Khí tầng mười rồi?

Có cần không hợp thói thường tới mức đó hay không?

Tới giờ mới có bảy ngày không gặp, mà ngươi đột phá đến Luyện Khí tầng mười?

Tu vi bảy ngày trước của Diệp Bình mới chỉ là Luyện Khí tầng ba mà thôi.

Trong nháy mắt đã vọt lên tới Luyện Khí tầng mười?

Y là tu sĩ Trúc Cơ, đương nhiên chỉ cần nhìn một cái là xem thấu cảnh giới của hai người.

Tu sĩ cảnh giới thấp không thể nhìn được cảnh giới của tu sĩ có cảnh giới cao hơn mình, nhưng tu sĩ cảnh giới cao có thể nhìn một phát là xem thấu cảnh giới của tu sĩ có cảnh giới thấp hơn.

Vì vậy Không Hải mới chấn động tới như vậy.

Nghĩ mà xem, bảy ngày trước mới chỉ là Luyện Khí tầng ba, mà bảy ngày sau đã thành Luyện Khí tầng mười.

Một ngày tăng lên một tầng?

Cái này không hợp thói thường!!!

Thí chủ, nghe bản tăng khuyên một lời, đóng lại, đừng mở ra nữa, cẩn thận lên Phong Thần bảng đó.

Không Hải thật sự không biết phải nói gì.

Sự chấn động Diệp Bình mang lại cho y quả thực là không bao giờ dừng.

Y đã hoàn toàn tin chắc, Tô Trường Ngự và Diệp Bình nhất định là đang giả heo ăn hổ.

Nhất là Tô Trường Ngự này.

Hình như còn mạnh hơn nữa.

Tiểu sư đệ mà đã khoa trương như vậy, làm sư huynh còn không ghê gớm hơn sao?

Nên không thể nào là một phế vật được!

Nghe thấy Không Hải hỏi, Diệp Bình không chút giấu giếm, trả lời.

"Hỏi pháp sư, ta cũng không biết kim quang này tên gì, nhưng mà đối phó với Quý tu thì lợi hại lắm."

Diệp Bình vươn tay ra, chỉ trong chớp mắt, kim quang độ hóa tràn ngập cả bàn tay.

Ánh mắt Không Hải càng thêm chấn động.

Y cảm nhận được, đây đúng là kim quang độ hóa.

Hơn nữa kim quang độ hóa của Diệp Bình còn rất thuần túy, còn mạnh hơn của sư phụ y một chút.

Ôi, thế này thì kỳ quái hơn rồi.

Nhìn dáng vẻ Diệp Bình xem ra bất quá cũng hơn hai mươi tuổi, tuyệt đối không phải là loại tu sĩ phản lão hoàn đồng, bởi vì huyết khí của Diệp Bình thịnh vượng, giữa các tu sĩ có thể thông qua huyết khí để phán đoán tuổi tác của nhau.

Nếu hắn là cái tu sĩ phản lão hoàn đồng, thì huyết khí tuyệt đối không thể thịnh vượng tới như vậy.

Nói cách khác, Diệp Bình chỉ mới hơn hai mươi tuổi, mà đã ngưng tụ ra được kim quang độ hóa.

Trong khi mình đã sắp hai mươi lăm tuổi, mà còn thiếu hơn bốn trăm đạo lực công đức nữa mới đủ để ngưng tụ Phật môn Kim Thân, còn muốn uẩn dưỡng ra kim quang độ hóa, ít nhất còn phải thêm năm năm mười năm nữa.

Trong nháy mắt, Không Hải chưa xót.

Tô Trường Ngự đứng ở bên cũng không khỏi kinh ngạc.

Tuy hắn nhìn không ra đây là cái đồ chơi gì, nhưng nhìn dáng vẻ cảm thấy rất là lợi hại.

Nhưng tại sao Diệp Bình lại nói là mình truyền thụ cho hắn vậy?

Chẳng lẽ lại tiểu sư đệ đã mạnh tới mức có thể thân giao cách cảm với mình?

"Diệp thí chủ, tiểu tăng có một lời thỉnh cầu, có thể cho ta xem quyền kinh văn độ hóa một chút hay không?"

Phục hồi tinh thần lại, Không Hải kiên trì nói.

Tuy y biết hỏi như vậy có hơi không đúng đắn, nhưng y thật sự rất muốn nhìn một chút, rút cuộc là kinh văn độ hóa gì, mà có thể khiến một người mới chỉ hai mươi tuổi đã có thể ngưng tụ kim quang độ hóa.

"A? Cái này hả, ngươi phải hỏi sư huynh ta đó, đây là sư huynh truyền thụ cho ta."

Không phải Diệp Bình không muốn cho, nhưng chủ yếu là bản kinh văn này là Tô Trường Ngự truyền thụ cho hắn, nếu Tô Trường Ngự không đồng ý, hắn cũng không dám tự tiện truyền pháp.

"Tô thí chủ, tiểu tăng biết, yêu cầu này có hơi quá đáng, nhưng tiểu tăng có thể lập lời thề với Phật Tổ, tuyệt sẽ không truyền kinh văn này ra ngoài, nếu thí chủ lo lắng, tiểu tăng có thể thề, tuyệt không học tập, chỉ làm tham khảo."

Không Hải mở miệng, y thật sự rất ngạc nhiên, rút cuộc là kinh độ hóa gì đây.

Bình thường, Không Hải y chính là thiên tài đệ nhất của Phật môn Tấn quốc, thế mà muốn uẩn dưỡng ra kim quang độ hóa, Không Hải còn phải đặt mục tiêu cho mình đại khái là trước năm tuổi kia.

Sư phụ của y uẩn dưỡng ra được kim quang độ hóa trước tuổi một trăm đã được coi là giỏi rồi.

Gia giảm một chút, dù là thiên tài đệ nhất của Phật môn Tấn quốc, thì Không Hải cũng cần phải tới chừng bảy mươi tuổi mới có thể uẩn dưỡng ra kim quang độ hóa, hơn nữa dù có uẩn dưỡng ra, thì tuyệt đối cũng thể nào bằng được kim quang độ hóa này của Diệp Bình.

Cho nên y thật sự rất ngạc nhiên.

Cảm nhận được ánh mắt khát vọng của Không Hải, Tô Trường Ngự hơi ngơ ngác.

Hắn có hiểu cái lông gì về pháp môn độ hóa ấy!

Hắn định lên tiếng giải thích, nhưng vừa mở miệng, liền đổi thành câu khác.

"Tiểu đạo mà thôi, Không Hải đạo hữu, nếu gặp nhau, chính là duyên phận, Diệp Bình, đệ ghi một bản cho Không Hải pháp sư đi."

Tô Trường Ngự nói.

Khí chất cao ngạo lạnh nhạt lại xuất hiện.

Tô Trường Ngự có vẻ rất lạnh nhạt.

Nhưng nghe hắn nói vậy, Không Hải không khỏi vui mừng quá đỗi.

Diệp Bình cũng không nói lời thừa, lời giấy bút mang theo ra, ngồi ngay tại đó viết pháp môn độ hóa ra.

Chưa tới nửa khắc, kính văn đã viết xong.

"Không Hải pháp sư, ngài cất kỹ."

Nếu Tô Trường Ngự không quan tâm, vậy hắn cũng không còn gì để nói.

Hơn nữa Không Hải làm người cũng tốt, nên Diệp Bình cho cũng là cam tâm tình nguyện.

Không Hải vô cùng cung kính nhận lấy kính văn.

"A Di Đà Phật, đa tạ hai vị thí chủ ban thưởng pháp, sau này nếu hai vị thí chủ có bất kỳ điều gì cần tiểu tăng trợ giúp, xin cứ lên tiếng."

Không Hải chấp tay trước ngực, vô cùng cảm kích hai người, ngay sau đó mở kính pháp môn độ hóa ra đọc.

Nửa phần đầu của kính văn có chút quen thuộc, nhưng nửa phần sau thì có vẻ quá cao thâm, trong khoảng thời gian ngắn Không Hải không lĩnh ngộ được.

Nhưng Không Hải hiểu.

Kính văn càng khó lĩnh ngộ, thì uy lực càng phi phàm.

Y không xem kính văn nữa, dù sao nơi này là mộ quý Lâm Hà, y định tìm một chỗ an tĩnh, rồi mới tĩnh tâm xem xét.

Nghĩ vậy, Không Hải cất kính văn vào trong lòng, sau đó nhìn hai người nói.

"Hai vị thí chủ, hôm nay trận pháp đã phá, tiểu tăng biết hai vị thí chủ muốn đi tham gia đại hội kiểm đạo Thanh Châu, lúc này xuất phát, sẽ không tới trễ, nhưng nếu còn kéo dài thêm thời gian, e là sẽ tới đại hội muộn, không bằng để tiểu tăng tiễn hai vị thí chủ xuống núi?"

Không Hải nói.

Vì Không Hải cảm thấy hai từ hộ tống có vẻ hơi hạ nhục hai người Tô Trường Ngự và Diệp Bình, nên y chọn từ khác khách khí một chút.

"Làm phiền pháp sư."

Nghe Không Hải tình nguyện hộ tống mình xuống núi, Tô Trường Ngự đồng ý ngay một trăm hai mươi phần trăm.

Diệp Bình cũng khẽ gật đầu.

Bọn họ đã ở mộ quý Lâm Hà khá lâu rồi, bây giờ đúng thực là phải ra roi thúc ngựa, bằng không, không chừng không tới kịp đại hội.

Hai người cùng đồng ý.

Không Hải không nói lời thừa, dẫn hai người đi xuống núi.

Cứ như thế, ba canh giờ sau.

Trên một con đường hẹp quanh co, ba bóng người từ từ xuất hiện.

"Hai vị thí chủ, hai người đi dọc theo con đường nhỏ này, cứ đi thẳng tới, chừng nửa canh giờ là sẽ có thể nhìn thấy đường lớn Thanh Châu, đi về hướng tây, chính là Thanh Châu Cổ Thành."

Không Hải đưa tiễn hai người thêm đoạn đường hẹp quanh co.

Y còn nhiệm vụ chưa làm xong, không thể kết bạn đi cùng hai người tới Thanh Châu Cổ Thành, đành phải chia tay từ biệt ở đây.

"Đa tạ pháp sư."

Diệp Bình cảm ơn, yên lặng nhớ kỹ đường đi.

"Thí chủ khách khí, hai vị thí chủ, nếu có cơ hội, mời tới Tiểu Linh tự tìm bản tạng, đến lúc đó lại tụ họp, Không Hải nhất định sẽ thịnh tình khoản đãi."

Không Hải pháp sư nói, coi như là câu chào tạm biệt sau cùng.

"Không Hải đạo hữu có rảnh, cũng mời tới Thanh Vân Đạo tông làm khách."

"Có duyên gặp lại!"

Tô Trường Ngự cũng khách khí đáp lại.

Sau đó, dẫn Diệp Bình rời đi.

Thật sự hai người bọn họ đang hơi bị gấp, chỉ còn chưa tới hai mươi ngày nữa là đại hội kiểm đạo Thanh Châu bắt đầu rồi, mà lộ trình thì mới chỉ đi được chưa tới một phần năm, nếu không nhanh cái chân lên, không chừng sẽ tới trễ thật.

"Có duyên gặp lại."

Không Hải đưa mắt nhìn theo hai người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Đường lớn Thanh Châu, bái kiến sư phụ

Dịch: Tiểu Băng

Cứ như vậy, mười ngày sau.

Đường lớn Thanh Châu.

Nơi đây ngựa xe như nước, là đường lớn nối tới mười chín cổ thành khác nhau.

Đường lớn Tấn quốc là dùng để vận chuyển tài nguyên, công văn tin tức, không phải quan viên triều đình thì không thể đi đường này.

Nhưng người tu tiên là ngoại lệ, có thể đi lại trên đường lớn.

Tô Trường Ngự đi song song với Diệp Bình.

Trên con đường lớn, ngựa xe như nước, những thương đội đi lại ở nơi này đều là người tu tiên, hoặc là thương đội tu tiên.

Có thể nói đại hội kiểm đạo ở Thanh Châu Cổ Thành là buổi lễ long trọng mấy chục năm một lần, không chỉ ở Thanh Châu, mà tu sĩ ở các khu xung quanh đều sẽ đi qua đi thăm một phen, học tập một chút.

Cũng vì vậy, đối với các thương hội, Đại hội kiểm đạo Thanh Châu vô cùng quan trọng.

Không chỉ là để mua bán đồ vật, có đôi khi giá trị thương hiệu cũng cực kỳ quan trọng.

"Nghe nói gì chưa? Có một người mạnh tới Thanh Châu Cổ Thành, lập kiểm đài ở ngay cửa thành, ai muốn đi vào lối đi dự thi nhất định phải thắng

hắn."

"Cái gì? Còn có người điên rồ như vậy? Thanh Châu chúng ta nhân tài đông đúc, mà còn dám cuồng vọng như vậy?"

"Cuồng vọng? Các ngươi còn không biết nhỉ, người này đã thắng một trăm bảy mươi trận, đệ tử của Tứ Lôi kiếm tông, Bạch Vân kiếm tông đều bị hắn đánh bại, những tông môn có mặt mũi của Thanh Châu về cơ bản đều bị hắn đánh bại hết."

"Thắng liên tiếp một trăm bảy mươi trận? Tứ Lôi kiếm tông cũng thua?"

Trên đường lớn, vang lên những tiếng kêu kinh ngạc, có rất nhiều người đang ồn ào bàn tán chuyện ở Thanh Châu Cổ Thành.

Có thể nói rằng, việc này không chỉ nóng bỏng ở Thanh Châu, mà toàn bộ Tấn quốc cũng đều đang thảo luận chuyện này.

Mỗi việc đứng kiểm đài đã đủ gây chú ý, thế mà lại còn thắng liên tiếp một trăm bảy mươi trận, thì càng hút chuyện hơn.

Trên đường lớn, Tô Trường Ngự nghe mọi người bàn tán, nhưng không có một chút bận tâm nào.

Chuyện giữa đám gọi là thiên tài đó, thì mắc mớ gì tới hắn.

Đâu phải mình tới tham gia náo nhiệt, có mặt mặt cũng đâu tới phiên mình.

Đúng lúc này, đột ngột sau lưng bọn họ vang lên tiếng nào động ồn ào.

"Cỗ thú chiến mã?"

"Ghe nha, một con chiến mã như vậy ít nhất cũng phải mấy trăm lượng bạc nhỉ?"

"Đại ca, đừng làm mất mặt nữa! Đây là cỗ thú chiến mã, là do yêu thú lai giống mà thành, một con chiến mã như vậy, ít nhất nghìn vàng."

"Nghìn vàng? Mi tưởng ta ngu hả? Thú ngựa này mà giá trị nghìn vàng?"

"Nói nhảm, ngươi tự nhìn đi. Con ngựa này có giống ngựa thường hay không? Đây là chiến mã, có thể ra chiến trường đó, có thể sống trong mọi hoàn cảnh khó khăn, hơn nữa nói nó ngày đi nghìn dặm là còn sĩ nhục nó cơ, cỗ thú chiến mã một ngày có thể đi được ba nghìn dặm, giá trị nghìn vàng chỉ là nói đại khái hình dung thôi, một con chiến mã như này ít nhất phải là ba ngàn lượng hoàng kim, hiểu chưa?"

"Quan trọng nhất là, loại chiến mã này chỉ có hoàng thất Tấn quốc mới được dùng mà thôi. Nói cách khác, chính là có tiền cũng mua không được, người ở trong xe ngựa này đương nhiên không phải cũng quý. "

"Ba ngàn lượng một con? Ôi, sắp bằng giá bữa cơm trưa của ta!"

"Huynh đệ, đừng chém gió nữa, không có gì hay đâu."

"Thì ra một con ngựa cũng có nhiều chỗ đặc biệt như vậy, ô, giờ thì biết rồi, biết rồi."

Đám người sôi trào, bàn tán ồn ào.

Lúc này, đám chiến mã đi ở phía sau cũng đã dần dần vượt lên phía trước.

Chúng đều mặc áo giáp, mỗi một con ngựa đều to lớn, cường tráng hơn ngựa thường rất nhiều.

Hơn nữa mắt con nào cũng rực rực về hung hãn.

Tiếng vó ngựa chinh tề vang dội trên đường lớn, vô cùng thu hút ánh mắt của mọi người.

Đội ngũ này có hai mươi người tùy tùng, cưỡi cỗ thú chiến mã, mỗi một người tùy tùng đều mặt mày lạnh tanh, tạo cảm giác từ chối người từ ngoài ngàn dặm.

Nhưng thứ xa hoa nhất không phải là đám cỗ thú chiến mã này, mà là chiếc xe ngựa đi giữa đội ngũ.

Cỗ xe ngựa này do sáu con cỗ thú chiến mã kéo, thân xe được làm từ hoàng kim bảo thạch chế tạo thành.

Đi ra ngoài như thế này, có thể nói là vô cùng khoa trương.

Tất cả mọi người đi trên đường lớn đều bị cỗ xe ngựa này thu hút ánh mắt.

Đường lớn của Tấn quốc cho phép người tu tiên đi lại, nhưng không cho phép người tu tiên ngự kiếm phi hành, vì vậy thứ duy nhất có thể đi đường hoàng ở đây chỉ có xe ngựa.

Tính toán đại khái, không tính những thứ khác, chỉ tính đám chiến mã này, tổng cộng hai mươi sáu con, mỗi con ba ngàn lượng vàng, vậy chính là bảy mươi tám ngàn lượng hoàng kim.

Tô Trường Ngự thầm tính nhẩm trong lòng, nét mặt đầy rung động.

Bảy mươi tám ngàn lượng hoàng kim.

Đây là khái niệm gì?

Thu nhập cả đời của Thanh Vân Đạo tông cũng còn không tới con số đó.

Kẻ có tiền đúng là không giống bình thường.

Tô Trường Ngự nhìn đám chiến mã, trong lòng đầy hâm mộ, nhưng rất nhanh Tô Trường Ngự lại cảm thấy khó chịu.

Hắn không biết đời này của mình có cơ hội được ngồi trên loại xe ngựa này không.

Đại trưởng phu, phải nên như vậy.

Tô Trường Ngự im lặng nhìn.

Nhưng hắn biết rõ, loại xe ngựa này, nếu đời này không có, thì cũng chỉ đành đợi kiếp sau.

Tô Trường Ngự không nói gì, dẫn Diệp Bình đi về phía trước.

Trong đầu Diệp Bình hiện giờ toàn là nghĩ tới lực công đức.

Mười ngày trước, hắn đã độ hóa oan hồn tròn cả bảy ngày ở mộ quỷ Lâm Hà.

Trong phạm vi cả trăm dặm, nhìn thấy con nào là độ hóa con đó.

Cũng vì vậy, mà trong người Diệp Bình có chừng bảy trăm đạo lực công đức.

Không sai, chính là bảy trăm đạo lực công đức.

Dù sao oan hồn ở đó không phải là quỷ hồn bình thường.

Tuy mộ quỷ Lâm Hà được đồn là có trăm vạn oan hồn, nhưng trên thực tế những oan hồn cũng có giết chóc lẫn nhau, thôn phệ lực oán của nhau để tăng sức mạnh của bản thân.

Nên nói trăm vạn oan hồn thì hơi quá, trong bảy ngày đó, Diệp Bình độ hóa được bảy trăm oan hồn, đã coi như là chiến tích tương đối rất giỏi.

Nhớ tới Không Hải, Tấn quốc tiếng tăm lừng lẫy đệ tử cửa Phật, bảy ngày thời gian có thể độ hóa một trăm oan hồn cũng đã coi là may mắn rồi.

Bảy trăm đạo lực công đức này, Diệp Bình đang ngẫm nghĩ thật kỹ xem nên sử dụng như thế nào.

"Dừng xe, dừng xe."

Nhưng ngay lúc này.

Chợt có một giọng nói vang lên.

Từ trong xe ngựa, một nam tử tuổi trẻ thò ra, la to dừng xe.

Cỗ xe ngựa dừng lại rất nhanh, hai mươi người tùy tùng cảnh giác nhìn chung quanh.

Thủ lĩnh thị vệ vô cùng khó hiểu, hỏi.

"Thượng vị, đây là?"

Trong mắt hắn đầy thắc mắc.

Không chỉ hắn, hình như tất cả tu sĩ xung quanh cũng hết sức tò mò.

"Sự phụ, sự phụ."

Thanh âm vang lên.

Diệp Bình đang suy nghĩ về lực công đức bùng tỉnh lại.

Nhìn qua theo hướng phát ra âm thanh.

Giọng nói này nghe hơi quen quen, hần nhìn sang phải.

Một gương mặt quen thuộc hiện ra trước mắt Diệp Bình.

"Lý Ngọc?"

Diệp Bình kinh ngạc.

Hắn biết nam tử tuần mỹ ở trên xe ngựa, quan hệ xem như cũng không tệ.

Lúc hắn mới xuyên việt, hắn chuyên tâm đọc sách, sau đó có tham gia những buổi tụ họp văn nhân mấy lần.

Vì gặp người là khoa trương, nên trong những cuộc tụ họp đó, Diệp Bình cũng được nhiều người khen ngợi, cộng với thỉnh thoảng hắn lại tung ra vài câu nói, câu thơ hay, dẫn tới tiếng tăm càng lúc càng nổi, người quen biết cũng càng ngày càng nhiều.

Cũng vì vậy, Diệp Bình từng tham gia tụ hội văn nhân cỡ lớn mấy lần, có một lần hắn say, đấu rượu, đấu văn với người ta suốt ba tháng, từ đó một trận chiến thành danh.

Sau khi thành danh, Diệp Bình mới trong vô tình tiếp xúc với tu tiên, biết được trên cái thế giới này còn có người tu tiên.

Thế là vứt bỏ văn theo tiên, cuối cùng đi tới Thanh Vân Đạo tông.

Nam tử tuần mỹ trên xe ngựa là một cậu em mê tài của hắn, quen được ở một cuộc tụ hội như thế.

Từ hôm hắn viết ra một bài văn ở cuộc tụ hội kia, hôm nào Lý Ngọc cũng quán lấy hắn, nói muốn báỉ hắn làm sư phụ, nhưng Diệp Bình không có nhận ý làm đồ đệ, chủ yếu là vì y nhỏ hơn hắn chỉ có mấy tuổi, hắn không có mặt mũi gì nhận người ta làm đồ đệ, nên mãi vẫn không đồng ý.

Sau đó tiểu Lý có việc rời đi, hắn cũng đi tu tiên, tính ra đã có hơn nửa năm không gặp nhau.

Không ngờ lại gặp nhau ở nơi này, điều này làm cho Diệp Bình kinh ngạc.

"Đệ tử Lý Ngọc, ra mắt sư phụ."

Nhìn thấy Diệp Bình, Lý Ngọc lập tức vui mừng quá đỗi, nhảy luôn ra khỏi xe ngựa, dáng vẻ cực kỳ kích động, đi tới trước mặt Diệp Bình, cung kính cúi đầu chào hắn.

"Cầm tú kim văn sơn hà trường bào?"

Lần đầu tiên Tô Trường Ngự nhìn thấy bộ quần áo trên người Lý Ngọc, trong lòng tràn ngập rung động.

Còn rung động hơn cả khi nhìn thấy cổ thú chiến mã.

Bởi vì bộ đồ Lý Ngọc mặc trên người, chính là loại trường bào cầm tú sơn hà số lượng có hạn của Thiên Y Các, quý gấp mấy chục lần bộ đồ hắn đang mặc, thậm chí có thể gọi là có thị trường mà không có hàng, muốn mua cũng mua không được, chỉ có đúng sáu trăm bộ trong cả mười nước.

Người mặc được bộ áo này mới thật sự là người đẳng cấp, người trên người.

Cái tên này có lai lịch gì?

Hình như có quen biết tiểu sư đệ?

Rốt cuộc tiểu sư đệ là ai?

Một bức tranh vẽ trị giá vạn lượng vàng.

Một người quen gặp đại trên đường mà cũng là nhân vật có tiền?

Trong lòng Tô Trường Ngự đầy kinh ngạc.

Hắn phát hiện hình như tiểu sư đệ trước mặt vẫn còn rất nhiều bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đây là đi vào hang ổ của các đại lão?

Dịch: Tiểu Băng

"Sur phụ, quả thật là người?"

Lý Ngọc cực kỳ kích động.

Lúc đầu y còn tưởng mình nhìn lầm.

Bởi vì Thanh Liên cư sĩ trong ấn tượng của y không có anh tuấn như vậy, chỉ có vẻ ngoài là vô cùng tương tự, đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là khí chất.

"Sao ngươi lại ở đây?"

Đối với Lý Ngọc, Diệp Bình có vẻ vô cùng lạnh nhạt.

Chưa nói tới chuyện Lý Ngọc từng là người hâm mộ hắn, chỉ nói hiện giờ, Lý Ngọc vẫn chỉ là một kẻ quyền quý mà thôi trong khi hắn đã hoàn toàn khác trước.

Bây giờ hắn đã là người tu tiên.

Ghê gớm chưa?

Hơn nữa còn là người tu tiên của tông môn ẩn thế.

Nên Diệp Bình không hề vì Lý Ngọc có tiền, mà trở nên khách khí với y, hắn vẫn chỉ xử sự theo bình thường mà thôi.

"Sur phụ, đệ tử tới Thanh Châu Cổ Thành, để xem đại hội kiếm đạo, còn ngài?"

Lý Ngọc vô cùng cung kính, ngôn hành cử chỉ, không thể bắt bẻ được.

"À, trùng hợp, ta cũng thế."

Diệp Bình không ngờ Lý Ngọc cũng muốn đi Thanh Châu Cổ Thành, quả là rất có duyên.

Vừa nghe thấy Diệp Bình nói cũng đi Thanh Châu Cổ Thành, Lý Ngọc vội vàng đi xuống khỏi xe ngựa, bước tới hỏi hắn: "Sur phụ người cũng muốn đi Thanh Châu Cổ Thành? Từ đây tới Thanh Châu Cổ Thành còn tới chừng tám trăm dặm, đi đường vất vả, hay là để đệ tử đưa người đi nhé?"

Lý Ngọc vô cùng kích động nói, ánh mắt đầy cuồng nhiệt và mừng rỡ.

Với tư cách là người hâm mộ Diệp Bình điên cuồng, làm sao Lý Ngọc có thể để Diệp Bình tự mình đi bộ đến Thanh Châu Cổ Thành được!

"Đi chung á?"

Diệp Bình hơi do dự, hắn quay qua nhìn Tô Trường Ngự, hỏi ý Tô Trường Ngự.

Tu sĩ trên đường lớn đều đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, ai cũng hết sức tò mò, sao nam tử trên xe ngựa lại khách khí với người trẻ tuổi kia đến thế.

Làm cho người ta cảm thấy hiếu kỳ.

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Bình, Tô Trường Ngự ngăn ra.

Được ngồi xe ngựa miễn phí, ngu sao không ngồi?

Huống hồ còn là xe ngựa tốt như vậy, đương nhiên Tô Trường Ngự đồng ý một trăm hai mươi phần trăm.

"Đã là thầy trò các người gặp nhau, sư huynh sẽ không phá hoại mối lương duyên này."

Tô Trường Ngự nói rất bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng rất tò mò.

Nghe Tô Trường Ngự nói vậy.

Lý Ngọc lộ vẻ tò mò.

"Sư phụ, vị này chính là?"

Lý Ngọc nhìn Tô Trường Ngự.

Trong mắt y, Tô Trường Ngự có khí độ bất phàm, nhìn chẳng những có cảnh giới tốt, mà trên trán lại còn có vẻ tôn quý vô cùng, loại khí chất được trời ưu ái này, quả thực rất là hiếm có.

"Đây là đại sư huynh của ta."

Diệp Bình giới thiệu, rồi nói với Tô Trường Ngự: "Đại sư huynh, người này vẫn còn chưa chính thức bái sư, không tính là đồ nhi của đệ."

Diệp Bình nghiêm túc giải thích, bởi vì nếu thật sự bái sư, thì người này sẽ là đệ tử của Thanh Vân Đạo tông, hắn không dám nhận thu đồ đệ thay tông môn đâu, nên cần phải giải thích rõ ràng.

Nhưng dù hắn không thu Lý Ngọc làm đồ đệ, thì Lý Ngọc cũng chẳng bận tâm, cứ hờ mồm sư phụ đóng mồm sư phụ để gọi hắn, cho nên Diệp Bình cũng mặc kệ, thích gọi gì thì cứ gọi, dù sao hắn cũng chẳng lỗ gì.

"Thì ra là Đại sư bá, Lý Ngọc ra mắt Đại sư bá."

Lý Ngọc mặc kệ câu nói của Diệp Bình, cực kì kích động chào Tô Trường Ngự.

Tô Trường Ngự còn chưa kịp nói gì.

Lý Ngọc đã vội vàng mời hai người lên xe.

"Đại sư bá, sư phụ, đường xa xa xôi, chúng ta lên xe từ từ nói chuyện."

Lý Ngọc rất kích động, vô cùng nhiệt tình mời Tô Trường Ngự và Diệp Bình lên xe.

Diệp Bình chỉ nhìn Tô Trường Ngự, nếu Tô Trường Ngự không thích, hắn cũng sẽ không lên xe.

"Đa tạ."

Tô Trường Ngự nhàn nhạt nói với Lý Ngọc, coi như là nói lời cảm ơn.

"Đại sư bá nói quá lời, quân tử là cần phải tôn sư trọng đạo. Đại sư bá có thể lên xe ngựa, chính là niềm may mắn của Ngọc."

Lý Ngọc không chút tự cao hay tự mãn, thậm chí y còn tự tay đỡ Tô Trường Ngự và Diệp Bình lên xe, về mặt lễ nghi có thể nói là cẩn thận chặt chẽ, không ai tìm ra được chút sai sót nào.

Hai người lên xe ngựa.

Ngoài xe ngựa nhìn thì không lớn lắm, nhưng đi vào bên trong mới biết nó rộng chẳng khác gì động thiên.

Trong xe rất rộng, hai bên trái phải đều có kê bàn dài, trên bàn có rất nhiều hoa quả rượu ngon, hơn nữa trong xe còn có năm người, đang yên tĩnh ngồi ở trong đó.

Ba nam hai nữ, nam trái nữ phải, phân chia rất rõ ràng.

Lúc Tô Trường Ngự đi vào trong xe, năm ánh mắt đều tập trung vào người hắn.

Nhất là hai nữ tử, phải nói là nhìn không chớp mắt.

Đến khi Diệp Bình xuất hiện, mọi người lại còn kinh ngạc hơn.

Không thể phủ nhận một điều, về bề ngoài của Tô Trường Ngự và Diệp Bình quá tốt, chẳng những tuấn tú bất phàm, lại còn có khí chất rất riêng biệt, chỉ trong chớp mắt đã thu được thiện cảm của mọi người.

Con người ai cũng vậy, khi gặp người có giá trị nhan sắc cao hơn mình, thì đều vô thức sinh ra thiện cảm.

"Đại sư bá, sư phụ, mời hai người ngồi."

Lý Ngọc đi theo chui vào trong xe, lập tức mời Diệp Bình và Tô Trường Ngự ngồi lên ghế trên.

Trong lòng y, Diệp Bình là thầy của y, Tô Trường Ngự là đại sư huynh của Diệp Bình, vậy đương nhiên cũng là Đại sư bá của y, đương nhiên phải ngồi ở ghế trên, không thể ngồi thấp hơn ai được.

Tô Trường Ngự và Diệp Bình cũng không khách sáo, ngồi xuống vị trí chủ vị.

Lý Ngọc ra lệnh, đoàn xe lại lập tức lên đường.

Trong xe ngựa.

Lý Ngọc ngồi ở ghế thứ nhất bên trái, y nhìn mọi người, giọng đặc ý giới thiệu với họ.

"Xin giới thiệu với các vị, người này là gia sư Thanh Liên cư sĩ, còn vị này là Đại sư bá của ta, tên là..."

Lý Ngọc nói với giọng đặc ý, nhưng khi giới thiệu tới Tô Trường Ngự, thì khựng lại, vì y không biết tên của Tô Trường Ngự là gì.

"Tô Trường Ngự."

Diệp Bình đáp thay.

"À, Tô Trường Ngự, Tô sư bá."

Lý Ngọc hơi lúng túng, nhưng y lập tức quay qua nói với Tô Trường Ngự.

"Sư phụ, Đại sư bá, xin giới thiệu với hai người, vị này là Đại công tử Trường Tôn thế gia Trường Tôn Cao Thiêm, vị này là thế tử Bình Quốc Hầu Nhiếp Hâm, vị này là Thiếu trang chủ Ly Kiếm sơn trang, Từ Thu Bạch."

Lý Ngọc giới thiệu ba người nam tử bên cạnh mình cho Diệp Bình và Tô Trường Ngự.

Ba người này đều tuấn tú, tuy khí chất đều không thể sánh bằng Diệp Bình và Tô Trường Ngự, nhưng cách ăn mặc trang sức và khí chất từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng làm cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được không phải hạng người bình thường.

"Ra mắt Thanh Liên cư sĩ, ra mắt Tô đạo hữu."

Ba người nghiêm túc mở miệng, thái độ khá là cung kính, tuy khí chất của Tô Trường Ngự hơn Diệp Bình, nhưng rất rõ ràng danh tiếng của Thanh Liên cư sĩ lại nổi hơn hẳn.

"Các vị huynh đài hữu lễ."

Diệp Bình cười nhạt, chấp tay, coi như đáp lại.

Tuy hẳn không biết thân phận của ba người này là như thế nào, nhưng hẳn đã vượt qua cái giai đoạn mới ra đời rồi.

Cái danh xưng Thanh Liên cư sĩ này không phải là nói giỡn.

Nhưng Tô Trường Ngự ngồi bên cạnh lại ngăn ra.

Trường Tôn thế gia?

Trường Tôn thế gia của Tấn quốc? Được gọi là gia tộc hàng đầu của Tấn quốc Trường Tôn thế gia đó sao?

Còn cả Bình Quốc Hầu? Hầu gia trẻ tuổi nhất của Tấn quốc?

Ly Kiếm sơn trang? Ly Kiếm sơn trang trong Ba nghìn Đạo tông?

Tô Trường Ngự như bị sét đánh, trong lòng càng như dòi sông lấp biển, nhưng trong lòng càng kích động thì khí chất cao ngạo lạnh nhạt của hắn lại càng tăng.

Ba người Trường Tôn Cao Thiêm, Nhiếp Hâm, Từ Thu Bạch cũng âm thầm quan sát Tô Trường Ngự và Diệp Bình.

Lúc Lý Ngọc nói ra thân phận của ba người bọn họ, họ đã liếc mắt quan sát nét mặt của Tô Trường Ngự và Diệp Bình.

Nhưng ba người đã phải kinh ngạc.

Vì trong mắt Tô Trường Ngự không hề có sự khiếp sợ, mà là đậm mạc.

Nét mặt Diệp Bình cũng vô cùng bình tĩnh, giống như cơ bản là hắn không hề quan tâm tới thân phận của bọn họ chút nào.

Điều này làm ba người hết sức kinh ngạc.

Trường Tôn thế gia, Bình Quốc Hầu thế tử, lại còn có cả Ly Kiếm sơn trang, đây chính là ba thế lực cấp cao nhất của Tấn quốc, chứ không phải là một trong ba.

Thế mà, hai người kia lại chẳng hề có một chút kinh ngạc nào. Như vậy chỉ có hai khả năng.

Loại thứ nhất là, hai người này không biết bọn họ.

Loại thứ hai là, hai người này không quan tâm.

Và rõ ràng là loại thứ hai.

Liên tưởng đến đường đường là thái tử Tấn quốc mà lại tôn trọng Thanh Liên cư sĩ như thế, đã đủ để chứng minh, Thanh Liên cư sĩ tuyệt đối không phải đơn giản như bề ngoài, và sư huynh của Thanh Liên cư sĩ, thì càng không phải là người thường.

Ba người ánh mắt trao đổi một phen, lẫn nhau giữa truyền một cái tin tức.

Không thể trâu vào.

"Lý công tử, người chỉ lo giới thiệu mấy người đó, sao không giới thiệu hai chúng ta?"

Đúng lúc này, một trong hai nữ tử ở trong xe ngựa lên tiếng, giọng có vẻ không vui.

Lý Ngọc lập tức bật cười.

"Ngọc bất ngờ gặp được sư phụ, tâm tình kích động, mong Sương nhi cô nương thứ lỗi."

Hắn nói thế, rồi quay qua nói với Diệp Bình và Tô Trường Ngự.

"Sư phụ, Đại sư bá, hai vị Tiên Tử này là Sương nhi cô nương và Ninh nhi cô nương trong thập nhị kim thoa của Thiên Y Các."

Lý Ngọc tiếp tục giới thiệu.

"À phải, Đại sư bá, y phục người đang mặc chính là do Sương nhi cô nương thiết kế ra đó, sư phụ, y phục của ngài là do Ninh nhi cô nương thiết kế ra."

Cuối cùng, Lý Ngọc tiếp tục bổ sung.

"Vậy thì quả thực cũng là duyên phận."

Diệp Bình kinh ngạc, không ngờ trùng hợp như vậy.

Nhưng Diệp Bình cũng không kinh ngạc gì lắm, dù sao trong mắt hắn, làm quần áo thì có tiền đồ, lợi hại gì đâu! Có lợi hại bằng tu tiên đâu!

Tô Trường Ngự hoàn toàn không nói gì.

Người trên xe này toàn là ai với ai vậy.

Con trai trưởng thế gia hàng đầu Tấn quốc.

Thế tử vương hầu hàng đầu Tấn quốc.

Đệ tử ba nghìn đạo tông của Tấn quốc.

Ngay cả thập nhị kim thoa của Thiên Y Các cũng có nữa?

Lý Ngọc này là ai vậy?

Tô Trường Ngự cảm thấy mình hơi dở dỗi.

Đám người này lai lịch của ai cũng lớn, nhất là thập nhị kim thoa của Thiên Y Các.

Trang phục của Thiên Y Các nổi tiếng khắp mười nước, từ quyền quý, cho tới tu sĩ, không một ai không thích đồ của Thiên Y Các.

Thập nhị kim thoa có quyền lực rất cao, những mẫu mới hàng năm đều là do thập nhị kim thoa làm ra.

Cho nên Thiên Y Các không chỉ giàu có phú khả địch quốc, mà còn có mối quan hệ rất rộng, ngay cả quốc quân của mười nước mà cũng đều lễ nhượng và phần.

Đây là lọt vào hàng ổ của các đại lão hả?

Tô Trường Ngự im bật.

Hắn không biết mình nên cái gì.

Có cảm giác cứ như đang ngồi bàn chông.

Hắn muốn lời Diệp Bình rời đi, loại tụ họp của giới đại lão này, tạm thời hắn vẫn chưa thích ứng được.

"Nào nào nào, hôm nay bắt gặp được sư phụ, Ngọc vô cùng vui sướng, sư phụ, Ngọc kính người ba chén, mọi người uống thoải mái cùng ta nào."

Lý Ngọc giờ chén rượu lên.

Mọi người cũng nâng chén.

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cảm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tô tiên bối, ngài tới rồi? Mau cứu chúng ta đi

Dịch: Tiểu Băng

Rượu qua ba tuần.

Mọi người đặt chén xuống, tiếng Lý Ngọc vang lên.

Y là chủ nhân của xe ngựa, đương nhiên phải là người đưa ra chủ đề trò chuyện.

"Sư phụ, lần này người đi Thanh Châu Cổ Thành để làm gì vậy?"

Lý Ngọc hỏi, y hơi thấy tò mò.

"Tham gia Đại hội kiểm đạo Thanh Châu."

Diệp Bình đáp, không chút che giấu.

Hắn vừa nói xong, người ở trong xe đều hơi biến sắc, nhưng không nói gì.

"Tham gia Đại hội kiểm đạo Thanh Châu?"

Lý Ngọc kinh ngạc.

Trong ấn tượng của y, người sư phụ này có thể nói là tài văn chương hơn người, nói là sao Văn Khúc hạ phạm cũng không quá, thật không ngờ có một ngày lại đi tham gia đại hội kiểm đạo!

"Đúng vậy, mấy tháng trước, ta đã bái nhập tiên môn, tìm kiếm tiên duyên, hôm nay Chương môn phái ta đi tham gia Đại hội kiểm đạo Thanh Châu, rèn luyện một phen."

Diệp Bình đáp.

Tự nhiên Tô Trường Ngự hơi căng thẳng.

Hắn rất hồi hộp, sợ Diệp Bình nói sai gì đó, bị người ta phát giác ra bí mật của tông môn, nhưng hắn lại không dám lên tiếng cắt ngang, vì càng giải thích sẽ càng tệ hơn.

Tiên môn? Tìm kiếm Tiên Duyên?

Bầu không khí trong xe trở nên cổ quái.

Lý Ngọc còn đỡ, y biết tính Diệp Bình, biết Diệp Bình là người thông minh, đương nhiên sẽ không để mình bị người ta lừa.

"Sư phụ, vậy ngài không cân nhắc tới việc tham gia thi cử vào triều làm quan nữa?"

Lý Ngọc mở miệng, từ khi y quen biết Diệp Bình, vẫn luôn muốn lôi kéo Diệp Bình vào triều làm quan, giúp đỡ cho mình, thậm chí Lý Ngọc còn từng mơ tưởng tới một ngày y đăng cơ Tấn quốc, sẽ phong Diệp Bình làm thái sư đương triều.

Y phát hiện, Diệp Bình trời sinh tuy có tài hoa, nhưng tính không thích tranh giành, làm Lý Ngọc còn lo, với cái tính này mà Diệp Bình vào triều làm quan, sợ sẽ gặp nhiều thua thiệt, nên vẫn chưa quyết.

"Vào triều làm quan?"

Diệp Bình khó hiểu, quay qua nhìn Lý Ngọc, nói thật Diệp Bình cũng đoán được Lý Ngọc là một người quyền quý, nhưng không ngờ y còn có thể đưa mình đi cửa sau vào triều làm quan?

Tiếc là nếu Lý Ngọc nói câu này vào một năm trước, có lẽ Diệp Bình đã đồng ý với y, nhưng hôm nay đã bái nhập vào ân thế tiền tông, đối với Diệp Bình, loại chuyện vào triều làm quan này không còn đáng để nhắc tới.

"Ta thích sự tự do, e là không hợp vào triều đình."

Diệp Bình chậm rì rì đáp, uyển chuyển từ chối Lý Ngọc.

Nghe xong, Lý Ngọc thở dài.

Tuy đã đoán được, nhưng nghe Diệp Bình trả lời như vậy, Lý Ngọc vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Diệp Bình chợt hỏi.

"Các người đi Thanh Châu Cổ Thành để làm gì?"

Diệp Bình hơi tò mò.

"Hồi sư phụ, đệ tử tới Thanh Châu Cổ Thành, là vì một ít việc vặt, Cao Thiêm là đi cùng làm bạn với ta, Nhiếp huynh là tới để trưng binh, Từ huynh thì là đi xem Đại hội kiểm đạo Thanh Châu."

"Còn hai vị tiên tử Sương nhi và Ninh nhi là vì để chế tạo trang phục kiểm tiên mới nên mới tới Đại hội kiểm đạo Thanh Châu."

Lý Ngọc trả lời thay mọi người.

"Trung binh? Tấn quốc sắp có chiến tranh à?"

Diệp Bình thắc mắc.

"Không phải, chủ yếu là gần đây trong Tấn quốc xảy ra một số việc không bình thường, thánh thượng định chuẩn bị sẵn, phòng ngừa cho cẩn thận, để khỏi xảy ra những tình huống bất ngờ."

"Nhưng những chuyện này đều chỉ là việc nhỏ, việc của các vị Sương nhi Tiên Tử mới là đại sự, nghe nói Đại hội kiểm đạo Thanh Châu lần này, xuất hiện mấy thiên tài rất giỏi, khiến ai nấy đều phải chú ý."

Nhiếp Hâm trả lời Diệp Bình, đá qua chuyện đại hội kiểm đạo, rõ ràng là không muốn tiết lộ quá nhiều, vì dù gì đây cũng là chuyện đại sự quốc gia, không thể bàn luận lung tung.

Nhắc tới việc này.

Từ Thu Bạch cũng gật đầu nói.

"Đại hội kiểm đạo Thanh Châu lần này đúng là đưa tới khá nhiều nhân tài mới xuất thế, trước đây ba thứ hạng đầu của Đại hội kiểm đạo Thanh Châu đều là người của Tứ Lôi kiểm tông."

"Nhưng năm nay xem ra e là Tứ Lôi kiểm tông đứng hàng đầu Thanh Châu muốn vào mười thứ hạng đầu cũng không vào được."

Câu chuyện này lập tức thu hút sự chú ý của Diệp Bình và Tô Trường Ngự.

Nhưng Tô Trường Ngự không nói gì, mà thật ra là hắn không dám nói lời nào.

Nhưng Diệp Bình thì không.

"Có rất nhiều thiên tài tới rồi à?"

Hắn thấy hứng thú. Dù sao với tư cách là một người dự thi, đương nhiên hắn phải quan tâm tới đại hội kiểm đạo.

"Ừ, chắc là sư phụ còn chưa biết, ba người đứng hạng đầu của Đại hội kiểm đạo Thanh Châu lần này sẽ đều có thể vào Tấn quốc Học Phủ."

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba tháng nữa Tấn quốc Học Phủ sẽ mở cửa, còn đợi đến lúc đầu xuân sang năm, mười quốc học phủ cũng sẽ tái hiện,

và danh sách chọn lựa của mười quốc học phủ chính là chọn từ học phủ của các nước."

"Mà Đại hội kiểm đạo Thanh Châu lại vừa đúng lúc là đại hội kiểm đạo cuối cùng, nên có rất nhiều tu sĩ tới tham gia Đại hội kiểm đạo Thanh Châu, mục đích chính là vì mười nước học phủ."

Lý Ngọc lên tiếng, giải thích cho Diệp Bình.

"Vậy bọn họ mạnh tới cỡ nào?"

Không hiểu sao Diệp Bình cảm thấy áp lực, nhưng hấn tính tình cẩn thận, bèn hỏi thêm.

"Về mặt kiểm đạo thì đệ tử không hiểu lắm, nhưng Từ huynh thì có hiểu biết không ít, Từ huynh, theo người người đoạt giải quán quân lần này sẽ như thế nào?"

Lý Ngọc không biết gì nhiều về kiểm đạo, đành quay sang hỏi Từ Thu Bạch.

Người này là thiếu trang chủ của Ly Kiếm sơn trang, mà Ly Kiếm sơn trang là một tông môn trong ba nghìn Đạo tông, còn cao hơn cả nhất phẩm, nên đương nhiên có hiểu biết về kiểm đạo.

Từ Thu Bạch nghĩ một lúc, mới đáp.

"Chiêu kiếm nổi tiếng nhất Thanh Châu chính là Tứ Lôi kiếm thuật, những người chiến thắng các kì Đại hội kiểm đạo Thanh Châu trước đây chỉ cần lĩnh ngộ được hai kiếm thế, thì trên cơ bản đã có thể giành được hạng nhất, nhưng mà lần này Từ mỗ cho rằng ít nhất phải lĩnh ngộ được bốn kiếm thế, may ra mới giành được một vị trí trong mười hạng đầu."

"Nhưng mà bởi vì mười quốc học phủ, nên có lẽ sẽ có thiên tài còn mạnh hơn nữa xuất hiện."

Từ Thu Bạch đáp.

Diệp Bình nghe xong, liền cảm thấy áp lực.

Tứ Lôi kiếm thế hẳn đã lĩnh ngộ ra từ lâu rồi, nhưng thứ hấn mạnh nhất lại không phải là Tứ Lôi kiếm thế, mà là Phá Kiếm thức.

Thậm chí ngay cả Thiên Hà kiếm thế cũng còn mạnh hơn Tứ Lôi kiếm thế ít nhất gấp mấy lần, nhưng mà nghe câu bình này của Từ Thu Bạch, thì có lẽ Đại hội kiểm đạo Thanh Châu lần này quả thật sẽ có ngoại hồ tàng long.

Nói đến đây, Từ Thu Bạch nghĩ đến một việc.

Hắn nhìn Diệp Bình, hỏi.

"Mới vừa nghe thấy, hình như cư sĩ mấy tháng trước mới bái nhập tiên môn, lần này tham gia Đại hội kiểm đạo Thanh Châu, không biết cư sĩ đã lĩnh ngộ được bao nhiêu kiếm thế?"

Từ Thu Bạch thuận miệng mà hỏi.

Mà Diệp Bình cũng thành thật trả lời.

"Tư chất tu tiên của ta hơi ngu dốt, Đại sư huynh tận tâm dạy ta mấy tháng, đến bây giờ mà cũng mới chỉ lĩnh ngộ được Tứ Lôi kiếm thế và Thiên Hà kiếm thế mà thôi, không biết Đại hội kiểm đạo Thanh Châu lần này có thể giành được thứ tự tốt được hay không nữa."

Nhắc tới điều này, trong lòng Diệp Bình liền cảm thấy hơi không thoải mái.

Mấy tháng, mới lĩnh ngộ được chút kiếm thế ấy, tư chất của mình quả nhiên là ngu dốt.

Nhưng mà hắn vừa nói xong.

Trong xe lập tức im phăng phắc.

Từ Thu Bạch hoàn toàn tắt tiếng.

Mịa nó.

Không khoác lác thì chết hả?

Mấy tháng đã lĩnh ngộ được Tứ Lôi kiếm thế và Thiên Hà kiếm thế?

Tuy ta không biết Thiên Hà kiếm thế là kiếm pháp gì.

Nhưng người tưởng thiếu trang chủ Ly Kiếm sơn trang ta là bất tài phải không?

Từ Lôi kiếm pháp là kiếm pháp hàng đầu của Thanh Châu, ta cũng nghiên cứu đó có hiểu không.

Mấy tháng hả? Ta cho người ba tháng đi.

Ba tháng, đừng nói lĩnh ngộ Từ Lôi kiếm thể, lĩnh ngộ được một kiếm thể thôi, cũng đã tính là thiên tài.

Ba tháng lĩnh ngộ ra Từ Lôi kiếm thể?

Thiếu trang chủ Ly Kiếm sơn trang ta cũng còn chưa dám nói khoác tới vậy đâu!

Từ Thu Bạch im lặng.

Hắn thật không biết nên nói gì.

Tư chất của hắn, chính là kiếm đạo thiên tài, lại còn là là thiên tài hàng đầu, là người trên người trên người đó.

Hơn nữa Từ Thu Bạch còn từng nghiên cứu qua Từ Lôi kiếm thuật, nếu để cho hắn đến lĩnh ngộ, nhanh thì một năm, chậm thì ba năm, mới có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được hết Từ Lôi kiếm thể.

Mà đó là hắn là người của kiếm đạo thế gia, hiểu biết cực nhiều mới có thể làm được.

Mấy tháng liền lĩnh ngộ ra Từ Lôi kiếm thể?

Còn thuận tiện lĩnh ngộ thêm một cái Thiên Hà kiếm thuật gì đó nghe ra cũng trâu bò như Từ Lôi kiếm thuật nữa chứ?

Nếu người lĩnh ngộ ra được thật, Từ Thu Bạch ta sẽ nuốt hết kiếm của Ly Kiếm sơn trang!

Không chờa một thanh nào, chờa một thanh coi như ta thua!

Đáng hận nhất nhất nhất nhất nhất chính là.

Còn nói mình tư chất ngu dốt?

Như vậy mà còn kêu là ngu dốt?

Chúng ta đây chẳng phải là teo não hả?

Không xứng luyện kiếm hả?

Thanh Liên cư sĩ.

Ngài nghĩ bọn ta đều là lũ ngu chẳng?

Không chỉ một mình Từ Thu Bạch.

Mấy người Trương Tôn Cao Thiêm, Nhiếp Hâm, hai người Thiên Y Các Sương nhi và Ninh nhi cũng im bật.

Tuy bọn họ không tu hành kiếm đạo, nhưng cũng có hiểu biết về kiếm đạo, đương nhiên cũng biết những lời này của Diệp Bình phét lác tới mức nào.

Người có kiếm đạo hàng đầu Tấn quốc cũng còn chưa dám khoác lác tới như vậy!

Người đứng đầu kiếm đạo mười nước mà muốn nói như vậy, e là cũng phải suy nghĩ kỹ một phen.

Thế nhưng nét mặt của Diệp Bình lại cực kỳ bình thản, khiến mọi người đều cảm thấy lúng túng.

Trong xe hiện giờ chỉ có hai người là còn bình tĩnh.

Một người là Tô Trường Ngự.

Bởi vì hắn biết rõ, Diệp Bình nói đều là thật.

Người còn lại là Lý Ngọc.

Thậm chí Lý Ngọc còn nhìn Từ Thu Bạch với vẻ mặt tò mò.

"Từ huynh, sư phụ ta có trình độ như vậy, có thể đoạt giải quán quân không?"

Hắn hỏi.

Từ Thu Bạch: "..."

Đoạt con em người!

Mấy tháng lĩnh ngộ ra Từ Lôi kiếm thế và Thiên Hà kiếm thế.

Thế này còn không đoạt giải quán quân thì ai mới có thể đoạt giải quán quân?

Mà dù có không đoạt giải quán quân, thì chỉ cần cho thêm một năm nữa, là sẽ trở thành vô địch thủ của cả mười nước.

Được!

Tốt!

Người thích giả trâu bò đúng không, vậy ta sẽ ở lại Thanh Châu không đi nữa, để ta xem, rốt cuộc sự phụ của người có trâu bò tới mức đó hay không.

Còn nữa.

Sao người lại có thể hỏi loại câu hỏi như vậy hả?

Ta không muốn trả lời.

Từ Thu Bạch trong lòng rất khó chịu.

"Có lẽ, không khó đâu."

Nhưng cuối cùng, Từ Thu Bạch vẫn đưa ra một câu trả lời khách sáo.

Dù sao Lý Ngọc là Tán quốc Thái Tử, nhiều ít gì cũng phải cho người ta chút mặt mũi.

Thế là, mọi người câu được câu không trò chuyện với nhau.

Chỉ có Lý Ngọc là hưng phấn nhất, lôi kéo Diệp Bình nói chuyện phiếm.

Vốn cũng đang rảnh rỗi, Diệp Bình cũng vui vẻ trò chuyện với Lý Ngọc.

Nội dung nói chuyện kéo dài từ đông sang tây.

Thậm chí còn kéo tới vũ trụ trắng sao.

Diệp Bình lấy kiến thức vũ trụ học của thời hiện đại ra để phổ cập khoa học.

Thôi thì năm ánh sáng, nào vũ trụ, nào văn minh cấp thấp, văn minh cấp cao vân vân.

Loại lý luận này, không chỉ thu hút Lý Ngọc.

Mà mấy người còn lại cũng đều chưa từng nghe loại kiến thức như thế bao giờ, hiểu biết của bọn họ về sao trắng vũ trụ vền vền chỉ là sự tưởng tượng mà thôi.

Nên Diệp Bình dù nói văng nước miếng, nhưng mà có lý có cứ, thế nên chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã khiến mọi người nghe say sưa, ngay cả Tô Trường Ngự cũng phải sợ hãi thán phục.

Chủ yếu là Diệp Bình nói nghe quá giống thật, khiến người ta đều không tự chủ được tự sinh ra tưởng tượng.

Thậm chí mọi người còn có điều cảm ngộ, vì vậy trở nên hơi kính trọng Diệp Bình.

Cứ thế, trong nháy mắt, ba ngày trôi qua.

Với tốc độ của Cổ thú chiến mã, đúng là nhanh hơn nhiều so với đi bình thường.

Ngày hôm đó.

Xe ngựa đi tới Thanh Châu Cổ Thành.

Mọi người đều xuống ngựa.

Tô Trường Ngự xuống ngựa chưa được bao lâu.

Đột nhiên, có những bóng người lao đến.

"Tô tiên bối, quả thật là Tô tiên bối."

"Đúng là ngài ấy rồi."

"Tô tiên bối, ngài đã tới rồi, ngài mau tới cứu chúng ta đi, mặt mũi Thanh Châu chúng ta sắp mất hết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chắc Chẳng Có Ai Cầm Thấy Tu Tiên Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.